

KUÇUK MUCİZELER DUKKANI'nin yazarı

DEBBIE MACOMBER

Bir Buket Aşk

BİR BLOSSOM SOKAĞI ROMANI

epsilon®

BLOSSOM SOKAĞI SERİSİ - 10

Bir Buket Aşk

**Kusursuz bir düğün yapmak
sonsuz kadar mutlu olmayı garantiler mi?**

Kasabanın örgü dükkânında buluşan birbirinden farklı üç kadın,
sorunlarını çözerken arkadaşlıklarından güç alırlar.

Lydia evliliğinde mutluluğu bulmuştur ama evlatlık kızı ve işinin
geleceği için endişe etmektedir.

Bethanne hâlâ kocasına deliler gibi âşıktır ama uzun mesafe ilişkiyi
yürütmek gitrikçe zorlaşmıştır ve eski kocası da onu
geri kazanmada kararlıdır.

Lauren her zaman evlenmeyi ve bir aile kurmayı hayal eder
ama uzun süredir beraber olduğu erkek arkadaşı evlenmeye
yanaşmamaktadır. Hayatına bir anda giren bir yabancı hep hayal
ettiği mutlu sona onu taşıyabilecek midir?

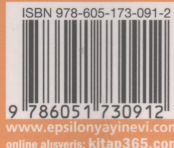
Üç kadının hayatı beklenmedik şekillerde kesişirken, umulmadık
olayların ve sevginin hâlâ önlerinde uzanmakta olduğunu fark ederler.

"Bir Buket Aşk sizi ilk sayfadan alıp götürecek harika bir eser."

Fresh Fiction

*"Romantizm ve arkadaşlığı harmanlayan hikâyeler yazmada bir usta olan
Debbie Macomber in her zaman ortaya heyecan verici eğlenceli şeyler
koyabileceğine güvenebilirsiniz."*

RT Book Reviews

₺20

[instagram.com/epsilonyayinevi](https://www.instagram.com/epsilonyayinevi)

[facebook.com/EpsilonYayinevi](https://www.facebook.com/EpsilonYayinevi)

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

BİR BUKET AŞK

Orijinal Adı: Blossom Street Brides
Yazarı: Debbie Macomber
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Nil Bosna
Editör: Eren Abaka
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Aralık 2015

ISBN: 978-605-173-091-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2014 Debbie Macomber

Türkçe Yayın Hakkı: AnatoliaLit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Bir Buket Aşk

Debbie Macomber

Çeviri
Nil Bosna

 epsilon®

Nisan 2014

Sevgili Arkadaşlar,

Düğünler büyüleyicidir, öyle değil mi? Düğünlerde çok fazla sevinç, heyecan ve beklenti olur. Gelinler güzeldir, damatlar gergin ve heyecanlı. Sevginin ve yaşamın kutlaması için aile ve arkadaşların bir araya gelmesidir. Ben düğünlerde her zaman gözyaşı dökerim; tek kelimeyle kendimi tutamıyorum. Aşık olma hakkında yazmaktan bu kadar zevk almamda pek de şaşacak bir şey yok.

Kızımız geçen yaz evlendi. Bu yüzden bu kitabı yazarken Jody ve Greg'in düğünlerini planlamakla meşgul oldum. Yeminlerini yazdım ve muhteşem bir temmuz öğleden sonrasında, bir kumsalda yapılan tören boyunca burnumu çektim.

Bu hikâye bir düğüne katılmanız için bir davetiyedir ve benim arzum gelinle damadı şahsen tanıyormuşsunuz gibi aynı beklenti ve zevkle okumanızdır.

Her zaman olduğu gibi, bir kitap yayınlamak bir ekip işidir ve ben Random House'ta birlikte çalıştığım yetenekli profesyonellere teşekkür etmek istiyorum. Her birinden ismiyle bahsetmek ayrı bir kitap gerektirir. Sadece birkaçından söz edecek olursak; Jennifer, Shauna, Susan, Kristen kitabı mümkün olan en iyi şekilde yayınlamak için yorulmadan çalıştılar. Sizlerin yetenek ve bağlılığınıza ne kadar müteşekkirdiğimi bilmenizi istiyorum. Ajansım Theresa Park ve inanılmaz çalışanlarına, kariyerimin karmaşık detaylarını yönettikleri için özel olarak teşekkür ederim. Ve son olarak, başımı su üstünde tutmak ve beni son teslim ta-

rihine yetiştirmek için özenle ve sebatla çalışan kendi ekibimden söz etmezsem onları ihmal etmiş olurum. Renate, Adele, Wanda, Heidi, Carol, Katie ve Brittany bana en sevdiğim işi yapma ve yazma fırsatı verdiğiniz için teşekkürler.

En iyi fikirlerimden bazıları okuyucularımdan gelir. Leighann McInnis bana yazarak New Brunswick, Kanada'daki Sokak Örgülerini anlattı. Fikri o kadar sevdim ki kitaba dahil ettim. Teşekkürler Leighann.

Bu nedenle dostlarım, pazar gününüzü en iyi şekilde geçirin; eğlenceli ve çok özel bir düğüne katılmak üzeresiniz. Benim dileğim, Lauren ve Rooster'ın hikâyesini okurken sizin de yeni baştan âşık olmanızdır.

En derin saygılarımla,

Debbie Macomber

Not: Okuyucularımdan yorumlar duymak benim için önemli. Tüm kariyerim boyunca bana yol gösterdiniz. Bana web sitesi DebbieMacomber.com, Facebook, Twitter'dan ulaşabilirsiniz veya P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 adresine yazabilirsiniz.

*Jody ve Greg Banks,
Aşkınız ömür boyu devam etsin.*

Bölüm Bir

Lauren Elliott hayatındaki en can sıkıcı haberi almıştı.

Kız kardeşi hamileydi.

Küçük kız kardeşi.

Ah, Carol için mutlu ve heyecanlıydı, ama sevincine yadsınamaz bir gıpta duygusu karışmıştı. Carol'un anne olmak üzere olmasına şoke olmamalıydı - ne de olsa kardeşi ve Jason evleneli iki yıl olmuştu. Lauren, kız kardeşini seviyordu ve Jason harika bir baba olacaktı. Onu sıkın gerçek şuydu ki kendisi otuz dört yaşında hâlâ evli değildi.

Bekâr. Ah, bu kelimeden nasıl da nefret ediyordu.

Lauren, Blossom Sokağı'ndan aşağı yürürken açık kah-verengi yağmurluğunun ceplerine ellerini iyice soktu. Sokak lambalarına asılmış çiçek saksılarındaki leleler ve çiğdemler çiçek açmıştı ve çiçekçi dükkânı *Susannah'nın Bahçesi*'nden geçerken gül, leylak ve kamelya kokuları onu takip ediyordu.

Lauren başını öne eğmiş, bu son gelişme üzerinde düşünüyordu. İşte buraya kadardı. İpinin ucu. Todd'un bir nişan yüzüğü vermesini beklemeye son vermişti. Bir yıl

önce Todd'la İT -İlişkiyi Tanımlama- konuşması yapmışlardı ve Todd evliliğin kesinlikle geleceklerinin bir parçası olduğuna dair ona güvence vermişti. Sadece maddi durumu bu atılımı yapmaya henüz yeterli değildi. Biraz sabırlı olup zamana bırakmayı teklif edince Lauren de istemeye istemeye kabul etmişti. Bu on iki ay önceydi ve doğrusu sabrı tükenmişti. Üç yıldır popüler bir yerel televizyon kanalının haber spikeriyle çıkıyordu ve artık gerçeği kabul etme zamanı gelmişti. Eğer Todd karısı olmasını samimi olarak isteseydi, çoktan Lauren'in parmağında elmas bir yüzük olması gerekirdi.

Todd'un ilişkilerinden bu haliyle memnun olduğu gayet açıktı ve bazı bakımlardan Lauren de öyleydi. Todd eğlenceli ve popülerdi, ayrıca onunla olmaktan keyif alıyordu. İşi nedeniyle, genellikle toplumda tanınan biriydi. Lauren sık sık onunla birlikte yüksek profilli sosyal etkinliklere katılıyordu. Sonuç olarak şehrin seçkin isimleriyle samimi oluyordu ve bu sosyete simalarından pek çoğunun mücevher ihtiyacıyla kendisine gelmesinin hiçbir zararı yoktu.

Önünden geçerken, *Bir Yumak Mutluluk* dükkânının vitrin dekorasyonu Lauren'in hemen dikkatini çekti. Bakmak için durdu ve başını iki yana salladı. Yüncü dükkânının vitrininde, sanki ona inat konmuş gibi, bir bebek battaniyesi sergileniyordu.

Pastel renklerde çok güzel bir bebek battaniyesi örülmüştü. Lauren inlemek istiyordu. Kız kardeşini seviyordu, ama aralarında her zaman rekabetçi, dostça bir ilişki olmuştu. Daha rahat ve geniş olan Lauren'in büyük kariyer emelleri yoktu, oysa Carol, Kaliforniya'da büyük bir

yazılım şirketinde program tasarımcısı olarak çalışıyordu, üniversitedeki aşkıyla evlenmişti ve görünüşe göre mükemmel bir hayatı vardı.

Lauren birkaç yıl içinde üniversiteden ayrılmış ve zaman içinde bir takım işlerde çalışmıştı. Satıştan zevk alıyordu ve görünüşe göre bu konuda iyiydi. İroni şuydu ki uzmanlık alanı nişan ve evlilik yüzükleriydi. İlgilendiği çiftler derin bir şekilde âşık ve birlikte yaşamaya başlamak için hevesli oluyorlardı. Çiftlerin bağlılıklarına doğru ilk adımı atmalarına yardımcı olmak Lauren'e derin bir memnuniyet hissi veriyordu.

Sözün özü, Todd'un her şeyi olduğu haliyle bırakmaktan tamamen memnun olduğunu artık anlamıştı. İkisi çok iyi anlaşıyorlar ve sık sık konuşuyorlardı. Ender olarak bir tür sosyal etkinliğe katılmadan bir hafta geçiyordu. Birlikte daha fazla zaman geçirmek istiyorlardı, ama Todd kariyeriyle çok meşguldü. Bir sunuculuk pozisyonunu gözüne kestirmiş ve dikkatinin büyük bir kısmını profesyonel kariyerine odaklamıştı.

"Merhaba Lauren," dedi Lydia Hoffman, arkasından ortaya çıkarak.

"Ah, merhaba." Lauren yüncü dükkânının sahibini selamlamak için arkasını döndü. Lydia'nın kocası Brad karısına evlilik yüzüğünü Lauren'in son beş yıldır çalıştığı *John Michael Mücevherat*'tan satın almıştı.

"Ne güzel bir bebek battaniyesi değil mi?" diye sordu Lydia, belli ki Lauren'in bakışlarını vitrindeki ürüne odaklandığını fark etmişti.

"Öyle." Lauren'in kabul etmekten başla seçeneği yoktu.

"Bu yeni vitrinden beri hiç olmadığı kadar çok yün sa-

tırıyorum. Bebek örgülerinde insanları dükkâna çeken bir şeyler var. Daha dün bir müşteri uğrayıp battaniye için yün aldı ve bebeği olan kimse tanımadığını, ama gene de örmeyi düşündüğünü söyledi. “

Lauren sahte bir tebessümle gülümsedi. “Biraz önce kız kardeşimin hamile olduğunu haber aldım.” Detaya girip Carol’un kendisinden iki yaş küçük olduğunu açıklamadı. “Bu battaniyeyi gördüğümde onun için örmem gerektiğini düşündüm.”

“Değerini bileceğinden eminim. Ev yapımı olması bebek hediyesini daha da özel kılıyor.”

Lydia anahtarı ön kapıya soktu, Lauren hemen orada yün almak istemesine rağmen işe gitmesi gerekiyordu. “Yün almaya bugün daha sonra veya yarın gelirim. “

“Perşembe olsun. Elimde yün kalmadı, ama o vakte kadar yeni bir teslimat olacak. Örnekle alakalı yardıma ihtiyaç duyarsan ben buradayım,” diye güvence verdi Lydia.

Lauren’in çalıştığı en son teknolojiye sahip mücevherci dükkânı *John Michael Mücevherat*, yüncü dükkânından bir blok ötedeydi. Artık dükkânı, asıl sahibinin kızı Elisa Lippincott kocası Garry’yle birlikte yönetiyordu. Lauren işinden son derece keyif alıyordu ve Elisa’yı hem arkadaş, hem de işvereni olarak kabul ediyordu.

“Günaydın,” dedi Lauren dükkâna girerken. Arkasından kapıyı kilitledi. Kasa açıldığında dükkâna açılan tüm kapılar kilitli tutulurdu.

Elisa kasa odasından başını uzattı. “Günaydın,” diye canlı bir şekilde karşılık verdi. Elindeki bir çift mücevher kutusunu Blossom Sokağı’na bakan vitrine yerleştirdi.

Lauren yağmurluğunu çıkarıp çantasıyla birlikte arka

ofise bıraktı. Hemen ardından kıymetli taşları çıkarmak için Elisa'ya yardım etti. Kötü ekonomik duruma rağmen dükkân iyi iş yapmaya devam ediyordu. Birkaç yarım gün çalışan satış elemanının yanı sıra tam gün çalışan Elisa, Garry ve Lauren iyi bir ekip oluşturmuyorlardı.

“Garry bugün öğleden sonra gelecek,” diye açıkladı Elisa, az değerli taşları yerleştirirken. “Oğlanlardan birinin okulda bir toplantısı var ve daha sonra da öğlen yemeği için Rotary Kulübe gidecek.”

Kadın ve erkek saatleri konusunda Garry şirketin uzmanıydı. Lauren elmas satışlarının başındaydı ve hemen hemen başka her şeyle Elisa uğraşıyordu.

“Kız kardeşimden haber aldım,” dedi Lauren kayıtsız bir ifadeyle, mücevherleri teşhir kutusuna yerleştirerek içeri kilitledi. “Carol’la Jason bebek bekliyorlar.” *Küçük* kardeşinin çocuğu için sesinin memnun ve heyecanlı çıkmasını sağlamıştı.

“Bu harika bir şey.”

“Öyle,” diye kabul etti Lauren. “Kesinlikle harika. Annemle babam havalara uçtular. Bu ilk torunları olacak.”

Elisa durdu ve dikkatini Lauren üzerine yoğunlaştırdı. “Ağlamaya hazırmışsın gibi konuşuyorsun.”

“Dokunsan hıçkırıklara boğulabilirim,” diye itiraf etti Lauren ve gülerken geçiştirmeye çalışınca sadece bilimkurgu filmlerinde duyulabilecek bir ses çıktı. Çabucak kendini toparladı. “Söyle Elisa ve lütfen dürüst ol. Bende bir kusur mu var?” Elisa arkadaşı olduğu için gerçeği söylemesini bekliyordu.

“Kusur mu?”

“Sinir bozucu muyum?”

“Hiç de değilsin.” Elisa, Lauren’in böyle bir şey söylemesinden dolayı şoke olmuş gibi konuşuyordu.

“Otoriter veya tatsız bir kişiliğim mi var?”

“Asla.”

“Seni sıkıyor muyum?”

“Hayır.” Arkadaşı gene başını iki yana salladı.

“Çekici mi değilim?”

Bu soru bir kahkaha atmasına sebep oldu. “Hiç de öyle değil. Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı sen? Uzun boylu ve incesin, çarpıcı mavi gözlerinle ve şu siyah saçlarınla muhteşemsin. Yemin ederim atalarının biri İskoç kanı taşıyor. Bu dükkâna gelen erkeklerin yarısı sana yarı âşık olup öyle gidiyor.”

Arkadaşının sözleri yaralanmış gururuna merhem gibi gelmişti. “O zaman neden hâlâ bekâırım?”

Elisa tereddüt etmedi. “Çünkü Todd Hampton aptalın biri.” Hafifçe Lauren’in kolunu sıktı. “Ona karşı fazla sabırlı davrandın. Todd’a bir ültimatom vermek gerekiyor,” diye önerdi. “Todd seni seviyor. Ona tüm gereken doğru yönde hafif bir itekleme. Ona zamanının geldiğini söyle; bu noktaya kadar sabrettin, ama ciddi bir bağlılık olmadan daha fazla devam etmek istemiyorsun.”

Todd’a bir ültimatom - Lauren de aynı sonuca varmış, ancak sonradan konuyu yeniden değerlendirmişti. Todd’la seçeneklerini düşünüp taşınarak, gecenin büyük kısmını yatakta bir o tarafa bir bu tarafa dönerek geçirmişti. Neyin en iyi olduğunu merak ederek ilişkiyi kafasında evirip çevirmişti. Onu bir tarih belirlemek için zorlama fikrinden nefret ediyordu, ama gene de meselenin bu kadar uzayıp gitmesine neden istekli olduğunu da merak ediyordu.

“Mesele şu ki...” Elisa’nın cep telefonu titreyince Lauren cümlesini bitirme fırsatını bulamadı.

“Arayan Katie.” Elisa ikinci kez çalmadan telefonu kaptı.

Lauren dükkân sahibinin endişe içinde en büyük çocuğundan telefon beklediğini biliyordu. Katie üniversite birinci sınıf öğrencisiydi ve Elisa tek kızını üç yüz km kadar uzaktaki Washington, Pullman’da okula yolladığından onu çok özliyordu. Elisa, Katie’nin ne yiyeceği, dersleri, partiler, içki ve flörtleri için aralıksız endişelenip duruyordu. Eğer Katie gün içinde bir ara annesiyle iletişim kurmazsa, Elisa kızının başına korkunç şeyler geldiğine inanıyordu.

“Neden aramadın Katie?” diye sordu Elisa. “Yolladığım mesaja cevap vermedin ve...”

Elisa durdu, ardından gürültülü bir şekilde inleyerek alelacele küçük ofise gidip hızla kapıyı kapadı. Lauren konunun ne olduğunu merak etmekten kendini alamamıştı. Arkadaşının bir drama kraliçesi olma eğilimi vardı. Ofis kapısı kapalı olduğu halde, ne dediğini çıkaramasa da Elisa’yı duyabiliyordu.

Lauren’in aklından hızla olabilecekler geçiyordu. Muhtemelen önemsiz bir şeydi. Katie önemli bir sınavda olabilirdi. Belki de banka hesabını arttırmak için çalışıyordu. Kütüphane kitaplarını zamanında iade etmemiş ve ceza parasının birikmesine izin vermiş olması muhtemeldi. Lauren, Katie’yi severdi ve genç kızın akli başında ve sorumluluk sahibi olduğunu düşünüyordu. Elisa işveren ve arkadaş olarak harikaydı, ama anne olarak biraz takıntılıydı.

On dakika sonra Elisa yeniden görüldüğünde kâğıt gibi bembeyazdı.

“Elisa,” diye sordu Lauren ihtiyatla. “Katie’yle her şey yolunda mı?”

Arkadaşı önce cevap vermedi, sonra başını iki yana salladı.

“Oturmak ister misin?”

Elisa evet anlamında başını salladı.

Lauren bir tabureyi yana kaydırды ve Elisa ağır çekim hareketlerle üzerine yığıldı.

“Garry’yi aramamı ister misin?”

Bu anında yanıtlandı ve cevap bağırtı şeklinde geldi.

“Hayır... hayır.”

“Sana kahve getireyim mi?”

“Kahveden daha güçlü bir şeye ihtiyacım var. Çok daha güçlü bir şeye.”

Lauren özel bir satış etkinliği olmadıkça mağazada daha ağır bir şey bulundurduklarını sanmıyordu. O zaman bile şampanya oluyordu ve Lauren, Elisa’nın bir kadeh köpüklü şampanyayla kutlama havasında olduğundan kuşkuluydu. “Neyin yolunda gitmediğini bana söyleyebilir misin?”

“Ben... bilmiyorum.” Elisa’nın gözleri yaşlarla doldu.

Belli ki zamanı geçmiş bir kütüphane kitabı veya başarısız bir sınavdan çok daha kötü bir meseleydi. Lauren, Elisa’nın ihtiyacı konusunda ileri sürdüklerini göz ardı ederek, ona ekstra sert bir fincan kahve hazırladı. Üç adet küp şeker ekledi ve iyice eriyinceye kadar karıştırdıktan sonra arkadaşına verdi.

Elisa sanki on katlı binadan düşmesini engelleyen tek şeymiş gibi, fincanı iki eliyle sımsıkı tuttu. “Dietrich’i hatırlıyor musun?”

“Elbette.” Katie geçenlerde bahar tatilinde çiftçinin oğlunu eve getirmişti. Delikanlının ailesi eyaletin güneydoğu köşesindeki Walla Walla bölgesindendi. Dietrich’in aile

çiftliği tüm ülkede en büyük tatlı soğan üreticilerinden biriydi.

“Ondan daha tanıştığım anda hoşlanmamıştım.”

Aslında Elisa daha Dietrich’le tanışmadan önce genç adamı onaylamamıştı. Son sınıf öğrencisi ve Katie’den üç yaş büyük olduğu için, Elisa onun kızı için çok yaşlı olduğuna ikna olmuştu, ki bu gülünçtü. Garry, Elisa’dan sadece üç yaş büyüktü. Lauren bunun, Elisa kızının ciddi bir ilişkiye girmesini istemediği için sadece bir bahane olduğundan kuşkulanıyordu.

“Katie’yle Dietrich ayrılmışlar mı?” diye sordu Lauren, yine de bu mantıklı gelmiyordu. Böyle bir haber Elisa’yı rahatlatmış olurdu.

“Keşke,” diye kıs kıs güldü Elisa. Sonra sanki elinde bir sıcak kahve kupası tuttuğunu yeni fark ediyormuş gibi yudumladı. Bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. “Böyle bir şeyin olduğuna inanamıyorum. Bu bir kâbus.” Gözlerini sımsıkı kapayarak başını iki yana salladıktan sonra eliyle ağzını kapadı.

“Katie yoksa... “

Elisa başını salladı. “Kızım hamile. Daha sadece on dokuz yaşında. Kendisi bebek daha ve şimdi Dietrich’i sevdiğinde ısrar ediyor ve onunla evlenmek istiyor. Söyle bana Lauren, Katie’yi gerçekten evli olarak hayal edebiliyor musun?”

“Ah...” Lauren ne diyeceğini pek bilemiyordu.

“Bu çok saçma. Son derece saçma. Daha çok genç.”

Lauren arkadaşının yanına oturdu. “Ona ne dedin?” diye usulca sordu. Epey bir bağırışma olmuştu.

“Başka ne olabilir? Derhal eve gelmesinde ısrar ettim.

Bu gibi konuları halletmenin her zaman bir yolu vardır. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama kızımın bu hamileliği tamamlamasına izin veremem. Şu anda bir bebeği olması hayatını mahvedecektir. Onun geleceğini düşünmek zorundayız. “

“Bu Katie’nin kararı değil mi?” diye sordu Lauren usulca.

Elisa’nın gözleri öfkeyle parlıyordu. “Bari sen yapma.”

“Ben mi?”

“Katie de böyle söyledi ve bu bebeği doğurmakta ısrar ediyor. Aşık olduğuna inanıyor şu... çiftçiye.”

Şu an Elisa’ya, yirmi iki yaşındaki Dietrich’in bir yetişkin olduğunu, sorumluluk sahibi ve iyi kalpli biri olduğunu hatırlatmak için iyi bir zaman gibi görünmüyordu.

“Katie’den yararlandı,” diye ısrar etti Elisa, şimdi yerinden doğrulmuştu.

“Bunu Katie mi söyledi?”

“Ah, hayır, böyle bir şeyi itiraf etmeyecektir. Bunun yerine onu savunuyor ve eşit derecede sorumlu olduklarını söylüyor.”

Lauren şahsen bunun Katie ve Dietrich arasında bir mesele olduğunu düşünüyordu ve Elisa’ya durumla en iyi şekilde nasıl başa çıkabileceklerine karar vermeyi onlara bırakmasını tavsiye etmenin doğru olacağını hissediyordu.

“Katie’ye hemen gelmesi için ısrar ettim, ama reddetti.” Elisa kahveden bir yudum daha aldı ve sanki zorlanıyormuş gibi yutkunma sesi çıkardı.

“Keşke ne diyeceğimi bilseydim,” diye itiraf etti Lauren. Ne yapacağını bilemiyordu ve pek etkisinin de olacağından emin değildi.

“Bu tarihin tekerrürü,” diye fısıldadı Elisa, gözünün kenarından akan yaşı silerek. “Garry ve ben... Ben de on dokuz yaşındayken hamile kalmıştım.”

Doğal olarak Lauren, Elisa'yla Garry'nin erken evlenmiş olduklarının farkındaydı. Üniversitedeyken de kızları olmuştu muhtemelen. Bunu üç yıl sonra tek yumurta ikizleri izlemişti. Tim ve Tom lise ikinci sınıftaydılar, lisenin en iyi futbol ve beysbol takımlarında oynuyorlardı. Lauren, Elisa ve Garry'yle birlikte maçlarını izlemişti. Todd bağlantıları sayesinde, çocuklar için insanın ilgisini çeken bir hikâyenin yerel akşam haberlerinde gösterilmesini sağlamıştı.

“Seninle Garry arasındakiler iyi sonuçlanmıştı,” diye hatırlattı Lauren Elisa'ya.

“Eh, evet, ama benim ailem Garry'yi her zaman severdi. Genç ve aptal olduğumuzu kabul ediyorum. Babam benden memnun değildi ve annem de öyle, ama babam Garry'yi kanadının altına alıp ona işi öğretti. Babam annemle ikisinin emeklilik zamanları geldiğinde Garry'yle benim dükkânı devralmamızı halletti.” Elisa başını eğdi. “Annemle babamın bunu duyduklarında ne diyeceklerini hayal edemiyorum.” Hemen doğruldu. “Asla öğrenmeyecekler. Kesinlikle bunu sağlayacağım. Madem ki Katie bana gelmeyecek, o zaman benim ona gitmemden başka seçenek kalmıyor.”

Lauren arkadaşına fevri davranmamasını söylemek konusunda içi içini yiyordu.

“Hemen bir uçuş rezervasyonu yaptırıyorum.” Elisa kararlı bir bakışla cep telefonuna uzandı.

“Garry'yle irtibata geçmemi ister misin?” diye sordu Lauren.

Elisa donakalmış gibi görünüyordu. "Bunu neden yapacaksın ki?" diye sordu.

"Sen burada yokken yerini alması için."

"Ah." Elisa telefonu bırakarak uzun, yavaş bir soluk aldı. Konuyu düşünürken alnındaki saçları geriye itti. "Bekleyip bunu onunla konuşsam iyi olacak. Eğer benden önce öğrendiyse ve bunu sır olarak saklıyorsa, yemin ederim bunun için o adamı vururum."

"Katie sana ne kadarlık hamile olduğunu söyledi mi?" diye sordu Lauren.

"Hayır. Sorduğum zaman cevap vermeyi reddetti."

Lauren, Katie'nin geçen ay bahar tatili için Seattle'dayken hamile olabileceğinden kuşkulanıyordu. Dietrich'i yanında eve getirmesinde şaşacak bir şey yoktu. Lauren genç adamla sadece bir kez karşılaşmış ve hemen sevmiştii. Nazik ve saygılıydı, akıllı biri gibi görünüyordu. Onları birlikteyken izlediğini ve genç adamın gözünü Katie'den ayırmaması karşısında bir nebze kıskançlık hissettiğini hatırladı.

Lauren bir anda idrak ediverdi. Çifte darbe. Küçük kız kardeşi hamileydi ve şimdi de Lauren'den sadece iki yaş büyük en yakın arkadaşı büyükanne olmak üzereydi.

Kararını tartmadan gidip cep telefonunu aldı ve Todd'u aradı. Genelde iş saatlerinde onu aramaktan kaçınırdı, ama tam öğleden öncesine kadar sette olmayacaktı. Lauren'in düşünebildiği kadarıyla, şu anda makyaj odasında koltukta oturuyor olmalıydı.

Todd üçüncü çalışında açtı. "Selam tatlım, ne oldu?" Todd acelesi varmış ve rahatsız olmuş gibi konuşuyordu. Lauren iş zamanında aramasının iyi olmadığını hatırlatmasını bekledi.

“Bu gece buluşabilir miyiz?”

“Bu gece mi?” diye tekrarladı Todd. “Yapamam. On bir haberleri için bir hikâye yazıyorum.”

“Perşembe olur mu?” Aklındakiler için herhangi bir gece olabilirdi. Lauren kararını vermişti.

“Perşembe olur,” diye kabul etti Todd. “Öğlen haberlerini muhakkak seyret. Ve büyük bir hikâye için yetki aldım. Sana daha sonra anlatırım. Perşembe günü bu konuda daha fazlasını konuşuruz. Gitmek zorundayım.”

Bunun üzerine hat kesildi. Lauren nerede veya ne zaman buluşacaklarını soracak zaman bulamadığını ancak telefonun sinyal sesini duyunca fark edebildi.

Bölüm İki

Bethanne Hamlin Scranton *Bir Yumak Mutluluk*'a hayatındaki en büyük tebessümlerden birini takınarak girdi. Bu mutluluğu en kısa sürede paylaşmazsa hemen infilak edecekmiş gibi geliyordu.

"Lydia, ah Lydia," diye bağırdı Bethanne, öylesine sevinçliydi ki hareketsiz durmak zor geliyordu. "Çok güzel haberler aldım. "

"Hafta sonu için Max geliyor," diye tahmin yürüttü Lydia.

"Hayır, bu kocamın ziyaretinden bile daha iyi." Max şarap dağıtım işinin bulunduğu Kaliforniya'da, karısı parti şirketi nedeniyle Seattle'da yaşıyordu. Bu sürekli ikisinden birinin hafta sonu seyahatleri yapması anlamına geliyordu ki bu garip bir evlilik şekliydi, ama Bethanne şu anda, yüreği bu kadar doluyken bu konuda düşünmek istemiyordu.

"Tamam, pes ediyorum," dedi Lydia gülerek, "sen söyle."

Bethanne dükkânın ön tarafındaki vitrinin yanına neredeyse zıpladı ve bir beşikte serili, ustalıklı örülmüş bebek battaniyesini işaret etti.

Lydia'nın gözleri kocaman açıldı ve iki eliyle ağzını örttü. "Hamile misin?"

"Ben değil, Courtney. Büyükanne olacağım."

"Ah, Bethanne, bu harika bir haber." Lydia güldü ve onu kucakladı. "Courtney'yle ilk karşılaşmamızı ve ne kadar utangaç, içine kapanık bir genç kız olduğunu hatırlıyorum. Ve şimdi Andrew'la ikisinin bebeği olacak, öyle mi?"

"Max henüz bilmiyor, ama benim kadar heyecanlanacağından eminim." Kocasının ne diyeceğini şimdiden tahmin ediyordu. Onun tanıdığı en seksi büyükanne olacağını iddia edecekti. Bethanne bu düşünceyle neredeyse kızarmıştı. İki evleneli bir yıl olmuştu ve ayrı yaşamak zor olmasına rağmen derin aşkları devam ediyordu. Annie'yi doğurduktan sonra tüpleri bağlandığından kendisi için imkânsız olan hamilelik kulağa biraz abartılı gelse de, bu yatak odası faaliyetlerinin eksikliğinden değildi. On beş ay geçmişti ve Max'le ikisi hâlâ balayında gibiydiler.

İkinci kez aşk Bethanne'ye sürpriz olmuştu. İlk kocası Grant üniversite aşkıydı. Evlenmişler, iki çocukları olmuş ve ardından, yirmi yıl sonra, hiçbir uyarı olmaksızın Grant daha genç bir kadın için onu terk etmişti. Bethanne ev hanımı bir anne olarak sersemlemiş, belirsiz bir gelecekle karşı karşıya kalmıştı.

Kendisini baştan yaratması gerekiyordu ve korka korka bunu yapmıştı. Bir daha yeniden âşık olmayı beklememişti. Ama öte yandan hayat sürprizlerle doluydu ve başta Max olmak üzere, bu sürprizlerden bazıları kesinlikle inanılmazdı.

"Bu bebek battaniyesinin örneğiyle birlikte yünlerinden istiyorum," dedi Bethanne arkadaşına. "Örmeye başlamak için sabırsızlanıyorum." İlk torununu düşününce heyecan ve sevinçle doluyordu. Bebek battaniyesi örmüştü, ama iki ayrı desen ele almak istiyordu. Bu çocuğun hiçbir şeyi eksik olmayacaktı.

Lydia'nın yüzündeki tebessüm soldu. "Ah, Bethanne, üzgünüm. Bu özel yünlerin tamamını sattım, ama önümüzdeki perşembe günü yeni bir sevkiyatım var. Eğer istersen senin için üç çile ayırabilirim."

"İstiyorum. Perşembe günü öğleden sonra uğrar alırım. Saat beş civarında gelsem olur mu?"

"Çok iyi olur. O zamana kadar teslimat kesinlikle yapılmış olur. Lauren Elliott da o sıralarda uğrayacak."

"Lauren Elliott... Lauren Elliott," diye tekrarladı Bethanne. "İsmi neden tanıdık geliyor?" İşaret parmağıyla dudaklarına vuruyordu. Genel olarak isimleri hatırlama konusunda iyiydi, birçok devamlı müşterisi olan parti düzenleme işinde bu bir gereklilikti.

"Lauren *John Michael Mücevherat*'ta çalışıyor."

"Ah, evet. Kısa süre önce dükkâna gittiğimde çok yardımcı olmuştu."

"Elmaslar mı alıyoruz?" diye takıldı Lydia.

Bethanne içini çekti. "Max ilk yıldönümümüz için bir şey seçmemi istedi." Kocasının yanında olmaması, beraberliklerinin hafta sonuyla kısıtlı kalması onu üzüyordu. Dikkat gerektiren birbirinden önemli bir sürü mesele vardı. Davranışlarından yirmi yaşında gibi oldukları düşünülebilirdi. Max sevildiğini hissettiriyor ve onu el üstünde tutuyordu.

“Lydia.” Kapı zili çınlarken Lydia’nın ablası Margaret içeri girdi. İkisinin kardeş olduğunu anlamak çok zordu. Margaret iri kemikli ve uzun boyluydu, oysa Lydia ufak tefek ve narindi. Tek fark bu değildi. Kişilikleri de iki kutup kadar zıttı. Lydia cana yakın ve konukseverdi, Margaret aksi yönleriyle biraz kabaydı.

“Biraz önce çok tuhaf bir şey oldu,” dedi Margaret kaşlarını çatarak. “Otobüsten indiğimde örgü ören bir kadın gördüm, ama sonra örgüyü bankta bırakarak otobüse bindi.”

“Örgüsünü arkada mı bıraktı?” diye sordu Bethanne.

“Evet, bu yüzden onu durdurdum ve örgüsünü unuttuğunu söylediğimde örgünün kendisine ait olmadığını söyledi.”

“Başka birisinin örgüsünü mü örüyormuş?” diye sordu Lydia. “Eh, gerçekten garip.”

“Ben de aynı şeyi düşündüm,” dedi Margaret. “Yani gerçekten de başka birisinin örgüsünü alıp örmeye başlamak oldukça sinir bozucu, sizce de öyle değil mi?”

Bethanne kabul etmek zorunda kaldı.

“Peki sen ne yaptın?” diye sordu Lydia. Yazarkasanın etrafından dolaştı ve bir deftere not aldı. Bethanne, onun perşembe gelip alacağı bebek battaniyesinin yününü ayırmak için işaret koyduğunu gördü. Listede Lauren Elliott’ın ismi de vardı.

Margaret ceketinin düğmelerini kurcaladı, sonra da tamamen çıkarıp koluna astı. “Kesinlikle beni ilgilendirmezdi, ama kendimi tutamadım.”

“Sen de örgüye baktın.”

“Sepetteydi. Gerçekten güzel bir sepetti. Yıllar önce an-

nemdekini hatırlatan türden. Onu yaşam destek tesisine taşıdığımızda bir hayır kurumuna falan verdiğimizize çok eminim. Mor çizgili örgü sepetini hatırlıyor musun?”

Lydia başını iki yana salladı. “Hayır. Annemin bir sürü sepeti vardı.”

“Doğru. Eh, boş ver, önemli değil. Yünle şişleri çekip çıkardım ve üzerine büyük harflerle ÖR BENİ yazılmış bir notu sepette buldum.”

“Ör beni mi?” diye tekrarladı Lydia.

“Evet. Anlaşılan, otobüs bekleyenlerin çalışmasını isteyen birisi örgüyü kasıtlı olarak bırakmış.”

“Ördükleri şey ne?” diye sordu Bethanne.

“Bir atkı. Notta bittiği zaman evsizlerin barınağına teslim edileceği yazıyordu.”

Bethanne bunu son derece ilginç bulmuştu, Lydia’ya bakarak, “Böyle bir şeyin yapıldığını daha önce duymamıştın, değil mi?” diye sordu.

“Asla,” diye yanıtladı Lydia. “Ama bence bu harika bir fikir. Başkalarına yardım etmek için harika bir yol, hem ayrıca daha fazla kişi örgü örmekle ilgilenebilir.”

“Ben de duymamıştım,” dedi Margaret, “ve mesele de bu. Ben şişlerdeki örgüye bakarken biri yaklaştı ve parkta aynı mesajla başka bir sepet gördüğünü söyledi.”

“Yani bunlardan birden fazla mı varmış?”

“Öyle görünüyor.”

“Acaba kaç tane?”

Bethanne eğleniyordu. “Şehrin her tarafında olabilir.”

“Bunu kim yapıyor acaba?” diye sordu Lydia. “Demek istediğim, bu harika bir şey ama bu fikri kimin ortaya attığını bilmek isterdim.”

Margaret başını iki yana salladı. “Ben de ve her kimse buradan alış veriş yapıyor.”

“Sana bunu düşündüren nedir?” diye sordu Lydia, artık gülümsüyordu. “Bizim sattığımız bir yün markası mı?”

“Görünüşe göre bir ara satmışız,” dedi Margaret, “ama ben işe karışmadan önce olmalı, çünkü ismi tanımadım.”

“Peki o zaman yünlerin *Bir Yumak Mutluluk*’tan alındığını nereden biliyorsun?” diye sordu Bethanne, merakı artıyordu.

“Kolay. Fiyat etiketinde *Bir Yumak Mutluluk* damgası vardı.”

“Gerçekten mi?” Lydia’nın gözleri daha da açılmıştı. “Bunu kimin yaptığını merak ediyorum.”

“Bunu bilemem,” diye karşılık verdi Margaret, “ama keşke bunu düşünen kişi ben olsaydım.” Ofise doğru ilerlemeye başlamışken birdenbire geri döndü. “Az kalsın unutuyordum. Yün tükendiği zaman, örgü bitiyor ve ören son kişinin atkısı dükkâna getirmesi gerekiyor.”

“Buraya mı?”

“Buraya,” diye cevap verdi Margaret. “Biten örgünün *Bir Yumak Mutluluk*’a teslim edilmesi özellikle belirtilmiş. Çok eğlenceli, öyle değil mi?”

“Öyle sayılır. Ben sadece bunu kim düşündüyse bir an evvel ortaya çıkmasını diliyorum.”

Bethanne saatine göz attı. Ofiste uzun bir gün olmuştu ve bir çay molası için hazırды. Ayrıca Max’in telefonuna geri dönmesini bekliyordu. “Ben eve gitsem iyi olur. Bebek battaniyesinin yünleri için perşembe günü uğrarım.”

“Senin haberi Margaret’e söylememin bir sakıncası var mı?”

“Söyle lütfen.”

Bethanne arabayı çocuklarını büyüttüğü eve doğru sürdü; bu evi seviyordu. Bir ara, çok uzak geçmişte değil, Grant onu evden ve Max’ten uzaklaştırmak için aklını çelmeye çalışmıştı. Görünüşe göre yeni baştan başlar ve geçmişİ arkada bırakırlarsa, hayatları tekrar düzene girecekmiş gibi düşünüyordu.

Bethanne, yeşil panjurları ve ferah odalarıyla bu kolonyal stildeki evi seviyordu. Artık onun için fazla büyüktü, ama satmaya kendisini ikna edemiyordu. Grant gittikten sonra evi elinde tutmak için mücadele verilmişti. O sıralarda bu imkânsız gibi görünüyordu, fakat elinden gitmesine izin veremezdi. Çocukları zaten babalarını kaybetmişti ve o güne kadar sahip oldukları tek evi kaybetmemeye karar vermişti. Babalarının pantolon fermuarını kapalı tutmaması onların hatası değildi. Bethanne boşanmasını izleyen o ilk karmaşık ayları atlattığı için gurur duyuyordu. Aynı zamanda arkadaşlarından aldığı cesaret ve duygusal destek olmasaydı bunu yapmayı asla başaramayacağını da anlıyordu.

Mutfığa girer girmez çay için su koydu. Gün sonunda birkaç dakika dinlenmekten zevk alıyordu. Ev sessizdi, sadece ses olsun diye televizyondaki erken haber programını açtı. Çocukları Andrew ve Annie evde yaşarlarken düzenli olarak gidip geliyor, bangır bangır müzik hiç kesilmiyor ve cep telefonları susmayacak gibi çalıyordu. Bugünlerdeyse sessizlik vardı. Daha huzurluydu, ama çocuklarının gezeliklerini özlüyordu. Birkaç ay içinde yine gürültü olacaktı ve bu sefer sebebi bir bebektİ.

Bir bebek.

Bu evde bebek ağlaması duymayalı uzun yıllar olmuştu. Çayını mutfaktan alıp oturma odasında en sevdiği yere götürürken boğazına bir yumru oturdu. En sevdiği koltuk şömineye yakın duruyordu, koltuk ve pufun yanındaki şark halısının üstündeysen bir muhafaza kabıyla örgüsü yer alıyordu. Düşünmeden örgüsüne uzandı. Devam ettiği iki veya üç örgüsü olsa da yün gelir gelmez onları bir kenara bırakıp hemen bebek battaniyesine başlayacaktı.

Çayından ancak bir yudum almıştı ki cep telefonu çaldı. Arayanın Max olduğunu görünce hevesle telefonu kavradı. Max'in arkadaşı ve ortağı Rooster'a bir mesaj bırakarak müsait olunca Max'in aramasını istemişti.

"Tatlım, ne oldu?"

"Bu öğleden sonra Andrew aradı ve Courtney hamileymiş," diye tek nefeste pat diye söyleyiverdi.

"Hamile mi? Eh, Andrew ve Courtney'ye tebrikler. Herhalde eteklerin zil çalıyordur."

"Neler hissettiğimi tarif bile edemem. Haberi duyduğum zaman gülmek istedim ve aynı zamanda gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. Ailede bir bebek bulunmayalı çok uzun zaman oldu."

"Seksi bir büyükanne olacaksın."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." İcini sıcak bir mutluluk duygusu kaplamıştı. "Şu anda burada olmanı istedim."

"Ben de öyle." Sesi alçalmıştı. "Bu karar vermeyi senin için daha da zorlaştırıyor, öyle değil mi?"

Bethanne'nin herhangi bir açıklama yapması gerekmiyordu. Parti düzenleme işini satarak Kaliforniya'ya taşınmasını tekrar tekrar konuşmuşlardı. Yıllar içinde işi büyü-

müş ve gelişmişti. Bethanne buna muazzam bir duygusal yatırım yapmıştı. Yine de kendi işini satmasının, Max'in şarap ihracatı işini Washington State'e taşımasından çok daha kolay olacağını söylemek zorundaydı.

Washington ülkede Kaliforniya'nın ardından ikinci en büyük şarap üreticisi eyalet olsa da rekabete yakın bir noktada değildi. Kaliforniya'nın şarap üretimi Washington State'in üretiminden çok daha ilerideydi.

"Ben... bilmiyorum." İşini satma konusu bir meseleydi, ama torunundan uzaklaşmak bambaşka bir şeydi.

"Benimle evlendiğine pişman mısın?" diye sordu kocası.

"Max! Bunu nasıl sorabilirsin?"

"Haklısın. Saçma bir soru. Biz birbirimize aidiz. Benim motosikletime bindiğin anda bunu anlamıştım, hem de o kadar sıkı tutunmuştun ki neredeyse kaburgalarımı kıracaktın."

Bethanne güldü, bozuk bir arabayla Nevada çölünde kalakalmasını çok iyi hatırlıyordu.

"Gülümsüyorsun."

"Nereden biliyorsun?"

"Seni tanıyorum aşkım. Tanışmamızdan kısa süre sonra Nevada'da ikimizin yaptığı yolculuğu düşünüyorsun."

"Annie'nin seni ve Rooster'ı gördüğü zamanki yüzünü hâlâ hatırlıyorum. Her ikiniz de bronzlaşmış kaslı kollarınızla deri yelekler içindeydiniz, nereden bakılırsa bakılınsın Rooster, sanki çoğumuzun işini bitirmekten daha fazla hoşuna gidecek bir şey yokmuş gibi görünüyordu."

"Rooster öyle bir tavra sahiptir."

"Evet," dedi Bethanne. Max'in en yakın arkadaşına

hayranlık duyuyor ve takdir ediyordu. Max'in karısıyla kızı öldükten sonra şirketi yöneten Rooster olmuştu. O olmasaydı, Max her şeyini kaybetmiş olurdu.

Birdenbire hızla ön kapı açıldı ve kapıyı anahtarla açan Grant içeri girdi. "Bethanne," dedi hemen hemen bağırarak.

"Bir dakika bekle Max," dedi Bethanne.

Grant büyük bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü. "Haber yeni duydum."

Bethanne cep telefonunu bırakıp ayağa kalktı. Grant kollarını onun beline dolayarak yerden kaldırıp döndürverdi.

Bethanne ciyakladı ve gülererek, "Grant, Grant, indir beni hemen!" dedi.

"Büyükanne ve büyükbaba olacağız."

"Evet, biliyorum, bu öğleden sonra Andrew aradı."

"Kutlamamız lazım."

"Grant bekle." Cep telefonunu aldı. "Max, Grant burada. Birkaç dakika içinde seni geri ararım."

"Kutlamak lazım da ne demek?"

"Bilmiyorum; buraya yeni geldi." Kocasını kıskanmış gibi konuşuyordu, hâlbuki bu kadar derin bir aşkı paylaştıklarına ve evli olduklarına göre bu çok saçmaydı. "Uzun sürmeyecek, söz veriyorum."

"Mümkün olunca beni tekrar ara."

"Arayacağım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Konuşmayı bitirerek dönüp eski kocasıyla karşı karşıya geldi.

"Sen de benim kadar heyecanlı mısın?" diye sordu Grant, yüzü mutluluktan ısılsı ısıldı. "Kat be kat." Bethanne hareketsiz durmakta zorlanıyordu.

“Bunu kutlamadan geçemeyiz. Seni yemeğe götüreyim. “

Bethanne önce bir tereddüt geçirdi, ama sonra kabul etti. Max kıskanç biri değildi; bunu anlardı.

Bölüm Üç

Lauren kızının hamile olduğunu öğrenen Elisa'nın şaşırıldığını biliyordu. Neyse ki Elisa daha çok kocası Garry sayesinde alelacele Pullman'a gidip Katie'ye kürtaj olması için gözdağı verme arzusuna karşı koymuştu.

Garry haberi duyunca, tıpkı yirmi yıl önce Elisa'nın hamileliğini öğrendiklerinde Elisa'nın annesiyle babasının yaptığı gibi, sorunlarını kendilerinin çözmesi için Katie ve Dietrich'e zaman verme konusunda ısrar etmişti. Her ne kadar Elisa bundan hoşlanmadıysa da, iki genç yetişkine nefes alacak alan bırakmayı kabul etmişti. Lauren bunun dışında kalmanın arkadaşı için zor olduğunun farkındaydı ve Elisa'nın kendisini dizginlemesine hayranlık duyuyordu.

Sabahleyin Lauren saat ondan biraz önce geldiğinde Elisa dükkândaydı ve Lauren onun dikkatini Katie'yle durumundan başka yöne çevirmeye kararlıydı.

"Ben kararımı verdim," diye duyurdu Lauren.

Elisa bakışlarını kaldırdı ve sanki Lauren'in ne kastettiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi gözlerini kırptırdı.

“Kendim ve Todd hakkında,” diye detaylandırdı. “Bir tutum belirlemesi bu kadar uzun sürdüğüne göre bu işi daha ileri götürmeye hazır olmadığı ortada. Bunu kabul edebilirim. Hoşuma gitmiyor, ama durum böyle.”

Elisa bilgisayar ekranından bakışlarını kaldırdı ve onaylarcasına başını sallayarak masa sandalyesini geriye itti. “Yani benim öğüdümü dinleyeceksin ve Todd’a ultimatom vereceksin.”

“Hayır.”

Elisa gözlerini kırptırdı. “Hayır mı?” diye tekrarladı.

“Hazır olmadığı belliyken veya daha da büyük bir ihtimalle her şeyi olduğu gibi bırakarak benimle evlenmek istemediğini belli ederken, onu benimle evlenmeye zorlamaktan rahatsız oluyorum.”

“Peki ne yapacaksın?”

Anlayabildiği kadarıyla Lauren’in başka bir seçeneği yoktu. “Sanırım ikimiz için de en iyisi yeni bir sayfa açmak.”

Bu Elisa’ya mantıklı gelmemiştir. “Ama Lauren, bunca zaman bu ilişkiye yatırım yaptın. Şu anda Todd’dan vazgeçmek aptallık olur. Ona gereken biraz teşvik.”

“Onu zaten teşvik ettim. Babam başarısız bir işe zaman harcamaya değmez derdi, sadece burada zaman yerine para diyecektir. Todd’la ilişkim hiç ilerlemiyor. O kariyerine yoğunlaşıyor ve bu değişmeyecek. Todd’un ilgilenmediği gerçeğini kabullenmekten başka çarem yok. Kendisini bir koca veya baba olarak görmüyor, en azından karısı ben olursam.”

“Ama...”

Lauren onun lafını kesti. “İlişkimiz on iki ay önce ‘ko-

nuşma' yaptığımızdan bu yana tamamen aynı yerde duruyor. Todd benimle birlikte sosyal etkinliklere katılmayı seviyor ve doğrusu bu benim de hoşuma gidiyordu." Ve öyleydi. Partiler ve hayır kurumu etkinlikleri ilişkilerinin doğal bir uzantısı haline gelmişti, ama Lauren en son ne zaman ciddi bir sohbetleri olduğunu hatırlayamıyordu. Konuştukları her şey gittikleri yerler, tattıkları yiyecekler ve şaraplar, karşılaştıkları kişiler etrafında geliyordu. Yakın zamana kadar Lauren ilişkilerinin ne kadar sığ bir hal aldığını fark etmemişti. Bir zamanlar önemli sanarak yaptığı şeylerin hiç de öyle olmadığını görmek canını sıkıyordu. Artık öyle biri değildi. Işığı görmüştü.

"Todd bizim müşteri edinmemize yardım etti," diye hatırlattı Elisa.

Lauren konudan sapmak istemediği için bu noktaya değinmedi. "Ben bir liste yaptım."

"Ne listesi? Müşterilerin mi?"

"Saçmalama. Bir erkekte benim için nelerin önemli olduğunun listesi. Her zaman Todd gibi biri diye düşünürdüm. Yakışıklı, dışa dönük, hırslı, ama aslında bu nitelikler çok yüzeysel ve temelde çok da önemli değil."

Elisa sanki ilk defa görüyormuş gibi Lauren'e bakmaya devam ediyordu. Geriye yaslandı ve avuçlarının arasında ki kalemi döndürdü. "Peki söyle, listene hangi nitelikleri koydun?"

"Ben bir yakışıklıyla çıkıyordum. Yakışıklı insan sürüsüne bereket. Karakter çok daha önemli. "

"Kişilik mi?"

"Hayır, karakter: Sağlam ve onurlu bir erkek."

"Sen Abraham Lincoln'le mi evlenmek istiyorsun?"

Lauren gülümsedi. "Ona da silindir şapkasından kurtulmasını söyledim, bu kesin."

Elisa gülümsedi. "Listende başka ne var?"

"İyi bir mizah anlayışı olmasını istiyorum."

"Burada seninle aynı fikirdeyim," dedi Elisa. "Garry'yle başka kimseyle olmadığı kadar gülerim."

"Biliyorum ve ikinizin bu tarafına bayılıyorum."

"Ben şanslıydım, biliyorsun," dedi Elisa. "Garry'yle evlenmeye karar verdiğimiz zaman ben hâlâ yeniyetmeydim. Aklım bir karış havadaydı; Garry'nin hayatım boyunca seveceğim birisi olması sadece şans. Garry gerçekten iyi bir insan."

Lauren onayladı. "Temelde benim de istediğim bu. İyi, ayakları yere basan bir adam."

"Zor bir karar mı oldu?" diye sordu Elisa.

"Pek sayılmaz." Onu şaşırtan da bu olmuştu. Lauren uzun zamandır buna hazırды, sadece farkında değildi. "Todd'la ikimiz yarın gece yemekte buluşacağız. Yüncü dükkânına uğrayıp kardeşimin bebeğine battaniye örmek için gerekli malzemeleri alacağım. Sokağın karşısındaki Fransız Kafesi'nde yemeği önermiştim, ama Todd'un geç kalacağına bahse girerim." Bu o kadar sık oluyordu ki Lauren bunu bekliyordu. "Mutlaka iyi bir bahanesi olacaktır, her zaman öyledir."

"Sence ayrılmak isteyeceğinden şüpheleniyor olabilir mi?"

"Todd mu? Muhtemelen hayır." Todd'un en büyük kusurlarından birisi konu Lauren'in duygularına gelince her şeyden bihaber olmasıydı. "Büyük bir ihtimalle benim ciddi olduğuma inanmayacak."

Lauren en iyi arkadaşının dikkatle baktığını hissetti. “Fikrini değiştirmesi mümkün mü?”

Düşünüp taşınarak geçen uykusuz bir gecedен sonra kararını verdiğinden, Lauren ne istediğini bildiğine oldukça emindi. “Bu sefer değil.”

“Bu sefer değil mi? Yani daha önce de Todd’dan ayrılmayı denedin mi?”

“Yaklaşık bir yıl önce bir kere. Eğer o zaman çekip gitseydim, on iki ayımı kurtarmış olurum,” dedi pişmanlığını bastırarak. Sezgilerinde haklıydı, sadece içinde gerekli kararlılığı bulamamıştı. Todd’a inanmak istediği için boyun eğmiş ve ilişkileri devam etmişti. Bir süre daha iyi gitmişti, fakat aynı rutine geri dönmeleri çok uzun sürmemişti. Bu sefer o kadar kolaylıkla ikna edilmeyecekti. Kız kardeşinin haberini aldığından bu yana Lauren ne yapılması gerektiğini biliyordu.

“Bir yıl önce ne oldu?” diye sorguladı Elisa. “Bana her şeyi anlattığını sanıyordum.”

“Keşke sana söyleseymişim, çünkü aklımı başıma getirdin. İlişkimizin nereye gittiğini anlamam gerekiyordu.”

“Ve?”

“Ve,” dedi, açıklamak oldukça aşağılayıcı geliyordu, “Todd ne kadar haksızlık ettiğimi, hiç bir erkeğin kapana kısırılmak istemediğini söyleyip durdu. Beni sevdiğini ve evlenmek istediğini, ama önce halletmesi gereken bazı mali problemleri olduğunu ileri sürdü. Saat beş haberlerinin yetkisini alsın, her şeyin kesinlikle kendiliğinden yoluna gireceğini düşünüyordu. Ayrıca dedesinden gelen bir miras vardı.”

“Ah, Lauren.”

“Günün birinde muhtemelen o pozisyon teklif edilecektir, fakat gördüğüm kadarıyla yakın gelecekte olması pek olası değil.”

Lauren, cep telefonu çalınca çantasını karıştırarak çıkardı. Arayanın kim olduğunu görünce, “İyi insan lafı üzerine gelirmiş,” dedi.

“Todd mu?” diye sordu Elisa.

Lauren başını salladı. “Merhaba Todd,” dedi ve boştaki koluyla sanki kendini koruyormuş gibi kendi beline sarıldı.

“Selam tatlım, şu yemek konusu...”

“İptal etmen gerekiyor,” diye onun yerine tamamladı Lauren.

“Hayır, iptal değil, ama bir hikâye üzerinde çok ilerlediğim konusunda seni uyarmam gerektiğini düşündüm ve...”

“Sorun değil, endişelenme,” dedi Lauren kızgınlığını gizlemek için elinden geleni yaparak. Anlaşılan Todd’un ayrılmak için bile zamanı yoktu.

“Endişeleniyorum; seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Üzülmedin değil mi? Ama bu kadar önemli olmasaydı ertelemeyeceğimi bilmen gerekir.”

“Tamam. Her şey yolunda, gerçekten öyle.” Elisa’ya baktı ve gözlerini devirdi.

Elisa kıkırtılarını bastırmak için eliyle ağzını örttü.

Lauren kendisi de güleceğinden korkarak işverenine arkasını döndü. “Dinle Todd, muhtemelen böylesi daha iyi.”

“Daha iyi mi? Ne oldu ki?”

“Kız kardeşim hamile.”

Todd sanki tercüme gerekiyormuş gibi bir an duraksadı. “Hadi ya, neyin geldiğini biliyorum,” diye mırıldandı, sanki bu tartışmak istediği son şeydi. “Evlilik konusunu yeniden mi değerlendireceğiz? Hadi ama Lauren, bu konuda benim nerede durduğumu biliyorsun. Birkaç faturam ödendiğinde ve sunuculuk işini yoluna koyunca tarih belirleriz.”

“Dan’ın emekliliği yakın değil.”

“Bu doğru değil... Daha geçen gün bir söylenti duydum...”

“Bunu telefonda yapmamayı tercih ederdim,” dedi Lauren onun lafını keserek. Normalde bu kadar kaba davranmazdı, fakat bunu sürdürmenin ikisine de bir faydası yoktu.

“Neyi yapmak?” diye sordu Todd.

“Bana hiçbir seçenek bırakmıyorsun.”

“Ne?” diye sordu Todd.

“Todd, bence bunu şimdi bitirmek en iyisi.”

“Bitirmek mi? Şaka mı bu?”

“Şaka değil.”

“Sen sadece kardeşin hamile olduğu için üzölmüşsün,” diye üsteledi Todd.

“Üzgün değilim. Aksine kendime kızıyorum. Bu ilişkiyi gereğinden çok daha fazla uzattım.”

“Sen ciddisin. Gerçekte benden ayrılmak mı istiyorsun?” diye sordu Todd, sesi kesinlikle inanmıyormuş gibi geliyordu.

“Evet.” Lauren bundan daha açık söyleyemezdi. Bahaneler veya açıklamalar yapmadı. Bitirmişti. Hikâyenin sonu.

“Doğru anladığımdan emin olmalıyım. Bunların hepsi seninle ve kız kardeşinle mi alakalı?”

“Tam olarak değil.”

“Ama kararına yol açan bu mu oldu?”

“Kısmen evet.”

Todd bezgin bezgin konuştu. “Bu. Çok. Saçma.” Her sözcüğü özenle telaffuz ediyordu.

“Senin için muhtemelen öyledir. Bu benim hayatım Todd ve ben bir kocayla çocuklar istiyorum. Eminim sen de öyle, ama benimle değil ve bunu kabullenme zamanı geldi.”

“Bekle, bunu konuşarak çözelim.”

Todd’un bunu kolaylaştırmayacağını bilmesi gerekirdi. “Şimdi konuşamam, hem bunun bir anlamı da yok. Ayrıca işyerindeyim ve biliyorum ki sen de öyle. Olayları olduğu gibi bırakalım. Dediğim gibi, üzgün değilim. Gerçekten değilim. Bunu telefon yerine yüz yüze yapmak isterdim, fakat sen yemek planlarımızı iptal etmek zorunda kaldın.”

“Ben öyle demedim,” diye itiraz etti Todd. “İptal etme ihtimalim var dedim. Aradım, çünkü böyle bir ihtimal olduğunu bilmeni istedim.”

“Yıllar içinde birlikte çok eğlendik Todd. Yürümediği için üzgünüm.”

Todd duraksadı ve kısık sesle tekrar konuştu. “Başka biri mi var?”

Bunu sorması bile bir hakaretti. “Hayır. En azından henüz yok.”

“Henüz mü yok?”

“Henüz biriyle tanışmadım veya belki öyle biri var ve ben bilmiyorum.”

Todd gene duraksadı. "Bu konuda kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

"Bu akşam yemek sırasında yapmayı tercih ederdim. Konuyu birdenbire açtığım için üzgünüm." Lauren telefonda ayrılmak zorunda kaldığı için kendisini kötü hissediyordu. Biraz kalpsizce geliyordu, özellikle de üç yıllık ilişkiden sonra. Todd şipşak bir konuşmadan daha fazlasını hak ediyordu. "Dediğim gibi, bunu karşı karşıya yapmayı tercih ederdim. Benim fikre alışacak birkaç günüm oldu ve senin olmadı. Ama bir kez telefonu kapatıp da duygularını gözden geçirdiğinde, böylesinin en iyisi olduğunu anlayacaksın."

"Buluş benimle."

"Hayır Todd. Bunu tekrar konuşmak fikrimi değiştirmez. Bana göre birbirimize uygun olmadığımız açık."

"Yemek randevumuza gidelim."

"Çarpıcı bir hikâye üzerinde çalışıyorsun, unuttun mu? İptal etmek zorunda kalmıştın."

"Ben iptal etme ihtimali var demiştim," diye terslendi Todd. "Hikâyeyi başkasına vereceğim. Bu konu daha önemli."

"Todd..."

"Hadi ama Lauren, sonuna kadar dinle beni. Bana bunu borçlusun." Sesi boğuk, yalvarır gibi bir hal almıştı.

Lauren neyin iyi olacağından emin olamayarak bocaladı.

"Eğer telefon etmeseydim, akşam yemeğe gelecektin, öyle değil mi?"

Todd doğru noktaya değinmişti. Lauren perşembe gecesi Fransız Kafesi'nde olmaya kesinlikle kararlıydı. İçini çekti. "Evet, oraya gelecektim."

“Öyleyse sadece ben telefon etmemişim gibi davran. Seninle tam planladığımız gibi akşamüstü saat altıda Fransız Kafesi’nde buluşuruz ve o zaman konuşabiliriz. Seni kaybetmek istemiyorum Lauren. Seni seviyorum.”

Lauren bundan pişman olacağına emindi. “Pekâlâ,” diye istemeye istemeye kabul etti, “ama şunu bilmelisin ki ben kararımı verdim. Eğer mümkünse, arkadaş kalalım isterim.”

“Elbette mümkün, fakat senin de bir şey bilmen gerekiyor.”

“Nedir o?” diye sordu Lauren.

“Mücadele etmeden seni bırakmaya hiç niyetim yok. Sen benim başıma gelen en iyi şeysin. Perşembe görüşürüz.”

Görüşmeyi bitirdiler ve Lauren bir iç çekerek telefonunu çantasına koydu.

“Ee?” diye sordu Elisa, bir süre sonra. “Seni nasıl etkileyecek bu?”

Lauren usulca homurdandı ve başını iki yana salladı. “Bana şey dedi.”

“Şey mi?”

“Bana başına gelen en iyi şey olduğumu söyledi. Ben kalbi, duyguları ve hayalleri olan bir kadını ve o hayaller onunkilerle uyuşmuyor.”

“Ah, Lauren.” Elisa kalktı ve hafifçe sırtını okşadı. “Keşke ne diyeceğimi bilseydim.”

“Hiçbir şey söylemene gerek yok. Bu uzun zamandır geliyordu. Geçen sene bitirmeliydim.”

“Dinle,” dedi Elisa, bir hayli canlanmıştı. “Önümüzdeki ay mücevher şovu için benimle birlikte Vegas’a uçmanı istiyorum.”

“Ama ben Garry’yle gideceğini sanıyordum, öyle değil miydi?” Lauren daha önce de katılmıştı ve inanılmaz bir gösteri olmuştu. Son birkaç yıldır Elisa’yla Garry gittiğinde dükkâna o bakıyordu.

“Garry ikimizin biraz kız kıza zaman geçirmemizin iyi olacağını söyledi. Ayrıca Vegas’a pek de meraklı değil.”

“Çok isterim.”

“İkimiz de bunu bir mola olarak kullanabiliriz.”

Bir süre uzaklaşmak Lauren’in tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. Arkadaşına bakarak güldü. “Beni kollu kumar makinelerinin önüne bırak.”

“Ve unutma, Vegas’ta olanlar Vegas’ta kalır.”

Belki başkaları için, ama Lauren şehrin zararsız tarafında yaşamaya meyilliydi. Üstelik belki hoş vakit de geçirebilirdi.

Bölüm Dört

“Seni geri aramadığım için özür dilerim,” dedi Bethanne, o sırada Max de Sonoma Vadisi’ndeki ofisinde telefon ahizesini sımsıkı kavramıştı. Ayrı yaşamanın karısıyla bu tür bir iletişimi zorunlu kılmasından nefret ediyordu.

“Sadece- Ah, Max, bana kızma lütfen,” dedi.

Max nefes alıp vererek kızgınlığını bastırmak için elinden geleni yaptı. Bethanne eski kocasıyla birlikte zaman geçirmişti ve Max kesinlikle öyle hissetse bile güvensizlik ve kıskançlıkla konuşmaktan nefret ediyordu. Konu Bethanne’ye gelince Grant Hamlin’e zerre kadar güvenmiyordu. Diğer adam niyetini açıkça belli etmişti. Grant, Bethanne’yi hayatına geri istiyordu. Ayrıca evliliklerini baltalamak için gereken her şeyi yapmaya hazırды.

“Yani anlaşılan Grant oldukça uzun bir süre seninle birlikteydi.” Max gecenin yarısını Bethanne’den haber bekleyerek geçirmişti. Karısının aramaması zihnini tahminlere açık hale getirmişti. Bu sefer Bethanne’yi meşgul etmek için Grant’in neler icat ettiğini gayet iyi hayal edebiliyordu.

“Max çok üzgünüm. Bu sabah ilk iş seni aramak istiyordum, ama daha ofise varmadan üç telefon geldi ve ardından bütün gün peş peşe toplantılar oldu. Yeni bir balon firması benim işimi satın almaya çalışıyor ve temsilcileriyle tam bir saat görüştüm, sonra Boeing firmasına hazırladığı muazzam bir parti için Annie’ye yardım etmem gerekti. Farkına varmadan bütün gün akıp gitmiş ve saat altıyı geçmişti. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam.” Bethanne bahaneler listesini saymaya devam ediyordu.

“Soruya cevap vermedin,” diye hatırlattı Max.

Bethanne duraksadı ve ardından nefesi kesilmiş bir şekilde itiraf etti: “Soruyu hatırlayamıyorum.”

“Sen ve Grant. O evde ne kadar kaldı?”

“Ha... Şu soru.”

“Evet, o soru.” Max’in ofisine Rooster girdi ve onun telefonda olduğunu görünce çıkmak için davrandı. Max bu konuşmanın çok uzayacağını sanmıyordu, şu anki ruh haliyle hiç olacak gibi değildi. Canı sıkılmış ve kızmış bir şekilde eliyle arkadaşına oturmasını işaret edince Rooster denileni yaptı. Rooster koltukta arkaya yaslanıp yayılarak oturdu ve dizinin üzerinde ayak bileğini dengeleyerek uzun bacaklarından birini diğerinin üstüne yerleştirdi.

“Ofisine birinin geldiğini mi duydum?” diye sordu Bethanne.

“Rooster. Sorudan kaçıyorsun, bu da bana cevabından hoşlanmayacağımı anlatıyor.”

“Muhtemelen öyle. Grant’le ben Andrew ve Courtney’nin haberini kutlamak için akşam yemeğe çıktık.”

“Sadece ikiniz mi?”

“Evet. Bu hiçbir şey ifade etmez Max. Ben Grant’le

yaklaşık yirmi yıl evli kaldım. Birlikte uzun bir mazimiz var.”

Max'in bir hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Grant felaket bir ikinci evlilikten sonra ailesini ve Bethanne'yi terk etmekle ne büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Bethanne'yi geri istediğini gizlemiyordu. Karısını terk ettiği zaman, onun ne kadar inanılmaz bir kadın olduğu konusunda hiç bir fikri yoktu. Eski kocası hatasından acı dolu bir ders almıştı.

Grant, Max'in resme dahil olduğunu fark edince paniğe kapılmış ve Bethanne'yi geri dönmeye ikna etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Girişimleri bir işe yaramamış ve Bethanne, Max'i seçmişti. Grant'in kaybı Max'in kazancı olmuştu. Ancak bu durum hikâyenin sonu olmamıştı. Karısını aldatan bir erkek bunu tekrar yapmakta tereddüt etmezdi. Max karısına güveniyor olsa da, Grant'in onur ve dürüstlük anlayışına hiç inancı yoktu. Max, Bethanne'yle ilişkisini bozmak için elinden geleni ardına koymayacak birisiydi.

“Grant seni istediğini saklamıyor.”

“Ben evliyim.” Bethanne sanki bu kesin olarak meseleyi halledermiş gibi karşılık vermişti. Bethanne'nin düşüncesi böyle olsa da, Max Grant'in öyle olmadığını pekâlâ farkındaydı.

Max konu üzerinde tartışmak yerine, mümkün olduğunca kayıtsız konuşmak için elinden geleni yaparak devam etti: “Yemeğe nereye gittiniz?” Karısının, evliliklerinin başlarında en sevdikleri yer olan küçük Meksika lokantasını söyleyecek olmasından korkuyordu Max.

“Zapata'ya.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Max çenesi gerile-

rek. "Grant'ın ne yaptığını gerçekten göremeyecek kadar saf mısın?"

"Saf mı?" diye terslendi Bethanne, duraksadı ve o da sabırsızlığını kontrol etmeye uğraşıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Buna gücendim."

"Buna başka ne diyebilirsin? Grant'ın oyunlarından habersiz gibi görünüyorsun."

"Ben seninle evliyim," diye tekrar hatırlattı karısı. "Grant'i senin tanıdığından çok daha iyi tanıyorum. Aşırı tepki veriyorsun. Bu hiç sana göre değil."

Max yorumu duymazdan geldi. "Eve kaçta döndünüz?"

"Zapata'dan mı?" Max'ın cevabını beklemedi. "Tam olarak ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey. Telefon etmedin."

"Hayır, etmedim. Saat onu geçiyordu ve yoğun bir gün geçirdiğini bildiğim için seni uyandırmak istemedim."

Karısı boşuna endişelenmişti; Max gece yarısını geçinceye kadar uyanık kalarak beklemişti. Bethanne'ye kendisi telefon edebilirdi, ama öyle bir ruh halindeyken bu iyi bir fikir olmazdı. Bethanne'nin kendisiyle temas kurmasının yaklaşık yirmi dört saat alması kızgınlığını yatıştırmasını zorlaştırıyordu. Hem bozulmuş, hem de sinirlenmişti ve bu konuşmanın tam anlamıyla bir kavgaya dönüşmemesi için mücadele veriyordu.

"İyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordu hoşnutsuzluğunu mümkün olduğunca belli etmemeye çalışarak.

"Doğruyu söylemek gerekirse geçirdik."

Bethanne onun endişelerini tekrar gidermek için uğraşmaya isteksiz gibi görünüyordu.

"Grant'le Andrew'a hamile olduğumu öğrendiğim za-

manları ve haberi verdiğimizizde iki tarafın ailesinin de ne kadar heyecanlandıklarını konuştuk.”

“İyi,” diye mırıldandı Max. Bethanne bütün günü bu detaylara değinmeden geçirebilirdi aslında. İkisini kafa kafa vermiş evliliklerinin eski, mutlu günlerindeki anılarını konuşup gülerken hayal etmek ne kadar da kolaydı. Max çenesini o kadar sert sıkırmıştı ki arka dişleri ağrıyordu.

“Dinle Max, Grant’le evli olduğum yirmi yılı unutmamı ne kadar istesen de bunu yapamam. Birlikte çocuklarımız var. Andrew ve Annie beni daima eski kocama bağlayacaktır. Bu seni daha az seveceğim veya Grant’in yıkıp atmaya seçtiği köprüyü inşa etmek için yaptığı belli belirsiz kurnazca girişimlerine duyarsız olacağım anlamına gelmiyor. Senden beklediğim birazcık sabır ve güven.”

Max onunla bu konulara girmek istemiyordu. Onun istediği, ihtiyaç duyduğu karısının endişelerini dindirmesiydi.

“Yakınlarda bir ara Grant’i tekrar görecek misin?” diye sordu Max, elinden geldiğince sohbet eder gibi konuşurken bu noktada kimseyi kandıramadığını biliyordu, en azından Bethanne’yi ve kesinlikle Rooster’ı. Max’in gözüne Rooster’ın gözlerini devirdiği ilişti.

“Grant bu cumartesi akşamı herkesi yemeğe götürmek istiyor.”

“Herkesi.”

“Andrew, Courtney, Annie, Harry ve ben.”

“Harry mi? Annie’nin Aiden adında biriyle çıktığını sanıyordum.”

“O mesele geçen ay öyleydi.”

“Ya.” Üvey kızı kâğıt mendil değiştirir gibi flört değış-

tiriyordu. "Onun şimdiki sevgilisinin kim olduğunu takip etmek zor."

"Eh, benimki kesinlikle sensin. Şimdi lütfen bu konuyu arkamızda bırakalım."

Max, özellikle bu aile yemeği bilgisinin ışığında bunu yapıp yapamayacağını bilemiyordu. Bu hiç mi hiç hoşuna gitmemişti. Bu sefer Grant'in haddini aşıp avantaj sağlamasından korkuyordu. Yakınlıkları ve yirmi yıllık bir geçmişleri vardı. Şimdi de Grant ve Bethanne bir torun paylaşacaklardı.

"Akşam yemeği meselesine gelince," dedi Bethanne. "Bu sefer Kaliforniya'ya gelme sırasının bende olduğunu biliyorum."

"Evet, öyle," dedi Max, boyun eğmeye isteksizdi.

"Bunun yerine senin Seattle'a uçman mümkün mü? Bu yemek için bize katılmanı istiyordum."

"Hayır." Son hızla reddetmişti.

"Çocuk gibi davranıyorsun Max Scranton. Beni aile etkinliği ve senin aranda seçim yapmak zorunda bırakacaksın ve bu... Bu yanlış."

"Seattle'a bu hafta sonu gelemem; haftalardır programda olan iki şarap firması yöneticisiyle bir akşam yemeğim var. Karımı tanıştırabileceğimi umduğum bir yemek."

"Üzgünüm, Max... ben..."

"Bu konuda endişe etme," diye terslendi Max onun lafını keserek. "Sadece Grant'in ikimizin arasını açmak için her türlü bahaneyi kullandığından haberin olsun. Senin benimle evli olmanın onun için bir şey ifade ettiğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Grant için bir şey diyemem, ama benim için çok şey ifade ettiğini biliyor olmalısın."

Arka plandaki gürültü karısının odasına birisinin girdiğini anlatıyordu.

“Grant?”

Max, Bethanne’nin sesindeki şaşkınlığı duymuştu.

“Bekle bir dakika,” dedi Max’e ve sonra fısıldadı. “Üzgünüm.”

Max bir kez daha Bethanne’nin eski kocasıyla çene çalması için bir kenara bırakılmak üzereydi. İşte karısını tam da böyle olacağı için uyarmıştı. Grant sinsi sinsi fırsat kolluyordu. Kendisi gibi Bethanne de Grant’in oyunlarını pekâlâ biliyordu ve adam hâlâ oynamaya devam ediyordu. Bethanne ise eski kocasına karşı bağışkılığı olduğunu düşünüyordu. Ancak Max karısını kaybetme riskini almak istemiyordu.

Max, Bethanne’ye âşık olduktan sonra gelmiş geçmiş en zor kararlarından birini almıştı. O sıralarda Grant de karısını geri kazanmaya çalışıyordu ve Bethanne’ye kendi kararını alma özgürlüğü vermek için Max bir yana çekilmiş ve Grant’in Bethanne’ye kur yapması için zaman ve fırsat vermişti. Resmin dışında kalmak ne kadar zor olursa olsun, onu şu ya da bu şekilde etkilemek istemediği için uzak durmuştu.

Sonunda Bethanne, Max’le evlenmeyi seçmişti. Yine de bu Max’in istediği kadar sorunsuz olmamıştı. İki ayrı eyalette yaşıyor olmalarının yanı sıra, başlıca sorun üvey kızıyla zorlu ilişkisiydi. Ve şimdi de bu çıkmıştı.

Max, Bethanne’nin telefonu kapamak yerine konuşmaları duysun diye masasına koymuş olduğunu fark etti. Bu küçük bir avunmaydı ve Max bunun için minnettardı.

“Senin için ne yapabilirim?” diye sordu Bethanne sert sert. “Gördüğün gibi meşgulüm.”

“Evet, böldüğüm için özür dilerim.” Grant davetsiz geldiği için özür diler gibi ve dostça konuşuyordu. “Söyler misin, acaba güneş gözlüğümü dün gece evde mi bıraktım?”

“Hayır. Güneş gözlüğü taktığını sanmıyorum.”

“Emin misin? Belki de uğramalıyım.”

“Bu gece olmaz.”

“Peki yarın olur mu?” diye sordu Grant.

“Ben yüncü dükkânına gidiyorum ve ne zaman evde olacağım belli olmaz, ama senin için güneş gözlüğünü tekrar kontrol eder ve sana haber veririm.”

“Buna memnun olurum. Tasarımcı çerçevesidir.”

“Tamam, şimdi eğer sakıncası yoksa...”

Zamanı gelmişti, diye düşündü Max. Konuşma ne kadar uzarsa, o kadar fazla sinirleniyordu.

“Hoşça kal Grant,” dedi Bethanne anlamlı anlamlı.

“Gözlüğümü bulursan telefon edersin.”

“Elbette,” diye söz verdi Bethanne.

Karısı güneş gözlüğünü Annie’nin teslim edebileceğini söyleseydi Max kendisini daha iyi hissedecekti. Grant’in gözlüğü eve gene uğrama bahanesi olarak bilerek arkada bıraktığını biliyordu.

Bethanne bir aradan sonra telefonu aldı. “Döndüm.”

“Daha fazla kanıtı ihtiyacın var mı?” diye sordu Max. “Güneş gözlüğü?” Karısı durdu ve Max onun telefonu bir kez daha bıraktığını duydu. “Evet Grant,” diye homurdandı Bethanne sabırsızlıkla. “Şimdi ne var?”

“Bu hafta sonu yemek için bana haber ver.”

“Veririm. Ofisten çıkarken kapıyı kapar mısın? Teşekkür ederim.”

Max artık burnundan soluyarak kapının kapandığını duydu. Bethanne'nin yeniden bağlanmasını beklemedi. "Bu her şeyi anlatıyor, öyle değil mi?"

"Max, dinle..."

"Bu konuşmaya başka bir zaman devam etsek daha iyi olacak sanırım," dedi Max, tartışmalarının sonradan pişman olacağı bir şey söyleyeceği noktaya tırmanmasından korkuyordu. "Hoşça kal Bethanne." Ardından cevap için fırsat vermeden hattı kesti.

Duyguları karman çorman olurken ofisinde sessizlik hâkim olmuştu.

"Eh," dedi Rooster biraz sonra, "kulağa pek iyi gelmiyordu. Gene mi Grant?"

"Başka kim olabilir ki?"

"Bethanne'ye güveniyor musun?"

"Tabii ki." Ve öyleydi. Max'in istediği Bethanne'nin Grant'in planının farkında olduğunu teyit etmesiydi.

"Öyleyse Grant'in ekmeğine yağ sürmüş olmuyor musun?"

Max bunu düşünemeyecek kadar sinirliydi. "Andrew ve Courtney'nin haberini kutlamak için bir akşam aile yemeği planlıyor."

"Ve Bethanne senin de orada olmanı mı istiyor?"

"Evet. Bunun olamayacağını biliyorsun. Kendall-Jackson'dan yöneticilerle yemeğe çıkıyoruz." Zaten bir kez ertelenmişti ve Max ikinci kez ertelemek istemiyordu.

"Bunu anlayacaklardır," diye üsteledi Rooster. "Birinci seferde iptal eden onlar olmuştu ve bu aile için."

Max gözlerini ovuşturdu. "Sabah düşünürüm."

"Peki."

Ofisten çıkıp depodan geçtiler. Rooster motosikletine, Max arabasına doğru yöneldi. Bethanne'yle motosiklete binerken karşılaşmıştı. Karısı kendisine motosikletinin arkasındayken âşık olmuştu. Belki de ona bunu hatırlatmak gerekiyordu. Düşünerek arabasının dışında durdu.

“Ters giden bir şey mi var?” diye sordu Rooster.

Max bu kadar okunabilir olduğunun farkında değildi. Bethanne'yle arasındaki bu mesele içini düğüm düğüm etmişti. Karısını seviyordu ve onun da kendisini sevdiğine dair içi rahat olmasına rağmen, daha fazlasını istiyordu.

“Bu hafta sonu için bir planın var mı?” diye sordu arkadaşına Max.

“Seninle ve Kendall-Jackson'daki iyi adamlarla akşam yemeği.”

“Bir geziye var mısın?”

Rooster güldü. “Seattle'a mı?”

“Seattle'a,” diye doğruladı Max.

“Eve dönüp deri ceketimi alacağım ve heybelerimi toplayacağım dostum. Yarın sabah erkenden yola çıkarız.” Daha uzun olmazsa, on iki-on beş saatlik bir yolculuktu. Doğal olarak yol boyunca ara sıra durmaları gerekecekti ki bu da ilave zaman demekti.

“Ne kadar zamanda hazırlanabilirsin?” diye sordu Max.

“Ne zaman dersen.”

“Teşekkürler.” Max içten söylemişti bunu. Rooster'ın bu kadar iyi bir arkadaş olmasına minnet duyuyordu. Gitmeden önce şaraphaneyle temas kuracak ve akşam yemeğini yeniden ayarlayacaktı. Sonra yemek yiyecek ve birkaç saat dinlenecekti. Max hevesle yola çıkacaktı. Bethanne'nin yanında olacaktı; onun ve çocuklarının kendisi için önem-

li olduğunu gösterecekti. Başka hiçbir şey olmasa bile, bu boyun eğmeye istekli olduğunu kanıtlamış olacaktı.

“Bethanne’ye yola çıktığını haber verecek misin?” diye sordu Rooster.

“Hayır. Ona sürpriz yapmak istiyorum.” Yeniden birleşmelerinin ikisi için de bir süre unutulmaz olmasını sağlayacaktı.

Bölüm Beş

Lauren perşembe günü öğleden sonra *Bir Yumak Mutluluk*'a geldiğinde saat beşi birkaç dakika geçiyordu. Kardeşinin bebek battaniyesine başlamak ve Todd'la bu ayrılma yemeği yüzünden gergindi. Ayrılmak hiçbir zaman kolay olmazdı ve bu Todd'un egosu yüzünden kesinlikle daha da zor olacaktı. Gerçek şuydu ki, bu kendisinin de istediği bir şey değildi, ama gerekli olduğuna ikna olmuştu.

Hırs koca listesine koyduğu niteliklerden biriydi, ama Todd'un ana haber sunuculuğunda ısrarcılığı hırsın ötesine geçmiş ve saplantı sınırına gelmişti. Lauren'in anladığı kadarıyla, Todd öz-değerini önde gelen bir kanalda haber spikerliğine geçebilmesine bağlamıştı. Her şey buna bağlıydı. En çok istediği şeyi elde edinceye kadar hayatının geri kalan kısmı askıya alınmış gibiydi. Ve ne yazık ki en çok istediği Lauren'le bir hayat kurmak değildi. Todd çok iyi bir kısmetti, ama Lauren onu serbest bırakıyordu.

Lauren bir kocada hırstan daha fazla bir şeyler arıyordu. Çok, çok daha fazlasını. Gerçi listesi uzundu. Birkaç temel

önkoşulu vardı; çabucak tespit edebileceği nitelikler. Kesin olan bir şey vardı. Karşısına mükemmel bir birlikteliğin çıkmasını beklemeye kesinlikle isteksizdi. Arayış içindeydi.

Lauren içeri girdiğinde yüncü dükkânı yoğundu. Margaret bir müşteriye yardım ederken birkaç kişi etrafta dolanıyor, örgü numunelerini inceliyorlardı. Lydia yazar kasada Lauren'in istediği yünün aynısını satın alan başka bir kadına yardımcı oluyordu. Diğer kadın belli belirsiz tanıdık gelmişti. Lauren'in hatırlaması kısa sürdü. Kadın Bethanne Scranton'dı. Yakınlarda *John Michael Mücevherat*'a gelmişti.

"Merhaba," dedi Lauren, Bethanne'nin arkasından yaklaşarak.

"Lauren." Bethanne kim olduğunu hatırlayarak onu şaşırtmıştı. "Lydia bana bu öğleden sonra geleceğini söylemişti."

Bu durumu açıklıyordu.

"Aynı anda ikinizin de burada olmasına sevindim," dedi Lydia, imzalaması için Bethanne'ye kredi kartının fişini verirken. "Oturacak birkaç dakikanız var mı? Örgüye başlarken yeni, çok akıllıca bir ilmek atma metodu öğrendim ve battaniyede çok güzel oluyor. Eğer isterseniz göstermekten mutlu olurum."

"Bu harika olurdu." Lauren'in Todd'la randevusuna gitmeden önce bir saat zaman öldürmesi gerekiyordu. Ayrıca eline bir çift şiş almalı epey zaman olmuştu. Lydia'nın yardımıyla pastel renkli alacalı yünleri, şişleri ve ilmek çengellerini topladı. Onun işi bittiğinde Bethanne dükkânın arka tarafındaki masaya çoktan oturmuştu.

“Eğer ikinizden biri ilgilenecek olursa, farklı örgüye başlama ve bitirme metotları için bu cumartesinden itibaren haftada bir gün bir dersimiz olacak,” dedi Lydia. “J. C. Briar öğretiyor ve çok iyi bir öğretmendir. Sanırım birkaç kişilik boş yer kaldı.”

“Ben... gelecek hafta sonu ne yapacağımı bilmiyorum,” diye mırıldandı Bethanne bakışlarını indirerek.

“Max’le mi görüşeceksin?” diye sordu Lydia. “Saçma bir soru. Tabii ki öyle yapacaksın.”

Bethanne zayıf bir şekilde gülümsemeyi başardı.

“Bu işime yarayacak bir şey gibi görünüyor.” Biraz teşvik, becerilerini bilmek için Lauren’in işine yarayabilirdi. Temel örgüyü ve ters örgü kalıplarını biliyordu, ama çok uzun zaman olmuştu. Örmek eskiden beri ilgisini çeken bir zanaattı. Hatta şimdi neden bıraktığından bile emin değildi.

İkisi birden Lydia’nın talimatlarına göre uzun kuyruk metodunu kullanarak ama aynı zamanda yün çilesinin iki ucunu da tutarak başlangıç ilmeklerini attılar. Lydia haklıydı. Bu akıllıca bir teknikti. Lauren hemen kavramıştı, ama Bethanne’ye fazladan yardım gerekiyordu. O sırada Bethanne ilmeklerin sayısını yanlış sayınca kendisine kızmış gibi göründü ve ilmekleri hızla şişten çıkararak yeni baştan başladı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Lydia nazıkçe.

Bethanne güçsüz bir şekilde başını salladı. “Sorun yok... Max’le ikimiz aptalca bir şey için biraz atıştık.”

“Üzüldüm,” dedi Lydia aynı ilgili ses tonuyla.

Bethanne içini çekti. “Bu sabah bu yüzden kendimi berbat hissediyordum, ama bütün gün ondan haber ala-

madım. Cep telefonuna cevap vermemek Max'in yapacağı bir şey değil."

"Ofisini aradın mı?" diye sordu Lydia.

Bethanne başını salladı. "Asistanı hasta olduğu için gelemeyeceğini bildirmiş ve telefona bakan kadın sadece Max'in ofis dışında olduğunu bildiğini söyledi."

"Erkekler," diye mırıldandı Lauren usulca Dirseğini masanın üstüne koydu ve yumağı kucığında tutarak örneği inceledi. İlk sekiz sıra ters örgüyle, her sıra battaniyenin kıvrılmasını önlemek için düz bir sınır oluşturacak şekilde örülüyordu.

"Senin de mi erkek sorunun var?" diye sordu Lydia, Lauren'e.

"Bu akşamdan sonra olmayacak," dedi Lauren kararlılıkla. "Üç yıldır aynı adamla çıkıyorum ve işi bitiriyorum." Todd'un isminden bilhassa söz etmemişti, çünkü bu kaçınılmaz olarak Todd ve yerel televizyondaki işi hakkında konuşmaya sebep olacaktı.

"Kararını vermiş gibi konuşuyorsun," dedi Bethanne örgüsünden başını kaldırarak. Lauren onun pek de ilerlemediğini fark etmişti.

"Öyle," diye kabul etti Lauren. "İyi görünümünden, cazibeden ve prestijden bu kadar kolayca etkilenmiş olduğumu itiraf etmek utanç veriyor. Şu anda akıllı, komik, çalışkan ve iyi birine razı olmaya hazırım."

"Erkeklerin görünümü hakkında önyargılı olma konusunda yalnız değilsin," diye güvence verdi Bethanne.

"Notre Dame'ın kamburuyla evlenecek değilim. Ama üniversite öğrencisiyken aklımda şekillenmiş temiz ve düzenli resme uymuyor diye de potansiyel bir kocayı göz

ardı etmeyi reddediyorum. O zamanlar bir erkekte ne istediğimi bildiğimi sanıyordum. Onu bulduğumu sanmıştım ama ortaya çıktı ki o bir... hayal kırıklığı.”

Lydia kıkırdadı. “Brad kurumsal dünyada perişan olurdu. Benim kocam bedensel çalışan bir işçi ve daha iyi bir erkek isteyemezdim. Onu hayatıma soktuğu için her gün Tanrı’ya şükrediyorum.”

Arka kapı açıldı ve ağır bir sırt çantası çekeleyen kısa boylu bir genç kız içeri girdi. Çantayı masanın üstüne, Lydia’nın yanına fırlattı. “Şimdiye dek geçirdiğim en kötü gündü. “

“Merhaba Casey,” diye selamladı Lydia, Bethanne ve Lauren’e özür dilercesine bir bakış atarak. “Ne oldu?” Kolunu kızının omzuna doladı ve ona sarıldı.

“Jack, Hadley’yle dansa gitmeyi teklif etti.”

Lydia anında anlayışlı bir hal aldı. “Üzgünüm hayatım.”

“Ah, daha da kötüsü var. Cebir sınavımda çıktım.”

Lydia şaşırmış görünüyordu. “Ama sen çalıştın ve baban denklem kalıplarını kavradığını söyledi.”

“Öyleydi, ama Bay Hazel sınavı o konuda yapmadı.”

“Ah, tatlım.”

“Ve ardından çantamı düşürdüm, her şey yerlere saçıldı ve adet zamanım gelmişti, eh, oğlanlar eşyalarımı görünce neler olduğunu sen tahmin et artık.”

“Tam anlamıyla berbat bir gün geçirmişsin gibi görünüyor.”

“Büyükannemi görmeye ihtiyacım var,” diye yalvardı Casey. “İşten sonra beni oraya bırakıp sonra da alabilir misin?”

“Evet, ama ne olacak...”

“Anne lütfen, bu çok önemli. Büyükanнем bana kendimi iyi hissettiriyor.”

“Büyükanнelerin bunu yapmak için bir yolları oluyor,” diye lafa karıştı Bethanne.

Casey öbür kadına baktı. “Ah, Bethanne, annem Courtney’nin bebeği olacağını söyledi. Bu çok hoş. Bebek battaniyesini onun için mi örüyorsun?”

Bethanne öyle yaptığını söyledi. “Bana büyükanнenin iyi hissetmen için ne yaptığını söyle ki Andrew ve Courtney’nin çocuğu benim yardımına gerek duyduğu zaman ne söyleyeceğimi bileyim.”

“Tamam.” Casey anlatmaya istekli bir şekilde sandalye çekti ve öne doğru eğilip dirseğini koyarak masaya dayandı. “Büyükanнем her şeyden önce şikâyet etmek yerine *sızlanmak* diyor. Ona kelimenin anlamını sorduğumda bana sözlüğe baktırdı.”

“Muhtemelen kendisi de bir hatırlatmaya gerek duymuştur,” diye tamamladı Lydia. “Annemin hafıza sorunları var.”

“*Sızlanma* kelimesini seviyorum,” dedi Casey, “ve artık bütün arkadaşlarım da öyle diyor.”

“Peki sızlanmaman için ne yapıyor?” diye sordu Bethanne.

Lauren de merak etmişti. Görünüşe göre genç kız ve büyükanнесi özel bir ilişkiyi paylaşıyorlardı.

“Bir çeşit mutluluk oyunu oynamak gibi,” diye açıkladı Casey. “*Pollyanna* kitabındaki biliyorsunuz değil mi?”

“Doğru,” dedi Bethanne.

“Başlangıçta bunun aptalca olacağını düşünmüştüm, ama büyükanнем her zaman iş yaradığını söylüyor.”

“Oyun nasıl oynanıyor?” diye sordu Lydia.

“Eh, ben sızlanmaya başladığımda, büyükannem o gün mutlaka iyi bir şey olmuştur diye ısrar ediyor.”

“Ve haklı mı çıkıyor?” diye sordu Lauren.

“Ben neredeyse her zaman öyle bir şey yok diye ısrar ediyorum, fakat sonra büyükannem bana sorular sormaya başlıyor ve hatırlanacak bir sürü iyi şey olduğu için daha farkına varmadan kötü olayları pek hatırlayamıyorum.”

“Bugün olumlu bir şey oldu mu?” diye sordu Lydia.

Casey omzunu silkti. “Sanırım. Tek bir şey. Öğle yemeğinde makarnam ve peynirim vardı. Bu favorilerimden biridir.”

“Bu sabah sana öğle yemeği paketlemiştim,” diye hatırlattı Lydia.

“Onu Charlie’nin makarnası ve peyniriyle takas ettim.” Durdu ve kaşlarını çatı.

“Ne?” diye sordu Lydia.

“Charlie makarna ve peynirin onun da favorisi olduğunu söyledi, bu yüzden benimle takas etmesi hiç mantıklı değildi. Ve ikinci yemekte de benimle oturdu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.”

“Sence dansa onunla gidip gitmeyeceğini sormak istemiş olabilir mi?” diye sordu Lydia ve soruyla birlikte başını yana eğdi.

“Sormadı.”

“Sebebi onunla olduğun tüm süre boyunca Jack ve Hadley’den şikâyet etmiş olman mı acaba?”

Casey gene omuzlarını silkti ve öğle yemeği sırasında Charlie’yle konuşmalarını aklında yeniden gözden geçirirken üstüne dalgın bir hal çöktü. “Eh, olabilir. Tekrar düşününce bana yarın gece dansta olup olmayacağımı sordu.”

“Belki de o kadar korkunç, berbat bir gün değildi,” diye ileri sürdü Lydia.

“Ben gene de büyükannemi ziyaret etmek istiyorum, yapabilir miyim?”

“Tamam. Dükkânı kapadıktan sonra seni bırakırım ve baban kardeşini voleybol antrenmanından aldıktan sonra gelip seni de alabilir.”

“Harika.” Casey’nin daha şimdiden morali düzelmiş gibi görünüyordu. Masadan kalktı ve Lauren, Lydia’nın endişeli görüldüğünü fark etti. Bethanne de fark etmişti.

“Annende bir sorun mu var?” diye sordu Bethanne.

“Casey’yle annem birbirlerine çok yakınlar. Casey’yi on iki yaşındayken evlat edindik,” diye açıkladı Lydia, belli ki Lauren’i yanıtlamıştı.

“On iki mi?”

“Sadece üç yıldan beri bizimle beraber. Bizim hayatımıza girinceye kadar koruyucu aile programındaydı. Büyükkanneleriyle büyükbabalarını hiç tanı mıyordu ve annemle arasından su sız mıyor. Annem genellikle laflarını üç-dört kere tekrarlıyor, ama Margaret’le ben sabırsızlandığımız halde görünen o ki bu Casey’yi hiç rahatsız etmiyor. Annemin hikâyelerini her seferinde sanki yeniymiş gibi dinliyor. Tuhaf olan tarafı annem bazen ablamla beni karıştırıyor. Bana Margaret diyor ama Casey’nin kim olduğunu bir kez olsun unutmadı.”

“Anne,” diye seslendi Casey dükkânın öbür tarafından. “Büyükkanneme yün götürebilir miyim?”

“Hayır,” diye hemen cevap verdi Lydia. “Annemin zaten ne yapacağını bilemediği bir sürü yünü var.”

“Emin misin?” dedi Casey yalvarırcasına. “Bu süslü

malzeme çok güzel ve büyükannemin bunu seveceğini biliyorum.”

“Bugün olmaz tatlım.”

“Peki.” Bu tek kelimeye bütün hüsrânını sığdırmıştı. “Cumartesi?” diye sordu tekrar, bu sefer daha umutluydu.

“Bunu düşüneceğim.”

Casey yün yumağını istemeye istemeye rafa geri koydu. “Bu hayır anlamına geliyor.”

Lauren gülümsedi ve genç kızlığında annesiyle ilişkilerinin de buna çok benzer olduğunu hatırladı.

Lydia sadece ikisinin duyabileceği alçak bir sesle kaygılarından söz etmeye devam etti: “Annem öldüğü zaman Casey’nin vereceği tepki için endişeleniyorum.”

“Olması yakın ve kesin mi?” diye sordu Bethanne sevecen bakışlarla.

Lydia omzunu silkti. “Gerçek şu ki annemin bu kadar uzun dayanması beni şaşırtıyor. Annemi birkaç yıl önce yaşam destek tesisine taşımıştık. Bu ona zor geldi. Evden ayrılmak istemiyordu ve o sıralarda onu kaybedeceğimizden emindim. Ama yanılmışım. Görünüşe göre Casey’nin hayatımıza girmesinden sonra iyileşti. Margaret anneme yaşam gücü verenin Casey olduğuna inandığını söylüyor.”

“Bu çok harika.” Lauren’in her iki taraftaki büyükanneleri ve büyükbabalarıyla alakalı sadece birkaç anısı vardı. Çocukluğunda her yıl en az bir kez ziyarete gelirlerdi, ama sağlıkları bozulunca ziyaretler seyrekleşmişti. Doğu gezileriyle alakalı sadece bir avuç anı hatırlıyordu. Tüm ailenin uçakla doğuya gitme masrafları annesiyle babasının karşılayabileceğinden fazlaydı.

“Casey hep annemle birlikte yapılacak şeyleri düşün-

yor,” diye sözüne devam etti Lydia. Tam bir şeyler daha ilave edeceği sırada Lauren sokaktan gelen rahatsız edici motosiklet gürültüleri duydu. Yüzünü buruşturarak pencereden dışarı göz attı, ama sürücülerini göremedi.

Blossom Sokağı daha sessiz bir mahalleydi, bu yüzden motosiklet motorlarının gürültülü sesiyle gafil avlanmıştı.

Bethanne sandalyesinden yarı kalkarak örgüsünü bıraktı ve boynunu uzatıp pencereden dışarı baktı. Açıkça hayal kırıklığına uğrayarak yeniden oturdu. “Bir an için Max olabileceğini düşündüm.”

Ses uzaklaşarak kayboldu.

“Aklım bana oyunlar oynuyor. Max şehirde olsa bile yüncü dükkânında olduğumu bilemez.” Bethanne’nin aklı örgüde değildi. Tamamen perişan görünüyordu. “Sanırım bu sadece benim çok istediğim bir hayalim.” Çantasının cebinden cep telefonunu çıkardı. “Kendi kendime onu tekrar aramayacağımı söylemişim. Şimdiden ona beş mesaj bıraktım. Bu kadarı yeterli. Max bunu çözmeye hazır olduğunda, benimle temas kuracaktır.” Sözcükleri güçlü olsa da, Lauren telefonu yerine koyarken Bethanne’nin elinin titrediğini fark etti. Yavaş yavaş nefes aldı. “Annemin bana bir tartışmayı çözüme ulaştırmadan asla yatmamamı söylediğini hatırlıyorum. Bu iyi bir öğüttü. Bir daha asla böyle bir gün geçirmek istemem.”

Casey, Bethanne’ye yaklaştı. “Sen de mi gerçekten berbat bir gün geçirdin?”

Bethanne başını salladı. “Kocamla konuşmak istiyorum.”

Dükkân kapısının üzerindeki zil bir ses çıkardı ve dükkâna iki adam girdi.

“Bence bu halledilebilir,” dedi iki adamdan daha uzunca boylu olanı.

“Max.” Bethanne o kadar hızlı kalkmıştı ki neredeyse sandalyesi devriliyordu. Onları ayıran alanı hızla aştı ve kocasının kollarına atıldı. Sonra sanki birdenbire dünyadaki her şey yeniden yoluna girmiş gibi öpüşüp kucaklaştılar ve birbirlerine sokuldular.

Lauren başka tarafa bakması gerektiğini biliyordu, fakat yapamadığını fark etti. Karşısındaki manzara büyüleyiciydi. Bethanne’yi neredeyse hiç tanınamasına rağmen, diğer kadının sevincini ve rahatlamasını hissedebiliyordu.

“Beni nerede bulacağını nasıl bildin?” diye sordu Bethanne yapabildiği zaman.

“Grant’e burada olacağını söylerken duydum.”

“Söyledim mi?”

“Evet, söyledin.” Max yüzünü avucuna alarak onu tekrar öptü. Bethanne’ye sanki altından daha kıymetliymiş gibi yukardan ona baktı. “Buraya aile yemeği için geldim.”

“Ah, Max.”

Lauren bir an için Bethanne’nin gözyaşlarına boğulacağından korktu.

“Telefonuna neden cevap vermedin?”

“Yapamadım. Bütün gün yoldaydım.”

Bethanne kocasına biraz daha sokuldu.

Lauren izliyor olmaktan biraz utanarak başını çiftten başka tarafa çevirdi. Bakışları Max’in arkadaşına kaydı. Diğer adam deri yeleği, çıplak kolları ve şişkin, güneş yanığı kaslarıyla bir motosiklet çetesinin üyesi gibi görünüyordu. Kara saçları uzundu ve ensesinde atkuyruğu yapılmıştı; başında bandana vardı. Koyu renk gözlükleri, Lauren’in

onu izlediği gibi adamın da kendisini aynı dikkatle izleyip izlemediğini anlamayı imkânsız kılıyordu. Ayaklarını birbirinden ayırarak durmuş, kollarını kavuşturmuş sabırla arkadaşlarını bekliyordu.

“Merhaba Rooster,” diye selamladı Casey.

“Ne var ne yok top kek?” diye sordu Rooster.

Casey taktığı isme güldü. “Berbat bir gün geçirdim. Bethanne de öyle-”

“Ama Bethanne için işler iyiye gidiyor gibi görünüyor.”

“Öyle gibi,” diye kabul etti Casey.

Adamın adı Rooster* mıydı? En kibar haliyle bu ilginçti. Lauren ondan tarafa bir kez daha bakmayı göze aldı. Eğer Todd’un tam tersi bir erkek varsa, o da bu adamdı. Kesinlikle tipi değildi. Lauren tereddüt etti ve başka tarafa bakmak için kendini zorladı. Henüz tanıştığı bu adamı dış görünüşüyle nasıl da çabucak, kesin bir şekilde yargılamıştı.

Sadece kısa bir an için süzmüştü. Ne kadar adaletsiz ve yargılayıcı davranıyordu. Daha bu sabah kendisine kahlıpların dışında, dış görünüşün ötesinde düşünme zamanı olduğunu söylemişti. Adama gözlerini diktiğini, bakışlarını ayıramadığını fark etti. O sırada adam Lauren’i son derece utandırarak, güneş gözlüğünü çıkarıp ona baktı ve gülümsedi.

* İng. Horoz (ç.n.)

Bölüm Altı

Rooster motosikletle bu kadar uzaklara ve bu kadar zorlu bir yolculuk yapmayalı oldukça uzun zaman olmuştu. Kabul etmesi gerekirdi ki bu zorlayıcı bir deneyim olmuştu. Yumuşadığını düşünmek hoşuna gitmiyordu, ama durum pekâlâ böyle olabilirdi. Motosikletiyle aralıksız olarak birkaç yüz milden fazla gittiğinden bu yana bir yıl geçmişti.

Max, Seattle'a varmak için can atıyordu ve neredeyse hiç durmadan gelmişlerdi. Bethanne'nin onu nasıl karşıladığını görünce, Rooster Max'in uzun yolculukları boyunca karşılaştıkları zorluğun her dakikasına değdiğini düşündüğünü anlamıştı. İki adam birlikte yüncü dükkânına girdikleri anda, Bethanne'nin gözleri parlamış ve Max'in kollarına neredeyse uçmuştu. İkisinin paylaştıkları sevgiye tanıklık etmek Rooster'ın ruhunu ve gününü aydınlatmıştı.

Kavuşmalarından sonraki birkaç dakika içinde Bethanne'yle Max yüncü dükkânından ayrılmışlardı. Rooster yo-

lun karşısındaki *Fransız Kafesi*'ne göz attığında midesi gurdadı ve öğlen yemeği için durmalarından bu yana uzun bir süre geçtiğini anımsadı. Mezeci tarzı küçük restoran-daki kruvasanlar hem tereyağı hem de bir tuhaftı.

Sokağın karşısına geçti ve akşam yemeğine kadar tutması için kruvasanla kahve sipariş etti. Tabağını dışarıda boş bir masaya götürerek gelip geçeni seyretmek için bir şemsiyenin altına oturdu. İnsanları seyrederken eğleniyor olmasının kendisi ve kişiliği hakkında çok şey anlattığını fark etti. Hiçbir zaman ilgi odağı olmaya meraklı olmamıştı, başkalarını gözlemlemekten zevk alıyordu.

Rooster, Kaliforniya'dan ayrılmalarından önce hafta sonu için Seattle merkezinde bir otelde oda ayırtmıştı. Max'in kafa karışıklığı devam ediyordu, fakat şarap dağıtım işinin geleceği söz konusu olduğunda Rooster tehlikeyi sezebiliyordu. Ortaklığın kontrol hissesine sahip olan Max er ya da geç bir karar vermek zorunda kalacaktı ve Rooster'ın görebildiği kadarıyla bu iki seçeneğe indirgeniyordu - ya satmak ya da taşımak.

Max neye karar verirse versin, Rooster Kaliforniya'da yaşamaktan yorulmuştu. Bir değişikliğe hazırdı, bu yüzden eğer Max yer değiştirmeye karar verirse taşınmak Rooster için bir sorun olmayacaktı. Yıllar içinde Seattle bölgesinde oldukça uzun zaman geçirmiş ve yemyeşil ormanlardan, masmavi gökyüzünden keyif almıştı.

Rooster, *Fransız Kafesi*'ne geldiğine memnundu. Şu anda akşam yemeği için açık olan küçük kafe ve fırında işler yoğundu; kısa sürede içerideki masalar dolmaya başlamıştı.

Saat altıda yüncü dükkânı kapandı ve Rooster, Lydia'nın

kapıdaki levhayı ters çevirdiğini gördü. Birkaç dakika sonra Bethanne'yle birlikte örgü ören kadın dükkândan çıktı.

Rooster onu hemen fark etmişti. İçe işleyen mavi gözler ve o siyah saçlarla fark etmemek zordu. Birleşim çok çarpıcıydı. Kesinlikle göz alıcıydı ve aynı zamanda da klas. Üstündeki şık pembe takımla Rooster şehir merkezindeki ofis binalarından birinde çalıştığını tahmin etti. Özellikle takı seçimini beğenmişti. Bir minyatür ve buna uygun küpeler takmıştı. Annesinde bunun benzeri olduğunu hatırladı, fakat annesi öldükten sonra ona ne olduğunu bilmiyordu.

Tek taş yüzüğü olmadığından, işlemeli akik takan kadının bekâr ya da dul olduğunu tahmin ediyordu. Sol elinde bir yüzük vardı ama bu elmas parçalarıyla çevrelenmiş opal bir yüzüktü. Rooster genelde buna benzer detaylara dikkat etmezdi, ama bu kadın hemen dikkatini çekmişti. Gerçek şuydu ki bu yerde sadece onunla alakalı her şey dikkatini çekmişti.

Max'in Bethanne'yle ilk karşılaşmasını hatırladı. Arkadaşı önce kızını ve arkasından da kısa bir süre sonra karısını kaybetmişti. Çifte darbe Max'i duygusal bir sarmala almıştı. İstıraptan kaçma çabasıyla Max motosikletini almış, kafasında unutmak ve iyileşmekten başka hiçbir plan olmadan ülkede bir eyaletten diğerine seyahat etmeye başlamıştı.

Rooster, çoğunlukla Max'i kontrol etmek ve o sıralarda arkadaşı mali durumuyla pek ilgilenmiyor olsa da, ona iş hayatlarında neler olup bittiğini anlatmak için ara ara ona katılmıştı. O sıralarda ikisi birlikte yoldayken Max Bethanne'ye rastlamış ve neredeyse bir gece içinde her şey de-

ğışmıştı. Önce Bethanne'nin peşinden Vegas'a, ardından Branson, Missouri'ye giderek onu izlemişlerdi. Max fena halde abayı yakmıştı. Rooster başlangıçta eğlenmiş ve daha sonra minnettar olmuştu. Bethanne'ye âşık olmak Max'i mahveden kayıplar nedeniyle düştüğü derin duygusal çukurdan onu çekip çıkarmıştı. Bethanne ona hem yaşamına hem de iş hayatına devam etmek için bir amaç sağlamıştı.

Rooster şimdi bile eğer Bethanne eski kocasıyla yeniden evlenmeyi seçmiş olsaydı, Max'in bu kararı kabul edeceğini ve bir zamanlar tanıdığı Kaliforniya'daki yaşamına geri döneceğine inanıyordu. Aşkın iyileştirme gücü vardı ve Rooster bundan bir ders çıkarmıştı.

Rooster daha dik oturdu. İşlemeli akik takan kadın onu şaşırtarak karşıdan karşıya geçti ve doğruca *Fransız Kafe-si*'ne yöneldi. Gözü Rooster'a ilişince kibarca gülümseyerek onu yüncü dükkânından hatırladığını belli etti. Yanından geçerek küçük restorandan içeri girdi. Birkaç dakika içinde bir fincan kahveyle geri döndü. Görünüşe göre içerdeki tüm masalar doluydu, çünkü kadın dışarı çıkmış ve girişin diğer tarafına, Rooster'dan uzaktaki masaya ilerlemişti. Sandalyeyi çekti ve sokağa bakacak şekilde oturdu. Birisini bekliyor gibiydi, çünkü gergin şekilde saatine ve yaya kaldırımından gelip geçenlere bakıyordu.

Birkaç dakika sonra aceleyle çantasına uzandı ve cep telefonunu çıkardı. Ekranı baktı, bir mesaj okuyor gibi görünüyordu.

Rooster onun hızla bir cevap yazmasını izledi. Kadının beden dilini okumak kolaydı. Omuzları gerilerek nefes alırken sinirlenmiş gibi görünüyordu. Rooster beklediği kişi her kimse geç kalacağını tahmin etti.

Kafe bu kadar yoğunken, tek kişinin bütün bir masayı işgal etmesi ayıp geldi. Kruvasanını bitirince Rooster kâğıt tabağı bırakıp kahvesini aldı, kalkarak kadına yaklaştı.

“Sana katılmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu. “Bu masalar önemli hale geliyor.”

Kadın başını kaldırıp baktı ve şaşkın bir ifadeyle başını salladı. “Elbette, neden olmasın?”

Rooster onun karşısındaki sandalyeyi çekti. “İsmim Rooster.”

“Duymuştum. Benimki Lauren. Lauren Elliott.” Tokalaşmak için elini uzattı. “İsmin gerçekten Rooster mı?”

“Arkadaşlarım öyle diyor.” Lauren’in yumuşacık elini kısaca eline aldı, sonra rahat bir pozisyonda arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını üst üste koyarak ayak bileğini dizine yerleştirdi.

Lauren açıkça eğlenerek gülümsedi. “Bunun hayatımda duyduğum en orijinal isimlerden biri olduğunu söylemeliyim.”

“Bu tepkiye alıştım. Soyadım Wayne.” Kahvesini yudumladı. “Birisini mi bekliyorsun?” Rooster bu kadarını kolaylıkla anlamıştı.

Lauren bileğine göz attı. “Daha şimdiden kararlaştırdığımızdan on beş dakika geç kaldı ve sonra da bana mesaj çekerek birkaç dakika geç kalacağını bildirdi. Sanki fark etmemişim gibi.”

“Akşama başlangıç yapmak için pek de güzel bir yol sayılmaz, değil mi?”

“Hayır, ama bu tipik Todd.” Flörtünden pek memnun görünmüyordu.

Tekrar titreyince Lauren telefonunu eline aldı. “Şimdi

de on beş dakika daha geç kalacağını söylüyor.” Telefonu tekrar çantasına attı ve masanın karşısına Rooster’a baktı. “Beklemeyeceğim.” Tereddüt etti ve ardından bir karara varmış gibi göründü. “Son dakikada olduğunun farkındayım, ama bu akşam benimle bir yemeğe gelir misin?”

“Arkadaşın ne olacak?”

Lauren omzunu silkti. “Şansı vardı. Aslında buluşmak için ısrar eden oydu. Ona daha önce bittiğini söylemiştim, fakat ondan ayrılmam konusunda benimle konuşmak istedi. Daha önce zaten kararımı vermiştim, ama artık hiç ihtimal kalmadı.”

“Uzun süreli bir ilişki miydi?”

“Fazla uzun. Yemeğe çıkmakla ilgileniyor musun?”

“Elbette.” Rooster aşırı hevesli görünmek istemiyordu; gerçekteyse şansına inanmakta güçlük çekiyordu. “Aklında bir yer var mı?”

“Tayland yemeği sever misin?”

“Bayılırım.”

“Harika. Birkaç blok ötede küçük bir restoran biliyorum.”

Bu gerçekten ilginç bir gelişmeydi, Rooster’ın buna hiç bir itirazı yoktu. Sadece Lauren gibi klas bir kadının kendisiyle ilgilenmesini hiç beklemiyordu. Tabii ki Lauren... kendisiyle falan ilgilenmiyordu. Çıktığı kişi onu ekmiş, o da yalnız yemek yemek istememişti ve el altında kendisi vardı. Yine de bundan şikâyet edecek değildi.

Lauren’in bahsettiği yerin biraz ileride olduğunu görünce motosikletini yüncü dükkânından bir blok öteye park etti. Yan yana yürürlerken Rooster insanların kendilerine merakla baktıklarını hemen fark etti. Bu onu rahat-

sız etmemişti. Garip bir çift olmuşlardı. Kendisi motosiklet kıyafeti içindeydi ve Lauren şık, zarıf bir işkadınıydı.

“Erkek arkadaşına haber verecek misin?” diye sordu Rooster.

“Ah, muhtemelen vermeliyim, ama bir yanım gelip nereye gittiğimi merak etmesini istiyor. Gerçi Tanrı biliyor ya, Todd bunu kendi başına bulup öğrenemez.” Cep telefonunu çıkarıp mesajı yolladı ve telefonu tekrar çantasına koydu. “Bu kendimde beğenmediğim şeylerden biri. Ben çok iyi bir kızım; daima doğru olanı yapıyorum ve kurallara uyuyorum.”

“Bunun bir kusur olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Kusur değil, sadece tahmin edilebilir biriyim.”

Rooster başını iki yana salladı. “Ben öyle demezdim. Akşam yemeği teklifinde bulunarak beni şaşırttın.”

Lauren gülünce sesi bir melodi kadar hoş geldi. “Gerçek şu ki buna kendim de şaşırdım. İlginç birine benziyorsun.”

“Gerçekten mi?” Rooster kendisini öyle görmüyordu. Dış görünüşü iyi olan Max’ti. Rooster hiçbir zaman kadınların gözdesi olmamıştı ve karşı cinsin yanındayken her zaman biraz beceriksiz olurdu, muhtemelen otuz dokuz yaşında hâlâ bekâr olmasının nedeni de buydu. Gençliğinde evlenmişti ve bu bir hataydı; bunu uzun süre önce geride bırakmıştı.

“Arkadaş olarak iyi birisin, değil mi?” diye sordu Lauren, yürürken ona doğru bakarak.

Ah, işte bu kadardı. Kendisiyle romantik olarak ilgilenmediğini bildiriyordu. Demek onu arkadaş olarak görüyordu.

“Neydi o?” diye sordu Lauren.

Rooster kaşlarını çatı. “Ne neydi?”

“Biraz önceki o bakış. Ne oldu?”

Rooster düşündüklerini dışarıdan belli edecek bir şey yaptığının farkında değildi, demek ki Lauren onu kolayca çözmüştü. “Mühim değil.”

“Hayır, öyle olmalı. Ne dedim ki?”

Lauren zihninde konuşmayı yeniden değerlendiriyor gibiydi. “Arkadaş olarak mutlaka iyi biri olmalısın dedim. Seattle’a gelmeniz bir gün sürmüştür, herkes bir arkadaşıyla bu kadar uzun yolculuk yapmaz ve özellikle de oraya vardığında tek başına kalacağını biliyorsa.”

“Uzun motosiklet yolculuklarını severim ve son yolculuğumdan bu yana epey zaman geçti,” diye cevap verdi Rooster, övgüyü göz ardı ederek.

“Bu yorum sana hakaret gibi mi geldi?”

“Hayır.”

“Muhtemelen bunu söylemezdim, ama listemde iyi arkadaş olmak var.”

“Liste mi?”

“Ah, üzgünüm, önemli olduğunu düşündüğüm konulardan oluşturduğum bir liste.”

“Bir erkekte mi?”

“Herkeste.” Lauren hemen ilerisini işaret etti. “Söz ettiğim restoran burası. Yemekleri harikadır.”

Konuyu hızla değiştirmesinden Rooster, bu listeden söz ettiği için Lauren’in pişman olduğunu görebiliyordu.

Lauren restoranın küçük olduğunu söylerken hiç de şaka yapmamıştı. Baharat ve fesleğen kokuları Rooster’a güzel bir yemek yemesinin üstünden ne kadar uzun süre

geçtiğini bir kez daha hatırlattı. Ayakkabılarını çıkarıp alçak koltuklara oturmalarını gerektiren bir bölüme geçtiler. Rooster yerine yerleşmeden önce elini uzatarak Lauren'in bölmeye yerleşmesine yardım etti. Geleneksel Tayland kıyafetli ufak tefek kadın garson hemen menüyü getirdi. Lauren'le şarap seçeneklerini tartıştıktan sonra, bir şişe Sauvignon Blanc seçtiler.

Lauren'in cep telefonu titredi. Duymazdan geldi.

"Muhtemelen arkadaşındır," dedi Rooster.

"Herhalde," diye kabul etti Lauren, "ama ben seninle birlikteyim ve bir erkekle beraberken başka bir erkekle konuşmanın kabalık olduğunu düşünüyorum."

Rooster bu kadını gerçekten sevebilirdi. "Sen gerçekten iyi bir kızsın, değil mi?"

"Sana öyle olduğumu söylemiştim. Bu düpedüz sinir bozucu."

Rooster onun şaka yapıp yapmadığını bilmiyordu, ama yüksek sesle güldü.

Lauren'in yüzü bir tebessümle aydınlandı. "Harika bir gülüşün var. Dolu dolu ve tasasız. Bunu sevdim."

"Listende bu da var mı?"

"Hayır, ama olması gerektiğini düşünüyorum."

Yemekler lezizdi, fakat üzerine düşündüğünde Rooster bunun yiyeceklerden ziyade birlikte olmalarından kaynaklanabileceğini fark ediyordu. Muhtemelen ilk kez karşılaştıklarından Lauren'e çok fazla seni-tanımayla-çalışıyorum tarzında sorular sormadı.

Bununla birlikte Lauren onu merak ediyor gibiydi. Rooster onun sorularına cevap vermekten mutluydu. Tek yorumu Lauren'in takısıyla alakalı oldu.

“Teşekkür ederim,” dedi Lauren kabartmalı taşa dokunarak. “Bir takı dükkânında çalışıyorum ve ufak bir işlemeli akik koleksiyonum var.”

“Elmasların kızların en iyi arkadaşı olduğunu sanıyordum.”

“Beni yanlış anlama, elmaslar çok güzel, ama bana bu taşların üzerindeki ince sanat ve işçilik çok çekici geliyor.”

Yemeklerini bitirdikleri zaman, Rooster ödemek için ısrar etti ve nakit olarak cömert bir bahşış bıraktı. “Seni arabana kadar geçireceğim,” diyerek Lauren’in bölmeden çıkmasına yardım etti.

“Arabamla gelmedim. Evim Blossom Sokağı’nın hemen yanında.”

“O zaman oraya kadar seninle yürüyeceğim.”

“Bunu yapmana gerek yok.”

Rooster bunun kendisini başından savma yolu olmasında kuşkulanıyordu, aslında hoş bir akşam geçirmişlerdi. Rooster keyif almıştı ve daha fazlasını beklemiyordu. Lauren Elliott’la birlikte olmak, geceyi otel odasında geçirmekten ya da lobideki barda bir-iki saat vakit öldürmekten çok daha iyi gelmişti.

“Yani beni daireme kadar götürmeyi istemediğin sürece,” diye ekledi Lauren.

“Seni evine kadar götürmeliyim çünkü babamın bana öğrettiği centilmenlik kurallarından biri bu.”

“Sen bir centilmensin,” diye fısıldadı Lauren.

“Listende var mı?” diye takıldı Rooster.

“Doğrusunu istersen, var.”

Şimdi dışarı çıkmışlardı ve yaz saati uygulaması nedeniyle ortalık hâlâ aydınlıktı. “Bana bu listeden bahsetsen

iyi olur,” dedi Rooster, konunun birkaç kez gündeme geldiğini görünce.

“İnan bana bilmek istemezsin.”

“Gerçekten mi?”

“Çoğu erkek tabanları yağlar.”

“Ben çoğu erkek değilim.”

“Bunu ben de fark etmeye başlıyorum.” Kararlılığını pekiştirmek ister gibi hafifçe dikleşti. “Bu listedeki nitelikler benim aradığım...”

Rooster son kelimelerini duymak için zorlandı. Lauren çok alçak sesle konuşuyordu ve Rooster yakalayamamıştı. “Efendim?” diye sordu.

Lauren ona baktı ve bu sefer biraz daha yüksek sesle tekrarladı. “Aradığım kocada bulunmalı.”

Rooster hayali bir koca için liste yapan birini hiç duymamıştı ve bu onu eğlendiriyordu.

“Yorum yapmayacak mısın?”

“Pek sanmıyorum. Bu fikri duymadığımı, ama iyi bir fikir olabileceğini, itiraf ediyorum.”

Lauren çanta sapını omzunda yeniden ayarladı. “Her zaman liste yapmışımdır ve son birkaç yıldır Todd’la uğraştıktan sonra, onunla yaptığım aynı hataları yapmak istemiyorum. Bu şekilde bir kılavuzum olur ve çabucak karar verebilirim.”

Rooster merak etmekten kendini alamamıştı. “Benim hakkımda ne karar verdin?” Sormak hata olabilirdi, fakat bu onu durduramamıştı.

“Senin yüzünden listeye dost olmayı da eklemeye karar verdim.”

“Onur duydum.”

“Cömert olduğunu fark ettim.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Garson kıza bıraktığın bahşişi gördüm.”

“Bize mükemmel bir servis yaptı.”

“Aynı zamanda da düşüncelisin.”

“Gerçekten mi?” Buna nasıl karar verdiği hakkında Rooster’ın hiçbir fikri yoktu. Daha sormadan, Lauren cevabını verdi.

“*Fransız Kafesi*’nde bir masa boşalsın diye benimle oturup oturamayacağını sordun.”

“Doğru. Ve seninle eve kadar yürümeye ısrar ettiğim için babama teşekkür etmem lazım.”

“Bir centilmen.”

“Çok başarılıyım sanırım.”

“Evet, öyle,” dedi Lauren gülerek. “Muhtemelen sana listeden söz etmemem gerekirdi. Eğer bu seni rahatsız ettiyse özür dilerim. “

“Etmedi.” Hızlarını neredeyse emekler gibi yavaşlatmışlardı. Rooster onunla bir şansı olup olmadığını merak ederek düşüncelerini toparlarken bir blok daha yürüdüler. Risk almadan kazanılamayacağına karar verdi. “Yani bu beni tekrar görmek istediğin anlamına mı geliyor?”

Lauren ona göz kamaştıran bir gülümsemeyle baktı. “Sormanı bekliyordum.”

Bölüm Yedi

“Büyükanne, bugün çok kötü bir gün geçirdim, hatta Salı gününden bile daha kötüydü,” dedi Casey Lydia yaşam destek tesisindeki annesinin kapısını açar açmaz.

Mary Lou Hoffman televizyon ekranından gözlerini ayırdı. “Casey ve Margaret. Uğradığınız için çok sevindim.”

“Büyükanne,” dedi Casey, büyükannesinin oturduğu büyük berjer koltuğun yanında diz çökerek. “Casey ve Lydia.”

Lydia’nın annesi kalın kaşlarını iyice çatınca alını kırıştı. “Elbette öyle. Biliyordum.”

“Sorun yok anne,” diye ona güvence verdi Lydia. “Ben kim olduğumu biliyorum ve senin de kim olduğunu biliyorum.”

“Ben senin annenim.”

“Kesinlikle.”

“Gerçekten kötü bir gün geçirdim,” diye tekrarladı Casey. “Gerçekten korkunç bir gündü ve sızlanamıyorum da.”

Lydia'nın annesi dikkatini Casey'ye odakladı. "Kötü günler için söylediklerimi unutma. Şüphesiz iyi bir şey düşünebilirsin."

"Annem de iyi şeyleri düşündürtmeye çalıştı."

"Peki yaptın mı?"

"Yaptım," diye biraz isteksizce itiraf etti Casey. "Birkaç şey ortaya attım, ama olup biten korkunç şeyleri engellemeye yeterli olmadı."

"Bana söyleyeceğin iyi tek bir şey daha düşünebilir misin?" diye sordu Lydia'nın annesi. Casey'nin saçlarını yüzünden geriye çekti ve torununun yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Biraz komik bir şey oldu," diye kabul etti Casey alt dudağını kemirdikten sonra.

"Güzel. Anlat bana."

Lydia da meraklanmıştı, bu yüzden mutfak masasından bir sandalye çekerek oturdu.

"İlkokuldaki Tamamlayıcı Tedavi Programına gönüllü oldum, hatırlıyor musun?"

Annesinin hatırlamadığı açıktı. "Bu iyi."

"Eğer yardım edersem İnsanlık dersinden ekstra kredi alıyorum," diye açıkladı Casey.

"Peki ne oldu?" diye sordu Lydia, kızının hızlanmasını istiyordu. Brad ve Cody evde onları bekliyordu.

"Bu öğleden sonra yeni bir çocuk vardı," diye açıkladı Casey. "İkinci sınıfta ve isminin Brian olduğunu söyledi. Yaşına göre ufak tefek. Birinci sınıfta veya anaokulunda olmamasına şaşırmıştım."

"Güzel bir isim," dedi Mary Lou. "Bir zamanlar Brian adında bir çocukla çıkıyordum."

“Bu Brian kalın gözlükler takıyor ve bir bakıma modası geçmiş bir görünümü var.”

“Benim çıktığım Brian rüya gibiydi,” diye ekledi Lydia’nın annesi.

“Brian bana küçükken başının üstüne düştüğünü ve düşüşün beyin hücrelerini öldürdüğünü söyledi.”

Lydia hikâyenin komik kısmının ne zaman geleceğini merak ediyordu.

“Ah, zavallı çocuk,” dedi Mary Lou sempatiyle.

“Ben de öyle dedim,” diye devam etti Casey. “Ardından bana ilaç tedavisi gerektiğini söyledi.”

Lydia kalın gözlükleriyle, alışılmadık tebessümüyle ilgiye ihtiyaç duyan bu küçük çocuğu hayalinde canlandır-maya başlamıştı.

“Ben elini tuttum ve onu diğer ikinci sınıfların olduğu yere götüreceğimi söyledim,” diye devam etti Casey. “Ama beni durdurdu. Bana dahası var derken çok ciddi görüldüğü için durup bekledim.”

“Dahası mı?” diye sordu Lydia.

“Ah, evet. Brian o sabah ilacını almadığını bilmemi istiyordu.”

Lydia gülümseyince annesi de öyle yaptı.

“Güldün mü?” diye sordu Mary Lou.

“Hayır, ama gülmemek için mücadele vermek zorunda kaldım,” dedi Casey. “Ve Brian ilaçları olmasa da gayet iyiydi. Alice’le arkadaş oldu, o da gözlük takıyordu, sadece onun gözlükleri Brian’ınki kadar kalın değildi.”

“Brian’ın bir arkadaşı olmasına sevindim,” diye ekledi Lydia’nın annesi.

“Çocuk yarın tekrar geleceğini söyledi ve bu sefer ilacı- nı alacağına söz verdi.”

“Yani gün içinde en azından bir tebessümün oldu,” diye Casey’ye hatırlattı Lydia’nın annesi. “Ve tek bir tebessüm üç kaş çatma sebebini götürür, öyle değil mi?”

“Doğru.”

Lydia kalktı ve çantasındaki araba anahtarlarını kontrol etti. “Eve gitsem iyi olur. Baban seni saat sekiz civarında alacak,” diye hatırlattı kızına.

Casey başını salladı.

“Akşam senin için yemek ayıracağım.”

“Eğer babam pişiriyorsa muhtemelen makarnadır.”

“Herhalde.” Ne yazık ki Brad’in içeriğiyle oynanmış şişelenmiş sosu Casey’nin favorisi değildi. Makarnayı seviyordu, özellikle favori restoranından olduğunda ama soslu olunca seçiciydi ve şişelenmiş sos Casey’nin standartlarına uymuyordu.

“Ben daha sonra fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yerim. Olur mu?”

“Elbette.”

“Görüşürüz anne.”

Lydia’nın annesi başını kaldırıp baktı. “Margaret, bu kadar çabuk mu gidiyorsun?”

“O Lydia,” diye büyükannesine nazıkçe hatırlattı Casey, elini yaşlı kadının omzuna koymuştu.

“Ah, evet, özür dilerim. Bunu daha önce zaten söylemiştin, değil mi?”

“Sorun değil anne.” Lydia eğilip annesinin alnını öptü. Casey gülümseyerek baktı, berbat geçen günden sonra memnun ve huzurluydu. Kızının annesinin yanına otururken yüzündeki gerginliğin kaybolduğunu görmek Lydia’nın içini rahatlatmıştı.

“Bana örgümü getir,” dedi Mary Lou, Lydia sessizce evden çıkarken. Annesi artık nadiren örgü örüyordu ve en basit modeli takip etmek bile onu aşıyordu. Lydia annesi hayatta olduğu için şükretse de Mary Lou’nun yaşam kalitesi için endişeleniyordu. Annesinin fiziksel ve zihinsel düşüşünü izlemek onu üzüyordu. Artrit hareket etmesini zorlaştırdığı için günün büyük kısmını televizyonun karşısında koltukta oturarak geçiriyordu. Yaşam destek tesisi, sakinlerinin bedenlerini ve zihinlerini aktif tutmak için çeşitli etkinlikler düzenliyordu. Annesi tesise ilk yerleştiğinde bazı sosyal toplantılara katılıyordu, ama artık yapamıyordu.

Lydia asansöre yürüyüp düğmesine bastı. Bir yardımcı yanına geldi. “Siz Bayan Hoffman’ın kızısunuz, değil mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Lydia otomatik bir tebessümle. Yardımcının rozetinde yazan isim Marie’ydi.

“Yüncü dükkânın sahibi olan.”

“Evet,” diyerek onayladı Lydia.

“Yaptığınızın harika bir şey olduğunu düşündüğümü bilmenizi istedim.”

“Teşekkür ederim.” Lydia’nın *Bir Yumak Mutluluk*’ta devam eden bir takım projeleri vardı. İlk zamanlarda örgü örenlerin mizaç olarak cömert olduklarını keşfetmişti. Lydia’ya göre biraz teşvikle düzenli müşterilerinden pek çoğu çeşitli hayır kurumları için örmeye gönüllü oluyorlardı. Dünya Çocukları İçin Örgü adına birçok şapka ve kazak örülmüştü, ayrıca *Isın Amerika!* programına kendi örgülerinden artan yünlerden örülmüş karelerle katkıda bulunanlar vardı. Ve tabii yöre hastanesinde erken doğan bebekler için dükkânda minik şapkalar toplanıyordu.

“Kocam bowling salonunda bir oyundayken bir örgü sepeti buldum,” diye ekledi Marie.

“Bowling salonu mu?”

“Siz yaptınız değil mi?” diye sordu Marie. “Yünlerin etiketinde *Bir Yumak Mutluluk* yazıyordu.” Lydia şaşkın bir şekilde bakarken Marie ekledi: “Salı gecesi benim kitap grubum vardı ve kocam işyerinden bazı arkadaşlarıyla toplanmıştı. Kocam sevkiyat kamyonu şoförü. Kitap kulübümdeki toplantıdan sonra Les’in bowling takımının ne durumda olduğunu görmek için uğradığımda yün ve şişleriyle sepeti buldum.”

“Talimatlar var mıydı?”

“Pek sayılmaz. Daha ziyade oturup örmek için bir davetiyeydi. Sanırım notta atkı bittiğinde evsizler barınağına veya sizin yüncü dükkanına bırakılması gerektiği yazıyordu. Bunu yapan siz değil misiniz?” diye sorguladı Marie.

“Hayır.”

“Yün etiketinden ve talimatlardan sizin sorumlu olacağınızı düşünmüştüm.”

“Geçenlerde de duymuştum bunu. Harika bir fikir; keşke ben düşündüm diyebilseydim, ama ben değilim.”

“Zararı yok,” dedi Marie bekleyen asansöre binerlerken.

Lydia arabayı eve sürerken konuşmayı yeniden düşündü. Eve girdiğinde İtalyan baharatlarıyla kaynayan domates kokusu kuşklarını doğrulamış oldu. Brad makarna pişirmişti.

“Sen misin hayatım?” diye seslendi kocası. Mutfaktaki aralıktan başını uzattı ve Lydia olduğunu görünce sırtıttı. “Yemek neredeyse hazır. Cody ekmeği aldı ve salata masada. Annen nasıl?”

“Beni Margaret zannetti,” dedi Lydia, kazağını çıkarıp çantasına soktu. “Çok garip bir şey var,” dedi mutfığa girerek. Ocağın üstündeki tencere cayır cayır kaynıyordu. Yanına gidip ocağı kapatırken Brad alt çekmecedен süzgeci çıkarıp lavaboya koydu.

“Ne oldu ki?” diye sordu Brad, pişen makarnadan buharlar yükselirken kaynayan tencereyi lavaboya götürdü ve suyunu süzdü.

“Birisi insanlardan evsizler için örmesini isteyen bir notla birlikte, içinde örgü şişleri ve yünler olan sepetleri şehir genelinde bırakıyor.”

“Gerçekten mi?”

“Görünüşe göre yünler benim dükkânımdan.”

Kocası sosla makarnayı karıştırıp masaya koymakla fazlasıyla meşguldü.

Lydia çatal bıçak takımını çıkarıp masaya koydu. “Bu örgü sepetlerinden birini gözden kaçırmamak için uyanık davranır mısın?”

Brad ona baktı, durdu, gözlerini kırptı ve Lydia tüm bu konuşmanın tamamen aklından uçup gittiğini tahmin etti.

“Konu neydi tatlım?”

“Boş ver,” dedi Lydia sırtarak. “Sana daha sonra anlattırım.”

“Cody,” diye bağırdı Brad. “Yemek.”

Lydia, bu benim hayatım, diye düşündü ve böylesi güzeldi.

Bölüm Sekiz

Max bitkindi, poposu acıyordu ve çok mutluydu.

Yüncü dükkânından eve gelirken Bethanne'yi motosikletle takip etmiş ve onun garajında boş bir yere park etmişti. Birkaç parça giysinin dışında fazla eşya getirmemişti. Evliliklerinden bu yana Seattle'a yaptığı yolculuklarda Seattle'da yanında fazla eşya taşımak için endişelenmeyeceği kadar giysi muhafaza etmişti.

Bethanne mutfığa açılan garaj kapısında onu bekledi. Sanki hâlâ yanında olduğuna inanamıyormuş gibi gözleri kocasının üstündeydi. Birçok konuyu tartışmaları gerektiğini hissetmesine rağmen, Max'in duyguları da onunkine benzerdi. Bu yolculukta eski kocası meselesini kökünden halletmek istiyordu.

Bu evi Bethanne bir zamanlar Grant'le paylaşmış olduğundan, Max eski kocasının canının istediği zaman uğramasından hiç memnun değildi. Abartıyor olabilirdi, ama Bethanne'yle temas kurmak için Grant her gün bir bahane buluyor gibi görünüyordu. Durum çığırından çıkmıştı ve Bethanne farkında değilse bile kendisi farkındaydı.

“Buraya gelmek için onca saat yolculuk yaptığına hâlâ inanamıyorum,” dedi Bethanne, mutfağa girerek güvenlik alarımını kapattı.

“Ben de inanamıyorum.” Max eve girinceye kadar bekledikten sonra karısını kollarının arasına alarak açlık ve arzuyla öptü. Karısı kucaklamasına istekle karşılık verince tüm kuşkuları yok oldu. Bethanne *onu* seviyordu. Evlenmek için *kendisini* seçmişti.

Öpüşmeleri sona erdiğinde sadece birbirlerine baktılar.

Bethanne kollarını onun boynuna dolayıp başını geriye eğdi. “Akşam yemeği yedin mi?”

“Hayır.” Karısına ulaşma şevkiyle, Max yakıt ve su dışında bir şey için pek durmamıştı. Oregon yolunda bir yerde Rooster onu bir sandviç yiyecek kadar durmaya ikna edince mola vermişti, ama bu saatler önceydi.

“Ben de öyle.”

“Dışarı çıkmak ister misin?” Max kendisini sormaya mecbur hissetmişti.

“Hayır. Bir bakayım evde neler var.”

Max dışarıda bir restorana gitmeye istekli değildi ve Bethanne’nin da aynı şekilde hissetmesine minnettardı. Şu durumda kolunu kaldıracak hali yoktu. Mutfaktaki karısını izledi. Bethanne buzdolabını karıştırırken tezgaha oturdu.

“Ya tavuklu tako salatası...”

“Ne olursa.” Max seçici değildi. Bethanne eğilip buzdolabı çekmecelerini açarken başını yana eğmiş, manzaranın keyfini çıkarıyordu. Arkadan çok güzel görünüyordu.

“Vejetaryen burger yapabilirim.”

“Hayır, teşekkürler.” Max et ve patates türünden bir erkekti. “Gerçek eti tercih ederim.”

“Gerçekten mi?” Bethanne döndü ve ellerini kalçalarına koydu. “Son kez buraya geldiğinde vejetaryen burger yemiştin.”

“O vejetaryen burger miydi?” Max net bir şekilde hatırlıyordu. Bunun için Bethanne’ye iltifat etmişti. Karısı kalın domates ve ince soğan dilimleri kesmiş, erimiş peynirin yanı sıra kızarmış domuz pastırması ve Meksika biberi turşusu eklemişti. Dışarıda verandada yemeyi planlamışlar, ama yağmur serpiştirmeye başlayınca mutfakta kalmışlardı. Daha sonra bir film seyretmişler ve Bethanne kucağına oturmuştu. Çok geçmeden filme ilgilerini kaybederek birbirleriyle ilgilenmişlerdi. Bethanne onu elinden tutarak merdivenlerden yatak odasına götürmüştü.

“Hatırladığım kadarıyla o zaman vejetaryen burgerden hiç şikâyet etmemiştin.”

“Aklımı başımdan almıştın.”

“Yine aklını başından alabilirim gibi geliyor bana,” diye takıldı Bethanne.

“Fazla uğraşmadan,” diye temin etti Max usulca gülererek.

“Vejetaryen burger mi, yoksa tavuklu tako salatası mı?”

“Vejetaryen burger,” diye karar verdi Max. “Domates ve soğan dilimlememi ister misin?”

“Lütfen.” Bethanne buzdolabından gerekli malzemeyi çıkarıp tezgâhın üstüne koyarken Max kesme tahtasıyla bıçağı çıkardı.

Max olumsuz bir konuyla başlamasını istemiyordu, ama Grant meselesi ateşten yeni çıkmış akkor halindeki kömür gibi içini yakıyordu.

Konuyu kayıtsız bir şekilde gündeme getirdiğini umarak sordu: “Bugün Grant’le konuştun mu?”

“Hayır. Bunu nereden çıkardın?”

Karısının sesindeki hafif tizlik Max’in dikkatinden kaçmamıştı. “Belli bir sebebi yok.”

Bethanne ellerini tezgâhın kenarına koyarak kocasına baktı. “Hiçbir sebep yokken enerjini Grant’i kıskanmayla israf etmeni istemiyorum.”

“Kıskanmıyorum; kaygılıyım.”

“Kaygılanmana gerek yok. Ben bunu hallettim.”

Max’in istediği en son şey aslında Seattle’a gelmesine sebep olan konuda tartışmaya devam etmektir. “Öyleyse meseleyi senin yetenekli ellerine bırakacağım.”

Max karısının omuzlarındaki gerginliğin kaybolduğunu gördü.

“Teşekkür ederim.”

Bethanne, tepeden turnağa hissettiği derinlere inen bir öpücükle Max’i ödüllendirdi. “Düşünüyorum da,” dedi hâlâ soluk soluğa, gözleri kapalı, “yemeği erteleyebiliriz.”

“Senin düşündüklerin için bol bol zamanımız var koca adam. Sen de açlıktan ölüyorsun, ben de.”

Max güldü ve dengeleyici bir nefes alarak elindeki işine devam etti.

“Rooster nerede kalıyor?” diye sordu Bethanne, beykını tavaya yerleştirirken.

“Şehir merkezinde bir otelde.”

“Çok iyi bir arkadaş.”

Rooster sadakatini ve dostluğunu tekrar tekrar kanıtlamıştı. “Ondan daha iyisini hiç görmedim.”

Durup Max’e baktı. “Sence neden hiç evlenmedi?”

Max gerçekte bu konuyu pek düşünmemişti. “Tam olarak söyleyemem. Annesiyle babası öldü ve yirmili yaşla-

rının sonunda ve otuzlarında onlara baktı. Gerçek şu ki bence biraz utangaç.”

“Rooster mı?”

“Ona baktığında bunu asla tahmin edemezsin, değil mi? Bence aslında henüz doğru kadını bulamadı; bulduğu zaman harekete geçecektir.”

Bethanne içini çekti ve artık domateslerle soğanlar dilimlenmiş olduğu için Max onun arkasına geçerek beline sarıldı. “Bu iç çekme ne içindi?” diye sorarak boynunun yan tarafından öptü.

“Ben romantik biriyim.”

“Bunu fark etmiştim.”

“Max kollarıma ürpertiler yolluyorsun.”

“Güzel.” Ellerini karısının kollarında boylu boyunca dolaştırdı ve boynunun yan tarafından öpmeye devam ederek onunla geçirdiği zamanın tadına vardı. Her akşam bu şekilde birlikte olmamaları, mutfakta yan yana çalışmamaları, müzik ya da haber dinlememeleri ne kadar yazıktı. Sadece birlikte vakit geçirememeleri.

“Günün birinde Rooster’ın da evlenip kendi ailesini kurduğunu görmek isterdim.”

Max çenesini Bethanne’nin omzuna yerleştirerek onun sözlerini düşündü. “Ben de öyle.”

“Ona benim bir şey ayarlamamı ister misin?” diye sordu Bethanne. “Arkadaş çevremde bir kaç bekâr kadın tanıyorum...”

“Bunu aklına bile getirme,” dedi Max onun sözünü keserek. “Rooster tanışma randevusuyla ilgilenecek türden bir adam değildir. Her şeyi olduğu gibi bırakman daha iyi olur.”

“Madem böylesinin en iyisi olduğunu düşünüyorsun, öyle olsun.” Kızarmış beykını tavadan çıkarıp süzülmesi için bir kâğıt havlunun üstüne koyduktan sonra ocağı kapadı. “Benim tek istediğim Rooster’ın mutlu olması.”

“O da kendi mutluluğunu benimle aynı şekilde bulacaktır,” diye temin etti Max.

Birlikte vejetaryen burgerleri hazırlarken beklenmedik şekilde ön kapı açıldı. Max kapının kilitli olduğunu gayet iyi biliyordu. Bethanne’yle ikisi eve garajdan geçerek girmişlerdi.

“Bethanne?”

Grant.

Max kaskatı oldu. Belli ki Grant’te evin anahtarı vardı.

Karısı Max’e sinirini yatıştırmaya pek de yaramayan özür diler gibi bir bakış attı. Bundan önce eski kocası Max’in geliş gidişlerinden haberdar oluyor ve Max şehirdeyken uzak duruyordu. Ancak bu akşam Grant’in Max’in şehirde olduğundan haberi yoktu.

“Güneş gözlüğüm için geri aramadın,” diye seslendi Grant oturma odasından. “Yoksa beykın kokusu mu alıyorum? Bilirsin ki zaafım vardır...” Mutfığa girip Bethanne’nin yanında Max’i görünce birdenbire sustu.

“Ah, üzgünüm,” diye özür diledi Grant, adımları yavaşlamıştı. “Yanında bir arkadaş olduğundan haberim yoktu.”

“Max arkadaş değil,” Bethanne’nin sesi durgun suyu donduracak kadar soğuktu. “Max benim kocam.”

“Doğru.”

“Cumartesi akşamki aile yemeği için geldim,” diye açıkladı Max. “Anladığım kadarıyla sen ısmarlıyorsun.” Yemeğinin parasını ödeyecek olması kesinlikle Grant’in

çenesinin kasılmasına yeterliydi. Max, bunun tadını iyice çıkarmak için menüdeki en pahalı yemeği ısmarlamaya karar vermişti. Lanet adam bunu hak ediyordu.

“Elbette. Gelebilmene sevindim Max. Bethanne bana bir iş yemeğiyle meşgul olduğunu söylemişti.”

“Programımı yeniden ayarladım.”

“Öyle olduğunu görüyorum.” Grant dikkatini Bethanne’ye çevirdi. “Şu güneş gözlüklerini bulamadın galiba?”

“Bulsaydım arardım.”

“Elbette.”

Grant gülümsedi ama memnuniyeti de kendisi gibi sahteydi.

“Akşam yemeğinizi böldüğüm için üzgünüm,” diye ekledi Grant. “Gözlükler ortaya çıkarsa haber verirsin, değil mi?”

“Bulunursa ben de mutlu olacağım,” dedi Max daha Bethanne cevap verme fırsatı bulamadan. “Cumartesi akşamı yemeğini sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Seni gördüğüme sevindim Max.”

Adam sözcüklerini bir Shakespeare oyunundaymış gibi söylüyordu.

Max da pekâlâ öyle yapabilirdi. “Ben de seni Grant.”

Bethanne’nin eski kocası sanki Max’e bir ikazda bulunuyormuş gibi dik dik baktı. Max diğer adamın bakışlarını okudu ve bakarak karşılık verdi. Anlaşılan Grant eski karısını sanıldığı kadar iyi tanımıyordu. Tıpkı Max’in ona sadakatsizlik yapmayacağı gibi Bethanne de kocasının güvenini kaybedecek şekilde aldatmazdı.

Max kapı Grant’in arkasından kapanıncaya kadar buz gibi durdu.

“Tamam, söyle.” Bethanne gergin bir şekilde mırıldanmıştı.

“Ne söyleyeyim?”

“Keyfin kaçtı.”

“Kaçmadı, ama tek bir sorum var.”

“Tamam.”

“Grant’te hâlâ evin anahtarının olması için bana mantıklı tek bir neden söyleyebilir misin?”

Bölüm Dokuz

Rooster cuma sabahı ilk iş olarak bilgisayarını çıkardı, sisteme girdi ve sabahı çalışarak geçirdi. Akıllı Lauren'e kayınca birkaç kez yeniden odaklanmak zorunda kaldı. On-
dan çok hoşlanmıştı, muhtemelen gerekenden çok daha fazla. Bu kadar kısa bir tanışıklıktan sonra bir kadın için bu kadar güçlü duygular hissetmek pek ona göre değildi. Tek bir akşam yemeği. Kesinlikle güzel bir kadındı; bunu fark etmemek için kör olmak gerekirdi, ama onu çeken dış görünüşten çok daha fazla şeyler vardı. Onun gülüşünü işitmekten zevk almıştı. Akıllı, esprili ve duyarlıydı. Bir yemeğin ardından birisinin hakkında bu kadar çok şey öğrenebilmek ne tuhaftı.

Rooster öğleden hemen önce kafasını toplamak için motosikletini alıp kısa bir geziye çıktı. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın Lauren'i düşünmekten kendini alamıyordu. Bu Lauren'in kendisini tekrar görmeye ilgilenmesi konusunda biraz cesaret kazanma gezisiydi. Bunu gerçekleştirmek için istekliydi. Lauren zihnini dolduruyordu ve

“koca listesi” her aklına geldiğinde gülümsemesine neden oluyordu. Anlatmak Lauren’i utandırmış olsa da aslında Rooster bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Eğer bir eş bulmak için sahalara dönerse, buna benzer bir liste derlemeyi düşünecekti. Aslında zamanı gelmişti; bir aile kurmayı gerçekten düşünme zamanı geçiyordu. Daha önce ilişkileri olmuştu, ama genellikle kötü bir tecrübe, aile yükümlülükleri ve daha sonra da Max’e ve iş hayatına olan bağlılığı nedeniyle fiyaskoyla sonuçlanmışlardı. Başarısız evliliği onu çekingen biri haline getirmişti. Koca olarak başarısızlığının üzerinde durmak istemiyordu; evliliğin her iki taraf için de bir hata olduğu ortaya çıkmıştı.

Kent’in dışındaki barbekü alanında durdu Rooster. Lauren’in cep telefonu numarasını almıştı. Onunla temas kurma isteğine rağmen, Lauren’in çalışırken kişisel telefon almasını patronunun hoş karşılamasını beklemiyordu. Bir mesaj daha iyi olurdu, ama öyle bile olsa ne diyeceğinden emin değildi. Bu konuda iyi değildi ve yüzüne gözüne bulaştıracığından emindi. Riske girmektense cep telefonunu kemerindeki kılıfına geri koydu, bir kadınla ilgilenme konusunda bu kadar pratikten yoksun olduğu için kendine kızıyordu.

Otel odasına geri döndüğünde odanın sınırları içinde volta atarken yeterince beklediğine karar verdi. Saat beşte Lauren’in numarasını tuşladı ve telefon açılmayınca kısa bir mesaj bıraktı.

“Ben Rooster.” Söyleyecek başka bir şey aklına gelmemişti.

Saat altıda telefonu çaldı. Lauren arıyordu.

“Aradığına çok sevindim,” dedi Lauren, biraz nefes nefese ve canı sıkkın gibiydi.

Lauren memnun olmuştu, ama Rooster'ın umduğu nedenlerle değildi. Bunu Lauren'in sesinde duyabiliyordu. Bir şey olmuştu. Rooster hemen bir gece önce yemeğe gittiklerinde onu boşuna bekleten adamla alakalı olmasından kuşkulandı. "Ne var ne yok?"

Lauren'in soluğunu bıraktığını duydu. "Bu öğleden sonra Todd'la oldukça tatsız bir görüşmemiz oldu."

Demek ki Rooster haklıydı. "Üzüldüm."

"Evet, ben de öyle. Todd restorandan ayrıldığım için üzülmüş. Ben seninle çıktıktan birkaç dakika sonra geldiğini söyledi."

"Gerçekten mi?" Bu pek olası görünmüyordu. "Aldığın son mesajda on beş dakika daha dediğini sanıyordum."

"*En az* on beş dakika. Belli ki o zamandan bu yana hikâyeyi değiştirmiş. Telefonunu duymazdan gelmemden de mutlu değildi."

Todd'un şansы vardı. Lauren'in televizyon muhabiri hakkında söylediği birkaç şeye göre geç kalması yeni bir şey değildi.

"Birazdan işyerinden çıkıyorum... Genellikle bu kadar cüretkâr olmam. Sana soran ben olmama rağmen dün gece yemeği ödemekte ısrar ettin. Bu gece sana yemek ısmarlamama izin verecek misin?"

Rooster şaşırmıştı ve Lauren onun tereddüdünü kararsızlık olarak yorumladı.

"Her zaman hayır diyebilirsin."

Rooster'ın onu geri çevirmeye hiç niyeti yoktu.

"Gerçi bunu yapmayacağını umarım," diye ekledi Lauren.

"Tamam." Rooster hevesini belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. "Nerede buluşmak istersin?"

“Kıyıda harika bir yer biliyorum. Şehirdeki favori restoranlarımdan biri. Bir masa için beklememiz gerekebilir, ama buna değeceğine söz veriyorum.”

“Kabul. “

Lauren ona zamanı ve restoranın ismini söyledi. “Deniz ürünlerini sevdiğini umarım.”

“Severim.”

“Öyleyse karar verildi. Bir saate kadar görüşürüz.”

“Bunun için sabırsızlanıyorum.”

Bir saat Rooster’a duş alıp tıraş olacak kadar zaman veriyordu. Çantasından bir gömlek çıkardı. Buruşmuştu ve birkaç kez silkelediğinde de daha iyi görünmedi. Yeni bir gömlek alacak vakti yoktu, bu yüzden otel ütüsünü ve ütü masasını çıkardı. Bu buluşmaya herhangi bir kadınla olduğu gibi gitmek olmazdı. Ütüyü bitirdiğinde gömlek nispeten daha iyi görünüyordu ve Rooster gömleği çabucak giyip ilikledi.

Oteli Seattle sahilinden sadece birkaç blok uzaktaydı, bu yüzden mezuniyet balosuna katıldığı gençlik dönemlerindeki benzer duygular yaşayarak tepeden aşağı Puget Sound’a doğru yürüdü. Böylesine coşkulu duyguları en son lisedeyken hissetmişti.

Restorana vardığında bekleme alanı kalabalıktı, ama Lauren’i görmesi uzun sürmedi. Ona abayı yakmak üzere olduğunu ilk kez fark etmiyordu. Tek avantajı pazar sabahı erkenden şehirden ayrılıp Kaliforniya’ya dönecek olmasıydı. Pazartesi Anma Günü’ydü ve Max’le Rooster daha rahat bir yolculuk yapmayı umuyorlardı. Eğer Lauren’le daha fazla zaman geçirecek olursa kafasını toplamaya gerek duyacağı kesindi.

“Merhaba,” dedi Lauren’in arkasından yaklaşarak.

Lauren döndü ve tebessümüyle Rooster’in gözlerini kamaştırdı. “Merhaba.”

Rooster onun gözlerinin mumu eritecek kadar sıcak olduğuna yemin edebilirdi.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Lauren.

Aslında Lauren’e teşekkür eden kendisi olmalıydı, fakat bunu ona belli edecek değildi. “Sorun değil. Akşam için başka bir planım yoktu.” Gerçek olsa da muhtemelen bunu söylemek yanlıştı.

“Korkunç bir gün geçirdim.”

“Todd mu?”

“Ah, bundan fazlası var. İşverenim kızıyla zor zamanlar geçiriyor ve kocasıyla ikisi ne yapılacağı konusunda anlaşamıyorlar. Tartıştılar ve Elisa dükkânı terk edip geri dönmedi. Garry allak bullak oldu.” Lauren sanki istediğinden fazla konuşmuş gibi başını iki yana salladı. “Sende ne var bilmiyorum.”

Rooster kaşlarını kaldırdı. “Bende mi?” diye sordu, konuları birbirine bağlayamamıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sana söylemeye hiç niyet etmediğim şeyleri anlatıyorum.”

Rooster güldü.

“Senin yanındayken kendimi rahat hissediyorum.”

Muhtemelen onunla ciddi olarak ilgilenmeye niyeti olmadığı için böyle oluyordu. “Birisinin yanında rahat etmek de listende var mı?”

“Hayır, ama bu da eklemeyi düşündüğüm başka bir konu.”

Rooster, Lauren kendisini faydalı bulduğu için cesa-

retlenmişti. Lauren'in kendisiyle gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini söylemek zordu. Bunu zaman belli edecekti. İsimlerinin söylenmesini beklerken, Rooster parmak uçlarını kot pantolonunun ceplerine soktu.

Hostes sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi Lauren'i selamladı ve yorum yapmadan Rooster'a göz attı.

"Dediğim gibi burası benim en sevdiğim restoranlardan biri," dedi Lauren sıradan bir şekilde hostesi takip ederken. "Buraya ismimi bilmelerine yetecek kadar çok kez geldim, Beklemeye değecek. Oturduğumuzda hiç çatal bıçak takımı olmadığını fark edeceksin."

"Elle mi yemek yeniyor?"

"Tam olarak değil. Yemeklerimizle birlikte bize tahta bir tabak ve tokmak verilecek."

"Tokmak mı? Yani bir çekiç mi?"

"Bir bakıma. Böylece pavuryalarımızı kendimiz kırıp açabiliyoruz. Plastik önlüklerimiz de olacak, bu yüzden endişelenmene gerek yok. Herkes önlük taktığı için kendini aptal gibi veya garip hissetmiyorsun."

Rooster bu türde restoranlar duymuş, ama hiç gitmemişti. Kesinlikle yeni bir deneyim olacaktı.

"Önlük beni pek çok kez üstüme tereyağı damlatmaktan korudu."

Çenesinden erimiş tereyağı akan Lauren'in görüntüsü Rooster'a son derece çekici gelmişti. Hızla görüntüyü aklından çıkardı. "Düşününce restoranın çatal bıçakları kaldırması çok zekice bir fikir. Tasarruf ettikleri tüm o çatal bıçakları bir düşün."

"Kendini pavurya sipariş etmeye mecbur hissetme," diye güvence verdi Lauren, "normal menüsü de var."

“Bir çatalım olacak mı?”

Lauren tam cevap vermek üzereydi ki masalarına ulaşırlar.

Masalarına oturup menüleri verilir verilmez, garson bardaklarını buzlu suyla doldurdu. Garson gittiği gibi sıcak mayalı ekmekle geri geldi. Koku tarifsizdi.

“Şimdiden dünyayı güzelleşmiş hissediyorum,” dedi Lauren hafifçe öne eğilerek. “Teşekkürler Rooster.”

Sözcükler tam Rooster’ın dilinin ucuna gelmişti ki, iyi giyimli bir adamın kararlı bir şekilde kendi masalarına doğru yürüdüğünü fark etti. Rooster dikleşti ve adamın restoran müdürü olmadığını tahmin etti.

“Şu adamı tanıyor musun?” diye sordu Lauren’e.

Lauren başını menüden kaldırıp baktığında beti benzi attı. “Bu Todd.”

Diğer adam yaklaşırken Rooster ayağa kalktı. Bu mesafeden Lauren’in arkadaşından birkaç santim daha uzun görünüyordu. “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu Rooster.

Diğer adam onu görmezden geldi. “Seni burada bulacağımı biliyordum. Hem bu da kim...” Durdu ve sanki görüntüsünü komik bulmuş gibi Rooster’a baktı. “Bu bir şaka değil mi?” diye sordu.

“İsmim Wayne,” dedi Rooster. “Rooster Wayne.”

“Rooster mı?” Todd bu bilgiyi çok eğlenceli bulmuş gibi tekrarlamıştı.

“Gerçekten beni *onunla* kışkandıracağını mı düşünü?” diye sordu Todd, yine durum eğlenceden başka bir şey değilmiş gibi konuşmuştu.

Lauren sinirli sinirli etrafına bakındı. “Todd, beni de

kendini de rezil ediyorsun. Nezaketle çekip gider misin lütfen? Sana söylemek istediğim her şeyi söyledim.”

“Daha önce olmaz...”

“Sanırım hanımefendiyi duydun,” dedi Rooster.

“Sen...” Todd döndü ve parmağıyla Rooster’ın göğsüne dokundu. “Sen bu işe karışma.”

Rooster yumruğunu sıktı. “Yeterince dinledim.”

Tartışmaları tüm restoranın dikkatini çekmişti. İçerisi sessizleşmişti, görünüşe göre bundan sonra olacakları öğrenmek için herkes soluğunu tutmuş bekliyordu.

Rooster birkaç kişinin Kanal 8 haberlerindeki Todd Hampton diye fısıldaştığını duydu. Rooster, Todd’u kolunun üst tarafından kavrayarak adamı parmak ucunda durmak zorunda kalıncaya kadar yerden havalandırdı. Tek söz etmeden Todd’u restorandan dışarı sürükledi.

“Çek ellerini üstümden.” Todd kolunu uzatarak hostese işaret etti. “Sen de buna şahitsin. Tanıklarım var.”

Bu sözler sanki Rooster’ı cesaretlendirmek için söylenmişti. Eğer Todd ona dava açmakla gözdağı vermeyi düşünmüşse de bu başarısız olmuştu. Rooster dışarı, serin gece havasına çıkınca Lauren’in eski sevgilisini serbest bıraktı.

Todd pahalı, ısmarlama takımının kollarını silkeledi. “Buna pişman olacaksın,” diye mırıldandı. Gözleri kısılmış, aralık halinde kalmıştı. “Benim bağlantılarım var.”

“Aferin sana. Benim de öyle. Uyarımı dikkate almanı öneririm.”

“Neyse, tamam.” Todd sanki Rooster kendisine bir tabanca doğrultmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Lauren’in seninle birlikte olmasının tek sebebinin beni kıskandır-

mak olduğunun farkındasıdır. Onu sevdiğimi biliyor; tekrar bir araya gelmemiz sadece bir zaman meselesi.”

Rooster bu kargaşaya daha fazla bulaşmak istemeyerek Todd’a arkasını döndü ve restorandan içeri girdi. Lauren’in oturup beklediği masaya doğru giderken tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissediyordu. Cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp masaya bıraktı. Tek söz etmeden oradan ayrıldı.

Lauren yetişmeden restorandan çıktı.

“Rooster bekle. Lütfen.” Lauren’in seslendiğini duymuştu.

Durdu, ama arkasına dönmedi.

“Çok üzgünüm,” dedi Lauren soluk soluğa.

“Lafını bile etme.”

“Lütfen bana kızma.”

Rooster’ın Lauren’e söyleyeceği başka bir şey yoktu ve tekrar yürümeye başladı.

Lauren de onun yanında yürümeye başladı. “Todd’un böyle bir şey yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendimi korkunç hissediyorum.”

“Lafını açma demiştim.”

“Neden bu kadar kızgınsın... Ben hiç bir şey yapmadım. Rezil olan ve utanan bendim. Eğer birisine kızacaksan bu ben değil Todd olmalı.”

Rooster yürürken birdenbire durdu ve sert sert Lauren’e baktı. “Beni kullandın.”

“Pardon, anlayamadım?” Bu suçlamayla yaralanmış görünüyordu.

“Todd’u kıskandırmak için beni kullandın. Kullanılmak hiç hoşuma gitmiyor.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” diye sordu Lauren.

“Bana bugün daha erken vakitte Todd’u gördüğünü söylemedin mi?” diye sordu.

“Evet, ama sadece geçerken. Bunun ondan ayrılmamla hiç alakası yoktu. Kararımı zaten vermiştim.”

“Benimle yemeğe çıkmak istedin.”

“Evet, ama . . .”

“Beni en sevdiğin restorana getirdin. Tahminime göre Todd’la ikiniz oraya sık sık gidiyordunuz.”

“Ben... evet, ama...”

“Merak etme Lauren. Bir amaca hizmet etmiş oldum. Görev tamamlanmıştır.”

Sonra Lauren’i kaldırımında mahzun ve şaşkın halde bırakarak oradan ayrıldı. Kaçarcasına hızla uzaklaşarak otele döndü, Lauren’i tamamen aklından çıkarmaya kararlıydı.

Bölüm On

Cumartesi sabaha yakın saatlerde Lydia derin uykusundan Casey'nin odasından gelen keskin bir çığlıkla uyandı. Dimdik doğrularak örtüleri üstünden attı. Brad dirseğine dayanarak doğrulurken Lydia başucundaki lambayı yaktı.

"Tanrı aşkına, bu da ne?" diye sordu Brad.

"Casey," dedi Lydia sabahlığına uzanarak.

"Anne? Baba?" Cody bağırarak yatak odasına daldı. "Casey'de ters giden bir şey var." Lydia çoktan yataktan çıkmıştı. Kollarını sabahlık kollarına sokup ayaklarına terliklerini geçirerek Casey'nin odasına koşturdu. Lydia ışığın düğmesini çevirdiğinde kızının başını ileri geri attığını, sanki korkunç bir acı içindeymiş gibi kıvrandığını gördü.

"Casey, Casey!" dedi Lydia kızına sarılarak. "Uyan hayatım. Uyan."

Casey birdenbire gözlerini açarak şiddetle soluğunu bıraktı. Omuzları, sanki beş kilometre koşmuş ve fiziksel sınırlarını zorlamış gibi inip kalkıyordu. Genç kız Lydia'yı görür görmez ağlamaya başladı, annesine uzanıp ona sarıldı.

Lydia, Casey'yi kollarının arasına alarak yatağın kenarına oturdu ve kızını hafifçe sarstı. "Rüya gördün canım, sadece bir rüyaydı."

Casey yüzünü Lydia'nın boynuna gömmüş sessizce ağlıyordu. "Biliyorum... Biliyorum."

Lydia, Casey'ye sıkı sıkı sarılıp zayıf sırtında elini bir aşağı bir yukarı dolaştırmaya devam etti. "Güvendesin. Kimse sana zarar veremez."

Casey bir kez daha hıçkırdıktan sonra başını salladı.

Bu rahatsız pozisyonda birkaç dakika oturduktan sonra, Lydia sordu: "Şimdi iyi misin?"

Casey başını iki yana salladı. "Gitme."

"Ben buradayım." Dolaşmış saçlarını Casey'nin yüzünden geriye çekti ve gözlerinin içine baktı. "Rüyan hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." Cevabı çok kararlıydı.

"Mühim değil, madem istemiyorsun bana anlatmak zorunda değilsin."

"Yanımda kal."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye temin etti Lydia, Casey'nin başını arkadan destekleyip düz tutarak.

Lydia kızının yatak odasının dışında koridorda ayak sesleri duydu ve başını kaldırıp baktığında açık kapı eşiğinde duran kocasını gördü. "Burada her şey yolunda mı?" diye sordu Brad.

"Sanırım öyle," diye fısıldadı Lydia. "Casey biraz yanımda kalmamı istiyor."

Brad'ın alnı endişeyle kırışmıştı.

"Yatağa geri dön," dedi Lydia kocasına. "Fazla kalmam."

"Casey'nin iyi olduğundan emin misin?"

Lydia başını salladı ve sonra Casey'nin saatini göremediği için sordu: "Bu arada saat kaç?"

"Üçü biraz geçiyor," dedi kocası. Yoğun bir hafta sonuna başlamanın yolu bu değildi.

Brad istemeye istemeye yatak odasına döndü.

"Yanımda yatabilir misin?" diye sordu Casey burnunu çekerek.

"Elbette."

"Sarıl bana."

"Seni bırakmayacağım," diye söz verdi Lydia.

Lydia terliklerini çıkardı ve Casey dar yatakta ona yer açmak için kenara kaydı. Sabahlığını çıkarması gerekirdi ama Casey dünyadaki tek sağlam şey oymuş gibi ona sıkı sıkı sarılmaya devam ediyordu.

"Beni evlatlıktan çıkarmayacaksın değil mi?"

Soru Lydia'nın ağlamak istemesine neden olmuştu. "Casey, şimdiye kadar babanla benim asla böyle bir şey yapmayacağımızı anlamış olman gerekirdi. Bunu sorman bile beni çok üzüyor."

"Emin olmam gerekiyordu."

"Sen artık ailenin bir parçasısın, bizim kızımızsın ve bunu hiçbir şey değiştiremez."

Casey burnunu çekti ve Lydia yatağa yerleşince başını Lydia'nın omzuna yasladı.

Lydia kızını rahatlatma çabasıyla usulca *Hayret Veren Merhamet* ilahisini mırıldandı. Çok geçmeden Casey'nin duygulu mırıltısı da onun sesine katıldı. Genç kız birkaç kere ürpererek içini çekti.

Uzun sürmüştü, ama Lydia Casey'nin sımsıkı sarılmasının gitgide gevşediğini hissediyordu. Saati görmesi

mümkün olmadığından, Casey'nin yeniden uyumasının bir saatten fazla sürdüğünü tahmin etti.

Lydia elinden geldiğince sessiz ve yavaşça yataktan çıkarak kendi yatağına döndü. Kesinlikle Brad'in uyumuş olacağını bekliyordu. Uyumamıştı. Karısının geniş yatakta yanına yatabilmesi için örtüleri kaldırdı.

Lydia yatakta onun yakınına yerleşince kocası kolunu beline sararak karısını yanına çekti.

"Casey uyudu mu?"

Lydia başını salladı. "Nihayet. Onu yatıştırmak uzun sürdü. Bana rüyayı anlatmadı."

"Onu suçlayabilir misin?" diye sordu Brad, başını karısının kulağına yaklaştırarak. "Her neyse zavallı çocuğu korkutmuş. Sana anlatmakla rüyayı baştan yaşayacaktı."

"Bundan söz etmenin ona faydası olacağını düşünüyorum - belki hemen değil, ama aklında hâlâ tazeyken. Sabah ona tekrar soracağım." Casey'nin gece çılgılık atarak onları uyandırması ilk kez olmuyordu. Kâbus her neyse tekrarlıyor gibi görünüyordu. Onu on iki yaşındayken ilk evlat edindiklerinde, Casey kötü rüyalar görürdü. Ancak hiçbirinin bunun kadar kötü olmamıştı. Onu rahatlatmak bu defa her zamankinden uzun sürmüştü; Casey korkmuştu ve kontrol edilemez bir şekilde titreyip durmuştu.

"Tekrar uyuman mümkün değil mi?" diye fısıldadı Lydia. Cumartesi kocasının uyuyabileceği tek gündü ve Casey'nin kâbusu Brad'in uykusunu bölmüştü.

"Casey'nin çılgınlığını duyunca çok şaşırdım. Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Beni de şoke etti."

"Bunu beklememiz gerekirdi," dedi Brad ve esnedi. Ağzını kapayıp, sonra da gerindi.

“Kâbuslar mı?”

“Bu ve çok daha fazlası. Zavallı kız bize dolu bir bagajla geldi. Öz ebeveyni tarafından terk edilmiş, ardından bir sürü koruyucu aileyle yaşamış. Erkek kardeşinin hapiste olduğunu öğrenmiş. Casey on iki yaşına gelene kadar çoğu kişinin ömrü boyunca şahit olabileceğinden daha fazla dram ve kalp sancısı görmüş.”

Lydia kabul etti. “O kadar iyi uyum sağladı ki bazen başından bu kadar çok şey geçtiğini hatırlamak zor oluyor,” dedi içini çekerek. “Şimdi bile onu göndereceğimizden korkuyor.”

“Sana bunu mu sordu?”

Lydia başını salladı. “Hayatında ilk kez istikrarlı bir ev hayatı var; ilk kez ailenin bir parçası oluyor. Bence şaşırmamalıyız. Daha önce yaşadığı her evden uzaklaştırılmış.” Lydia’nın kızı için tek kaygısı annesiyle alakalıydı. Mary Lou her ay fiziksel ve zihinsel olarak gitgide daha zayıf düşüyordu. Lydia daha ne kadar onun tanıdığı annesi gibi davranacağını bilemiyordu. Lydia, Casey’nin büyükannesine ne kadar yakın olduğunu görünce, o zaman olacaklar için endişelenmekten kendini alamıyordu.

“Şimdi neyi dert ediniyorsun?” diye sordu Brad.

Lydia gülümsedi - kocası onu nasıl da iyi tanıyordu. “Casey ve annem. Onu kaybettiğimizde Casey’nin nasıl tepki vereceğini düşünmek bile istemiyorum.”

“Bu meseleyi zamanı gelince halledelim,” diye bilgece öğüt verdi kocası.

Neyse ki tekrar uyumayı başardılar. Lydia tam saat sekizden önce uyandığında yatakta yalnız olduğunu fark etti. Lydia kollarını başının yukarısına doğru gererken, kocası-

nın mutfakta çocuklarla konuştuğunu duyunca gülümse-
di.

Lydia esneyerek odasından çıktığında Brad tavaya krep-
leri koymuştu ve kahve hazırdı. Cody masada oturmuş,
şurupla süslenmiş bir yığından tıka basa yemekle meşgul-
dü. Casey onun karşısında tabağında tek bir kekle oturu-
yordu, ama pek iştahlı görünmüyordu.

“Günaydın,” dedi Lydia, önce Cody’yi ve ardından Ca-
sey’yi yanaklarından öptü. “Bu sabah kendini iyi hissed-
iyor musun?” diye sordu kızına; elleri Casey’nin omuzla-
rındaydı.

Casey omzunu silkti.

“Ölüm perisi gibi çığlık attın,” dedi Cody. “Ödümü ko-
pardın.”

Casey kardeşine yüzünü buruşturdu. “Abartıyorsun.”

“Yeter çocuklar,” dedi Brad, bu atışmanın tam gelişmiş
bir kavgaya dönüşmesi ihtimaline karşılık aralarına girmiş-
ti.

Brad kahvesini koymuştu ve Lydia ona teşekkür etme
niyetiyle kocasının beline sarıldı. “Son zamanlarda seni ne
kadar sevdiğimi söylemiş miydin?”

“Ve tüm gereken basit bir fincan kahve,” diye takıldı ko-
cası ve burnunun ucundan öptü. “Kahvaltı?” diye sordu.

Lydia başını iki yana salladı. Kahvaltıda pek iştahlı ol-
mazdı. En fazla bir tost ve bir bardak portakal suyu ona
yetiyordu. Lydia narin ve inceydi, hiçbir zaman fazla yiyen
biri olmamıştı. Birincisi onlu yaşlarındayken ve ikincisi
yirmili yaşlarında geçirdiği iki kanser nöbetinin yemeğe
karşı tutumuyla alakası olabilirdi. Evlenip anne olmadan
önce, Lydia yemek zamanı olduğunu unuttuğu için öğün-
leri kolaylıkla atlayabiliyordu.

Brad kirli bulaşıkları lavabonun içine koydu. "Hadi Cody, senin maç için acele etmeliyiz."

Cody kahvaltısının son parçasını aç kurt gibi mideye indirdi ve sandalyesini geriye itti. Artık boyu Lydia'nınkine ulaşmıştı ve onu geçmesi çok uzun sürmeyecekti. "Maça geliyorsun değil mi anne?"

"Kesinlikle." Beysbol maçının dokuzda başlaması Lydia'ya oğlunu destekleyecek ve yüncü dükkânını saat onda tam zamanında açacak yeterli zamanı veriyordu.

"Peki ya Casey?" diye sordu Cody beysbol eldivenleriyle kasketine uzanırken.

"Tamam," dedi Casey pek coşku duymadan.

"Gün için planların var mı?" diye sordu kızına Lydia.

"Ava'yla ikimiz sinemaya gitmek istiyoruz. Sorun olmaz, değil mi?"

Takip eden birkaç dakika boyunca, Lydia'yla kızının konuşmaları sinema ve Ava etrafında geçti. Lydia dükkânı açmayı planlamıştı, ama öğlen Margaret gelinceye kadar kalacaktı. Dükkânı ablası kapayacaktı. Bu Lydia'ya, Ava'yı alıp ikisini birlikte sinema binasına bırakacak zaman veriyordu.

Lydia giyinip makyajını ve saçlarını halledinceye kadar, Casey mutfağı toparlamıştı.

"Kendini bunu yapacak kadar iyi hissediyor musun?" diye sordu Lydia, kızının Cody'nin maçına gitmek için pek de hevesli olmadığını fark etmişti.

Casey omzunu silkerek cevap verdi. "Sanırım."

"Evde kalmayı tercih eder misin?"

"Hayır."

Lydia kendisine gerekenleri, özellikle de çantasını ve

örgüsünü topladı. Casey yanına gitti, başı önündeydi ve omuzları öne doğru çökmüştü.

Lydia parka doğru yola koyuluncaya kadar bekledikten sonra sordu: "Rüyanı anlatırsan sana bir faydası olur mu?"

"Hayır." Casey'nin hızlı yanıtı Lydia'nın kuşklarını doğrulamaktan başka bir işe yaramamıştı.

Lydia başka bir yaklaşım denedi. "Baban ya da benden başka birisiyle konuşmak daha kolay gelir mi?"

"Kim mesela? Bir psikiyatrist mi?"

Bu Lydia'nın aklına hiç gelmemişti. "Hayır. Aklıma ilk gelen kişi annemdi. Siz ikiniz çok yakınsınız ve..."

Casey çabucak lafını kesti. "Asla."

"Sadece bir öneriydi."

"Rüyamdan bahsetmesek olmaz mı?" diye terslendi genç kız.

"Elbette, madem öyle istiyorsun. Kendini daha iyi hissettirecekse, hiç olmamış gibi yapabiliriz."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Casey, daha az aksi bir ifadeyle. "Bundan tekrar söz etmeni istemiyorum, tamam mı?"

"Seçim senin. Ama senin bahsetme ihtimaline karşılık, dinlemeye hazır olacağımı bilmeni istiyorum."

"Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim," diye yüksek sesle tekrarladı Casey. "Daha kaç kere tekrarlamam gerekiyor?"

"Tamam, mesaj alınmıştır."

Beysbol sahasına gidinceye kadar kızının somurtkanlığı ve sessizliği devam etti. Arabayı park eder etmez, Casey bir arkadaşını gördü ve birkaç kelime ederek Lydia'dan ayrıldı.

“Çok uzaklaşma,” diye arkasından seslendi Lydia.

Casey arkasına döndü, Lydia’ya kötü bir bakış attıktan sonra aksi yöne doğru ilerledi.

Brad tribünde yanındaki yeri ayırmıştı ve Lydia diğer birkaç ebeveynin, büyükanne ve büyükbabanın önünden geçerek kocasının yanına oturdu.

Rakip takım vuruş yapmak üzereydi ve Cody ortada oynuyordu. Öne eğilmiş, gerekirse topu yakalamaya hazır, hafifçe ileri geri sallanıyordu.

“Casey’yle alakalı her şey yolunda mı?” diye sordu Brad, Lydia yerine yerleşince.

Lydia ona ne diyeceğinden pek emin değildi. “Rüyadan bahsetmek istemediğini kesin bir şekilde belirtti.” Kötü tutumundan söz etmemenin muhtemelen daha iyi olacağını hissediyordu.

“Çocuğun bunu kendi kendine çözmesi için fırsat veremeliyiz.”

Lydia kabul etti. Etrafına göz attığında Janice gözüne ilişmedi. “Cody’yle alakalı her şey yolunda mı?”

Brad omzunu silkti. “Janice uğrayacağını söyledi, fakat henüz görünmedi. Sürpriz, sürpriz.”

Janice Cody’yi doğurmuş, sonra küçük oğlu daha birkaç yaşındayken onu ve Brad’i terk etmişti. Brad Cody’yi, Lydia hayatlarına girip de evleninceye kadar tek başına büyüttmüştü. Cody’nin kendisine anne demeye başladığı gün Lydia’nın hayatındaki en mutlu günlerden biri olmuştu. O her bakımdan kendi oğluydu, tıpkı Casey’nin de kendi kızı olması gibi. Vücudunun olmasa da gönlünün çocuklarıydı.

“Gelmemesi Cody için hayal kırıklığı olur mu?”

“Muhtemelen, ancak daha önce de bol bol hayal kırıklığına uğramıştı. Janice’in verdiği sözleri şüpheyile karşılaması gerektiğini biliyor.”

Böyle zamanlarda Lydia, Cody’nin öz annesini oğluna karşı ilgisiz tutumundan dolayı tutup sarsmak istiyordu.

“Casey’nin bugünkü planları ne?” diye sordu Brad konuyu değiştirerek.

Lydia, kocasının oğlu adına kızgın olduğunu ve duygularını gizlemek için çok uğraştığını biliyordu. “Casey benimle birlikte dükkâna gelecek ve bu öğleden sonra uğrayıp Ava’yı alacağım, ikisi beraber sinemaya gidecekler.”

“Onları benim almamı ister misin?”

“Eğer istersen. Uğrayıp yiyecekleri de almayı düşünmüştüm.”

“Tamam.”

Lydia, Cody’nin başarılı olduğunu görünceye kadar kaldı. Çocuk atletik beceriler gösteriyor ve sporu içtenlikle seviyordu. Gitme zamanı geldiğinde, Lydia morali çok daha iyi gibi görünen Casey’yi buldu.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu.

Casey başını salladı. Arabaya bininceye kadar gene konuşmadı ve hızla emniyet kemerini taktı. “Bu sabah öyle kaba davrandığım için özür dilerim.”

“Özrün kabul edilmiştir.”

“Sen iyi bir annesin.”

“Teşekkür ederim canım. Kızım olduğun için şükrediyorum.”

Casey, Lydia’ya bakarak gülümsedi. “Ben de annem olduğun için şükrediyorum.”

Bölüm On Bir

Max ikinci kahve fincanlarını mutfak masasına götürdü. Kahvaltıyı bitirmişlerdi ve bulaşıklar bulaşık makinesindeydi. Kocasının aklında bir şeyler olduğunu fark etmek için Bethanne'nin medyum olmasına gerek yoktu. Hiç kuşkusuz Grant'le ve bir gece önceki konuşmalarıyla alakalıydı. Grant hakkında kısaca konuşmuşlar ama asıl konunun etrafından dolanmışlardı. Görünüşe göre her ikisi de bir anlaşmazlığa sebep olacak bir şey yapma veya söyleme konusunda ihtiyatlıydılar. Kuşkusuz ki bir tartışma harika bir hafta sonuna başlamanın en iyi yolu değildi.

Dürüst olmak gerekirse, Grant'te kendi evinin anahtarı olduğunu öğrendiğinde Bethanne de Max kadar şaşırmıştı. Düşünebildiği tek açıklama mutlaka Annie'nin babasına vermiş olacağıydı. Bethanne üzgün olduğu için kızıyla tartışmamıştı, ama zamanı gelince yapacaktı. Grant'in Annie'yi eve girmesi gerektiğine bir şekilde ikna ettiğine inanıyordu. Grant'in neden böyle bir hak hissettiği ise anlayışının çok ötesindeydi.

“Kahvemizi bitirir bitirmez hırdavat dükkânına koştu-racağım,” dedi Max, kupasını mutfak masasındaki kapito-ne servis altlığına bırakarak.

Kocası anahtarları değiştirmek için ısrar etmişti. “Bu-nun gerekli olduğunu sanmıyorum...”

Max karısını bir bakışla durdurdu.

“Ama madem kararlısın, yap o zaman.”

“Kararlıyım.”

“Öyle olduğunu görüyorum,” dedi Bethanne, ko-casının ısrarını hafife alarak. Bethanne evin anahtarını Grant’ten geri almaya karar vermişti. Belli ki bu Max için yeterli değildi.

“Seninle başka bir sebeple konuşmak istiyordum,” dedi Max gözlerini kahvesine dikerek. Kupasını kavradı ve göz temasına girmede.

“Tamam.” Kocası öylesine ciddiydi ki Bethanne ne dü-şünmesi gerektiğini bilemiyordu.

“Bizim bu şekilde ayrı yaşamamız iyi bir fikir değil.”

Bethanne de aynı fikirdeydi.

“Kaliforniya’ya gelmen senin ve işin için zor ve benim buraya uçmam da eşit derecede külfetli. İkimizin de bir ayağı Washington’da, diğeri Kaliforniya’da ve doğrusu bu şekilde yürümüyor.”

Bethanne bunun geleceğini anlamalıydı.

“Bir karar vermemiz gerekiyor. Ya sen işini sat ve Kali-forniya’ya taşın ya da ben işimi satayım ve burada yeni bir başlangıç yapayım.”

“İşini Washington eyaletine taşımaya ne dersin?” diye önerdi karısı.

“Bethanne bunu bir düşün. Benim devasa bir depola-

ma tesisim var. Her şeyi toparlayıp bin kilometre naklede-
mem. Lojistik işi bir kâbus olurdu. İlaveten Washington
eyaleti son zamanlarda yasalarını değiştirdi, bu yüzden şa-
rap bir distrübütör olmadan elde edilebiliyor ve biliyorsun
ki-”

“Tamam, tamam,” dedi Bethanne onu durdurarak. “Sa-
dece bir fikirdi.”

“İşe yaramayacak bir fikir. Senin işini satman, Kalifor-
niya’ya gelip benimle yaşamam çok daha mantıklı.”

Bethanne sandalyesini geriye itti, ayağa kalktı ve veran-
dayla arka bahçeye bakan pencereye yaklaştı. Kuş besleyi-
cisi olan Andrew izci olduğu sıralarda kalın bir akçağaç
dalından askı yapmıştı. “Evi de satmam gerekecek.” Bu ev
kimi iyi kimi kötü anılardan oluşan, kırk yamalı bir anılar
battaniyesi gibiydi. Çalışmayıp evde oturan bir anne ve eş
rolünden çıkıp kendisi için yeni bir yaşam kurduğu, sev-
diği bir yerdi. Bu evden bir kariyer edinmiş ve bilgili bir iş
kadını haline gelmişti.

“Evi muhafaza etme veya satma kararı tamamen sana
bağlı.”

“Boş bırakacak olduktan sonra neden tutayım ki?” diye
sordu Bethanne. Çocuklarından, evinden ve işinden uza-
ğa taşınma düşüncesi içini derin bir kayıp hissiyle doldur-
muştu.

“Dediğim gibi, buna sen karar vereceksin.”

Bethanne’nin boğazı sıkıştı ve yavaş yavaş dönerek ko-
casına baktı. “Max, benden ne yapmamı istediğinin farkın-
da mısın?”

Max karısıyla bakıştı ve yavaşça başını salladı. Ona doğ-
ru ilerleyerek karısını omuzlarından kavradı. Konuşması

için birkaç dakika geçti. "Senin için de benim için de hiç kolay bir karar değil. Eğer bu evliliği yürüteceksek ikimizden birinin fedakârlık yapması gerekiyor."

"Parti işini Grant beni terk ettikten sonra başlattım. Her yönüyle ben kurdum."

"Biliyorum. Ben de işime sıfırdan başladım."

Uzun lafın kisası, Grant'in davranışlarından dolayı Max onu Kaliforniya'da istiyordu. Max'le evlenmesinin üstünden bir yıldan fazla zaman geçmiş olsa da Grant Bethanne'nin onu reddettiğini henüz kabullenememişti.

Bethanne'nin gözleri kocasının gözlerini araştırdı. "Şimdi bir torunum olacak."

"Evet," dedi Max, "ve Grant'in evliliğimize saldırması için her zamankinden daha güçlü bir sebep."

"Kaliforniya'ya taşınmak beni bu çocuğun büyüdüğünü görme mutluluğundan mahrum edecek."

"İstediğin sıklıkta ziyaret edebilirsin. Andrew ve Courtney diledikleri zaman bize memnuniyetle gelebilirler."

Bethanne genç bir anneyken çocuklarla yolculuk yapmanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyordu. Annie'nin doğumundan kısa süre sonra Şükran Günü için annesiyle babasının evine yaptığı yolculuğu hatırladı. Grant arabayı yüklemeyi bitirdiğinde ve kendisi hem Andrew hem de Annie için gerek duyacakları her şeyi topladığında ikisi de o kadar yorulmuşlardı ki sonunda tartışmışlardı. Gezi berbat geçmişti. Annie nezle olmuş ve arabanın lastiği patlamıştı. Kendi ailesiyle geçirdikleri son Şükran Günü olmuştu.

"Bunun üzerinde düşüneceğim," diye söz verdi.

"Teşekkür ederim," dedi Max, minnettar tebessümü

bunun karısı için ne kadar zor olduğunu anladığını gösteriyordu. “Bu olasılığı dikkate almaya istekli olduğun için minnettarım.”

Bethanne’nin midesi düğüm düğüm olmuştu. “Sen de işini satmayı düşünecek misin?” diye sordu. “Sence Rooster senin hisselerini satın almakla ilgilenmez mi?”

“Bunun bir seçenek olduğunu sanmıyorum.”

“Neden olmasın?”

“Onun parası büyük ölçüde şirkette bağlı. Biz ortağız ve bu birlikte almamız gereken bir karar. Rooster’ın Kaliforniya’dan bıktığını ve Kuzeybatı Pasifik’te yaşamak istediğini biliyorum.” Karısının hüzünlü bakışını görünce durdu. “Sorun nedir?”

Bethanne bir an hastalanabileceğini düşündü. “Yani Rooster’ın Washington’a taşınmak isteyip senin istemediğini mi söylemek istiyorsun?”

Max buna cevap vermedi. “Öyle değil. Şu anda böyle bir taşınmanın bizi mali olarak yok edeceğini benim kadar Rooster da biliyor.”

“Senin bana ve çocuklarıma bir yatırım yapmayı düşüneceğini umuyordum,” dedi Bethanne usulca, hayal kırıklığını gizleyememişti. “Ama sen istediğin için ben taşınma konusunu ciddi olarak düşüneceğim.”

“Eğer satma konusunda kaygılanıyorsan, parti işini beraberinde Kaliforniya’ya getirmeyi düşünmek isteyebilirsin.”

“Benim müşteri tabanım burada. Bu yeni baştan başlamak olur, ama haklısın, yine de yapabilirim.” Bethanne her ikisi için de kolay bir yanıt olmadığını fark ediyordu.

Max bir süre sonra nalbura gitmek için oradan ayrıldı.

Bethanne kocası evden çıkıncaya kadar bekledikten sonra Annie'yle temas kurdu. Kızı sersemlemiş ve uykulu uykulu konuşuyordu.

"Annie, ben annen."

"Hmm?"

"Hâlâ uyuyor musun?"

"Bugün cumartesi."

"Çabuk bir cevap verebilir misin?" diye sordu Bethanne, sesinin dengeli ve kayıtsız çıkması için elinden geleni yaparak.

"Bugün için planlanmış partilerden birinde sorun mu çıktı?" diye sordu Annie.

"Hayır, bu başka bir şey. Babana evin anahtarını verip vermediğini bilmem gerekiyor... Benim evimin?" diye sordu bu konuda sonuca ulaşmaya kararlı bir şekilde.

"Evet. Kızmış gibi konuşuyorsun; ne var bunda bu kadar büyütecek?"

Bethanne soruyu duymazdan geldi. "Eski kocama evin anahtarını vermek için ne gibi geçerli bir sebebin vardı?"

"O senin eski kocan olabilir," dedi Annie meydan okurcasına, sesi şimdi iyice uyanmış gibi geliyordu, "ama benim hâlâ babam."

"O zaman ona kendi evinin anahtarını ver."

"Anne, aşırı tepki gösteriyorsun. Babam bana güneş gözlüklerini evde bıraktığını söyledi. Sana ulaşmaya çalıştığını ama ulaşamadığını söyledi ve..."

"Anahtarı iade etti mi?"

"Eh, hayır, dün gece dışarıdaydım ve şu anda hâlâ erken."

"Saat onu geçiyor," diye lafını kesti Bethanne.

“Bu benim hâlâ yatakta olmamla alakalı bir yorum mu?” diye terslendi Annie.

“Hayır, bu babana sahip olmaya hakkı olmayan bir şeyi vermiş olmanla alakalı.”

“İyi. Madem istediğin bu, anahtarı bu sabah ondan alıp bizzat sana iade edeceğim.”

“Zahmet etme.”

“Öyleyse bu konuda neden bu kadar çirkin davranıyorsun? Babamın seni soymasından mı korkuyorsun?”

“Benim mahremiyetimi taciz ediyor ve sen buna izin veriyorsun.”

“Anahtarı geri alacağımı söylemiştim.”

“Alma. Max kilitleri değiştiriyor.”

Annie inledi. “Bu herhalde kendi evimin anahtarının bende olmayacağı anlamına geliyor.”

“Senin bir dairen var. Burası benim evim.”

“Ve ben artık istenmiyorum. Çok teşekkürler anne.” Annie bunu söyledikten sonra birdenbire konuşmaya son verdi.

Bethanne öylesine burnundan soluyordu ki yerinde duramıyordu. Düşüncelerini toparlayabilmek için mutfakta volta atıyordu. Annie sınırı aşmıştı. Yine de Bethanne konuyla başa çıkmanın daha iyi bir yolu olduğunu anlıyordu. Grant iyi bir konuşmacıydı ve tatlı diliyle yılanı deliğinden çıkarabilirdi. Annie’yle babası her zaman yakın olmuşlardı ve kızı babasının istediği bir şeyi yapmaya istekli olacaktı.

Hâlâ öfkeli olsaydı Bethanne tüm üst katı elektrik süpürgesiyle süpürdü ve çamaşır makinesine bir sürü çamaşır attı. Ön kapının açıldığını duyduğunda, Max olduğunu tahmin etti. Annie’yle yaptığı konuşmanın üzüntüsünü bastırarak bir tebessüm takındı.

“Sen misin Max?” diye sorarak aşağı kata indi.

“Benim,” diye mutfaktan seslendi Andrew. “Zili çaldım, ama kimse cevap vermedi.”

“Ne güzel bir sürpriz,” dedi Bethanne, son üç basamağı atlayarak indi ve parmak ucunda yükselerek oğlunu yanığından öptü.

“Bu geceki yemeğin senin için hâlâ geçerli olduğundan emin olmak istedim.”

“Tabii ki, hem Max de bize katılacak.”

“Harika.”

“Courtney nasıl?” diye sordu ve mutfağa doğru ilerledi.

Andrew onu izledi. “Şu sıralar sabah bulantısı oldukça kötü, ama iyiye gidiyor. İlk yaptığım iş ona birkaç tuzlu kraker götürmek oluyor, faydası oluyor gibi.”

“Kahve?” diye sordu annesi, eliyle kahve makinesini işaret ederek.

Andrew başını salladı ve elleri arka ceplerinde tezgâhın etrafından dolandı. Bu oğlunun bir iş üstünde olduğunun kesin işaretiydi ve muhtemelen kaçındığı bir işti. “Bu sabah Annie aradı.”

Bu her şeyi açıklıyordu. “Biraz atıştık,” diye mırıldandı Bethanne üzüntüyle içini çekerek.

“O da öyle söyledi.”

“Babana benim evimin anahtarını vermeye hiç hakkı yoktu.”

“Katılıyorum.”

Bethanne, Andrew’nun olayları kendisi gibi görmeye daha eğilimli olduğunu biliyordu. “Ona kızdım, ama bundan daha iyi bir şekilde halledebilirdim.”

Oğlu dolaptan iki kupa indirdi.

“Annie’nin yaptıklarından başka sorunlarım da var,” dedi Bethanne, boğazı gene düğümlenmeye başlayarak. “Max parti işini satmamı veya Kaliforniya’ya taşımamı istiyor.”

Andrew kaşlarını çatarak dönüp ona baktı. “O neden taşınamıyor?”

“Onun işi benden daha karmaşık.”

“Her iki şekilde de karmaşık anne.”

“Biliyorum. Birimizden biri ödün vermedikçe evliliğimizin yürümeyeceğinden korkuyorum.”

Oğlunun kaş çatışı yoğunlaştı. “Bu çılgınlık. Max’ı seviyorsun. Senin bundan daha mutlu olduğunu hiç görmedim ve Max sana sırılsıklam âşık.”

Bethanne konuşursa gözyaşlarının sesine sızacağından korkarak sadece başını salladı.

“Eğer bebek yüzünden gidemeyeceğini düşünüyorsan...”

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye fısıldadı annesi ve parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Oğlu hemen ona sarıldı. “Sen her neye karar verirsen Courtney’yle bana uyar. Eğer Annie zorluk çıkarırsa, bırak çıkarsın. Bu senin hayatın ve bunu başkası için yaşayamazsın. Seni en mutlu eden neyse öyle yap.”

“Max beni mutlu ediyor.”

“Biliyorum.”

Bethanne’nin gözünden bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı indi. Bethanne yaş sildi. Oğlunun desteği ihtiyaç duyduğu şeydi. “Teşekkür ederim Andrew.”

“Bir şey değil.” Annesini başının üstünden öptü. “Bu geceye gelince...”

“Annie’yi arayacağım ve incinmiş duyguları onarmak için elimden geleni yapacağım,” diye güvence verdi Bethanne. “Sizin özel yemeğinizde aramızda hiçbir gerginlik olmamasını garantiye alacağım.”

Uzakta bir araba kapısı kapandı. “Gelen Max olmalı,” dedi Bethanne. “Kapı kilitlerini değiştiriyor.”

“Onu suçladığımı söyleyemem.” Andrew bileğine göz attı. “Gitmem gerekiyor, Courtney bu öğleden sonra beni alışverişe sürüklemek istiyordu. Max’i karşılayacağım ve sonra da yoluma gideceğim.”

“Uğradığın için teşekkürler.” Bethanne şimdiden kendini daha iyi hissediyordu.

“Her zaman,” dedi Andrew arka kapıdan çıkarken.

Bethanne iki erkeğin lafladıklarını duydu ve birkaç dakika sonra Max eve girmişti.

“Gerek duyduğun her şeyi buldun mu?” diye sordu Bethanne, Max’in taşıdığı iki devasa torbaya bakarak.

Max torbaları mutfak tezgâhının üstüne bıraktı. “Ve işte bazıları. On yaşında bir çocuk için oyuncakçı neyse bir erkek için de hırdavatçı dükkânı öyledir. İndirimde olan ampullerden, bir bahçe hortumu ve yakın gelecekte gerek duyabileceğin ya da duymayacağın birkaç malzeme aldım.”

“İndirimden mi?”

“Doğal olarak.”

Bethanne sonuç olarak erkeklerin kadınlardan çok farklı olmadığına karar verdi.

“Kilitlerin değişmesi pek zaman almayacak. Rooster aradı. Öğlen yemeğinde buluşmamızın senin için bir sakıncası var mı?”

“Sorun değil. Bizzat halletmem gereken birkaç işim var.”

Max başını salladı ve kocasının görünüşündeki bir şeylerden Bethanne bunda iki arkadaşın buluşmasından daha fazlası olduğunu anladı. “Rooster’la alakalı her şey yolunda mı?” diye sordu.

Max aldıklarını mutfak tezg hına boşaltırken omzunu silkti. “Morali bozuk.”

“Belli bir nedeni var mı?”

“Bir şey söylemedi. Rooster’ı bunca yıldır tanıyorum ve sesini hiç böyle duymamıştım.”

“Böyle derken nasıl yani?” diye sıkıştırdı Bethanne.

Max gene söyleyecek söz bulamıyormuş gibi ydi.

“Sanırım cesaretini kaybetmiş. Sesinde ne olduğunu tarif etmek için düşünebildiğim en yakın tanım bu.”

Rooster muhtemelen Bethanne’nin şimdiye dek tanıdığı en pozitif kişiydi. Max’in en yakın arkadaşını bu şekilde etkileyecek ne olduğunu hayal edemiyordu.

Bölüm On İki

Lauren bütün gece uyuyamamıştı. Todd'la Rooster arasında geçen sahneyi zihninde tekrar tekrar canlandırmıştı. Rooster restorandan fırtına gibi çıkarken kızgındı, sinirliydi ve bir şey daha vardı. Bu diğer şeyin ne olduğunu tanımlamak gecesinin yarısını almıştı.

İncinmişti.

Lauren bunu asla istememiş olsa da Rooster'ı kızdırmış ve incitmişti. Başka birisine acı vermek mizacına aykırıydı, özellikle de hoşlandığı birisine. Birbirlerini tanıyalı çok kısa bir süre olmuştu, ama bu kısa sürede Lauren Rooster'la aralarında güçlü bir bağ olduğunu hissetmişti. Onun zekâsından ve ayaklarının yere basmasından zevk almıştı. Havalara girip fiyaka yapmamış ya da kendisini etkilemek için uğraşmamıştı. Lauren'i asıl etkileyen Rooster'ın kendisine veya iş başarılarına odaklanmak yerine Lauren'e konsantre olmuş gibi görünmesiydi. Yemek randevuları üzerinde ne kadar düşünürse, Rooster'ı tanımayı ve onunla daha fazla zaman geçirmeyi de o kadar fazla istiyordu.

Her şeyi olduğu gibi bırakmanın kolay olacağını farkındaydı. Olay onu utandırmış ve rahatsız etmişti. Rooster onu tekrar görmek istemediğini açıkça belirtmişti, ama Lauren her şeyi olduğu gibi bırakamayacağını fark etti. En azından açıklaması ve özür dilemesi gerekiyordu.

Cumartesi sabahı saat sekizde, uyuma umudundan tamamen vazgeçince örtüleri bir yana attı ve yatağın kenarına oturdu. Eliyle yüzünü sıvazlarken gözleri batıyordu.

O gün için tek hedefi Rooster'ı bulmaktı. Yemek randevusu için o restoranı seçmesi basiretsizlik olmuştu. Todd'un kendisini arayıp bulacağı bir kez olsun aklına gelmemiştir. Daha da kötüsü, Todd kendisini, Lauren'i ve Rooster'ı rezil etmişti.

Yaptığı ilk şey Rooster'a telefon etmeyi denemek oldu. Cep telefonunun numarası vardı, ama Rooster cevap vermedi. Bir önceki gece bir mesaj bırakmıştı, fakat Rooster ya görmezden gelmeyi ya da dinlemeden mesajı silmeyi seçmişti. Olanları olduğu gibi bırakmaya isteksizdi, Rooster'ı bizzat bulup kendisini dinlemesi için zorlamaya karar verdi.

O ilk gece Rooster yerel bir otelde bir oda ayırttığını söylemişti, ama otelin ismini söylemişse bile, Lauren hiç anımsamıyordu. *Bir Yumak Mutluluk*'ta karşılaştığı Bethanne Scranton'ın kocası Rooster'ın arkadaşıydı, bu yüzden Lauren'in yaptığı ilk iş dükkân saat onda açıldığında yüncü dükkânındaki Lydia ile temas kurmak oldu.

"Ah, Lydia, seni yakaladığım çok sevindim," dedi Lauren, diğer kadın telefonu açtığında. "Sen misin Lauren?"

"Evet benim. Bana Bethanne'nin iletişim bilgilerini verebilir misin?"

Lydia tereddüt etti. “Üzgünüm Lauren. Genel olarak müşterilerin kişisel bilgilerini vermiyorum.”

“Eğer önemli olmasaydı bunu istemezdim,” dedi Lauren ve o sırada Lydia’nın haklı olduğunu fark etti. Elisa’yla Garry de müşteri numaralarının verilmesini istemezlerdi. “Eğer bu senin ilkelerine aykırıysa, anlarım. Ama onunla benim yerime temas kurabilir misin?”

“Elbette.”

“Ah, teşekkür ederim. Bethanne’den beni hemen aramasını isteyebilir misin?”

Lydia ilk iş olarak bunu yapmayı kabul etti. “Sesin çok üzgün geliyor, her şey yolunda mı?”

“Hayır. Bazı şeyleri telafi etmem gerekiyor.”

“Bethanne’yle mi?”

“Hayır, kocasıyla birlikte perşembe günü dükkâna gelen adamla.”

“Rooster mı?”

Demek ki Lydia, Rooster’i zaten tanıyordu. “Yardımanın için sağ ol. Onunla gerçekten konuşmam gerekiyor.”

“Bethanne’ye ulaşmak için elimden geleni yapacağım, ama söz vermiyorum.”

“Elinden geleni yap; tek istediğim bu. Tekrar teşekkürler Lydia, buna tahmininden fazla minnettar kalacağım.”

Lauren diğer kadından haber beklerken cumartesi alışverişini yapmaya karar verdi. Kendisini meşgul etmesi gerekiyordu, yoksa evde oturup bekleyerek aklını kaybedecekti. Örgü örmeye çalıştı, fakat faydası olmadı; sürekli aklı dağılıyordu.

Taze sebzelerin, etlerin ve özel gıda çeşitlerinin sıralandığı raflardan sonra Pike Place Market’ten tam çıkarken

cep telefonu titredi. Lauren cevap vermek için acele ederken alış veriş torbalarını tutmaya çalışıyordu.

“Merhaba,” dedi örgü arkadaşı olmasından umudunu kesmeden.

“Lauren sen misin?” diye sordu belli belirsiz tanıdık ses.

“Bethanne?”

“Evet, Lydia beni aradı ve seninle temasa geçmemin önemli olduğunu söyledi. Neler oluyor?”

“Konu Rooster,” deyiverdi Lauren aniden. “Talihsiz bir yanlış anlama oldu ve onu bulup açıklamam gerekiyor. Bana nerede kaldığını söyleyebilir misin?”

Bethanne sanki bunu yapmanın doğru olduğundan emin değilmiş gibi duraksadı. “Yardımcı olmak isterdim ama yapamam. Rooster otelin adından bahsetmedi.”

“Kocan biliyor mudur?”

“Max’ın bildiğinden eminim, ama şu anda burada değil.”

“Ya.” Sesinde hayal kırıklığı yankılanıyordu. İşler gitgide daha karmaşık bir hal alıyordu. “Ne zaman dönmesini bekliyorsun?”

“Bir şey söylemedi.”

Bu noktada bırakmak istemeyerek, Lauren biraz daha sıkıştırdı. “Onu ne zaman göreceğine dair bana tahmini bir zaman verebilir misin?”

Bethanne sanki şu anda bile bilgi vermekten emin olmayarak sesli şekilde içini çekti. “Max’ın saat altıya kadar döneceğini kesin olarak söyleyebilirim; bir aile yemeğimiz var.”

“Altı,” deyiverdi Lauren. O kadar uzun beklemek iste-

miyordu. Eğer bir an evvel Rooster'la konuşamazsa aklını kaçıracaktı.

"Onu bulmak neden bu kadar önemli?"

"Dediğim gibi, bir yanlış anlama oldu," diye açıkladı Lauren ayrıntılara girmeden.

"Ne gibi bir yanlış anlama?" diye bastırdı Bethanne.

Lauren istemeye istemeye Bethanne'ye Todd'la Rooster arasında ve kendisiyle Rooster arasında geçenlerin küçük bir özetini anlattı. Todd biraz ünlü olduğu için bunun çok utanç verici olduğunu açıkladı.

"Kanal 8 haberlerindeki Todd Hampton mu?" Bethanne'nin sesi inanamıyormuş gibi geliyordu.

"Evet."

"Todd Hampton'la mı çıkıyorsun?"

"Çıkıyordum." Geçmiş zamanı vurgulayarak söylemişti. "Ondan ayrıldım ve anlaşılan şimdi Todd bunların hepsinin benimle evlenmesini sağlamak için bir entrika olduğuna inanıyor. Öyle değil. Ben ayrıldım ve birdenbire Todd bensiz yaşayamayacağına inandı."

"Rooster'dan hoşlanıyor musun?"

"Çok fazla. Acaba Max'i cep telefonundan arayabilir misin?" Bunu daha başlangıçta düşünmeliydi.

"Arardım, ama telefonunu burada şarjda bıraktı."

"Ya." Nereye dönse bir çıkmazla karşılaşılıyordu, Lauren hızla umudunu kaybetmekteydi. "Bana yardım edebilir misin Bethanne?"

Bir kez daha hattın ucundaki diğer kadının sesindeki tereddüdü duydu. "Bilemiyorum."

"Olup bitenlerden dolayı kendimi berbat hissediyorum. Rooster'ın ne düşüneceğini bilmiyorum, ama bir

fırsat istiyorum. Onunla birlikte olmak kolay ve sanırım fırsat olursa aramızda arkadaşlıktan daha fazla bir şeyler olabilir. Olayları olduğu gibi bırakmaktan nefret ediyorum. Onu kullandığıma inanmasına izin veremem.”

Bethanne sanki Lauren’in sözlerini düşünüyormuş gibi duraksadı. “Max’in bu sabah ufak tefek işleri vardı ve anlaşılan dışarıdayken Rooster onunla temas kurmuş.”

“Öyle mi?”

“Rooster buluşmak istemiş. Max’le konuşması gereken bir şey varmış.”

Lauren’in içine, Yellowstone Ulusal Parkı’ndaki gayzerden fışkırır gibi umut doldu. “Öyleyse Max şu anda Rooster’la birlikte.”

“Sanırım öyle. Rooster’ın aramasını bizim tüm bu konuştuğlarımızla birleştirdince...”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Lauren.

“Eh, sanırım Rooster da senden hoşlanmış.”

Demek ki Lauren bu çekimi hayal etmemiştir; karşılıklıydı. Bunu öğrenmek dünyayı daha güzel bulmasına ve olup biteni düzeltmek için daha da kararlı olmasına neden olmuştu.

“Acaba yemeği nerede yediklerini biliyor musun?” diye sordu Lauren.

“Biliyorum, ama Lauren orası kesinlikle erkekler için bir yer. “Bethanne oranın Lauren’e pek de tanıdık gelmeyen ismini söyledi. “Oraya tek başına gitmen iyi bir fikir değil.”

“Umurumda değil.”

“Bir sürü sıkıntıya gireceksin.”

“Bu çok önemli.”

“Lauren, orası bir motosikletçi barı.”

Lauren zorlukla yutkundu; daha kötüsü de olabilirdi.
“Bana söylediğin için teşekkürler.”

“Tamam, ama uyarmadın deme.”

“Sana ne kadar teşekkür etsem az Bethanne.”

“Rooster’den bu kadar mı hoşlanıyorsun?”

Lauren tereddüt etmedi. “Evet.”

“Öyleyse sana iyi şanslar.”

“Teşekkür ederim.”

Lauren bütün gece olduğundan çok daha iyi hissederek evine döndü ve alelacele yiyecekleri yerlerine koydu. İşi biter bitmez üstünü değiştirmeyi düşündüyse de zaman harcamak istemedi.

Rooster Wayne’i bulmaya kararlı, üstünde tasarımcı işi kotu, pembe kaşmir ve ipekli bir süveter, uzun çizmele-riyle kapıya yöneldi. Kuşkusuz barda göze çarpacaktı, ama umurunda değildi.

Önemli olan Rooster’ı bulmaktı.

Bölüm On Üç

Rooster bir yerfistığının kabuğunu kırıp açtı, fıstığını çiğneyip yuttu ve kabuğunu yere attı. Bir grup motosikletçi hırsla oynadıkları bilardo masasının etrafında toplanmışlardı. Konuşmaları ve bağırışları tavernanın öbür tarafındaki hoparlörlerden bangır bangır gelen müzikle birlikte kocaman alanda yankılanıyordu.

Tezgâhta bir taburede Max'le birlikte oturan Rooster, öğle yemeğini bekliyordu. Öğle yemeği için buranın meşhur Philly sandviçiyle yanında lahana salatası siparişi vermişlerdi.

"Fazla bir şey anlatmadın," dedi Max, boş bir yerfistığı kabuğunu yere atarak.

"Anlatacak fazla bir şey yok."

"Hazır şehirdeyken gidip bir lise arkadaşını ziyaret edeceğimi sanıyordum."

Rooster omzunu silkti. Bunu tamamen unutmuştu. "Bunu yapacak gücü bulamadım."

Max bara biraz daha eğildi, duraksadı ve sordu: "Peki Lauren'le yemek randevun nasıl gitti?"

Rooster bunu da konuşmak istemiyordu. "Pek iyi değil." Şu anda bile Max'le neden buluştuğunu bilmiyordu. O sırada iyi bir fikir gibi gelmişti. Tekrar düşündüğünde, öyle değildi. İlk etapta Lauren'den bahsetmekle hata yapmıştı. Ona abayı yakmış ve Tayvan yemeği deneyiminden keyif almıştı. Max ise tüm bunların üstünden atlayarak Bethanne'yle ilk buluşma anılarından konuşmuştu. Eh, Lauren Bethanne değildi, kendisi de Max.

"Ne oldu?" diye sıkıştırdı Max.

En iyi arkadaşının sorularla peşini bırakmayacağını anlamalıydı. Eğer durum tersine olsaydı, kendisi de aynı şeyi yapardı. "Fazla bir şey değil," dedi.

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Aslında hayır."

Siparişleri gelince takip eden on dakika boyunca konuşmadan yemek yediler. Yemeği bittiğinde Rooster bir kâğıt peçeteyle ağzını silip temizledi. Yaklaşık yirmi dört saatten bu yana ağzına koyduğu ilk yemektir. Lauren'den ayrıldıktan sonra akşam yemek yemeyi midesi kaldırmamıştı ve kahvaltayı da atlamış, birkaç fincan kahveyle geçiştirmişti. Huzursuz ve gergin bir halde, o kadınla alakalı tüm düşünceleri kafasından itip çıkarmıştı. Kendisini kızdırmasına, hem de bu kadar çabuk olmasına izin vermiş olmak canını sıkıyordu.

"Bethanne'yle ilk buluşmada neler hissettiğinden söz ediyordun," dedi.

"Evet, artık bir kaç yıl geçti ve o duygu hiç değişmedi."

İkisi ne zaman yan yana gelse Rooster, Bethanne'nin Max'in üzerindeki etkisini görebiliyordu. Adeta yaşam coşkusu için bir aş gibi idi. İkisi birlikte iyi oluyordu.

Max'in yeniden sevmeye isteğini görmek ona ilham vermişti. Kendisi için de özel biri olacağına dair umut vermişti. İlk gece Lauren'le olmak doğru gelmişti; doğru ve güzeldi, ama kısmet olmamıştı. Şimdiye kadar dersini almış olmıyordu. Kadınlarla ilişkilerinde iyi değildi.

"Lauren'le ilk karşılaştığında sen de içinde aynı heyecanı hissettin mi?"

Rooster omzunu silkti.

"Hadi ama, dürüst ol." Max boş tabağını kenara itti. Barmen hem tabaklarını topladı, hem de kupalarına yeniden bira doldurdu.

"Sanırım öyle," diye mırıldandı, "benim hatam."

"Zararı telafi etmek için hiç umut var mı?"

"Hiç yok." Rooster ilgilenmiyordu. Lauren birkaç kez telefonla kendisine ulaşmaya çalışmış, ama aramaları duymazdan gelmişti. Bir mesaj yollamıştı, fakat okumamıştı. Bildiği kadarıyla daha fazla temasta bulunmak bir hata olacaktı.

"Bethanne'yle benim için de her şey daima harika olmadı," dedi Max. "İlişkiler her zaman kolay değildir. Bizim mücadelelerimizi herkesten çok sen gördün. Bu şekilde ayrı yaşamak durumu kötüleştiriyor."

"Öpüp telafi ettiğini düşünmüştüm."

"Öyle yaptık," dedi Max, "ve bir süre için iyi oldu. Aramız açık olduğu zaman ikimiz de rahat edemiyoruz."

"Ne oldu ki?" Rooster merak etmekten kendini alamamıştı. Yüncü dükkânına girdikleri anda Bethanne'nin kendisini neredeyse Max'in kollarına nasıl attığını görmüştü. Tüm dükkân oradaydı ve görünüşe göre oradaki herkes onaylayarak bir oh demişti.

Max açıklamaya isteksiz görünüyordu. "Bethanne'yle ikimiz evde yemek yerken çat kapı Grant geldi."

"Ya?"

"Onda evin anahtarı var."

Rooster'in kaşları kalktı; Max'in üzgün olmasında şaşacak bir şey yoktu. "Anahtarı ona Bethanne mi vermiş?"

"Bethanne'nin tahmin edebildiği kadarıyla Annie vermiş. Bethanne bunu halledeceğini söyledi, ama ben şansa bırakmadım. Grant'in yedek bir anahtarı olması beni hiç şaşırtmaz. Bethanne fikre pek hevesli değildi, fakat ben sabahı kilitleri değiştirerek geçirdim."

"Bırak karımı, Grant Hamlin'e hiçbir şey için zerre kadar güvenmezdim."

"Sen ve ben, ikimiz de," dedi Max. "İşte bu sebeple Bethanne'den Kaliforniya'ya taşınmasını istedim."

Bunun Bethanne için zor bir karar olduğunu söylemeye gerek yoktu. "Bunun üstesinden nasıl geleceksiniz?"

Max omzunu silkti.

"Çok fazla şey istiyorsun." Rooster arkadaşına hatırlatmaya kendini mecbur hissetmişti.

"Bunu bana mı söylüyorsun."

"Bethanne ne dedi?"

Max sanki sorunun ağırlığından bunalmış gibi cevap vermekte acele etmedi. "Pek bir şey demedi. Bunu düşüneneğine söz verdi ve bu noktada gerçekten ancak bu kadarını isteyebilirim."

"Bir sürü sonucu olacak muazzam bir karar bu."

Max da aynı fikirdeydi.

Rooster arkadaşını inceledi ve duygularını anlayarak ona yakınlık duydu. Eğer durum tersine olsaydı, eğer

Max'in Bethanne'yi sevdiği kadar güçlü bir şekilde sevdiği birisi olsaydı, o zaman Rooster da aynı şekilde hissedeceğine inanıyordu. "Gerçekten buna neden olan Grant ve ev anahtarı meselesi mi?"

Max asık bir suratla, sessizce başını salladı.

"Karını ailesinden uzaklaştırmak mı istiyorsun?" Rooster'ın görebildiği kadarıyla konunun can alıcı noktası buydu.

"Çocuklarından değil," diye terslenerek karşılık verdi Max, "sadece Grant'ten."

"Bethanne'ye güvenmediğin için mi?" Rooster zorlu soruları sormak istiyordu. Max'e göre, Rooster her zaman hakikati eşeleyip bulmaya çalıştığından güvenebileceği bir kişiydi. Yine de bu tavrı bazen arkadaşını kızdırıyordu, şimdi olduğu gibi kimi zamanlarda Max sessizliğini ve ciddiyetini koruyordu.

"Bethanne'ye güveniyorum, güvenmediğim kişi Grant."

"Böyle söyleyerek aslında Bethanne'den de emin olmadığınızı söylemiş oluyorsun."

Max onunla tartışmaya hazır görünüyordu. Rooster ise en yakın arkadaşıyla sözlü atışmaya girecek havada değildi. "Bu konuda seninle münakaşa etmek istemiyorum. Sadece Bethanne'den ne istediğini bir düşün," dedi Max'e karşı çıkacak zaman vermeyerek. "Benim duyduğum şöyle; evliliğinde güvenli hissetmek için Bethanne'nin Kaliforniya'da olmasına gerek duyuyorsun. Eğer konu buysa, karının eski kocasına karşı duygularından emin olmadığını söylemiş oluyorsun."

Max sanki bu noktayı çürütmeye hazırlanıyormuş gibi

doğruldu, sonra görünüşe göre fikrini değiştirdi. “Belki de. Konuyu bu şekilde düşünmemiştim.”

“Belki de düşünmelisin.”

Max beklenmedik şekilde dikkatini Rooster’dan taver-
nanın ön kısmına çevirdi. “Eh, yaparım,” diye mırıldandı
hem şaşkın, hem de eğlenen bir ifadeyle.

Rooster arkadaşının ilgisini uyandırmanın ne olduğunu
görmek için dönünce gözleri fal taşı gibi açıldı. *Lauren?* O
olamazdı. Lauren’in, kendisi ve Max’le tesadüfen karşıla-
şıyor olması mümkün görünmüyordu, özellikle de böyle
bir yerde.

Birkaç dakika gibi gelen bir süre boyunca, Lauren sanki
içeri girmenin güvenli olup olmadığından emin değilmiş
gibi kapıda hareket etmeden durdu. Sanki ruhani bir var-
lıkmiş gibi parlak ışıklarla kuşatılmıştı. Onu tek fark eden
kişi Rooster değildi. Bu motosiklet barındaki tüm erkekle-
rin bakışları ona sabitlenmiş görünüyordu. Elinde bilardo
istekasıyla masaya eğilmiş kaslı bir motosikletçi donakal-
mıştı.

“Benim gördüğümü sen de görüyor musun?” diye al-
çak sesle sordu Max.

“Evet.”

“Bu Lauren, değil mi?”

“Öyle görünüyor.” Rooster, Lauren’in ağına yakalan-
mak istemeyerek başını çevirdi ve birasından büyük bir
yudum aldı. Lauren hakkında hissettiği güçlü duygusal
çekime dayanabilmek için takviyeye ihtiyacı olacaktı.

“Onunla konuşmak için dışarıya çıkacak mısın?” Bu
sorudan ziyade bir öneriydi.

“Hayır.”

“Belli bir nedeni var mı?”

“Birkaç. Bana kanıtlaması gereken bir şey var.”

Lauren içeri girip bara yönelirken mekândaki gürültülü ve müstehcen müzik fısıltıya dönüşmüştü sanki. Motosikletçilerden biri, bilardo masasının çevresinde duran koca göbekli ve dağınık sakallı bir adam Lauren’in yolunu kesti.

Rooster göz ucuyla Lauren’in gerildiğini, kibarca dinledikten sonra başını iki yana salladığını gördü. Dudaklarını okurken adama teşekkür ettiğini, ama davetini geri çevirdiğini tahmin etti. Adam omzunu silkti ve daha önce durduğu yere geri döndü. Adam uzaklaşır uzaklaşmaz Lauren aceleyle Rooster’ın Max’le birlikte durduğu bara yöneldi.

“Merhaba Lauren,” diye neşeyle selamladı Max, ağzı kulaklarında sırtarak.

Rooster tekrar bara dönmüş, bira kupasını iki eliyle kavramıştı. Max’e bir bakış atarak kaşlarını çatı, arkadaşının neden halinden bu kadar memnun görüldüğünü anlamıyordu.

“Merhaba Rooster,” dedi usulca Lauren, tereddütlüydü.

Rooster onu duymazdan geldi.

“Umarım bu şekilde uğramamın sizin için bir sakıncası yoktur.”

Rooster gene duymamış gibi davranmayı seçti.

Lauren sanki elinden bir şey gelmediğini gösterir gibi ellerini kaldıran Max’e göz attı.

“Yemekte Todd’la olanlardan dolayı kendimi çok kötü hissettiğim için geldim. Bütün gece gözümü kırpmadım.”

Lauren gecenin büyük kısmını gözlerini tavana dikerek geçiren tek kişi değildi.

“Olup biteni olduğu gibi bırakamadım... Bırakamam.”

Max dirseğiyle hafifçe dürtünce Rooster bunu da göz ardı etmeyi seçti.

“Özür dilemek için geldim,” diye mırıldandı Lauren, tüy kadar yumuşak bir sesle.

Rooster başını sallayarak eski defterleri kapamaya istekli olduğunu belli etti. Lauren’in kendisini bulup özür dilemek için gösterdiği çabayı takdir ediyordu, ama daha fazla ileri gitmek istemiyordu.

“Acaba sen...” Lauren devam edip etmemeye emin değilmiş gibi duraksadı. “Yani hâlâ kızgın olduğunu görebiliyorum... Seni suçlayamam. Olanlar korkunçtu ve...”

“Ne oldu ki?” diye sorguladı Max.

Rooster dikleşti. “Bu benimle Lauren’in arasında,” dedi arkadaşına ters ters bakarak.

“Peki, tamam. Madem istediğin bu, ben bunun dışında kalacağım.”

Max’in o aptalca sırtması tamamen yerinde duruyordu. Bu ufak atışmayla çok eğlenmekteydi. “Ne diyordun,” dedi Max dikkatini tekrar Lauren’e çevirerek.

Lauren dikkatini Rooster’a odaklamıştı. “Düşündüm ki... Bana ikinci bir şans vereceğini umuyordum.”

Rooster o ana kadar sahip olduğu öz kontrolün her zeresiyle ona direnmişti. Lauren’in her sözü, ona karşı oluşturduğu taş duvara çarpıyordu. Sözcükler bir süvari alayı oluşturuyor ve ayaklarının dibinde birikiyordu, öyle ki karşısında savunmasız kalıyordu. Bu kadar kısa süre içinde üstünde böylesine güçlü bir etkisi olması Rooster’ı şaşkın ve suskun bırakmıştı.

Rooster döndü ve gözleri onunkilerle buluştu. Söyle-

diği her Şey samimiydi. BakıŐı, duruŐu, ellerini önünde kenetlemesi. Lauren'in güzel, berrak, mavi gözleriyle kendisine böyle dürüŐtĖe bakıŐı Rooster'ı mahvediyordu.

"Demek istiyorum ki," dedi Lauren tek omzunu kaldırarak, "eğer sen ilgilenmiyorsan, biraz önce başka bir teklif aldım."

"Őuradaki hödük ilgileniyor," dedi Max.

Rooster arkadaşına gene ters ters baktı. "Sanırım senin Bethanne'ye dönme zamanın geldi."

Max kıs kıs güldü. "Burada artık istenmediğimi ya da bana ihtiyaÇ duyulmadığını görebiliyorum." Rooster'ın sırtına bir Şaplak attı ve yemeğinin parasını tezgâha bıraktı. Birasından son bir yudum aldı, kupayı bara bıraktı ve, "Seni daha sonra kontrol ederim," dedi.

"Daha sonra," diye tekrarladı Rooster, uğraŐsa da gözlerini Lauren'den ayıramıyordu. Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Lauren sessizce karşısında durmuş, Rooster'ın konuşmasını bekliyordu.

"Demek hödük sana bir teklifte bulundu," dedi Rooster, belli belirsiz gülerek koca göbekli, karışık sakallı adamdan tarafa başıyla Őaret etti.

"Evet," diye karşılık verdi Lauren canlanarak.

"Seni ilgilendiren bir Şey miydi?"

"Belki."

Lauren'in tebessümünü bastırmak için mücadele verdiğini, ama pek de baŐaramadıđını görebiliyordu. "Bana onun kadını olabileceğimi söyledi."

Rooster kıkırdadı. "Bu kulağa doğru olamayacak kadar iyi geliyor. Bunu uydurmadığından emin misin?"

"Yemin ederim doğru söylüyorum." Lauren Őaret par-

mağını kullanarak kalbinin üzerine kocaman bir X işareti yaptı.

“Öyleyse bu cazibe durumu çok büyümeden buradan ayrılmayı öneriyorum.” Faturaya uzanarak hesabı ödedi. İş bittiğinde Lauren’in elinden tutarak onu dışarı çıkardı.

Rooster parlak gün ışığında gözlerini kısıtı ve otelde bıraktığı güneş gözlüğünü yanına almış olmayı diledi.

Lauren’in telefonu titredi. Telefonu alıp arayanı kontrol etti. “Bethanne arıyor.”

“Ah, demek beni nerede bulacağını böyle öğrendin.”

Lauren başını sallayarak telefonu kulağına götürdü. “Merhaba Bethanne.”

“Buldun mu onu?” Rooster, Bethanne’nin sorusunu duymuştu.

“Buldum. Yardımın için sana ne kadar teşekkür etsem az.”

“Bunu yaptığım için memnunum. Rooster bir mücevherdir. Rooster Wayne’den daha iyi bir adam bulamazsın. Bunu sana asla anlatmayacaktır, ama Rooster olmasaydı Max işini ve bir sürü başka şeyi kaybederdi.”

Lauren, Rooster’a göz atarak gülümsedi.

Rooster karşılık olarak kaşlarını çatı. Bethanne’nin övgüler yağdırmasından rahatsız olmuştu.

Lauren gülmenin eşiğine gelmiş gibi görünüyordu. “Haklı olabileceğini düşünüyorum. Gitsem iyi olur. Rooster’dan kötü bakışlar alıyorum. Hoşça kal Bethanne.”

“Hoşça kal. Ha, unutmadan, bebek battaniyesi nasıl gi-diyor?”

Rooster kasıldı. *Bebek battaniyesi.*

“Şimdiye kadar iyi.”

“Benimki de. Biraz evvel bordürü örmeyi bitirdim.”

Rooster kendisini şaşırtan “koca listesini” zaten biliyordu, ama şimdi de Lauren hamile kalmayı düşünüyor gibiydi... tabii halihazırda bu durumda değilse. Sertçe yutkundu. Bu sadece yutamayacağı bir lokmayı ağzına almak olurdu.

Konuşmanın sona ermesiyle Lauren telefonunu çantasına geri koydu.

“Bebek battaniyesi mi örüyorsun?” diye sorarken sesinin hissettiği kadar kuşkulu çıkmadığını umuyordu.

“Evet. Bundan bahsettiğimi sanıyordum. Sen ve Max yüncü dükkânına geldiğinizde Bethanne’yle ben bunu örüyorduk.”

“Bebek battaniyesi örmenin özel bir nedeni var mı?” diye sordu Rooster, sesinin pek de doğru şekilde çıkmamasından korkarak. Lauren’i dikkatle inceledi, daha önce bir şey kaçırıp kaçırmadığını merak ediyordu.

“Eh, evet, kız kardeşim için.”

“Kız kardeşin mi?” Şimdi hatırlamıştı. Tüm bu koca listesini hazırlama arzusunu doğuran küçük kız kardeşinin hamile olduğunu öğrenmek olmuştu. Rooster gerginlikten kurtuldu ve gülmek için neredeyse karşı konulamaz bir dürtü hissetti.

Lauren yarı yolda durdu. “Rooster? Öyle mi düşündün? Yani sen... Hamile olduğumu mu düşündün? Ah, dürüst ol!”

Rooster eğlendiğini saklayamayarak kıkırdamaya başladı ve çok geçmeden Lauren de gülüyordu. Güzel pembe kazağıyla Lauren’in ne kadar güzel görüldüğünü fark edince durdu. Bakışları Lauren’in dudaklarında dolaştı

ve onu öpme arzusuyla göğsü sıkıştı. Şehrin pek de arzu edilmeyen bir yerinde, kaldırımın orta yerinde duruyor olmaları mühim değildi. Lauren'i kollarının korumasına almaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Lauren onun niyetini anladığında gözlerinde neşe belirdi. Rooster'a, kendisi ona doğru uzandığında Lauren de ona doğru eğilmiş gibi geldi. O sırada dudakları onun dudaklarını örttü ve ellerini saçlarının arasına soktu. Bu çok güzeldi, güzelden de güzeldi. Birbirlerine açıldıklarında, yakın, samimi olma gayretiyle ağzını Lauren'in dudakları üzerine kapadığında ondan nane ve bahar tadı aldı. Lauren sıcak ve davetkâr bir şekilde kollarını boynuna doladı. Sanki bunun için yaratılmışlar gibi vücutları yakındı ve sımsıkı birbirine dolanmıştı. Rooster'ın bir gece önce yaşadığı hayal kırıklığı, kızgınlık ve üzüntü tek bir öpüşmeyle omuzlarından kalkmıştı. Bu kadına kolaylıkla âşık olabileceğini idrak ederken kalp atışları hızlandı. Düşünce ürkütmüştü, ama aralarında olup bitenlere bir son vermesine yetecek kadar değildi. Buna yakın bile değildi.

Birisi yanlarından geçerken kendisine çarpınca Rooster istemeye istemeye öpüşmeye son verdi. "Hadi gidelim buradan."

"Peki," diye fısıldadı Lauren.

Rooster'ın nereye gidecekleri hakkında bir fikri yoktu. Lauren'i tekrar öpebileceği bir yer olduğu sürece bu hiç önemli değildi.

Bölüm On Dört

Pazar sabahı Lydia'yla Brad kiliseye, Casey'yle Cody farklı yönlerle fırlayıp sıvışmadan hemen önce vardılar. Casey gençlik grubuna, Cody çocuk Bölümüne. Lydia elinde İncil'le sıraların arasındaki koridorda ilerledi. Sağ tarafta oturmayı seviyordu. Ne çok yakın, ne de çok arkada. Neredeyse her hafta aynı sırada oturuyorlardı; adeta kendilerine ayrılmış bir sıra gibiydi.

Birkaç arkadaşla selamlaşıp, bir hafta önceden planlanmış Kadınlar Komedi Gecesi için bir güncelleme yaptıktan sonra Lydia ve Brad sıradan içeri kaydılar. Lydia kısa bir süre sessizce oturduktan sonra, Brad ona kilise bültenini verdi.

Başını karısına doğru eğerek fısıldadı. "Bugün Jordan'ın vaazı var."

"Ah, iyi." Jordan Turner gençlik papazı olarak görev yapıyor ve ayda bir kez vaaz veriyordu. Jordan, Alix Townsend'le evlenmişti. Bu birkaç yıl önce gerçekleşmişti ve şimdi Casey'nin bayıldığı Tommy adında yeni yürümeye

başlayan bir çocukları vardı. Çocuğun son derece tatlı bir mizacı vardı.

Alix her zaman Lydia'nın kalbine yakın olacaktı. *Bir Yumak Mutluluk*'u açmasının hemen ardından açtığı ilk örgü sınıfının üyesi olmuştu. Alix'in genç bir yetişkin olduğu ve aslında fırtınalı zamanlardı; eh, aslında fırtınalıdan biraz fazlaydı. Başlangıçta Lydia onun örgü sınıfına katılması konusunda kararsız kalmıştı. Kıza ön yargılı davranmakla nasıl da hata etmişti.

O günlerde Alix *Fransız Kafesi*'nde fırıncı olarak çalışıyordu, beşinci sınıf aşkının karısı ve Tommy'nin annesiydi. Yakın zamanlarda çiftin ailelerine bir ilave yapmak istediklerini duymuştu.

Beklendiği üzere, cesur Alix'in yetenekli bir örgücü olduğu ortaya çıkmıştı. Yıllar içinde Alix'in birbiri ardına karmaşık örneklerin altından kalkmasını Lydia gururla izlemişti. Konu yün ve hayata gelince, Alix Turner korkusuz oluyordu.

Çok geçmeden müzik çalarak ayinin başlamaya hazır olduğunu belli etti. Lydia ve Brad sözcüklere bakarak cemaatle birlikte durdular. İlahi söylemeye başlarken Brad onun elini tuttu.

Jordan kıdemli papaz kadar parlak bir konuşmacı değildi; gene de vaazı moral yükseltici, öğretici ve bilgilendiriciydi. Zaman uçup gitti ve çok geçmeden sıra kapanış şarkısına geldi.

Lydia'nın Casey'yi veya Cody'yi bulmak için endişelenmesi gerekmiyordu, ikisi onu ve Brad'i çarçabuk bulurlardı. Casey'nin gençlerle bu kadar kolay uyum sağlaması Lydia'yı memnun ediyordu. Bununla Alix'in alakası olduğuna inanıyordu.

Çift kilise bankından çıkarken arkadaşları ve komşularıyla selamlaştılar. Hem Jordanı hem de kıdemli papaz kilisenin arka tarafındaki son cemaat yerinde duruyorlardı. Cemaat yavaş yavaş binadan çıkarken birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Lydia kilise ayinlerine katılmakta her zaman istikrarlı olmamıştı. Brad'le evlenip de Cody'ye annelik yapmaya başlayıncaya kadar kendi manevi yönünü besleme ihtiyacını tam olarak dikkate almamıştı. Genellikle pazar sabahları herkesi yedirip giydirmek bir sorun gibi gelirdi, fakat her seferinde kiliseden güçlenmiş ve canlanmış olarak ayrılıyordu. Haftaya başlamak için harika bir yoldu.

“Lydia.”

Lydia ismini duyup döndüğünde dikkatini çekmek için elini sallayan Alix'i gördü. Alix'in kalçasında Tommy ve başını annesinin omzuna yaslamış, parmağı ağzında, uymaya hazır gibi görünen küçük çocuğu vardı.

“Bekle,” diye seslendi Alix.

“Elbette.”

“Ben çocukları alırım,” dedi Brad karısına. Televizyondaki beysbol maçını seyretmek için eve dönmeye can atıyordu.

“Arabada buluşuruz,” dedi Lydia ve ardından ekledi: “Uzun sürmez.”

Brad buna karısını gördüğü zaman inanacağını söyleyen bir bakış attı. Kocasını yavaş yavaş çift kapılı çıkışa doğru ilerledi.

Lydia konunun Alix'in dükkândan yaptığı en son alışverişiyle alakalı olduğundan oldukça emindi. Alix'in nefes kesici güzellikte yuvarlak dantel örgülü şal için kullanma-

ya karar verdiği örnek çok ince örgü yünü gerektiriyordu. Bu aile yadigârı olacak parçayı aylar değılse de haftalarca örnek gerekecekti. Lydia, genç bir anne olmasının yanı sıra haftada kırk saat çalışan Alix'in örgüye ayıracak bu kadar zamanı olmadığını biliyordu. Alix'in örgüyle alakalı bir sorunla karşılaştığını tahmin ediyordu.

Genç papazın karısı ona yetişti ve Lydia'ya ışı ışı gü-lümsedi. "Çok akıllısın. Bunu biliyorsun değıl mi?"

"Eh, teşekkür ederim," diye karşılık verdi Lydia. "Bu kaçınılmaz sonuca varman için ne yaptım ki?"

"Yüncü dükkânı için yeni pazarlama kampanyası."

Vergiler, çalışanların ücretleri ve rafları yeniden ürünle doldurmak hesaba katıldığında kâr marjı önemsizdi. Daha geçenlerde kocasıyla mali bakımdan ne kadar sıkışık olduğu konusunu açık açık konuşmuşlardı. Günün sonunda Lydia'ya pek bir şey kalmıyordu, ama gene de dükkânı ve müşterilerini seviyordu. Bütçesi bu kadar sıkışık olduğundan dükkânın reklamını yapmak için alan kalmıyordu. Bunun sadece bir anlamı olabilirdi.

"Şu mahallede bırakılan örgü sepetlerinden mi söz ediyorsun?" diye sordu.

"Evet, tabii ki," diye karşılık verdi Alix. "Cuma gecesi bir tanesini buz pateni pistinde gördüm. Jordan'la ikimiz gençlik grubunu oraya götürmüştük ve kızlardan biri sepeti bulup örmeyi sevdiğimi bildiğı için bana getirdi."

Casey de kilise sponsorluğundaki etkinliğe katılmış, ama hiçbir şeyden bahsetmemişti. Öte yandan kızının gözü sadece kilise grubundan Harris adında bir delikanlının üzerindeydi.

Lydia avucunu yukarı kaldırdı. "Üzgünüm, ben değılim."

“Yani bunun senin fikrin olmadığını mı söylüyorsun?”

“Keşke öyle olduğunu iddia edebilseydim, ama ne yazık ki bundan kendime pay çıkaramam.”

Alix şaşırmış görünüyordu. “Gene de çok akıllıca bir şeydi.”

“Sepetteki yün benim dükkânımdan mıydı?”

“Üstlerinde senin etiketin vardı, bu yüzden doğal olarak öyle varsaydım.”

“Sepette olduğunu söyledin, değil mi?”

Alix evet anlamında başını salladı. Tommy sızlanınca annesi oğlunun başını tutarak hafifçe zıplattı. “Çok uzun sürmeyecek,” diye söz verdikten sonra tekrar Lydia’ya döndü. “Kendini pek iyi hissetmiyor.”

“Daha sonra konuşabiliriz,” diye teklif etti Lydia, ama Alix’in bu yün sepetleri hakkındaki fikrini dinlemek için sabırsızlanıyordu.

“Her koşulda Jordan’ı beklemem gerekiyor,” dedi Alix. “Kiliseden en son ayrılan her zaman biz oluyoruz.”

“Pekâlâ, bana sepette ne olduğunu anlat.”

“Yün ve şişler, ayrıca birkaç temel bilgi.”

“Bilgi mi?”

“Yünün, örmek isteyen herkes için orada olduğunu açıklayan bir not. Ayrıca örgünün bir atkı olacağını ve bit-tiği zaman evsizler barınağına teslim edileceğini ya da dağıtım için dükkâna götürüleceği yazıyordu. Ha, sepette şu spiralli defterlerden biri de vardı.”

“Ne için.”

“Defter boş olduğu için tam olarak bilmiyorum. Bir yorum yapmak veya belki de ismini yazmak isteyenler için olduğunu düşündüm.”

Bu Lydia'ya pek bir şey ifade etmiyordu.

"Ben atkıya başladım, ilmekleri attım ve birkaç sıra ördüm. Sonra kızlardan birkaçı sırayla ördüler."

"Casey?"

Alix omzunu silkti. "Pistte Harris'in etrafında dolanmakla çok meşguldü."

Lydia gülümsedi. Bu belliydi.

"Not defteri ve diğer gençlerle alakalı ne diyordun?"

"Ah, bu çok güzeldi," dedi Alix, "kızlar teşvik edici kısa notlar yazdılar."

"Atkıyı örecek olanlara mı?" diye sordu Lydia.

"Hayır, atkıyı alacak olan evsiz kişilere. Dediğim gibi, başlangıçtaki niyetin bu olup olmadığından emin değilim, ama kızlardan biri böyle yapmayı düşündü ve iyi bir fikir gibi geldi. Tüm bunların senin yönettiğin bir pazarlama programı olduğundan emindim."

Lydia'nın gitgide daha fazla kafası karışıyordu. Bu yün sepeti bulma hikâyesini üçüncü kez duyuyordu. "Keşke bunu ben düşünmüş olsaydım."

"Bu kadar endişeli bakma," dedi Alix. "Bence bu harika bir şey ve işi arttıracığına eminim. Bunu her kim yapıyorsa belli ki yünü senden alıyor."

Lydia otoparka kadar yol boyunca öğrendiklerini düşündü. Brad ve çocuklar çoktan arabaya binmişlerdi ve kocası onu görür görmez motoru çalıştırdı.

Lydia ön yolcu kapısını açıp içeri kaydı.

"Alix ne istiyormuş?" diye sordu Brad, ardından ona cevap verecek zaman vermeden ikinci sorusunu ekledi: "Seni bir başka kilise projesine mi dahil etmek istiyor?"

"Doğrusunu istersen hayır. "

Brad kaşlarını kaldırarak şaşkınlığını gösterdi. Alix Turner eğer kilise bir işin tamamlanmasını istiyorsa Lydia'yla halletmesi gerektiği teorisine göre yaşıyordu. Lydia ne kadar meşgul olursa olsun, her zaman bir işi toparlaması mümkün gibi görünüyordu.

"Alix cuma günü buz pateni pistinde şu örgü sepetlerinden bir başkasını gördüğünden söz etti."

"Anne," dedi Casey, o kadar heyecanlıydı ki neredeyse emniyet kemerinden çıkacaktı. "Sana bunu söylemeyi unuttum."

"Ben de bir tane gördüm," diye lafa karıştı Cody.

Brad arkasına dönerek oğluna baktı. "Nerede?"

"Charlie'nin annesi geçen hafta beysbol antrenmanından sonra gösterdi. Annenin yaptığı gerçekten çok akıllıca bir şey, dedi."

"Keşke o kadar akıllı olsaydım," diye fısıldadı Lydia.

"Neredeydi?" diye sordu Brad.

Cody tereddüt etti. "Sana söyleyecek olursam, kızabilirsin."

"Kızmayacağım," diye güvence verdi babası.

"McDonald's'ta."

İtirafı uzun bir sessizlik izledi.

"Çarşamba gecesi mi? Yani akşam yemeğinden hemen önce bir hamburger yediğini mi söylüyorsun genç adam?" diye sordu Lydia. "Boşuna değil yemeğine dokunmadın bile."

"Bir hamburger yemedim," diye mırıldandı Cody. "İki tane yedim ve hamburger değil çizburgerdi."

"Ah, Cody." Lydia, Cody'nin yemeğine dokunmadığını ve aç değilim diye ısrar ettiğini hatırlıyordu. Lydia

grip nedeniyle yatağa düşebileceğinden endişelenmişti. Cody'nin, büyümekte olan bir çocuğun yemekle ilgilenmemesi kesinlikle olacak şey değildi.

"Kızmayacağını söylemiştin."

"Bana daha önce söylemeni isterdim."

"Söyledim ama yemekten önce atıştırmamdan hoşlanmıyorsun."

"Acaba neden?" diye lafa karıştı Brad. "Annenin sana hazırladığı mükemmel yemek boşa gitti."

"Biliyorum," dedi Cody, sesinde pişmanlık vardı. "Ama acıkmıştım ve Charlie'nin annesinin bir randevusu olduğu için bu Charlie'nin akşam yemeği idi."

"Görünüşe göre seninki de," diye ekledi Brad.

Lydia anlayabiliyordu. "Tatlım, bir dahaki sefere sadece bana haber ver, olur mu?"

"Peki kızma falan olmayacak mı?"

Lydia sözünü tutmayacağından biraz korkuyordu. "Sen de aynı şeyi yaparsan elimden geleni yaparım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye tekrarladı Cody.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Casey, Brad evlerine giden yoldan sapınca.

"McDonald's'a."

"Öğlen yemeği için mi?" diye heyecanla sordu Cody.

"Ben Burger King'i daha çok seviyorum," diye araya girdi Casey.

"Benim için Five Guys bir numaradır," dedi Brad.

"Brad?" diye sesini alçak tutarak sordu Lydia. Şu anda kocasının ne yapacağı konusunda bir fikri yoktu.

Brad gözlerini bir an yoldan ayırıp ona baktı. "Senin şu

örgü sepetlerinden birine bir göz atma zamanın geldi diye düşünüyorum, sence?”

Lydia bunu kendisinin niye akıl etmediğini bilemiyordu. “Evet, zamanı geldi.”

“Şimdiye kadar biri kaldırmış olabilir,” diye üsteledi Casey. “Anladığım kadarıyla aynı yerde uzun süre kalmıyorlar.”

“Babamı geçerken Burger King’e götürmek için iyi deneme,” dedi Cody surat asarak.

“Öğle yemeği almayacağız,” diye üsteledi Brad. “Eğer bu yaz ailecek bir tatil yapmak istiyorsak para biriktirmek zorundayız.”

“Bu berbat bir şey,” diye mırıldandı Casey.

“Her talep bir fedakârlık gerektirir,” diye hatırlattı Lydia kızına.

“Zamanı geldiğinde memnun kalacaksın,” diye söz verdi Brad.

“Ama ağustos ayına daha çok var.” Cody aynı fikirde gibi görünmüyordu.

“Daha sen anlamadan gelecektir,” diye söz verdi Lydia.

“Oregon veya Kaliforniya’ya hiç gitmedim,” dedi Casey. “Sabırsızlanıyorum.”

“Seattle’dan çok da farklı değil,” dedi Cody, dünyayı gezip dolaşmış bir adam gibi konuşuyordu. “Aşağı yukarı aynı.”

“Ama Oregon ve Kaliforniya’da ailecek tatil yaparken evde yemek yemek veya arkasından bulaşık yıkamak zorunda olmayacağız.”

“Benim yemeklerim o kadar mı kötü?” diye sordu Lydia, çocuklarının konuşmalarını pek de eğlenceli bulmamıştı.

“Geldik,” dedi Brad ve arabayı boş bir park alanına çekti. Bir yer bulduğu için şanslıydı, restoran kalabalıktı.

Brad kolunu araba koltuğunun arkasından aşırarak dönüp çocuklarına baktı. “Çocuklar, Lydia örgü sepetini kontrol ederken siz burada kalın.” Anlamalı bir şekilde kol saatine bakarak karısına ilk yarıya yarım saatten az zaman kaldığını hatırlattı.

“Uzun sürmez,” diye söz verdi Lydia, alelacele içeri koştururken.

Örgü sepetini bulması birkaç dakikadan fazla sürmemişti. Kendi yaşlarında bir kadının restoranın köşesinde bir bölmeye oturmuş atkı ördüğünü görünce şaşırdı.

“Onu burada mı buldunuz?” diye sordu Lydia.

Kadın bakışlarını kaldırdı ve gözlerini kırptırdı. “Aman Tanrım, yanlış mı anladım ben? Bu sizin mi? Örgünüzü alıp örmeye başladığım için çok kaba olduğumu düşünmüşsünüzdür.”

“Hayır, öyle bir şey değil. Bu sepetlerden söz edildiğini duyuyordum ve oğlum burada birini gördüğünü söyledi. Yünlerin benim Blossom Sokağı’ndaki dükkânımdan geldiğini anlattı.”

“Bunu pencerenin yanında buldum,” diye açıkladı öbür kadın. “Masa tutmak için olduğunu sandım, ama kimse gelmeyince kontrol ettim,” diye açıklayarak şişleri bıraktı. “Etrafı dolaşarak oturacak bir yer bakındım, fakat bundan başka boş masa yoktu. Kimse gelmiyor gibiydi, bu yüzden en son burada kim oturduysa örgüsünü yanlışlıkla bıraktığını düşündüm.”

“Bu doğal bir varsayım.” Bu Lydia’ya tamamen mantıklı gelmişti.

“Ama içine bakınca BENİ ÖR yazılı kartı buldum.” Sepete uzanıp karıştırdı ve çıkardığı kartı Lydia’ya gösterdi.

Sahiden de söyledikleri doğrudu. “İçinde küçük bir not defteri de var mı?”

“Hayır, ama doğru dürüst aramadım. İşte,” diyerek sepeti Lydia’ya doğru kaydırıldı.

“Affedersiniz.” Yanlarına üçüncü bir kadın yaklaştı, siparişlerle dolu bir tepsi taşıyordu.

Lydia ve ören kadın ikisi birden baktılar.

“Elimde olmadan konuşmalarınıza kulak misafiri oldum,” dedi. “*Seattle Times* gazetesinde kamuoyunun ilgisini çeken şeyler hakkında bir sütun yazıyorum. Sakıncası yoksa size birkaç soru sorabilir miyim?”

Bölüm On Beş

Max, Rooster'dan gelen mesaja baktığında sırtıtmaktan kendini alamadı. "Aşk kapıda gibi görünüyor."

"Ya?" Bethanne duştan çıkıp odaya girdi. İpek bir sabahlık giymiş, başına kalın bir havlu sarmıştı.

Max bir an gözlerini ondan ayıramadı. "Rooster'dan bir mesaj aldım. Anma Günü'ne kadar Seattle'da kalıyor. Görünüşe göre bu öğleden sonra Lauren'i beysbol maçına götürmek istiyor."

"Peki sen de ziyaretini uzatacak mısın?" Lauren'in elleri başının üstünde kaldı, kocaman açılmış umutlu gözlerle kocasını inceliyordu.

Bu hemen hemen her hafta karşılaştıkları en büyük sorundu. Bethanne'den ayrılıp eve dönmek veya onun Seattle'a geri dönmesini izlemek Max'i öldürüyordu. Onlar birbirlerine aitlerdi. "Ben de senden ayrılmayı Rooster'ın Lauren'den ayrılmasından fazla istemiyorum."

"Bu benim sorumun cevabı değil," diye mırıldandı Bethanne, onun gözlerine bakarak. "Kaliforniya'ya dönmek için bir sebep var mı? Pazartesi günü tatil."

Rooster kararı basitleştirmişti. Bethanne'yle fazladan zaman geçirmek her türden fedakârlığa değerdi. "Programımda seninle birlikte olmaktan daha önemli bir şey düşünemiyorum."

Bethanne'nin içi rahatlayarak omuzları düşerken yüzü bir tebessümle aydınlandı. "Ah, Max, senin gidişini izlerken ne kadar kötü olduğumu anlatamam."

Max'in de dönerken hissettiğinden daha kötü olamazdı. Bu gezi hem kendisi, hem de Bethanne için iyi olmuştu. Bu aile toplantısından, Andrew ve Courtney'nin bebek müjdesini kutlamaktan ne beklemesi gerektiğini bilemiyordu. Max, Grant'in Lord Cömert rolü oynamasına izin verecekti ve kendi egosu için zor olsa da kusura bakmayacaktı.

Grant masanın başına oturmayı seçti, oğlunun şerefine şampanya kaldırdı ve birinci kalite restoranda yemek parasını ödedi. O Grant'in oğluydu, heyecanlı ve mutlu olmaya hakkı vardı. Max'e göre Grant bunu abartmıştı, ama Max hiç yorum yapmadan Grant'in güç gösterisinin geçip gitmesine izin verdi. Bethanne hiçbir şey söylememişti, fakat eski kocasının gösterisinden etkilenmediğini biliyordu.

Grant sırtına bir şaplak atarken Andrew bile rahatsız olmuş görünüyor ve iyi dostlarmış gibi numara yapıyordu. Bunun doğru olmadığını Max da Bethanne de biliyordu.

Ancak Annie kendini yiyip bitiriyordu. Babasına Andrew'un olduğundan çok daha yakındı. Max, Annie'nin varlığından hoşlanmadığını belli eden bakışlarını görmezden gelmeyi başardı. Üvey kızına göre, Max işlere burnunu sokan bir fazlalıktı. Max akşamın üstesinden geldi, çünkü

kendisi için çok önemli bir şey vardı ve bu karısı Bethanne idi. Henüz erkendi ve zamanla Annie'nin kendisini kabul etmesini bekliyordu; anahtarı sabırdı.

"Lauren'in Rooster'la temas kurabilmesine çok sevindim," dedi Bethanne yatakta Max'in yanına oturarak.

Kolunu karısının omuzlarına doladı. "Ben de öyle, şimdi birlikte fazladan bir günümüz olduğuna göre ne yapmak istersin?"

"Gerçek şu ki sadece seninle zaman geçirmekten fazla istediğim bir şey yok. Bahçede çalışmayı tasarlamıştım; bunun kulağa pek heyecan verici gelmediğini biliyorum, ama beni memnun ediyor."

"Ben de senin günü yas tutarak geçireceğini düşünmüştüm," diye takıldı kocası. "Ben günbatımına doğru uzaklaşırken, senin gözyaşları içinde sokağın ortasında durduğunu hayal ediyordum."

"Kesinlikle öyle yapacaktım, sonra da gidip çiçek tarhlarını kazacaktım."

Max sırtıttı. "Bahçeni kazmak için yardım ister misin sevgili karıcığım?"

"Çok isterim."

Max başka bir sürü becerinin yanı sıra Bethanne'de bitki yetiştirme yeteneği de olduğunu keşfetmişti. Çok az bakımla çiçekler açıyor, ağaçlar tomurcuklanıyordu. Görünüşe göre eşinde sadece insanlarda değil, bitkilerde de en iyiyi ortaya çıkarma yeteneği vardı. Max karısını evdeki bitkilerle izlemeyi seviyordu. Sularken ve ölü yaprakları ayıklarken onlarla konuşuyordu. Şaşırtıcı olansa bitkilerin onu neredeyse duyabiliyor olmasıydı.

Bir seferinde uzun bir geziden sonra karısının eve girip

oda oda dolaşarak sevdiği eşyalara dokunduğunu ve bitkileri öptüğünü görmüştü. Bu karısının evini ne kadar çok sevdiğini anlamasına yardımcı olmuştu.

Bu düşünceyle duraksadı. Rooster bir gün önce önemli bir soru sormuştu. Bethanne'den Kaliforniya'ya taşınmasını isterken ondan ne istediğini tam olarak anlayıp anlamadığını bilmek istemişti. Bu taşınmaktan veya işini satmasından çok daha fazlaydı; karısı için sevdiği evinden ve ifade ettiği her şeyden ayrılması demekti.

"Kendimize muhteşem bir akşam yemeği hazırlayacağım," diye söz verdi Bethanne.

"Şarabı ben hallederim."

Bethanne gülümsedi ve uzun uzun içini çekerken omuzları hafifçe kalktı. Kocasına yaslanarak başını çenesinin altına soktu. "Seninle birlikte bu tembel sabahları seviyorum."

Max'in Bethanne'yle geçirmeyi sevdiğinden fazla olmazdı. O kadar az oluyordu ki, bu özel zamanlara daha da fazla önem veriyordu.

Bethanne üstünü değiştirmeyi bitirdikten sonra dışarıda çalışmaya başladılar. Max karısının küçük bir sebze bahçesi yapmayı planladığı yerde toprağı sürerken, Bethanne gülleri gübreleyip suladı ve çiçek tarhlarındaki yabancı otları temizledi. İşleri bittiğinde hafif bir öğle yemeği yediler.

Max televizyonun karşısında gevşeyerek beysbol maçını açtı.

"Benim bir koşu markete gitmem gerekiyor," dedi Bethanne. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Bir süveter giyip omzuna çantasını astı.

"Hayır."

“Uzun sürmez.”

Max ayaklarını pufa uzattı ve Bethanne’nin garaja açılan mutfak kapısını kapadığını duydu. Buzdolabından bir bira çıkardı ve ilk yarıyı izlerken mutfak kapısı tekrar açıldı. “Bir şey mi unuttun?” diye seslendi Max.

Cevap gelmeyince koltuğundan kalktı ve mutfağın orta yerinde duran Annie’yi buldu. Max’i görünce gözleri kıslmıştı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Max’e.

“Ben burada yaşıyorum,” diye hatırlattı Max.

“Yarı zamanlı.”

“Ama tam zamanlı kocasıym.”

Annie bunu duymazdan geldi. “Annem nerede?”

Bethanne’nin kızı hiç olmadığı bir ruh hali içinde görünüyordu. Bir kez daha düşününce, pek de hiç olmadığı denemezdi. Max onun gözüne girmek için düşünebildiği her şeyi yapmış ve sonunda Bethanne’nin hatırı için sadece barışı korumanın yeterli olduğuna karar vermişti. Bu genellikle Annie’nin sözlü saldırılarını ve bir tartışmaya sokmak için yaptığı açık çabaları görmezden gelmek demek oluyordu.

“Bethanne marketten birkaç malzeme almaya gitti.”

“Burada hâlâ ne işin var?” Max’e odanın yarı yolundan ters ters bakıyordu. “Annem bu sabah gideceğini söylemişti.”

“Tatil boyunca kalmaya karar verdim.”

“Kilitleri ve her şeyi değiştirdiğin halde beni burada görmenin seni şaşırttığına bahse girerim,” diye alay etti Annie. “Uğraşabilirsin, ama beni kendi evimin dışında tutamayacaksın.”

“Böyle bir şey yapmak istemem.” Max onun eve nasıl girdiğinin pekâlâ farkındaydı. Annie’de hâlâ garaj kapısının anahtarı vardı. Bethanne dükkâna giderken mutfak kapısını kilitleme zahmetine girmemişti. Kocasını evde olduğu için buna gerek duymamıştı.

“Ama beni dışarıda tutmaya çalıştın.”

“Bethanne’yle benim engellemek istediğimiz sen değildin. Babandı.”

“Babam...”

“Annenin eski kocası. Şimdi kocası benim ve burada yaşıyorum.”

Max, eski batıda sokağın iki ucunda durup diğerinin silahını çekmesini ve ilk mermiyi atmasını bekleyen silahşörlere benzediklerini düşündü. “Bir ateşkes yapamaz mıyız Annie?” diye sordu, istemeyerek de olsa onu kendisini kabullenmeye ikna edebileceğini umuyordu.

“Hayır. Hiçbir şekilde.” Annie, ona karşı duyduğu antipatinin derinliği konusunda kuşkuya yer bırakmıyordu.

“İkimiz ortak bir noktaya sahibiz,” diye hatırlattı Max. “Annemi seviyoruz.”

“Annemi seviyorum, ama seni asla kabullenmeyeceğim. Denedim. Andrew ve Courtney’nin düğününde seni sevdiğini söylediği zaman, onun için mutlu olduğumu düşünmesini sağlamaya çalıştım. Daha sonra Andrew, babamın onu kararından vazgeçirmek için ne çok uğraştığını söyleyince babamın annemi hâlâ ne kadar çok sevdiğini fark ettim. Her şeyi yapardı...”

“Grant’ın anneni terk eden kişi olduğunu unutmuyorsun,” dedi Max, kendini hatırlatmaya mecbur hissetmişti.

“Ne olmuş? Bir hata yaptı. Bahse girerim sen de bir-iki

kez yapmışsındır, ama bunu itiraf etmeyi düşüneneceğinden kuşkum var.”

Max’in onunla tartışmaya hiç niyeti yoktu. “Hiç şüphelen olmasın.”

“Babamın bir orta yaş kriziydi. Bütün erkekler bunu geçirir.”

Bütün erkekler karılarını ve çocuklarını terk etmezler. Max gene dilini tuttu.

“Bu evde nasıl uyuyorsun bilmiyorum,” dedi Annie, kollarını iki yana açmış etrafını işaret ediyordu. “Burası babamın yaşadığı yer. Burası annemle yattığı yer. Babamla aynı yatakta uyumak seni rahatsız etmiyor mu?”

“Aslında etti, işte bu yüzden yeni bir yatak odası takımı aldık.” Max onunla hemfikir olursa kendisine karşı düşmanlığının sona erebileceğini umuyordu.

Annie kötü kötü bakarak karşılık verdi.

“Annie dinle,” dedi yeniden deneme isteğiyle. “Beni sevmek zorunda değilsin. Senin ve babanın annenin babana bir şans daha vermeyi seçmemesini kabullenmenizin zor olduğunun farkındayım, ama...”

“Sen olmasaydın verirdi.”

“Bundan emin misin?” Max kuşkuluydu.

“Evet, eminim. Babam anneme hâlâ deli oluyor. Onu geri kazanmak için her şeyi yapardı. Eğer annem ona ikinci bir şans verseydi Amerika’nın bir ucundan diğerine uzanan yolun orta yerinde amuda kalkar dururdu. Şimdi bile kimseyle çıkmıyor. Tek düşünebildiği annem ve ne kaybettiği. Babamın annemin özlemini çekmesi içimi sızlatıyor.”

“Bu konuşmayı hiç annenle yaptın mı?” diye sordu na-

zikçe. “Bunu sorma nedenim biz evlenmeden önce bizim yapmış olmamız. Bu aileyi parçalamamak benim için çok önemliydi. Annenin bana ne dediğini biliyor musun?”

“Hayır, hem ne dediği umurumda değil. O bir yalandı. Babama zaman verilmiş olsaydı annemi birlikte olmaları gerektiğine ikna edeceğine tüm varlığımınla inanıyorum.”

Max sanki Annie hiç konuşmamış gibi devam etti. “Bethanne benimle tanışmış olup olmamasının fark etmeyeceğini söyledi. Grant’le barışması asla yürümeyecekti. Bethanne onun boşandığı aynı kadın değildi. Değişmişti. Bana babamı terk ettikten sonra sinir krizi geçirmeye yakın olduğunu söyledi. Duygusal olarak çok kırılıyordu ve her gün bir mücadeleydi. Olup bitenlerle yüzleşebilmesi ancak parti düzenleme işi kurma fikri ortaya çıktığı zaman mümkün olmuştu.”

Konuşmaya başladıklarından bu yana Annie ilk kez gerçekten dinliyor gibiydi ve bu yüzden konuşmaya devam etti: “Yeni arkadaşlar edinmişti.”

“Ve örgü örmeye başladı,” diye ekledi Annie usulca. “Babamın çekip gitmesinin sonrası hepimiz için korkunç olmuştu. Annemin tek yaptığı ağlamaktı... Hatta örgü sınıfına kaydolmak için telefon bile edemiyordu. Onun için benim yapmam gerekmişti.”

“Daha sonra Maverick ona başlaması için gereken parayı verdi.”

“Sana Maverick’i anlattı mı?”

Max başını salladı. “Yaşlı adamı tanımak isterdim. Harika bir adam gibi görünüyor.”

“Öyleydi,” diyerek kabul etti Annie. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sonunda Max ilerleme kaydetmiş gibi hissetti. “Beysbol maçı seyrediyordum. Annen dönünceye kadar gelip benimle seyretmek ister misin?”

Annie sanki bir transtan çıkmış gibi anında kasıldı. “Hayır. Söylediklerimde ciddiym. Seninle ikimiz asla samimi olmayacağız.”

“Çok yazık, çünkü günün birinde dost olabileceğimizi umuyordum.”

“Böyle bir şey olmayacak.”

Max omzunu silkti. “Benden istediğin kadar nefret edebilirsin Annie, fakat bu annenle evli olduğum ve onu sevdiğim gerçeğini değiştirmeyecek. Onu gerçekten seviyorum.”

“Babam da öyle.”

“O zaman babanın yaptıklarının sonuçları olacağını kabul etmesi gerekiyor. Annen ona karşı kin beslemiyor. Onu ben işin içine girmeden çok önce affetmişti, ama bu onunla tekrar evleneceği anlamına gelmiyor.”

“Yanılıyorsun,” diye üsteledi Annie. “Annemin sana ne dediği umurumda değil, eğer sen olmasaydın babamı geri alacaktı.”

Max duyacağı kadarını duymuştu. “Dinle Annie, kafanda canlandırdığın yeniden birleşen mükemmel aile resmi ni bozduğum için üzgünüm. Keşke dost olabilseydik, fakat bununla ilgilenmediğini açıkça belirttin. Bunu kabul edebilirim. Ancak, annenin hatırı için her ikimizin de medeni olmak ve geçinmek üzere çaba göstermemizi istiyorum.”

“Hayır, yapamam ve yapmayacağım, çünkü annem bir gün uyanacak ve seninle evlenerek ne korkunç bir hata yaptığını anlayacak.”

Belli ki Annie annesinin bu türden bir aydınlanma geçireceği fantezisine fazla kapılmıştı. Grant'in Bethanne'yi ve çocuklarını terk ederek yaşamını nasıl bir karmaşaya soktuğunu fark ettiğinde yaşadığı aydınlanma gibi. Belki de Annie haklıydı, ama Max'in bundan ciddi şekilde kuşkusunu vardı.

"Sen anneni düşünmüyorsun Annie," dedi. "Bu tamamen kendinle ve olgun davranmamanla alakalı."

Annie'nin yüzü soldu. "Benimle ne cüretle böyle konuşursun?"

Tam o sırada kapı açıldı ve iki kolu malzemelerle dolu Bethanne mutfağa girdi. Max hemen ona yardıma gitti.

"Annie!" dedi annesi, gülümsüyor, kızını gördüğüne gerçekten memnun görünüyordu. "Ne güzel bir sürpriz oldu."

"Bana da öyle oldu," diye karşılık verdi Annie, en ufak bir sevecenlik göstermeden. "Max hâlâ burada."

"Lütfen Annie," diye rica etti Bethanne, yüzü asılmıştı.

"Sanırım anlaşılamama konusunda anlaştık," diye ekledi Max, Annie'nin tarafına anlamlı anlamlı bakarak. Bethanne'yi anlaşılmazlıklarının orta yerine sürüklemek istemiyordu.

"Artık değil." Dikkatini annesine çevirdi. "Bana bazı çirkin şeyler söyledi anne."

Bethanne kaşlarını çatarak doğrulaması için Max'e baktı.

"Ona büyümesi gerektiğini söyledim," diye kabul etti Max. Doğrusu buydu.

"Onu bana tercih ettin..."

"Max'ı babana tercih ettim," diye düzeltti annesi.

“İyi. Her neyse. Ama bunu kabul edemem. Max beni evden uzak tutmak için kilitleri değiştirdi.”

Bethanne gözlerini kırpıştırmaktan fazla bir şey yapmadı. “Bunun pek işe yaramadığını görebiliyorum.”

“Ve sen de ona izin verdin,” diye bağırdı Annie, sanki ağlamanın eşiğindeymiş gibi.

“Kilitleri Grant’i eve sokmamak için değiştirdik, seni değil,” diye devam etti Bethanne. “O artık burada yaşamıyor Annie ve benim evimin anahtarını ona vermeye hiç hakkın yoktu.”

“İyi o zaman, kapı benim yüzüme kapanmış oldu. Böylesi harika, çünkü Max burada olduğu sürece ben olmayacağım. Eve geleceğim, fakat sadece Max’in buralarda olmadığından emin olduğum zaman.”

“Annie bu çok saçma.”

“Sen seçimini yaptın,” diye terslendi Annie. “Max babamın davranışlarının sonuçlarını yaşadığını söyledi. Böylesi iyi, çünkü sen de kendi davranışlarının sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacaksın.”

Bölüm On Altı

Lauren beysbol maçı için üstünü değiştirdikten sonra Rooster'ın gelmesini beklerken bir fincan kahve hazırladı. Durup dururken bir kahkahanın boğazında yükseldiğini hissetti. İşte o anda bunun mutluluk olduğunu anladı. Bu karşı konulamaz gülme dürtüsünü, bu sevinç duygusunu... Tanrım, bunları hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Çok uzun, diye karar verdi; içindeki bu canlılık hissini en son ne zaman hissettiğini hatırlayamıyordu.

Cumartesi gününün tüm öğleden sonrasını ve akşamını o sabahın ikisine kadar Rooster'la geçirmişti. Saatlerin bu kadar hızlı geçmiş olması imkânsız gibi geliyordu. Konuşup gülmüşler, bir sinemaya ve akşam yemeğine gitmişler, ardından bütün gece açık olan bir restoranda bir kahveyle biraz daha çene çalmışlardı. Hatta sabaha yakın saatlerde Lauren dairesine istemeye istemeye dönmüştü. Rooster onu evine kadar geçirmiş ve öpmüştü, işte o an büyüdü gibiydi. Rooster'a karşı anında bir çekim hissetmişti; diğer erkeklerle olduğu şekilde fiziksel değildi. Bu daha derin,

güçlü ve farklıydı. Bir erkekte istediği özelliklerin listesini hazırlarken sanki detayları Rooster'a göre düzenlemiş gibiydi. Henüz erkendi -birbirlerini pek tanımıyorlardı- bununla birlikte Lauren ona âşık olmanın çok kolay olacağını hissediyordu. Ne yazık ki kısa bir süre beraber olacaktı.

Rooster'ın sadece birkaç saat içinde Max'la birlikte Kaliforniya'ya dönecek olduğunu düşününce yoksunluk hissediyordu. Birbirlerini daha yeni tanımaya başlamışlardı. Rooster da gitmeyi istiyor değildi ama gezisini fazladan bir gün uzatmak için artık çok geç olduğunu anlıyordu. Hemen planlar yapmaya başlamışlar ve Rooster beysbol maçına gitmeyi önermişti. Lauren her şeye hazırды ve Rooster'ın aklına ne gelirse eğlenceli olacağından emindi.

Kapı zili çalınca Lauren neredeyse dans ederek kapıyı açmaya gitti. Rooster erken gelmişti, ki bu Lauren için gayet uygundu.

Ancak kapının öbür tarafındaki Rooster değildi. Bunun yerine Lauren'i devasa bir çiçek buketiyle Todd Hampton selamladı. En sevimli tebessümlerinden biriyle ılık ılık gülümsedi. "Barışçıl olarak geldim." Çiçekleri vermek için kolunu uzattı. "Ve seni kaybetmek istemediğimi söylerken ne kadar ciddi olduğumu göstermek için." Lauren cevap veremeyecek kadar şok içinde, ne diyeceğini bilemiyordu. Ağzı bir karışık açık kalmıştı ve Rooster'ın gelip de kendisini Todd'la bulma korkusuyla aklı hızla çalışmaya başladı.

Lauren cuma akşamı restorandaki karşılaşmadan bu yana eski erkek arkadaşını görmemiş ya da konuşmamıştı. Başka ne yapacağını bilemediği için çiçekleri kabul etti.

"Özür dilemek istedim," dedi Todd, pişman ve içten görünüyordu. "Kızgın olduğunu biliyorum ve bunun için

seni suçlamıyorum. Kıskanç bir soytarı gibi davrandım. Birkaç kez telefon etmeye çalıştım, ama cevap vermedin.”

“Todd, dinle...”

“Söylediklerini düşündüm ve sen haklıydın...”

“Bu iyi bir zamanlama değil,” dedi Lauren, sesi güç kazanıyordu. “Birkaç dakika içinde çıkıyorum.” Kaba davranmaktan nefret ediyordu fakat Rooster’ın Todd’u kendi evinde görmesini gerçekten istemiyordu; onunla tam işleri düzeltmişken bu olmamalıydı. Todd’un dirseğini tuttu ve tekrar açık kapıya doğru döndürdü.

Todd kaşlarını çatı. “Özrümü dinleyecek vaktin yok mu?” İncinmiş ve şaşırılmış gibi konuşuyordu. “Sana önem veriyorum Lauren, bunu konuşamaz mıyız?”

“Bugün olmaz.”

“Peki yarın?”

Lauren sorudan kaçınmayı tercih ederdi. “Çiçekler için teşekkür ederim, çok güzeller ve çok nazıksın, ama gerek yok.”

Todd rahatladı ve tebessümünü yüzüne yerleştirdi. Haber kamerasının karşısında takındığı tebessümün aynıydı. “Zaman içinde bunu arkamızda bırakmak isteyeceğini biliyorum.”

Lauren’in kalbi çılgın gibi atıyordu. Eğer bir an önce Todd’u kapı dışarı etmezse, Rooster asansörden inecekti. “Dediğim gibi, çıkmak üzereyim. Üzgünüm Todd, seni ertelediğim için gerçekten üzgünüm, ama söylediğim geçerli. Kabalık etmek istemiyorum.” Onunla tartışacak zamanı yoktu. Onu kapı dışarı etmek çok daha önemliydi.

Todd onu tepeden aşağı süzerken beysbol şapkasını, süveterini ve eşarbını farkedince kaşlarını çatı. “Gerçekten bir beysbol maçına mı gidiyorsun?”

Todd'la tüm randevuları ince külotlu çoraplar gerektirmişti. "Evet, doğrusunu istersen öyle."

"Haberleşiriz," dedi Todd çıkarken.

Lauren çiçekleri alıp çabucak yatak odasına götürdü, akşam geri dönünceye kadar durması için lavaboya su doldurup içine soktu. Todd'un duyarlılığını ve özür dilemek istemesini takdir ediyordu, ne yazık ki çok yetersiz ve geç olmuştu. Koridordaki komşusu Bayan Huizenga duldu ve bunlardan Lauren'den çok daha fazla zevk alırdı.

Kapı zili ikinci kez çaldığında nabızı henüz normale dönmemişti. Sakinleşmek için derin bir nefes alarak açmadan önce gözetleme deliğinden kontrol etti... Neyse ki gelen Rooster'dı.

Lauren'i görür görmez gözleri parladı. "Vay... harika görünüyorsun," diyerek ona ellerini uzattı.

"Teşekkür ederim." Lauren parmaklarını onunkilere geçirdi ve içeri aldı. Rooster eve girer girmez Lauren'i kollarına alarak öptü. Rooster'ın sıcak ve nemli ağzını kendi dudakları üzerinde hissedince Lauren'in kalbi neredeyse göğsünden fırlamıştı. Sanki sadece birkaç saat değil de aylardır ayrı kalmışlar gibi Lauren'i vücuduna sımsıkı bastırdı. Rooster derin bir nefes alırken göğsü kabardı ve birbirlerine sokulurlarken Lauren'e daha da sıkı sarıldı. Lauren ona kenetlendi ve istemeye istemeye ayrıldıklarında Lauren bu öpüşmeleri arzuladığını, Rooster yanından ayrıldığı anda hasretini çektiğini bilmesini isteyerek ona tatlı tatlı gülümsedi.

Lauren dışardan ne kadar farklı görünseler de pek çok konuda birleştiklerini düşündü. Rooster'la alakalı ilk izlenimi yanlış olmuştu. Rooster dostluğa, sadakata değer

veriyordu ve annesiyle babasına karşı, özellikle yaşamalarının son dönemlerinde, son derece sevecen davranmıştı. Tekrar öpüştüler ve ayrıldıkları zaman Rooster alnını onun alnına dayarken Lauren'in omuzuna titrek solukları çarpıyordu. Lauren hem onun için hem de kendisi için durmanın zor geldiğini fark etti. Bunca yıl birileriyle çıkarken bir kez olsun bir erkeğe bu kadar şiddetle, özellikle de bu kadar hızla çekildiğini hissetmemişti. Bu onu hem heyecanlandırıyor, hem de ürkütüyordu.

"Hazır mısın?" Rooster soruyla birlikte kaşlarını kaldırmıştı, evden çıkmaya hazır olup olmadığından daha fazlasını sorduğunu belli ediyordu.

Lauren onun düşünce akışını hemen anlamıştı. Rooster bir gün önce Lauren'i ilk kez motosikletinin arkasına bindirmişti. Oldukça farklı bir deneyim olmuştu. Lauren başlangıçta korkmuş, ama yavaş yavaş rahatlayarak Rooster köşelerden dönerken ona yaslanmayı öğrenmişti. Ona tutunurken bu teması hissetmekten, onun gücünü ve kamçılayarak geçen rüzgârın gücünü hissetmekten çok zevk almıştı. "Motosikleti getirdin mi?"

"Getirdim. İkinci bir gezi ister misin?" Bakışları Lauren'e kuşkuyla olduğunu anlatıyordu.

"Kesinlikle. Motosikletçi kız olarak geçirdiğim zamandan zevk aldım."

Rooster güldü. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, ama Safeco Field'e kısa bir gezi olacak."

"Bu benim için ilk, biliyor musun?"

"İlk mi?"

"Beysbol maçı. Daha önce hiç gitmedim."

Rooster'ın gözlerinde şaşkınlık vardı. "Gerçekten mi? Seattle'da yaşayan birisin sen."

“Biliyorum, ne garip değil mi? Ama...” Tam Todd’un sporla ilgilenmediğini söyleyecekti ki, çabucak fikrini değiştirdi. Eski flrt konuşmalarına ne kadar az dahil olursa o kadar iyi olurdu. Lauren dairede, lobide veya asansörde iki erkeğin yollarının keşişmemesine ebediyen minnettar olacaktı.

“Motosiklet ilk kez. Motosikletçi barı ilk kez, beysbol maçına gitmek ilk kez. Bu haftasonu tatili için başka bir gizli kozun var mı?” diye sordu Lauren.

Rooster gild. “Bana bir dakika ver, bir şeyler düşüne-yim.”

Yapacağına kuşku yoktu. Bu adam her bakımdan şaşır-tıcıydı ve Lauren ona tam anlamıyla abayı yakmıştı.

Beysbol maçına kadar yolculuk kısa olmasına rağmen motosikletle yaptığı ilk gezi kadar heyecanlıydı, ama Lauren daha rahattı ve kesinlikle daha az korkmuştu. Teh-ditkr gri bulutlar nedeniyle Rooster motosikletini kapalı bir alana park etti. Lauren’in elini tuttu, aceleyle stadyuma giden yolu aştılar. Biletleri aldıktan sonra oturacakları yere gittiler. Alana yakın olsalar da hava olaylarına karşı korun-masızlardı. Lauren eğer yağmur başlayacak olursa ne yap-a-caklarından emin değildi.

nc atış sırasında sis çökmeye başladı. Lauren maa kendisini o kadar kaptırmıştı ki, pek fark etmedi. Rooster ona büyük bir torba yerfıştığı ve ardından tam sevdiği gibi bol hardallı sosisli sandviç getirdi. Lauren onun da öyle sevdiğini öğrenmiş oldu.

Lauren yedinci atışta ayağa kalktı ve kalabalıkla birlikte sağa sola sallanarak şarkı syleledi. Rooster’ın katılmadığını fark edince şaşkınlıkla ondan tarafa baktı.

“Ben söylemem,” dedi Rooster.

“Neden?”

“Beni bir kez duyarsan cevabı anlarsın.” Kolunu Lauren’in beline doladı, başının tepesini öperek fısıldadı. “Senin ikimiz için söylemen gerekecek.”

Dokuzuncu atışın başında, Rooster’a Max’ten bir mesaj geldi. Telefonunu kemerine yerleştirerek Lauren’e baktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Lauren.

Rooster sırttı ve bakışlarıyla onu inceledi. “Max’le Bet-hanne bizi akşam yemeğine davet ettiler.”

“Gitmek istiyor musun?”

Rooster omzunu silkti. “Sana bağlı.”

“O zaman ben gidelim diyorum.” Rooster’la Max’in kardeş kadar yakın olmaları fikri hoşuna gidiyordu. Todd’la birlikteyken her zaman sadece ikisi olurlardı. Todd’un tanıdıkları vardı, ama derinden dostları, liseden bile olsa özellikle yakın olduğu birisi yoktu. Şimdi bunu düşününce bu anlaşılamaz geliyordu. Todd’un odağı yalnızca kariyerinin gerekleri üzerindeydi. Diğer her şey lüzumsuz gibiydi.

Neyse ki stattan ayrılırlarken sis geçmişti. “Yemek için katkıda bulunmamız gerekmiyor mu?” diye sordu Lauren, daha sonra motosikletle bunun zor olacağını fark etmişti.

“Ben bunu hallettim,” dedi Rooster, tekrar Lauren’in elini tutarak sokağı geçtiler.

“Öyle mi?”

“Evet tatlım. Bir şişe şarap olmadan evden asla çıkmam.”

Elbette.

Eve ulaştıklarında kapıyı Max açtı ve onları selamlayarak içeri aldı.

Bethanne mutfakta salata için sebze doğramakla meşguldü. Başını kaldırıp baktı. "Bize katılabilmenize sevindim."

"Ben de," dedi Lauren, "davet için teşekkürler."

Çok geçmeden Rooster elinde bir birayla verandada kaburgaları barbeküde pişirmekle uğraşan Max'in yanındaydı.

"Yardımcı olmak için bir şey yapabilir miyim?" diye teklif etti Lauren.

"Tabureye otur ve bana arkadaşlık et."

"Memnuniyetle."

Bethanne yemyeşil marullara çeşitli malzemeleri eklemeye devam etti. İçine bir kaç kaju, Çin erişteleri ve kurutulmuş kızcılık attı. "Rooster'la temas kurup olan biteni aydınlığa kavuşturabilmene memnun oldum."

"Ben de öyle." Ve bunun için Bethanne'ye teşekkür etmesi gerekiyordu. "Sen olmasaydın onu nerede bulacağımı öğrenemezdim. Minnettarım."

Bethanne ona bakarak gülümsedi. "Yardımcı olduğuma memnun oldum. O motorcu barı hakkında ne düşünüyorsun?"

Lauren dirseğini tezgâha dayadı. "Başlangıçta korkutucuydu ve Rooster hiç yardımcı olmadı. Beni gördü ve anında başını başka tarafa çevirip görmemiş gibi davranarak gitmemi tercih edeceğini belli etti."

"Ama sen ısrar ettin, öyle mi?"

"Şüpheleri gidermenin neden bu kadar önemli geldiğini bilmiyorum. Sanırım asıl önemli olan Rooster'ın benim için kötü düşünmesini istemememdi. Kendi bencil amaçlarım için onu veya herhangi birisini kullandığını

düşünmesine dayanamadım. Çok güzel zaman geçirdik; hiç beklediğim gibi biri çıkmadı.” Uzaklara baktı ve yüzünün kızarmasından korkarak ekledi: “Onu fena halde tekrar görmek istedim.”

Bethanne gülümsedi. “Bu her şeyi açıklıyor.”

Ayrıntıları aktarmak Lauren’i utandırıyordu. “Kısmen. Todd restoranda o korkunç sahneye neden olduktan sonra açıklamam gerekiyordu. Rooster’ın bu olayı Todd’un bizi bulması için kasten düzenlediğime inanmasına izin vermezdim.”

“Seni suçlamıyorum.”

“Rooster onu dışarıya neredeyse sürükleyerek çıkardı. Todd’a ne dediğini bilmiyorum. Bilmek istediğimden de emin değilim.”

“Muhtemelen haklısın.” Bethanne iki tahta çatal alarak marullarla diğer malzemeleri karıştırdı. “Buzdolabına sos koymuştum, onu alıp masaya koyabilir misin?” diye sordu.

“Memnuniyetle.” Lauren tabureden kalktı ve sosu alıp götürdü. Sosu masaya koyarken bu hemen hemen hiç tanımadığı kadına baktı ve alçak sesle sordu: “Bir şey mi kaçırıyorum?”

Bethanne durdu, ahşap salata kâsesini iki eliyle kavradı. “Tekrar söyler misin?”

“Bir şey mi kaçırıyorum?” diye tekrarladı Lauren.

“Ne demek istiyorsun?”

Lauren nasıl sözlere dökeceğini bilemiyordu. “Rooster gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. O... akıllı, eğlenceli, iyi ve büyüleyici. Tanrım, çok sevecen. Henüz görmediğim bir kusuru var mı? Dolunay olduğunda ortaya çıkan karanlık bir tarafı falan?”

Bethanne salatayı masanın ortasına koydu. "Rooster görüldüğü gibi gerçek. Eğer kişisel bir kusuru varsa da ben henüz görmedim."

"Peki neden evlenmemiş?"

Bethanne cevap vermeden önce soru üzerinde düşündü. "Buna kesin bir cevap veremem. Her ikisi de ölünceye kadar annesiyle babasına baktığını biliyorum. Daha sonra Max karısını ve kızını kaybettiğinde onun yerine işi idare etmiş, bunun için çılgınlar gibi çalışmış. Sanırım bu sadece bir fırsat meselesi. Bir-iki kez kırılmış olabilir, ki bu da cuma gecesi Todd'a gösterdiği tepkinin açıklaması olabilir."

"Doğru." Lauren, Rooster'ı böyle bir şeyin tetiklemiş olacağından kuşkulanmıştı.

"Ama eğer durum buysa, hiçbir detay bilmiyorum..."

Arka veranda kapısı açıldı ve Max kaburgayla ağzına kadar dolu bir tabakla içeri girdi. "Ziyafete hazır mısınız?"

Akşam yemeği karşılıklı şakalar ve leziz yemeklerle eğlenceli geçti. Kaburgalar mükemmel pişmişti. Bir ara Rooster eğilip peçetesiyle Lauren'in ağzının kenarındaki barbekü sosunu sildi. Gözleri Lauren'e öperek silmeyi tercih edeceğini anlatırken, Lauren'in gözleri onun da aynı şeyi tercih edeceğini belli ediyordu.

"Sabah saat kaçta yola çıkmak istiyorsun?" diye sordu Max Rooster'a, yemeklerini bitirmiş kahve içerek oyalanıyorlardı.

"Erken. Kendall-Jackson yemeği salı günü için yeniden ayarlandı."

"Doğru." Max saatine göz attı. "Öyleyse ikimiz de gece iyi bir uyku çekmeliyiz."

“Kabul.”

Lauren ortalığı toparlarken Bethanne’ye yardım etmek için ısrar etti ve ardından kısa süre sonra Rooster’la birlikte oradan ayrıldılar. Lauren’in binasına geldiklerinde Rooster dışarıya park ederek ona dairesine kadar eşlik etti.

“Birkaç dakika içeri gel,” diye davet etti Lauren.

İçeri girer girmez Rooster kollarının arasına alınca Lauren de sımsıkı ona sarıldı. Sabahleyin yola çıkacaktı ve bu düşünce Lauren’in içini dehşetle dolduruyordu.

“Gitmek zorunda olmandan nefret ediyorum,” diye fısıldayarak Rooster’ı çenesinin altından öptü. Harikulade bir tadı vardı. Rooster parmaklarını onun kara saçlarına daldırdı ve başını ağzının açısına göre kaldırarak bir kez daha dudaklarına kapadı. Uzun, yoğun ve şiddetle öpüştüler, ayrıldıklarında her ikisi de soluk soluğa kalmıştı.

“Gitmek zorunda olmaktan ben de nefret ediyorum,” diye gözleri kapalı fısıldadı Rooster.

Lauren onun sesindeki üzüntüyü duymuştu. “Birbirimizi pek tanımıyoruz, ama hiç bu denli güçlü bir çekim hissetmemiştim...”

Rooster’ın öpmesiyle sözlerini tamamlayamadı. Sanki aynı fiziksel çekimi kendisi de hissediyormuş gibi Rooster’ın öpüşünde çaresizlik vardı. Sanki Lauren’den ayrılınca aralarındaki her şeyin yitip gitmesinden korkuyor gibiydi. Öyle olmayacaktı. Lauren’in tarafından olmayacaktı.

“Dikkatli sür,” diye fısıldadı Lauren, onun kendisi için önemli olduğunu anlatmak niyetiyle gözlerinin içine baktı.

“Her zaman öyle yaparım.”

Birkaç dakika boyunca birbirlerine sokularak, öpüşüp koklaşarak orada durmaya devam ettiler.

“Ne zaman gelirsin?” diye sordu Lauren öğrenme arzusuyla.

“Bir şey diyemem.”

Lauren başını onun omzuna yasladı.

“Yakında,” diye fısıldadı Rooster.

“İyi.” Lauren rahatlayarak içini çekti.

Rooster çenesini onun başının tepesine sürttü. “Seattle bölgesinde çok zaman geçireceğime dair içimde farklı bir duygu var.”

“Bu daha da iyi. “

“Telefonla arayacağım.”

“Lütfen,” diye fısıldadı Lauren. “E- posta da olsun, tamam mı?”

“Aynı zamanda mesaj yollayıp Facebook ve Twitter’ı da kullanayım mı?”

Rooster’ın dalga geçip geçmediğinden emin değildi ama önemi yoktu; ondan mümkün olan her şekilde haber almak istiyordu. “Kesinlikle.”

Rooster güldü ve sonra onu tekrar öptü, fakat bu sefer öpüşü vaatle doluydu.

Bölüm On Yedi

Lauren pazartesi gece yarısına kadar Rooster'dan hiç haber alamamıştı.

"Merhaba," dedi Rooster. Sesi çok yorgun geliyordu.

"Merhaba. Neredesin?" diye sordu Lauren. "Ya da daha önemlisi, nasılsın?"

"Yorgunum, motosiklet üstünde oturmaktan canım acıyor ve biliyorum garip gelecek, beraber olmamızın üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmedi, ama seni özledim. Birlikte olmamamız doğru gelmiyor."

"Ah, Rooster." Rooster süslü sözlerle konuşan bir erkek değildi, fakat gene de kalbine bir armoni içinde şarkı söyletme becerisine sahipti.

"Pazar günü kalmaya karar verdiğimiz için Max'le ikimiz hiç durmadan sürerek geldik. Bu hafta toplantılarımız var ve eğer geceyi yolda geçirseydik Santa Rosa'ya vardığımızda günün yarısını kaçırmış olacaktık."

"Eve emniyetle vardığın için çok memnun oldum." Yine de hiç durmadan yol alma kararlarını önceden bilmediği için şükrediyordu. Bilseydi endişelenecekti.

“Şu anda yatağın inanılmaz güzel geldiğini sana söylemeliyim. Bu sonbaharda kırk yaşımı bitiriyorum ve yaşımı hissediyorum. Artık bunca saat motosiklet üstünde olma fikri hiç eğlenceli gelmiyor. “

Lauren sırttı. “Peki eğlence için fikrin ne?”

Görünüşe göre Lauren’in sorusu onu eğlendirmişti ki Rooster güldü. “Öncelikle senin beysbol maçını seyredenken eğlendiğini izlemek.”

Lauren onun hakkında yanıldığına karar verdi. Rooster Wayne ayaklarını yerden kesen tatlı konuşmalarıyla hızla tatlı dilli bir şeytana dönüşmekteydi.

“Programlara baktım da önümüzdeki hafta sonu bir beysbol maçı var.” Bu Rooster’a kısa süre içinde Seattle’a geri gelmesini memnuniyetle karşılayacağını incelikle haberdar etmenin yoluydu.

“Ah, Lauren,” dedi Rooster bir iç çekmeyle. “Korkarım bunu bir dahaki sefere yapmam gerekecek.”

“Ya.” Lauren hayal kırıklığını gizleyememişti.

“Bir iş seyahatim var.”

Rooster iş için sık sık seyahat ettiğini söylemişti, ama yaklaşan bir geziden söz etmemişti. “Çok uzun süreli mi gideceksin?” diye sordu Lauren.

“Yeterince uzun. Yeni Zelanda’da olacağım.”

“Yeni Zelanda mı?” diye tekrarladı Lauren, morali daha da bozulmuştu. Yeni Zelanda dünyanın diğer ucundaydı; gezisi kolaylıkla bir veya iki hafta sürebilirdi. Rooster’ı tekrar görmesinin ne kadar süreceğini merak etmekten kendini alamamıştı.

“Oradaki Marlborough bölgesinde olağanüstü bir Sauvignon Blanc yapılıyor,” dedi Rooster, sanki sebep için onu ikna etmek istermiş gibi.

“Şu Max’le Bethanne’ye akşam yemeği için götürdü-
ğün şarap mı?”

“Hatırlamandan etkilendim.”

“Narenciye lezzeti koşuma gitmişti.”

“Benim de. Lezzeti bana greyfurdu anımsatıyor.”

“Bana da.” Havadan sudan konuşmak dikkatini dağıta-
rak, Rooster’ı daha birkaç hafta tekrar göremeyeceği ger-
çeğinden uzaklaştırıyordu.

“Birkaç üzüm bağı sahibi tesislerini görmeleri için
dünyanın dört bir tarafından büyük distribütörleri davet
ettiler.”

“Sen de onlardan biri misin?”

“Evet.”

“Bu harika bir fırsat.” Lauren hayal kırıklığını gizleye-
bilmek için sesinin coşkulu çıkmasına kendini zorlamıştı.

“Öyle,” diye kabul etti Rooster.

“Peki nasıl oluyor da kendimi ağlayacak gibi hissediyor-
um?” diye fısıldadı Lauren ve sanki şaka yapıyormuş gibi
tutarsız bir kahkahayla sözlerini geçiştirmeye çalıştı.

“Bu geziyi aylardır sabırsızlıkla bekliyordum ve birden-
bire tüm masrafları ödenmiş gezi yerine tekrar motosik-
letime atlayıp doğruca kuzeye sürmeyi düşünmeye başla-
dım.”

“Sağlıklı bir şekilde düşünmüyorsun, unuttun mu?
Yorgunsun ve motosiklette oturmaktan her tarafın ağrı-
yor.”

“Sorun da burada. Aklım düzgün düşünemeyecek ka-
dar yorgun olabilir, ama kalbim tamamen uyanık. Sen ne-
redeysen orada olmayı tercih ederim.”

O kadar içten ve ciddiyetle konuşuyordu ki, Lauren

kendisini hıçkırıklara boğulacakmış gibi hissetti. "Harikulade şeyler söylüyorsun."

"Sakin Max'e söyleme; benimle dalga geçer."

"Bize ne oluyor böyle?" diye sordu Lauren sesli düşünerek. Bu onun için yeni bir deneyimdi. Yoğun ya da geçici bir sürü ilişkisi olan diğer kadınlar gibi değildi. Kolayca âşık olmazdı veya vazgeçmezdi. Kalbine engel olmaya çalışsa da gene de birkaç gün içinde Rooster'la başı bulutlarda geziniyordu. Aralarındaki çekim öylesine yoğundu ki Lauren sanki kendisini tanıyamıyormuş gibi hissediyordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum, fakat her ne oluyorsa değişmesini istemiyorum. Ya sen?"

"Hayır," diye çabucak kabul etti Lauren. "Hiçbir şey için. Birkaç gün içinde görüş açım tamamen tersine döndü. Daha önce erkeklere hiç böyle kapılmamıştım."

"Bir de benim mi güzel şeyler söylediğimi ileri sürüyorsun?" diye sordu Rooster kıkırdayarak.

"Senin için de aynı mı?" diye sordu Lauren öğrenme arzusuyla.

"Fazlasıyla."

Bunu duymaktan Lauren neredeyse sersemlemişti. "Böyle bir şey daha önce hiç başına geldi mi?"

Rooster duraksadı. "Yalnızca bir kere, ama o zaman çok gençtim. Hatırlanmayacak kadar eskiden. Ayrıca bu farklı."

"Ama unutacak kadar eski değil."

"Bunun gibi bir şey."

"Yeni Zelanda'dayken konuşmaya devam etmemiz mümkün olacak mı?"

"Bu dünyanın sonu değil Lauren, ama sanırım oradan halledebileceğim. Temasta olacağım, merak etme."

İkisi de telefonda uyuyacak hale gelinceye kadar birkaç dakika daha konuştular.

“İkimiz için de yatma zamanı,” diye fısıldadı Lauren. “İyi geceler Rooster. Rüyanda beni gör.” Kendisi rüyasında Rooster’ı göreceğinden oldukça emindi.

“İyi geceler, benim güzel, tatlı Lauren’im.”

Lauren istemeye istemeye konuşmayı bitirdi. Saat geç olmasına rağmen, Rooster arayınca rahatlamıştı. Kendisine arayacağını söylemiş ve bütün gün beklemişti, ancak gergin değildi, çünkü Rooster Wayne’in sözünün eri bir adam olduğunu biliyordu. Her şey yolunda gitmişti ve Rooster şimdi evinde, güvendedi.

Salı sabahı Lauren işe gittiğinde Elisa oradaydı. Lauren’in işvereni hafta sonunu kızıyla ve Katie’nin erkek arkadaşıyla Washington’da, Pullman da geçirmişti.

“Dönmüşsün,” diyerek selamladı Lauren, yağmurluğunu çıkarıp arka odaya götürerek astı. “Katie ve Dietrich’le işler nasıl gitti?”

“İyi değil,” diye yanıtladı Elisa. “Aslında olabildiğince kötü gitti ve korkarım hata tamamen bendeydi.”

“Ah Elisa, çok üzüldüm,” Lauren arkadaşının duygularını paylaşarak vitrin düzenlemesinde ona yardım etti.

“Garry gitmemi istemiyordu ve haklıydı. Evde kalsaydım daha iyi olurdu. Sadece kızımın o kadar genç ve hamile olması beni biraz çılgına çevirmişti.”

“Katie nasıl?”

Elisa omzunu silkti. “Fiziksel olarak iyi görünüyor. Duygusal olarak benden daha iyi. Yani sanırım öyle, öte yandan söylemesi zor ama artık benimle konuşmuyor.”

Ana kız genellikle her gün konuşuyorlardı, bu yüzden durum Elisa için yıkıcı olmalıydı. Lauren işverenine doğru baktı, arkadaşına ne söyleyeceğinden veya onu nasıl rahatlatacağından emin değildi. Elisa'nın yanağından aşağı bir damla gözyaşı yuvarlanınca, ağladığını gizlemek ister gibi çabucak sildi.

"Keşke ne diyeceğimi bilseydim." Lauren berbat hafta sonunun ardından Elisa'nın üzüntüsünü ve hayal kırıklığını hissedebiliyordu.

"Katie'nin bir doktora görünmesi için ısrar ettim," diye açıkladı Elisa. "Dietrich de birlikte gelmek istedi, ama ben kabul etmedim. Bu Katie'yi kızdırdı, fakat benim ne kadar inatçı olabileceğimi bilirsin, sadece Katie'nin gitmesi için ısrar ettim. Şimdi keşke Dietrich de yanımızda olsaydı diye düşünüyorum; o kadar inat etmeseydim her şey daha iyi gidecekti."

"Bir kadın doğum uzmanına göründünüz... Klinik değil, öyle değil mi?" Katie'yi kürtaj hakkında düşünmeye zorlayıp zorlamadığını sormaktan vazgeçti.

Elisa başını salladı. "Garry'ye hamileliğe son vermesi için ona baskı yapmayacağıma söz verdim. Kolay olmadı ama sözümü tuttum." Cebinden bir mendil çıkarıp sümkürdü.

"Doktor ne dedi?" diye sordu Lauren.

"Yeni bir şey değil. Evdeki test doğruydu. Katie gerçekten hamile."

Lauren elini Elisa'nın elinin üstüne koydu ve hafifçe, güven vererek sıktı.

Elisa kendini toparlayarak omuzlarını dikleştirdi ve devam etti: "Benim küçük kızım hamile ve bundan son de-

rece mutlu. Düşünebiliyor musun? Hayatını mahvetmek üzere olan bu bebek için son derece sevinçli görünüyor.”

“Bilemiyorum Lauren, benim akıllı, güzel kızıma ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Sana yemin ederim bu genç adam kızımın beynini yıkadı. Doğru dürüst düşünemiyor. Katie bir çiftçi karısı olmaya Donald Trump’ın tuvaletleri temizlemesinden daha uygun değil. Katie’nin uyanıp da ne korkunç bir hata yaptığını fark etmesi için bu ilişkiye bir ay daha veriyorum. Ve işte o zaman çok geç olacak.”

Elisa’nın kastettiği kürtaj için geç olmasıydı.

“Kızına hamile olduğunu öğrendiğinde sen de aynı yaştaydın,” diye hatırlattı arkadaşına Lauren.

“Bu farklı.”

“Öyle mi?”

“Benim o yaşlarımdan bu yana dünya değişti. Katie benim için var olmayan olasılıklara sahip ve onları çöpe atıyor. Günümüzde bir aileye bakmak çok daha zor. Garry’yle ben hamile olduğumu öğrendiğimizde evlenmemiz bekleniyordu. Artık öyle değil, artık kadınların henüz üniversitedeyken koca bulmaları gerekmiyor. Kendine bir bak.”

“Bana mı?” diye tekrarladı Lauren.

“Çoğu kadın evlenmek için otuzuna veya daha sonrasında kadar bekliyor. Eğer Katie şimdi Dietrich’le evlenmeye karar verirse, buna pişman olacak. Eğer bu bebeği istiyorsa o zaman sorun değil, eve gelir ve çocuğu birlikte büyütürüz veya evlatlık olarak veririz. Bu bebeğe sevgi dolu bir yuva vermek bir iyilik olacaktır. Ama Katie’nin Dietrich’le evlenmesi hayatının en büyük hatası olabilir.”

“Dietrich’in annesi ve babasıyla tanışabildin mi?” Elisa eyalet ötesi seyahate Garry’yi ikna etmek için bu bahaneyi kullanmıştı. Elisa, Friedman’ların oğulları için aynı kaygıyı paylaştıklarına inanıyordu. Katie ve Dietrich’in evlenmesine kendisi kadar karşı olan makul insanlar olacaklarına güvenmişti.

“Ne yazık ki bir soğan yetiştirme kongresi veya tatlı soğanını yetiştirmekle alakalı bir toplantı için şehir dışındaydılar.” Sanki bu berbat durumda Tanrı’ya yardım çağrısında bulunuyormuş gibi tavana baktı.

“Dietrich’le işler nasıl gitti?” diye sordu Lauren. Elisa’nın planının bir parçası da Katie’nin genç erkeğine “mantıklı davranmasını” söylemekti.

“Kötü. Hatta hayal edebileceğinden de kötü.”

Bu gezi bütünüyle berbat geçmiş gibiydi.

“Katie kendisi yanımızda olmadan Dietrich’le konuşmama izin vermedi. O iyi bir çocuk. Ona karşı hiçbir kötü hissim yok,” dedi Elisa, “yani doğum kontrol kavramını anlamıyor görünmesinden başka. Görünüşe göre annesiyle babası da öyle. Dietrich’in ailenin sekiz çocuğundan en büyüğü olduğunu öğrendim. Bu insanlar bir nüfus sorunu olduğunun farkında değiller mi?”

Belki de Elisa’ya doğum kontrolünün paylaşılan bir sorumluluk olduğunu hatırlatmak için en iyi zamandı. Hamilelikten Katie de eşit derecede sorumluydu.

“Dietrich’e karşı nazik davrandım ve soğukkanlılığımı korudum,” diye devam etti Elisa kayıtsızca. “Sadece birkaç soru sordum, Dietrich durduruncaya kadar ısrarla Katie cevap verdi. Katie’yi ve bebeklerini sevdiğini iddia ediyor. Sorumlu davranarak evlenmeleri gerektiğini söylüyor. İşte burada serinkanlılığımı kaybettim.”

Lauren, Elisa'nın serinkanlılığını kaybettiğini birkaç defadan fazla görmüştü ve hiç hoş bir manzara olmuyordu.

"Ve artık Katie seninle konuşmuyor."

"Ne yazık ki Dietrich'e kullanmayı seçtiğim sözlerden bazılarına kızdı."

"Daha sonra sakinleşecek fırsatın olunca özür diledin mi?" Elisa çabuk tetikleniyordu, ama içini döküp rahatlayınca genellikle hemen düzelirdi.

"Her ikisine de hatamı kabul ettiğimi söyleyen bir mesaj çektim."

Lauren bunlardan hiçbirinin Elisa için kolay olmadığını biliyordu. "Katie'den geri cevap aldın mı?"

İşvereni temiz bir mendil çıkardı ve gözlerine götürdü. "Katie iki hafta içinde yaz için eve gelecekti ve bana Seattle'a geri gelmeyeceğini bildirdi."

Bu Elisa'nın neden bu kadar üzgün olduğunu açıklıyordu. "Katie, Pullman'da mı kalıyor? Yaz için bir işi mi varmış?"

"Dietrich'le eve gidiyor... Konu işe gelince, onun ancak tarlalarda çalışacağını tahmin edebiliyorum."

Lauren arkadaşına sarılarak Elisa'nın omzunda ağlamasına izin verdi. Bu durum büyük bir çileye dönüşüyordu. Elisa'yı teselli etmek istemesine rağmen, Lauren onlar adına karar vermek yerine Elisa'nın Katie'yle Dietrich'i dinlemiş olmasını dilerdi. Onlara kendi düşündüğü en iyiyi yaptırmaya çalışmış ve açıkça bir işe yaramamıştı.

"Birkaç gün uzaklaşmak bizi kendimize getirir," dedi Lauren, bunun gerçek olmasını umarak.

"Uzaklaşmak mı?" Elisa başını Lauren'in omuzundan çekti. "Bir yere mi gidiyoruz?"

“İki hafta içinde mücevher kongresi var, unuttun mu?”

“Doğru. Aklımdan çıkmış. Sen benimle geliyorsun.”

“Bunu kaçırمام.”

“Umarım hafta sonun iyi geçmiştir,” dedi Elisa, kendisini toparlamıştı ve konuyu kızının durumuyla alakalı hassas alandan uzaklaştırarak değiştirdi.

“Hafta sonum harikaydı. Rooster ve ben...”

“Rooster da kim? Ondan daha önce hiç bahsetmemiştin?”

“Çünkü onunla yeni tanıştım.”

Rooster’ın ismi Elisa’yı eğlendirmiş gibi görünüyordu. “Rooster gibi bir ismi olduğu için alay etmiyorlar mı?”

Lauren de aynı şeyi merak etmişti ve cevabını hatırlayınca gülümsedi. “Ona sorduğumda, eğer alay edilmiş olsaydı asla bir kereden fazla olamayacağını söyledi.”

Elisa gülümsedi. “Hayatındaki bu yeni adamla hiç karşılaşmadım ve daha şimdiden beğendim.”

“Onu ben de beğeniyorum.” Beğenmek, diye düşündü Lauren, ne kadar da zayıf bir sözcüktü. Rooster için hissettiklerini ifade etmeye yakın bile değildi

Elisa’nın gözleri irileşti. “Aman Tanrım, şu haline bir bak. Kesinlikle parıldıyorsun. Bu yeni adam mutlaka özel biri olmalı.”

“Rooster özelin de ötesinde. Ciddi bir şekilde âşık olma tehlikesi içindeyim.”

“Gerçekten mi? Sadece birkaç günden sonra mı? Bu hiç sana göre değil Lauren.”

Elisa haklıydı. Bu kendisi için tamamen yeni bir deneyimdi. “Sen böylesine perişan haldeyken bu kadar mutlu olduğum için üzgünüm,” dedi arkadaşına, “ama kendime engel olamıyorum.”

“Lütfen mutlu ol. Eminim bir gün ben de mutluluğun nasıl bir şey olduğunu hatırlarım.”

Lauren’in cep telefonu titredi. Normalde işyerindeyken duymazdan gelirdi. “Telefona bakmamın senin için bir sakıncası var mı?” diye sordu alelacele. Bu sabahdan beri Rooster’dan henüz haber almamıştı. “Arayan Rooster olabilir.”

“Haydi. Genç âşıkların yolunda durmak bana göre değil.” O sırada ne dediğini fark edince ekledi. “Genç âşıklar derken yaştan söz ediyorum anlamına gelmiyor.”

Dört kez çaldıktan sonra telefonu sesli mesaja geçmeden önce, Lauren telefonu çantasından çıkararak açtı. Numarayı tanıımıyordu ve Rooster’ın sabit bir hattan aradığını tahmin etti.

“Günaydın hayatım.”

Arayan Todd’dü.

Lauren’in hayal kırıklığıyla yüreği ezildi. Her iki duygu birbiriyle savaşıırken Lauren ilk birkaç saniye konuşamadığını fark etti.

“İstasyondaki bir hattan arıyorum. Sanırım arayacağını söylemiştin. Pazartesi bütün gün bekledim. Sen normalde çok sorumlu davranırsın. Ne oldu?”

Todd kendisini mi beklemişti? Bir restoranda kendisini beklettiği, muallakta bıraktığı veya açık açık ektiği onca seferden sonra.

“Ne mi oldu?” diye tekrarladı Lauren. “Sana daha önce de söyledim, Todd her şey bitti. Bu benimle evlenmen için bir entrika değil, ciddiylim. Ben hayatıma devam ediyorum ve sana da aynı şeyi yapmanı tavsiye ederim.”

“Ciddi olamazsın,” diye üsteledi Todd.

“Evet Todd, ciddiym. Şimdi lütfen beni bir daha arama.”

Lauren nazik olmaya çalışıyordu; kızgın değil, sadece kararlıydı ve tek yapabildiği Todd’un kendisine inanmasını ve her şeyi olduğu gibi bırakacağını ummaktı.

Bölüm On Sekiz

Casey mutfak masasındaki sandalyeye kendini pat diye bıraktığında, Lydia bir şeyin kızının canını sıktığını anladı. Doğası gereği tam bir geveze olan genç kız tek kelime konuşmuyordu. Bunu Cody bile fark etmişti.

“Günaydın tatlım,” dedi Lydia ve tombul üzümlerle pişirdiği eski moda yulaf ezmesinden bir kâse sundu. Yüncü dükkânı pazartesi günü tatil nedeniyle kapalı olduğu için, salı günü öğlene kadar açmayacaktı ve kahvaltı her zaman-
kinden fazla zaman alıyordu.

“Hasta mısın?” diye sordu Cody, mısır gevreğine şeker ve süt koyduktan sonra Lydia’nın bakmadığını düşündüğü bir esnada iki kaşık fazladan reçel ilave etti.

“Hayır,” diye terslendi Casey. “Hasta gibi mi görünüyorum?”

“Hayır, kızgın gibi görünüyorsun,” diye karşılık verdi Cody. “Bu kadar korkunç ne yaptım ki?”

Lydia masaya kızarmış ekmek getirdi. “Yatağın ters tarafından mı kalktın?” diye sorarak elini Casey’nin omzuna koydu.

“Hem bu ne anlama geliyor?” Casey, Lydia’nın elini silkeledi.

Lydia, Cody’yle bakiştı. Çocuk sanki kaçabileceğı için sevindiğini söyler gibiydi. Kahvaltısını bitirmek için acele etmesinin diğere sebebi de okul otobüsünün on dakika içinde uğrayıp onu alacak olmasıydı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye soruyu tekrarladı Lydia ve kızının karşısına oturdu. “Tam olarak bilmiyorum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Bu eskiden annemin bana söylediğı bir şey. İnternette bunun nereden çıktığını öğrenbileceğimizden eminim.”

“Büyükanneme soracağım.”

“Tamam.” Aslında tuhaf bir soruydu. “Sabahları huysuz olmakla alakalı olduğunu biliyorum,” dedi Lydia sesli düşünerek. “Hatırladığım kadarıyla yataktan sol taraftan çıkmakla alakalı. Çıkışı ortaçağı kadar gidiyor, ama yanılıyor olabilirim. Genelde huysuzlukla alakalı olmalı.”

“Ben huysuz ya da öfkeli değilim,” diye üsteledi Casey sesini yükselterek.

Cody kalktı, ağzına bir kaşık daha yulaf ezmesi tıktırdı, sırt çantasını ve bir dilim kızarmış ekmeke kaparak kapıya yöneldi. “Akşam yemeğinde ne var?” diye sordu kapıda durarak.

“Henüz bir şey düşünmedim,” dedi Lydia. “Ne isterdin?”

“Makarna,” diye mırıldandı Casey, bunun Cody’nin favori yemeğı olduğunu ve genellikle bunu istediğini biliyordu.

Cody ablasını duymamış gibi davrandı. “Tako ve İspanyol pilavı olabilir mi?”

“Bu bir değişim,” dedi Casey bu sefer daha yüksek sesle.

“Bu,” dedi Cody anlamlı anlamlı, “benim yeni en sevdiğim yemek.”

“Şimdi buzluktan hamburgeri çıkarırım,” dedi Lydia çocuğa.

“Teşekkürler anne.” Tel örgü kapı çarparken oğlu okul otobüsüne yetişmek için aceleyle koşturdu.

Casey’nin tahammülsüz bir ruh halinde olduğunu görünce, Lydia kızının kendisiyle iletişim kurmasına neden olacak hiçbir şey söylemedi. Casey’nin kahvaltısına hemen hemen hiç dokunmadığını fark etmişti. Kaşığıyla yulaf ezmesiyle birkaç kez oynamasına rağmen yemiyordu. Lydia uzanıp elini kızının alnına koyarak ateş olup olmadığına bakma isteğine direndi.

Sessizlik bir maçtan daha gürültülüydü ve Lydia daha fazla dayanamayınca başka bir taktik denedi. “Pazar günü McDonald’s’ta karşılaştığım muhabir bu sabah dükkâna uğrayacak.”

Casey hafifçe canlandı. “Gazeteye resmini koyacak mı?”

Lydia emin olamıyordu. Muhabir hemen o sırada röportaj yapmak istemiş, ama Lydia yapamamıştı. Brad ve çocuklar kendisini beklerken olamazdı ve bu yüzden bu sabahki buluşmayı ayarlamışlardı. “Bir-iki yorumdan fazlasını isteyeceğinden kuşku var.”

“Senin ya da dükkânın resmini çekmek istemedi mi?” Casey, Lydia’ya ön sayfa manşeti teklif edilmediği için bozulmuş görünüyordu.

“Fotoğrafçıyla alakalı bir şey söylemedi.”

“Ya.” Sanki fena halde hayal kırıklığına uğramış gibi, Casey’nin omuzları çöktü.

“Neden benimle röportaj yapmak istediğini bile anlamadım. Şu örgü sepetleriyle benim bir alakam yok.”

“Ama yünler dükkândan.”

“Biliyorum. Müşterilerimden biri olduğuna inanıyorum.” Lydia sepetteki yünleri tanıdığı halde cevabı bulamamıştı. Yünlerin çeşitliliği, her kimse uzun zamandır müşterisi olduğunu anlatıyordu. Sık sık dükkâna gelen arkadaşlarından birkaçına sormuş, ama bundan bir şey elde edememişti.

Casey ona baktı. “Sanırım bu işe yaramaz bir iyi fikir oldu.”

“Sanırım.” Lydia yine de bu işin sorumlusu her kimse bilmek isterdi.

“Hadi ama anne. Herkes bunu konuşuyor.”

Bu fazlasıyla doğrudu. “Dükkânın oldukça ilgi çektiği ve neticesinde bizim daha fazla iş yaptığımız kesin... Sadece...” Lafın gerisini getirmedi.

“Sadece ne?” diye bastırdı Casey.

“Eh... herkese benim bununla ilgim olmadığını anlatmak biraz utanç veriyor. Beni yanlış anlama minnettarım, ama bunun benimle işbirliği içinde olması faydalı olurdu. Bazı bakımlardan kendimi zayıf hissediyorum.”

Casey daha dik oturdu ve gözleri parıldadı. “Sanırım ben kim olduğunu biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Bu bir tahmin.”

“Söyle tahminini,” diye üsteledi Lydia. Kızının kavrayışı zaman zaman güçlü olabiliyordu ve Lydia’nın gözünden kaçan bir şeyi Casey’nin düşünmüş olması mümkündü.

Casey hafifçe öne eğildi ve bir komplocu fısıltısıyla, “Margaret,” dedi.

“Margaret mi?” diye tekrarladı Lydia ve gülme dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. “Eh belki, ama bundan kuşkuluyum.”

“Söylediklerimi bir kenara yaz. Yapan Margaret,” dedi Casey. “Gözün üzerinde olsun. O böyle sinsi olabiliyor. Büyükannem bana Margaret’in genç kızlığında gecenin bir yarısında yatak odasından gizlice çıkıp arkadaşlarıyla buluştuğunu söyledi.”

“Sana bunu büyükanne mi söyledi?”

“Evet. Bana bir sürü şey anlatıyor. Sen iyi bir kız olduğun için böyle şeyler yapmıyormuşsun.”

Kendisi hep hastaydı ama Lydia kızını düzeltmek için uğraşmadı.

“Margaret’e göz kulak olacağım,” diye söz verdi Lydia, ama eğer yapan ablasıysa bu tam bir şok olacaktı. Margaret pek çok şey yapabilirdi, fakat bu tanıtım taktiği onun tarzı değildi. Margaret’in açık sözlü bir kişiliği vardı. Lydia’nın arkasından iş çevirmek ve mahalle genelinde örgü sepetleri dağıtmak hiç ablasının işiymiş gibi gelmiyordu.

“Beni okula götürebilir misin?” diye sordu Casey, saate baktıktan sonra.

“Olur.” Kızı otobüsü çoktan kaçırdığına göre, bu onu Lydia’nın götürmesi gerektiği anlamına geliyordu. “Acele et öyleyse.”

“Tamam.” Casey’nin morali sadece birazcık daha düzelmişti. Her türlü gelişme bir artı sayılırdı.

Lydia çabucak masayı toparlayarak kirli kâseleri bulaşık makinesine yerleştirdi. Söz verdiği hamburgeri buzluktan çıkarıp bir tabakla tezgâha koydu ve yağmurluğuyla çantasını aldı. Kararmış ve yağacakmış gibi görünen gökyüzü kızının ruh haliyle uyumlu gibi görünüyordu.

Casey yanına geldiğinde Lydia çoktan arabaya binmişti. Genç kız emniyet kemerini taktı ve sanki yaptığı çaba için çok güç sarf etmiş gibi soluğunu bırakıverdi.

Lydia riske girerek sordu. "Dün gece başka kötü rüya gördün mü?" Casey'nin sesini duymamıştı, öte yandan çığlık atmış olsa da Lydia derin uykudaydı.

"Evet," diye itiraf etti Casey.

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Bu rüyayı daha şimdiden birkaç kez görmüş olmasına rağmen, Casey gene de Lydia'ya neyle alakalı olduğunu söylememişti.

"Rüyalar gerçek midir?" diye sordu Casey, birkaç dakika sonra.

Lydia'nın bir cevabı yoktu. Tıpkı "yatağın yanlış tarafından kalkmak" cümlesine dair soru gibi, rüyalar daha önce pek de düşündüğü bir şey değildi. "Sanırım farklı türde rüyalar olması gerekiyor. Okuduklarıma göre bazı rüyaların anlamı oluyor."

"Ne gibi?"

"Emin değilim. Çocukluğumda bir kez rüyamda okula gittiğimi ve oraya vardığımda giyinmeyi unuttuğumu gördüğümü hatırlıyorum."

Casey o sabah ilk kez gülümsedi.

"Mutlaka bir konuda kendimi savunmasız hissetmiş olmalıyım."

"Rüyayı tekrar tekrar gördün mü?" diye sordu kızı.

"Hayır. Sen aynı rüyayı tekrar tekrar mı görüyorsun?"

Lydia bir an için gözlerini yoldan ayırdı.

Casey başını salladı.

“Her neyse, bu korkunç bir şey.” Lydia, Casey’nin bu kâbus nedeniyle hiç bu kadar sarsıldığını görmemişti. Her neyse, cesur kızını başka her şeyden fazla üzmüş görünüyordu.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı?”

“Elbette.”

“Bu öğleden sonra büyükannemi ziyaret edebilir miyim?”

“Tabii ki, madem öyle istiyorsun.”

“Şehir otobüsüne bineceğim,” dedi Casey, yani dükkâna veya eve uğramayacak anlamına geliyordu.

Lydia arabayla okulun önüne giden daire şeklindeki araba yoluna girdi. Gecikmiş çocuklarını bırakmaya gelen diğer velilerle uzun bir araba sırasında beklemek zorunda kaldı. “Hazır olduğunda gelip seni büyükannenden almam için beni ara.”

“Tamam. Teşekkürler anne.”

“Sorun değil. Büyükannenizi ziyaret etmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum ve o da sizin uğramana bayılıyor.”

“Büyükannemden söz etmiyordum,” dedi Casey. “Bu sabah huysuzluk yaptığımda kişisel olarak almamanı kastetmiştim.”

“Öyle mi?” Lydia bu özel teşekkürü gerektirecek ne yaptığını hâlâ bilmiyordu.

“Bana duygusal bir alan sağladın.”

Duygusal alan mı? Lydia, Casey’nin bu cümleyi nereden bulduğunu merak etmekten kendini alamamıştı. “Bir şey değil. İyi günler.”

“Deneyeceğim.”

Lydia okulun önünde kendi sıraları geldiğinde durdu

ve Casey arabadan fırladı. Daha kapı kapanmadan Lydia bir arkadaşının Casey'ye seslendiğini duydu. Kızı kolunu salladı ve çok geçmeden iki kız tam okul zili çalarken girişe doğru koşturdular.

Lydia *Bir Yumak Mutluluk*'a vardığında arabayı ara sokağa park etmeyi tercih ederek arka girişten içeri girdi. Eğer müşteriler kendisini dükkânın içinde görürlerse, onları geri çevirmek zor olurdu.

Kedi tarafından karşılandı ve onu besleyip ilgilendikten sonra ufacık ofisine çekildi. Kedi penceredeki yerine dönerek kestirmek için kıvrıldı.

Lydia önündeki işlerden yılarak erteledi ve kendisine bir fincan kahve hazırladı. Masasına oturup kaçınılmaz işi, ödenecek faturalara başlamadan önce kahvenin tadını çıkardı.

İşi hafifçe hız kazanmıştı ama iyi gitmeyen bir ekonomide kâr göstermek zordu ve işlerin genellikle gerilediği yaz aylarına giriyorlardı. Lydia'nın uymak zorunda olduğu sıkı bir bütçesi vardı. Neyse ki alacaklılarına ve çalışanlarına ödedikten sonra güzel bir sürpriz olarak küçük bir miktar artıyordu. İlkel bir web sitesinden daha iyisine sahip olmak faydalı olurdu, ama yakın zamanda bunu karşılayacak imkânı yoktu. Neyse ki Brad'ın işi aileyi destekliyordu ve kocası küçük işletmesi için yaptığı çabaları teşvik ediyordu.

Ön kapı camına güçlü bir şekilde vuruldu. Lydia saati ne göz atınca şaşkınlıkla neredeyse doksan dakika geçmiş olduğunu fark etti. Mümkün gibi görünmüyordu. Alelacele ofisinden çıkarak dükkânın ön tarafına gitti ve *Seattle Times* muhabirine kapıyı açtı.

“Tekrar merhaba,” diyerek selamladı Shannon Kidder.

Lydia’da kadının kartviziti vardı ve internette Shannon’ın sütunlarından birkaçını okuduktan sonra muhabirin güvenilir olduğunu hissetmişti.

“İçeri gel lütfen.” Muhabirin daha rahat girmesi için kapıyı daha geniş açtı.

Shannon dükkâna girdi, durdu ve Lydia’nın son derece özenle düzenlediği yün raflarına ve renk çeşitliliğine baktı. O ve personeli birkaç örnek parça örmüştü, hepsi dükkânda ustalıkla bir şekilde sergileniyordu.

“Daha önce bir yüncü dükkânında bulunup bulunmadığımı bilmiyorum,” dedi Shannon ve Lydia’ya ikinci kez kartvizitini verdi.

“Öyleyse hoş geldin. Umarım işimiz bittiğinde rahat rahat etrafa bakabilirsin. Arka taraftaki masada konuşabileceğimizi düşündüm,” dedi Lydia, dükkânın ders verilen kısmını işaret ederek. Masa aynı zamanda sosyal örgü için de kullanılıyordu.

“Dükkânın kapalıyken benimle konuşmak için vakit ayırdığın için teşekkür ederim,” dedi Shannon, Lydia’yı izleyerek.

“Bunu yapmaktan mutluyum.”

Shannon bir sandalye çektikten sonra çantasından bir not defteri çıkardı. “Bir sakıncası yoksa konuşmalarımızı kaydedebilir miyim?”

“Elbette.” Brad kaydedilmeyi beklemesi gerektiğini söylemişti. “İnternete girip birkaç makalenı okudum. İsmin üzerine şu küçük oyunla kapatma şeklin hoşuma gitti. *Ve şaka yapmıyorum.*”

“Teşekkürler. Deniyorum.” Shannon cep telefonunu

masanın üstüne koydu. "Bana soyadını hecele ki doğru öğrendiğimden emin olayım."

"Goetz. G-O-E-T-Z."

"Harika. Teşekkür ederim. Pazar günü kısaca konuştuklarımızdan anladığıma göre, bu yün sepetleri ve şişler size de herkes kadar sürpriz olmuş."

"Hem de nasıl."

"Bunları mahalleye kimin dağıttığı hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

Casey'nin kendi kuşkuları vardı ve Brad de birkaç isimden söz etmişti. "Hiç yok."

Shannon çabucak kaydetti. "Ama dükkânınız hayır işi için örgüyle alakalı, değil mi?"

"Ah, evet." Lydia muhabire yerel hastanelerdeki yeni doğmuş bebekler için şapka programından söz ederken rahatladığını hissetti. Shannon'ın incelemesi için en son bağışlardan birkaçını getirdi.

"Aynı zamanda *Isın Amerika!* ve bir *Dünya Vizyonu* programı olan *Çocuklar İçin Örgü* programına da katılıyoruz."

"Ve şimdi de evsizler için atkı," diye ekledi Shannon.

"Dolaylı olarak." Lydia, muhabirin öyle olmadığı halde kendisine övgüde bulunmasını istemiyordu. "Dediğim gibi, sözünü ettiğim hayır işi için örgülerin her birinden kesinlikle örmeme rağmen, bu özel atkıların sorumlusu ben değilim. Müşterilerim iyi yürekli kişilerdir. Örgü ören kişilerin sevecen ve cömert olduklarını keşfettim."

"Diğer bir deyişle *Bir Yumak Mutluluk* müşterilerinin başkalarına yardım etmek için el uzatmasına vesile oluyor."

"Böyle diyebilirsiniz, evet." Lydia her yerdeki en harika,

en sadık müşteri tabanına sahip olduğunu hissediyordu. Rutin olarak dükkândan alış veriş yapan çoğu kişi en yakın arkadaşı haline gelmişti. Alix kesin olarak, şimdi kendisi için yarı zamanlı çalışan Carol, Elise ve Bethanne de öyle. Zihni çok sevgili arkadaşlarının isimleri ve yüzleriyle doldu. Bu yüncü dükkânı Lydia'ya ablasıyla bir ilişki kurmasını sağlamıştı. Yeni yetme ve genç yetişkinlik zamanlarındaki sağlık sorunları nedeniyle, Lydia kendisini hiçbir zaman Margaret'e yakın hissetmemişti. Ablası, Lydia'nın kanser nedeniyle tüm ilgiyi üzerine toplamasına derinden içerlemişti. Onları bir araya getiren yüncü dükkânı olmuştu. Bu ve annelerinin bakımı.

Röportaj uzun sürmedi. Sonuna geldiklerinde Shannon örgü sınıfına kaydolma arzusunu dile getirdi.

“Umarım yaparsın.”

Lydia onu ön kapıya kadar geçirirken, “Şaka yapmıyorum,” diye espri yaptı.

Röportaj bitince Lydia ofisine geri döndü, hesap defterine baktı ve bir kez daha çuvala para kazanmasa da *Bir Yumak Mutluluk*'a sahip olmanın birçok faydası olduğunu anladı. Faydaları çek defterindeki rakamlardan çok daha fazlaydı.

Bölüm On Dokuz

Bethanne, Annie'nin tüm hafta boyunca saçma bir şekilde kendisinden kaçınmayı başardığını fark etmişti. Belli ki Annie'nin Max konusundaki kızgınlığı devam ediyordu ve Bethanne'yle de öyle olduğu aşikârdı. Öyle olsun. Max'le evli olduğu ve o şekilde kalmaya da kararlı olduğu gerçeğini kızının kabul etmesinin zamanı gelmişti.

Max'in kendisine söylediğine göre, Annie'nin ona karşı tutumu pazar öğleden sonrasında son raddeye ulaşmıştı. Bethanne tartışmalarının en kötü kısmından kaçınmayı başarmış olduğunu hissediyordu, böylesi daha iyi olmuştu. İkisinin arasında sıkışıp kalmak en hafif tanımla tatsız olacaktı.

Artık kızı ve eski kocasıyla uğraşmak zorunda kalmayacağından Max'in ondan işini taşımasını veya satmasını ve Kaliforniya'ya yerleşmesini istemiş olmasında pek şaşacak bir şey yoktu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Bethanne evliliğinin kızıyla ilişkisinde böyle bir karmaşaya sebep olacağından hiç kuşku duymamıştı.

Annie'nin kendisini her zaman Grant'e yakın hissettiği doğrudu; o babasının küçük kızı ve hiç yanlış yapmayan sevgilisi olmuştu. Grant boşanmak istediği zaman kızı çok zor kabullenmişti. Tiffany'yle evliliğinde sorun olduğu ortaya çıktığında Grant'e arka çıkan ilk kişi Annie olmuştu. Boşanma sona erdiği anda, Annie annesiyle babasının sonunda barışacağına inanmıştı. Max, Annie'nin kafasındaki mükemmel aile hayalini yıkmıştı.

Ancak o zamana kadar eski kocası konusunda Bethanne'nin gözleri iyice açılmıştı. Onun ölümsüz aşk iddialarına bir an bile güvenmemişti. Artık Grant'in terk ettiği aynı kadın değildi. Hayatı da kendisi de farklıydı.

Çarşamba günü akşamüzeri, kızının sessizliği Bethanne'nin canına yetmişti. Annie'yi dahili telefonundan arayarak ofisine gelmesini istedi.

Annie on beş dakika sonra geldi. Daha odaya girdiğinde Annie'den etrafa olumsuzluk yayılıyor gibiydi. Bethanne'nin masasının önünde durarak kollarını sımsıkı göğsünde kavuşturup dimdik ileriye baktı. Yüzündeki ekşi ifade sütün kesilmesine neden olabilirdi.

"Otur Annie," dedi annesi yumuşak bir sesle.

Kızı istemeye istemeye oturdu. Sırtı kaskatıydı ve Bethanne'nin bakışlarıyla karşılaşmayı kesinlikle istemiyor gibi görünüyordu.

"Costco çalışanları pikniği için bana bir güncelleme yapabilir misin?" diye sordu Bethanne, bu zor konuşmayı önce bir iş tartışmasıyla kolaylaştırmaya karar vermişti.

Annie görünür şekilde rahatladı ve Kirkland, Washington merkezli şirketin parti planlarının gelişimiyle alakalı detaylı bir rapor vermeye girişti. Annie konuşurken, Bet-

hanne ayağa kalktı ve şehre nazır pencereye doğru yürüdü. Manzaranın zevkine varırken kızının verdiği raporu sorularla bir-iki kez keserek dikkatle dinledi.

İlişkilerinin iş yönü gündeme geldiğinde sağlam zeminde oluyorlardı. Annie kurumsal müşterilerinin işlerini halletme sorumluluğunu üstlenerek şirket için değerli hale gelmişti. Fikirleri iyiydi ve büyük markalarla uğraşabilme becerisini fazlasıyla kanıtlamıştı.

Sözü bitirdiğinde Bethanne kızının çabalarını övdü. “Görünüşe göre her şeyi kontrol altına almışsın.”

“Mükemmel bir eğitim aldım,” dedi Annie, Bethanne’ye iltifat ederek.

Bethanne masasının ön tarafına dolaştı ve kalçasını masanın kenarına dayadı. “Tamamen farklı bir konuda...”

“Bana Max yüzünden fırça mı atacaksın? Eğer öyleyse şimdi hemen gidiyorum.”

İşte olacağı buydu. “Niyetim sana fırça atmak değildi. Sen bir yetişkinsin ve kendi kararlarını kendin verecek kapasiteye sahipsin. Benim söylediğim bir şeyin Max’e karşı tutumunu değiştirmesi çok uzak bir ihtimal. Bunu denemem de aptallık olur.”

“Onu sevmiyorum anne. Eğer onun bana söylediği korkunç, çirkin sözleri duysaydın, onu savunmak için bu kadar hızlı davranmazdın.”

“Onu savunmadım ve seni de ona karşı savunmayaçağım. Olup bitenler ikinizin arasında.” Eğer Max kızına karşı saygısızlık ettiyse, tahrik edildiğini söylemeye hiç gerek yoktu. Annie’de kavgacı ve saldırgan olma kapasitesi fazlasıyla mevcuttu.

“O iyi biri değil anne.”

Bethanne elini kaldırarak onu durdurdu. "Max'ten hoşlanmadığını zaten son derece açık bir şekilde belirttiğine inanıyorum."

"İyi," diye terslendi Annie. "Çünkü bunu duyman gerekiyor."

"Senin Max'e karşı hissettiklerin benim ona duyduğum sevgiyi değiştirmez," dedi Bethanne ve kollarını kavuşturdu.

Annie'nin yüzü gerildi ve küstah bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Onu asla üvey babam olarak kabul etmeyeceğim."

"Senden böyle bir şey yapmanı istemiyorum." Annie'nin bunu anlaması önemliydi. "Senden istediğim onu benim kocam olarak kabul etmen."

Annie'nin gözleri önce isyanla, ardından şaşkınlıkla parladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Max'le benim evli olduğumuz anlamına geliyor. Yapabildiği zaman benimle birlikte yaşıyor, ama ne yazık ki şimdilik tam zamanlı değil. Yakın gelecekte bunu değiştireceğimizi umuyoruz."

"Seattle'a mı taşıyor?" Annie sanki bu olabilecek en kötü habermiş gibi sormuştu.

"Henüz bilmiyoruz. Bu seçeneklerden biri."

Bunun anlamının Annie'nin inatçı beynine nüfuz etmesi biraz zaman aldı. "Kaliforniya'ya *bütün bütün* taşınmayı düşündüğünü söylemiyorsun herhalde, öyle değil mi?"

"Dediğim gibi, henüz bilmiyorum. Bu da dikkatle ele aldığımız başka bir olasılık."

Annie adeta elektrik çarpmış gibi sandalyesinden ayağa fırladı. "Peki ama ya..."

“Hiçbir karar alınmadı Annie. Max’le ikimiz işi ya satma ya da merkezimizi başka bir eyalete nakletme ihtimalinden haberin olmasını istedik.”

Kızının ağzı açılarak bir O şeklini almıştı. “Sen aklını mı kaybettin? Böyle bir şeyi gerçekten düşündüğüne inanmıyorum. Seattle’dan ayrılamazsın. Bu bizim evimiz... Senin evin,” diye düzeltti. “Bu çok saçma... Mantıksız.” Gözleri kısıldı. “Bunu yapmanı Max istedi, değil mi?”

“Annie tekrar söylüyorum. Hiçbir karar verilmedi.”

“Anne,” diye bağırdı Annie, neredeyse ağlamak üzereymiş gibiydi. “Bunu gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?”

“Aslını istersen ciddi bir şekilde üzerinde düşünüyorum.”

“Ve Max’ten neden hoşlanmadığımı anlamıyorsun, öyle mi? Şu yaptığına bak. Seni hepimizden uzaklaştırıyor... Andrew’dan ve Courtney’den. Ya bebek ne olacak? Ya ben?”

“Kaliforniya’ya gitmemi istediği için Max’i suçlayabilir misin?” diye usulca sordu Bethanne. Kızının gözlerinde gördüğü acıyla göğsü sıkıştıyordu. Onun acısını kendisi hissediyordu. “Max, Seattle’a her geldiğinde bir dram oluyor.”

“Ha, demek bunların hepsi benim suçum.” Öfkeli başkaldırının yerini nasıl da hızla üzüntü ve endişe almıştı.

“Bir tek sen değilsin Annie. Baban da duruma hiç yardımcı olmuyor.”

“Çünkü seni seviyor.”

Bethanne buna katılmıyordu. Grant kısa bir süre için sevgisine inandırmayı başarmıştı, ama gerçek rengi de kendini göstermişti. “Babanın pişmanlıkları olduğundan

eminim. Bir hata yaptı ve üzgün. Gerçek sorun egosu, başka bir erkeği ona tercih etmemi kabul edemiyor. Ölümsüz aşkını ileri sürebilir, fakat Grant'in gerçekten sevdiği tek kişi kendisidir."

"Bunu nasıl söylersin?" diye bağırdı Annie. "Sen Max'le evlendiğinden bu yana babamın ne halde olduğunu bilmiyorsun. Onun için endişeleniyorum anne. Sanki içindeki ışık sönmüş gibi. Hayatını bu kadar berbat bir şekilde mahvettiği için bir daha asla aynı olamayacakmış gibi hissediyor. Babamın sana ihtiyacı var ve sen ona sırtını dönüyorsun."

"Yeter Annie. Babanın artık evli olmadığımız için yaşamının yasını tuttuğundan ciddi olarak kuşkum var."

"Babamın sana karşı hissettikleri konusunda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Muhtemelen bilmiyorum, ama gerçek şu ki hiç umurumda değil: Bildiğim kadarıyla bizim evliliğimiz bitti ve bu yıllar önce oldu. Artık ikimiz de farklı insanlarız. Babanın iyi olmasını isterim, bunu gerçekten isterim, ama ben geri dönmüyorum. Eğer bunu kabul edemiyorsa, o zaman etmesinin zamanı geldi. Belki de ona yardım edecek kişi sensindir."

Annie sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi annesine öfkeyle baktı. "Babama nasıl böyle davranabiliyorsun? Çok soğuksun anne. Kalbin taş gibi." Bunun üzerine yanan bir binadan kaçır gibi ofisten fırladı.

Uzun uzun içini çekerek gerginlikten kurtulan Bethanne, pencereye doğru yürüdü ve Seattle manzarasına baktı. Belki de eski kocası konu olduğunda taş kalpliydi.

Sorun şuydu ki Grant ve Bethanne'nin ortak çocukla-

rı vardı. İlk torunları doğmak üzereydi ve kuşkusuz aile üyeleri daha da artacaktı. Ondan hiçbir zaman tamamen kurtulamayacaktı.

Daha yirmi dakika geçmemişti ki, Bethanne'nin cep telefonu çaldı. Arayan kısmında Grant yazıyordu. Annie'nin histerik bir şekilde ve ağlayarak babasına koştuğuna hiç kuşku yoktu. Ah, bu kız gerçek bir drama kraliçesi olmak için yaratılmıştı.

Bethanne nefes alıp vererek üç kez çalmasını bekledikten sonra telefonu açtı. "Evet Grant?" Aramasından rahatsız olduğunu anlamasını sağlamak için kesik kesik konuşuyordu.

"Eh, sana da iyi günler."

"Ne var aklında?" Bari konuya mümkün olduğunca çabuk girerse çabuk biterdi.

"Günün nasıl geçiyor?"

"İyi. Bölmen için bir sebep var mı?"

"Eh, evet," diye devam etti Grant, Bethanne gayrimenkul müşterilerini ikna etmek için aynı ses tonunu kullandığına emindi. "Pazar günü öğleden sonra yemeğe teşekkür etmek için Andrew ve Courtney telefon etti. Konuşurken onlara bebek odasının mobilyalarını almayı teklif etmeye karar verdim."

"Cömertlik etmişsin."

"Kendi annem babamla neler olduğunu tekrarlamak istemiyorum," dedi Grant.

Bethanne sesindeki mizahı duydu. Andrew doğmadan önce yeni bir beşik almaya güçleri yetmemişti ve bu yüzden Grant'in tamir etmek zorunda kaldığı ikinci el bir beşik satın almışlardı. Cilas kurduğunda Grant yeniden

monte etmeyi başaramamıştı. İki vidası kaybolmuştu ve Grant kuruncaya kadar neredeyse deliye dönmüştü.

İşin komik tarafı Grant'ın annesiyle babası ilk torunları için öylesine heyecanlanmışlardı ki Bethanne ve Grant kendilerini ziyarete geldiğinde kullanmak için kendi evlerinde tuttukları yeni bir beşik almışlardı. Yepyeni bir beşik.

"Benimle birlikte biraz alış veriş yapmak isteyeceğini umuyordum," diye devam etti Grant. "Bunlara ne kadar bütçe ayırmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Bebek mobilyası aklıma gelmeyeli yıllar oldu. Günümüzde beşikler nasıl hiç bilmiyorum."

"İnternette bakman daha kolay olmaz mıydı?"

"Elbette olurdu, ama eşyayı görüp dokunsam, sağlamlığını denesem daha iyi olur gibi geliyor."

"Yanına Andrew'u almalısın. O böyle şeyleri benden çok daha iyi biliyor."

"Haklısın, öyle yapayım." Grant duraksadı.

"Annie seni aradı değil mi?" Madem Grant söylemiyordu, kendisi söyleyecekti.

"Evet," diye itiraf etti Grant, belirgin bir isteksizlikle.

"Bebek beşiğiyle alakalı tüm bunlar Kaliforniya'ya taşınmam konusunda benimle konuşmak için bir manevra." Grant'ın tüm bu alışveriş planına kanacak kadar ahmak olduğuna inanması Bethanne'yi şaşırtıyordu.

"Bebek için mobilya almayı istiyordum," diye üsteledi Grant.

"Dediğim gibi, çok cömert davranıyorsun. Eminim Andrew ve Courtney de bunu takdir edeceklerdir."

"Bethanne konuşmamız lazım." Çok ciddi ve son derece sıkıntılı konuşuyordu.

“Açıkçası seninle benim konuşmamız gereken bir şey düşünemiyorum. Ben meşgulüm Grant. Yürütecek bir işim var, bu yüzden söyleyeceğin önemli bir şey yoksa gitmek zorundayım.”

Sözleri Grant’i şaşırtmış görünüyordu. “Bethanne...”

“Hoşça kal Grant.”

“Haklısın,” dedi Grant, lafını keserek. “Artık aynı kadın değilsin.”

Bu yeni bir haber olmamalıydı. Bethanne hiç vicdan azabı hissetmeden konuşmayı bitirdi.

Tam ofisten çıkmadan önce Max aradı. Ses tonu Bethanne’yi kaplayan sıcak bir okyanus esintisi gibiydi.

“Günün iyi geçiyor mu?” diye sordu Max.

“İyi gidiyor,” diye temin etti Bethanne. Arka planda depodan gelen sesleri duyabiliyordu.

“Annie’yle durumlar nasıl?”

“Gergin.”

“Hâlâ kızgın mı?”

Bethanne onu kıızıyla kavgasına daha fazla sürüklemek istemiyordu. “Muhtemelen Kalforniya’ya taşınmak istediğimi söyleyerek duruma pek de yardımcı olmadım.”

Bir an hatta sessizlik oldu. “Tahminimce haber pek de iyi karşılanmadı.”

Bethanne güldü. “Öyle de denebilir, ama Annie’nin kendi planlarını yapabilmesi için bol bol zamanı olduğunu bilmesi gerekiyor.”

“Doğru.” Annie’yle olan bu durum son derece sıkıntı verdiği için Bethanne konuyu değiştirdi. “Sen ve Rooster döndüğünüz ve emniyette olduğunuz için şükrediyorum.”

“Biz... Aralıksız sürmeye karar vermemize pek memnun olmadığını biliyorum, fakat iyi sonuçlanan her şey iyidir, değil mi?”

Max'in ara vermeden saatlerce yolda olduğunu öğrenmek Bethanne'yi sarsmıştı. Yorgun argın motosiklete binmek ölümcül bir kombinasyondur. “İyi ki bana önceden söylemedin.”

Max güldü. “Hatırladığım kadarıyla sadece seninle zaman geçirebilmek için yirmi dört saat yolculuk yapalı çok uzun zaman olmadı.”

“Eğer ne yaptığını bilseydim o zaman da endişelenirdim.”

“Kendini yiyip bitirme, her şey yolunda, ikimiz de güvende ve sağlamız.”

Max ofiste olduğunu öğrendiğinden artık rahatlamıştı, tartışmanın faydası yoktu. “Daha uzun konuşabileceğimiz zaman beni ara, olur mu?”

“Tabii tatlım, ama unutma, bu akşam şu Kendall-Jackson yemeği var.”

“Biliyorum.”

“Artık Annie için üzölmek yok, tamam mı?”

“Tamam.” Ardından merakına engel olamayarak sordu. “Rooster nasıl?”

Max güldü. “Korkarım doğru dürüst düşünemeyecek kadar akli havada.”

“Öyle mi?” Bu ilginç bir gelişmeydi.

“Bu hali tanıyorum, çünkü seninle tanıştıktan sonra ben de aynı durumdaydım. Şu aralar yaptığımız her sohbet onun kapasitesinin çok ötesinde. Neredeyse söylediğim her şeyi tekrarlamak zorunda kalıyorum, akli o kadar bulutlarda ki beyni etkilenmiş.”

“Peki sana da mı öyle olmuştu?”

“Seni ilk gördüğüm anda başımın dertte olduğunu biliyordum. Kalbime sahip olduğun o andan itibaren her şeyden vazgeçebilirdim. “

“Ah, Max, seni çok seviyorum.” Bu yorucu günün ardından Max’in sözleri Bethanne için merhem olmuştu. Önce Annie’yle konuşmuş, ardından Grant’in kendisini manipüle etme çabalarını izlemişti.

“Gelecek ne getirirse getirsin üstesinden geliriz. Annie için üzgünüm.”

Bethanne ikisinin doğru karar vereceklerini biliyordu. Yaşamlarını ve işlerini etkileyecek kararlar. Belki de hepsinden önemlisi bunun çocukları üzerinde olacak etkisiydi.

Bölüm Yirmi

Lydia tüm perşembe sabahı dükkânda meşguldü. Neyse ki yardım için Margaret vardı. Örgü dersi birazdan başlayacaktı ve sınıfın dolu olmasını bekliyordu. Aynı zamanda bütün gün Casey'nin sosyal hizmet uzmanı Evelyn Boyle'un telefonuna geri dönmesini beklemişti, ama ne yazık ki telefon çaldığında bir müşteriyle birlikteydi, bu yüzden Margaret hattı alırken Lydia durup bekledi.

Margaret elini ahizeye koyarak, "Arayan Evelyn," dedi.

"Müsaade ederseniz," dedi Lydia başarılı bir örgücü olan müşterisine. "Bu telefona bakmam gerekiyor."

"Elbette," dedi kadın. "Sorun değil, ben kendi kendime bitirebilirim."

Lydia aceleyle küçük ofisine giderek kapıyı kapadı. Masasına ulaşıncı koltuğa çöktü.

"Evelyn?" dedi Lydia.

"Lydia sesli mesajını aldım. Daha önce telefon edemediğim için üzgünüm, çok yoğun bir haftaydı. Sorun nedir?"

Şimdi Casey'nin sosyal hizmet uzmanı telefodayken Lydia nereden başlayacağından emin değildi. "Sadece bir soru soracaktım," dedi, bunu gereğinden fazla abartmayı istemiyordu.

"Belli ki önemli bir soru. Senin hiç bu kadar sıkıntılı konuştuğunu duymamıştım. Bana neler olduğunu anlat."

"Casey için endişeleniyorum," dedi Lydia fısıldayarak, ki bu muhtemelen fazlasıyla belliydi.

"Son zamanlarda korkunç, çok korkunç kâbuslar görüyor."

"Bana onları anlat."

Lydia sertçe yutkundu. "Çılgılık atarak uyanıyor ve o kadar çılgına dönüyor ki yatışıp yeniden uyuyabilmesi için bir saat veya daha fazla yanında kalmam gerekiyor. Evelyn, zavallı kız titriyor ve tüm gücüyle bana sarılıyor."

"Rüya neyle alakalı?"

Lydia anne olarak kendisini fena halde başarısız hissetti. "Bilmiyorum, bu konuda konuşmayı reddediyor."

"Bu olağandışı değil. Bu kâbusların ne zaman başladığını bana söyleyebilir misin?"

"Bir süre oldu," diye yanıtladı Lydia, son birkaç ayı düşünerek. "Başlangıçtan beri kâbusları vardı, ama böyle değildi. Çılgılık atarak uyanmaları onu evlat edinmemizden yaklaşık bir yıl sonra başladı."

"Casey'nin ergenliğe geçtiği sıralarda mı?"

"Evet." Şöyle bir düşününce Lydia ilk kâbusun Casey adet görmeye başladıktan kısa süre sonra olduğunu hatırladı. Gecenin orta yerinde çılgılıklarıyla tüm evi ayağa kaldırmış, herkesin ödünü koparmıştı.

"Bu çocuklarda buna benzer rüyalar sık sık olur," diye

açıkladı Evelyn. “Pek çoğu ve buna Casey’yi de dahil ediyorum, beş-altı yaşına kadar senin benim ömür boyu karşılaşacağımızdan fazla travmayla karşılaşırılar. Kimisi hayal edilemeyecek kadar çok şiddete ve tacize maruz kalır.”

“Casey?” soru sorarken Lydia’nın sesi titriyordu. Tüm kalbiyle sevdiği bu çocuğun herhangi bir tacize maruz kalmış olması düşüncesi onu derinden üzüyordu.

“Bende sadece kabataslak detaylar var. Tüm söyleyebileceğim ev yaşamının devletin onu aileden uzaklaştırmasını gerektirecek kadar kötü olduğu. Hem Casey’yi, hem de ağabeyini.”

“O sırada üç yaşındaymış.” Lydia kızının bebekliğinin sadece temel detaylarını biliyordu. Casey yaşamının büyük kısmında, Washington eyaletinin koruması altında ve koruyucu aile programında olmuştu.

“Bu çocukların duygusal olarak başlarına gelenlerin üstesinden gelebilmeleri için,” diye açıklamaya devam etti Evelyn, “zihinleri anıları bastırır. Daha sonra tüm bu çalkantılı ergenlik hormonları ortaya çıktığında, anıların yüzeye yeniden çıkması ender bir durum değildir. Ve böyle olduğunda travmatik olabilir.”

“Bu anılar rüyalara mı dönüşüyor?”

“Her zaman olmaz ama bu olağandışı değildir.”

“Casey için danışmanlık tavsiye eder misin?” Zaten dar olan bütçeleriyle yaşam mücadelesi verirken, Lydia Brad’le bu ilave masrafı karşılayacak parayı nereden bulacaklarını bilmiyordu. Bununla birlikte, eğer Evelyn Casey için danışmanlık önerecek olursa, kızlarına yardım etmenin bir yolunu bulacaklardı.

“Rüyalar ne sıklıkta?”

Lydia'nın sosyal hizmet uzmanı için kesin bir cevabı yoktu. "Başlangıçta ara sıra oluyordu ama son zamanlarda..."

"Gitgide daha sık oluyor."

"Evet," diyerek kabul etti Lydia. "Bu hafta daha şimdiden iki kere gördü. Casey'nin cesur bir kız olduğunu biliyorsun ve bu rüyalar onu bile korkutuyor. Bana sarılıp titriyor, gitmeme izin vermiyor." Son rüyayı hatırlayınca Lydia'nın içinden gözyaşları kabardı. Casey kendisine o kadar sıkı sarılmıştı ki Lydia'nın kollarında morluklar oluşmuştu.

Evelyn duraksadı. "Onunla konuşmamı ister misin?"

Kızının buna pek hevesli olmayacağını söylemeye gerek yoktu. "Casey'nin buna nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Bu rüyalardan ne zaman bahsetsek konuyu tamamen kapatıyor. Sanki bunlardan neredeyse utanıyor gibi... sanki onları kontrol edebilirmiş gibi." Bir süre önce Evelyn son kez uğradığında, ev ziyareti sırasında Casey hüzünlü ve sessiz bir hale bürünmüştü.

"Casey hâlâ okuldan sonra dükkâna uğruyor mu?"

"Artık lisede olduğu için o kadar sık olmuyor."

"Bu öğleden sonra orada olacak mı?"

Örgü sınıfı olduğunda Casey genellikle yüncü dükkânına uğrayıp dersi izlemeyi ilke edinmişti. "Olur sanırım, ancak..." Bu Lydia'yı derinden kaygılandıran başka bir konuyu gündeme getirmişti. "Casey anneme çok yakın... ve Evelyn, Casey'ye neler olacağından çok endişe duyuyorum, eğer annem..."

"Ölürse mi?" Evelyn onun yerine tamamlamıştı.

"Evet," diye fısıldadı Lydia, sesi çatlamıştı. "Bazen an-

nemi hayatta tutanın Casey olduğunu düşünüyorum. Keşke ikisini birlikte görebilseydin. Çok komik bir ikili oluyorlar. Annemin aklı karışıyor ve şaşıyor, ben ona karşı sabırlı davranmak için mücadele verirken Casey olabildiğince nazik ve sevgi dolu oluyor. İkisi birlikte saatler geçiriyorlar.”

“Bu harika bir şey ve anlaşılabilir. Annen Casey’ye köklerini, aile duygusu, aidiyet duygusu veriyor. Tüm bunlara ve daha fazlasına özellikle şimdi ihtiyacı var.”

“Ama ne olacak, biliyorsun... Annem gidince. Bununla ille de ölmesini kastetmiyorum. Her hafta normal işlev kapasitesini git gide daha fazla kaybettiğini görüyorum.”

“Lydia gereksiz yere endişelenme. Konuları zamanı geldiğinde ele al.” Evelyn mantığın sesiydi, son derece sakin ve soğukkanlıydı. “Bu öğleden sonra dükkâna uğramayı ihmal etmeyeceğim. Örgü dersi hâlâ perşembe öğleden sonraları mı oluyor?”

“Evet, Casey’nin de burada olacağından oldukça eminim.”

“İyi, eğer gelmezse seninle sohbet edebilirim.”

Evlat edinme işlemleri üç yıl önce tamamlanmış olduğu halde Evelyn’in kendi kaygılarını dinlemeye ve Brad’le ikisine tavsiyelerde bulunmaya istekli olmasına minnettardı.

Beklenildiği gibi Casey okuldan hemen sonra yüncü dükkânına geldi. Neşeli bir ruh halindeydi.

“Merhaba anne,” deyip kapıdan rüzgâr gibi içeri girdi. Kedi uyanmadı ama vitrinde sergilenen yumuşacık yünlerin arasında kıvrıldı.

Lydia kısa süre önce sosyal hizmet görevlisiyle konuş-

tuğu aynı ofise Casey'nin sırt çantasını atışını izledi. "Okul nasıl geçti?" diye sordu.

"İyi. İngilizce dersi için *Moby Dick* okumam gerekiyor. Bir balina hakkındaki kitabı kim okumak ister ki? Öğretmenler kaç sayfa olduğunu bilmiyorlar mı? Bahse girerim milyon tane kelime vardır. Okuldayken senin de okuman gerekmiş miydi?"

"Okudum," dedi Lydia ve doğruyu söylemek gerekirse koca cildi bitirmekte zorlanmıştı, ama kızına bu kadarını itiraf etmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildi.

"Peki gerçekten baştan sona kadar okudun mu?" diye sordu Casey kuşkuyla gözlerini kısarak.

Lydia tereddüt etti.

"Her bir kelimeyi?" diye sıkıştırdı Casey.

Lydia kendisini köşeye sıkışmış hissederek dürüstlüğün en iyi politika olduğuna karar verdi. "Her bir kelimeyi değil. Bu konuda bir tez yazmam gerekiyordu ve bu yüzden dayanabileceğim kadarını okuyarak hikâyenin özünü kavradım."

"Ne not aldın?"

"Hatırlamıyorum."

"Anne. Sen de yapıyorsun. Eminim büyükannem ödevini saklamıştır. Seninle ve Margaret'le alakalı her şeyi saklıyor."

Annesi onun ve Margaret'in tüm okul ödevlerini saklamış olabilirdi, ama artık yoktu. Annesini yıllarca topladığı işe yaramaz hatıraların büyük bir kısmının çöpe gittiğini söyleyerek üzme yerine hâlâ sahip olduğunu varsaymasına izin vermek en iyi yol olarak görünmüştü.

"Sanırım başarılı olmuştum," diye sonunda itiraf etti Lydia.

“Biliyordum,” diye mırıldandı Casey. “Yalnızca biliyordum. Bunun benim üzerimde nasıl baskı oluşturduğunu biliyor musun?”

“Baskı mı?” diye tekrarladı Lydia.

“Evet. Ben senin kızınım ve şimdi öğretmenler benim de senin kadar parlak olmamı bekliyorlar.” Gülümseyince Lydia kızının ona takıldığını anladı.

Lydia güldü ve içgüdüsel olarak Casey’yi kucakladı. Bu genç kızın bir kâbustan dehşet içinde uyanıp çok korkan aynı genç kız olduğuna inanmak zordu.

Saat dört olduğunda, haftada iki kere birlikte örgü örmekten zevk alan kişilerle masa dolmaya başladı. Bir şekilde, perşembe öğleden sonra grubu salı günü buluşanlardan daha kalabalıktı. Saat dördü çeyrek geçe sandalyeler dolmuştu ve ikinci bir masa ilave edildi.

Bethanne’yle Lauren yan yana oturdular ve fırsat bulunca Lydia da ikisine katıldı.

“Bebek battaniyeleri nasıl gidiyor?” diye sordu. Bethanne kayda değer bir ilerlemede bulunmuş görünüyordu, oysa Lauren bordür ilmeklerinin ötesinde birkaç sıradan fazla örmüşe benzemiyordu.

“Şimdiye kadar gayet iyi,” diye yanıtladı Bethanne.

“Ben benimkine ancak başlıyorum,” diye itiraf etti Lauren.

Bethanne sırtıttı, yeni arkadaşına takılmaktan keyif alıyor gibiydi. “Çünkü bu hafta her gece iki-üç saat telefondaydı, Rooster’la konuşuyordu.”

Lydia, Lauren’in kızardığına yemin edebilirdi.

“Rooster’ı seviyorum,” diye lafa karıştı Casey, elinde dantel tığla yanlarına gelmişti. Margaret’in yardımıyla, tığ

işi yapmak Casey'ye şişle örmekten çok daha kolay gelmişti.

"Lauren de Rooster'ı seviyor," dedi Bethanne sıradan bir şekilde.

"Tamam, kabul ediyorum. Onu ben de seviyorum, ama yakında gidiyor, bu yüzden birbirimize mümkün olduğunca çok zaman ayırıyoruz."

"Gidiyor mu?" diye sorguladı Casey. "Ayın dönüşünü izleyemeyecek, değil mi?"

"Hayır, Yeni Zelanda'ya gitmek üzere."

"Gene de istersen her gün konuşabilirsin, bunu biliyor musun?" Casey sanki uzak mesafe iletişiminde uzmanmış gibi güvence vermişti. "Sadece birkaç peniye saatlerce konuşabileceğin bir hesap oluşturmaya yardımcı olabilirim."

"Birkaç peni mi?"

"Tabii. Cep telefonunu ver bana." Casey külçe gibi Lauren'in yanına çökerek Lauren'in çantasından çıkardığı telefonu aldı. Rooster'a ulaşabileceği telefon numarasını sordu, Lauren numarayı verdi. Casey rakamları tuşladı ve birkaç dakika içinde Rooster hattaydı.

"Lauren?" Sesi hoparlörden geliyordu ve masadaki herkes dinlemek için durmuştu.

"Merhaba Rooster, ben Casey."

"Merhaba. Nasıl oluyor da Lauren'in telefonu sende oluyor?"

"Çünkü ben ona sen Yeni Zelanda'dayken internet üzerinden ikinizin telefonla nasıl bağlantı kuracağınızı gösteriyorum."

"Ya. Şu anda neredesin sen?"

"*Bir Yumak Mutluluk'ta.*"

“Tamam. Telefonun hoparlörünü kapatıp Lauren’e verir misin?”

“Tabii ki.” Casey telefonu Lauren’e verdi.

Lydia, Lauren’in Rooster’la temasta kalmasının ne kadar iyi olduğunu farkında olduğundan emindi ve arkadaşının genç kızın coşkusunu bastırmamasını takdir ediyordu.

Lauren konuşurken telefonu bir mesaj geldiğini belli ederek ses çıkardı. Lauren, Rooster’a fısıldayarak veda ettikten sonra telefonu kontrol etti. Tepkisi mesajın sürpriz olduğunu gösteriyordu.

“Sorun mu var?” diye sordu Lydia, Lauren’in yakınlar da o televizyon spikerinden ayrıldığını hatırlamıştı.

“Hayır, işverenimin kızından geliyor. Onda telefon numaram olduğunu bilmiyordum.” Lauren telefonu çantasına koydu. “Daha sonra cevap vereceğim,” dedi ve tekrar kaşlarını çatarak Casey’den yana baktı. “TOGÜK’ün ne demek olduğunu biliyor olabilir misin?”

“Tabii. *Tamamen Obsesif Gerçekten Üşütük Kişi* yazmanın kısaltması.”

“Anlaşıldı,” dedi Lauren, şimdi sırtıyordu. “Katie’nin bunda çok hatalı olduğunu sanmıyorum.”

Bir cınlamayla kapı açıldı ve içeri Evelyn Boyle girdi. Lydia, Casey’nin sanki Evelyn onu başka bir eve, başka bir aileye götürmek üzere çantalarını toplamasını bildirmesini bekliyormuş gibi gerildiğini gördü. Lydia kızının yanına eğilip elini tutarak hafifçe sıktı.

Casey kaşlarını çatarak Lydia’ya baktı, gözleri irileşmişti ve yüzünde sabırsız bir ifade vardı. “Buraya yün için mi geldi?” diye sordu Casey.

Kızının elleri Lydia'nın daha önce hiç görmediği şekilde, sanki bir şey tırmalıyormuş gibi sinirden seğiriyordu.

"Çoğu kişi bir yüncü dükkânında bunu arar, şaşkın," dedi Lydia, Evelyn'in ziyaretini hafife alarak. Sosyal hizmet uzmanını selamlamak için kalktı, ama normalde çok dışa dönük ve sokulgan olan Casey sessizce süpürge sopası gibi dimdik oturup onun sırtına bakarak masada kalmaya devam etti.

Evelyn'in peşinden içeri bir müşteri girince Lydia yeni gelene yardım etmek için yanına gitti. Geri döndüğünde Lydia, Evelyn'i Casey'yle çene çalarken buldu. Ancak kızı tepkisiz ve suskun görünüyordu. Süpürge sopası çelik levha haline gelmişti.

Evelyn gelmesinin üzerinden en fazla on dakika geçtikten sonra gitti. Sosyal hizmet uzmanı kapıdan çıkar çıkmaz Casey, yerinden fırlayarak Lydia'ya yaklaştı.

"Ona sen söyledin," dedi gözleri öfke ve suçlamayla parlıyordu.

"Hayatım, babanla ben senin için endişeleniyoruz."

"Neden ki?"

"Çünkü sana yardım etmek istiyoruz," diye ısrar etti Lydia. Masanın etrafındaki örgücülerin durup ikisine baktıklarını gördü. İlginin merkezi olmak Lydia'yı her zaman utandırır ve şimdi burada tüm dükkânın önünde kızıyla kişisel bir konuşma yapıyordu. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" diye sordu, içinden Casey'nin şu anda bundan vazgeçmesi için dua ediyordu.

"Hayır, olmaz. Bunu tekrar falan konuşmak istemiyorum. Anladın mı?"

Lydia hemen cevap vermeyince Casey gene patladı.

“Anladın mı?” Genç kız abartılı bir duygu patlamasıyla Lydia’nın ofisine koşturdu, sırt çantasını kaparak kapıdan fırladı.

Lydia birkaç rahatsız dakika boyunca yerinden kıpırdamadı. Nefes bile alamıyordu. Bir yeni yetmeyi büyütme konusunda pek deneyimi olmadığından, ne yaptığını bilmez halde hissediyordu. Evelyn’e ulaşmanın Casey’ye yardım etmesine yardımcı olacağını ummuştu. Bunun yerine tam tersini yapmış gibi görünüyordu.

Lydia yeniden nefes alıp hareket edebilince masaya geri döndü, yerine oturdu ve örgüsüne uzandı. Yünleri çekiştirirken elleri hafifçe titriyordu.

“Düzelecek,” diye güvence verdi Bethanne.

“Ben de öyle umuyorum,” diye fısıldayarak karşılık verdi Lydia.

Bölüm Yirmi Bir

Bethanne öğle yemeği için dışarı çıktığı sırada Annie'nin masasına bıraktığı nota baktı.

Konuşmamız gerekiyor. Saat altıda Fransız Kafesi'nde buluşalım.

Annie'nin Max'e duyduğu hoşnutsuzluk son tartışmalarından bu yana artmış gibiydi. Kızı hemen hemen iki hafta boyunca Max hakkında kendini beğenmiş sözler etmekten keyif almıştı. Genellikle bıyık altından söylenen ama hedefi vuran üstü kapalı eleştiriler. Barışı koruma çabasıyla, Bethanne öfkeli bir karşılık vermemeyi başarmıştı. Ama kontrolü tehlikeli bir şekilde azalmaya başlamıştı. Bethanne itidal sahibi olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu ve normal koşullarda da öyleydi. Ancak Annie'nin davranışları çığırından çıkıyordu ve Bethanne bunun böyle devam etmesine izin veremezdi. Öyle bir noktaya gelmişti ki, Grant'ten kızıyla konuşmasını gerçekten düşünmeye başlamıştı.

Bethanne'nin bu tuhaf durumda eski kocasından yar-

dım istemenin onun ekmeğine yağ sürmek olacağını anlaması uzun sürmedi. Annie'nin Max'e karşı bu kadar güçlü bir antipati duyduğunu ve annesini perişan ettiğini öğrenmekten Grant'ın zevk alacağı kesindi. Bu düşüncenin onun devasa egosunu daha da şişireceğinden de oldukça emindi.

Annie'nin tutumu kesinlikle bir sorundu, ama Bethanne tek başına bunun üstesinden gelebilirdi. Bethanne'nin masasına not bırakmanın dışında Annie bütün gün annesinden kaçınmayı başardı ve doğrusunu söylemek gerekirse Bethanne buna müteşekkirdi. Yürütecek bir işi vardı.

Annie'den gelen bu akşam yemeği davetinin iyiye işaret olmasını umuyordu. Belki de Annie barış yapmaya hazırdı. Bethanne'nin tüm istediği kızının Max'e karşı saygılı olmasıydı. Can dostu olmaları şart değildi.

Fransız Kafesi telaşlı sadık müşterilerle yoğundu. Hava bulutlu ve yağmur tehdidi altında olduğu için dışarıda yemek yemek mümkün olmayacaktı ve Bethanne bunu tercih ediyordu. Eh, elden bir şey gelmezdi.

Birkaç dakika bekledikten sonra boş bir masa buldu ve bir ekmek kâsesinde servis edilen ev yapımı deniztarağı çorbası sipariş etti. Annie'nin de oranın deniztarağı çorbasını sevdiğini bildiği için, kızı için de ikinci bir sipariş verdikten sonra Annie'nin kendisine katılmasını bekledi.

Saat altıyı on geçte Bethanne gitgide sinirlendiğini fark etti. Annie genel olarak dakikti ve bu buluşmayı onun istediği düşünüldüğünde, en azından zamanında gelebilirdi.

Beş dakika sonra Bethanne'nin siparişi geldi ve kendi yemeğini soğutacağına kaşığına uzandı. Kafenin kapısı açıldığında ilk lokmasını yeni yutmuştu. Sadece gelen Annie değildi.

Annie'nin yerine içeri Grant girdi.

Bunun kızının Bethanne'yi eski kocasıyla konuşmak zorunda bırakmak için kurduğu bir tertip olduğu aşikardı. Bethanne hızla gerildi, içermiş ve sinirlenmişti.

"Üzgünüm, geç kaldım," dedi Grant sanki baştan beri plan buymuş gibi. "Annie nerede?" Sanki kızını arıyormuş gibi etrafına bakındı.

Bethanne inanmadı. "Senin buna dahil olmadığına inanmamı gerçekten beklemiyorsun herhalde, değil mi?"

Grant'in tebessümü bir yerine konmayı bekleyen bir bulmaca parçası gibi yüzüne oturuverdi. "Ah, senin hemen anlayacağını bilmeliydim." Ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına yerleştirdikten sonra oturdu. "Deniztarafı çorbasını çok severim. Benim için de sipariş ettiğin için teşekkürler."

"Siparişi senin için vermedim," diye hatırlattı Bethanne, yarı yarıya kalkıp gitmeye hazır halde. Öte yandan belki de şüpheleri gidermek iyi olurdu.

"Biliyorum." Cana yakın bir şekilde kaşığına uzandı. "Benim telefonlarımdan, e- postalarımdan, mesajlarımdan hiçbirine cevap vermedin," dedi Grant, sanki derinden incinen duygularını gözardı ediyormuş gibi.

"İşim vardı." Bu doğru olduğu halde başka bir sebep mevcuttu, Bethanne'nin eski kocasına söyleyeceği hiçbir şey yoktu.

"Bana hileye başvurmaktan başka çare bırakmadın," dedi pişman bir bakışla. "Beni buna zorlamasaydın Annie'den yardım istemezdim. Bunu yapmana izin veremem Bethanne. En azından beni dinle."

"Konu benim Kaliforniya'ya taşınmamla mı alakalı?"

“Bundan da fazlası,” dedi Grant, gözleriyle ona yalvarıyordu. “Artık Max’le evli olduğunu idrak ediyorum ve taşınıp taşınmama kararı tamamen Max’le senin aranda.”

“Teşekkür ederim. “ Lafını keserse konu üzerinde daha fazla konuşmayacağını umuyordu.

“Ama...”

Bethanne bir yerlerden bir itiraz çıkacağını tahmin etmeliydi. “Dinle Grant,” diyerek daha lafına devam etmeden onu durdurdu. “Hemen şimdi kesebilirsin. Bu benim kocamla verdiğim bir karar. Senin tavsiyelerini ne sordum, ne de istiyorum.” Sözleri sert olmasına rağmen bunun duygusal değil, pratik bir yanıt olduğunu anlaması için heyecandan uzak bir tutumla konuşuyordu.

Grant sanki sözleri yüreğini parçalamış gibi gözlerini kırıştırdı. Biraz sonra başını salladı. “Bunu kabul edebilirim.”

“İyi.”

Grant işaret parmağını kaldırdı. “Tek bir şey söyleyebilir miyim?”

Bethanne içini çekerek duraksadı.

“Bu Annie’yle alakalı.”

Bethanne derin bir nefes alarak başını salladı. Kendisine ne söylemek üzere olduğunu tahmin edebiliyordu, ama konuşmasına izin verdi.

“Eğer Kaliforniya’ya taşınmayı ve işini nakletmeyi seçtiysen, Annie de başka bir yerde iş aramaya karar verdi.”

Bu tam da Bethanne’nin şüphelendiği şeydi. “Bunu sana kendisi mi söyledi?”

“Evet, neredeyse her gün konuşuyoruz.”

“Hiç kuşkusuz.” Bu sonucu Bethanne zaten düşün-

müştü. “Bu tabii ki Annie’nin kararı ve herkesin hayrına olabilir.” Özellikle de kızının mevcut tutumu devam edecekse.

“Bu olasılığı Andrew’la konuştuğunu düşünüyorum. O ne dedi?” diye sordu Grant, dikkatini bir kez daha yemeğine çevirerek. Çorbasından bir yudum daha aldı ve ekmek kâsesinin kenarını sıyrarak höpürtüyle içti.

“Sen onunla da konuşmuyor musun?” diye sordu Bethanne, saygısız konuşmamak için elinden geleni yapıyordu.

“Annie’yle konuştuğum kadar sık değil.”

Çünkü Andrew babasını biliyordu ve Grant’e kız kardeşi gibi sarsılmaz bir sadakatle güvenmiyordu.

“Andrew ben ne karar alırsam destekliyor.”

“Ben de öyle,” diye güvence verdi Grant.

Kahkahasını bastırmak zor olmuştu. Grant kendi amaçları nedeniyle Bethanne’yi Seattle’da tutmak için geçerli her vasıtayı kullanırdı. Bethanne bundan bir saniye bile şüphe etmemişti.

Grant başını eğip çorbasını karıştırdı. “Seni özleyeceğim.”

Bethanne cevap vermedi.

“Başka bir eyalete taşınmayı tercih etmenin ve ilk torunumuzun keyfini sürecektik kadar yakında kalmamanın beni üzdüğünü itiraf ediyorum.”

“Sık sık ziyaret edeceğim.” Ve zamanın izin verdiği ölçüde öyle de yapacaktı. Bethanne’nin çocuklarını ve torununu terk etmeye hiç niyeti yoktu.

Grant kaşığını bıraktı. “Demek kararını çoktan verdin. Taşınıyor musun?”

“Daha önce Annie’ye de söylediğim gibi, henüz karar vermedim.”

Grant başını salladı ve iştahı kaçmış gibi yemeğini yana itti. “Açık sözlülüğünü takdir ediyorum. Seninle Max için her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim.” Saatini kontrol etti. “Bu akşam bir sunumum var,” diyerek sandalyesini geriye itti ve kalktı.

“Anladığıma göre emlak piyasası yeniden toparlanıyor,” dedi Bethanne sohbet eder gibi.

“Öyle. İyi birkaç ay geçirdim.”

“Tebrikler.”

Grant tereddüt ederek parmak uçlarını masaya sürüttü. “Sensiz hiçbir anlamı yok Bethanne.” Bunun üzerine döndü ve kafeden çıktı.

Bethanne çorbasını bitirdi, hesabı ödedi ve oradan ayrıldı. Bu dalavere için Annie’yle daha sonra hesaplaşacaktı.

Bethanne eve girince üstünü değiştirip rahat bir kıyafet giydi, yatağına oturarak Max’in telefon etmesini bekledi. Hafta sonunu kendisiyle geçirmek için cuma günü öğleden sonra uçakla Kaliforniya’dan gelecekti. Onu son görmesinden bu yana sadece bir hafta geçmiş olmasına rağmen, çok daha uzun gelmişti. Bu ayrılıklar her ikisini de zor geliyordu.

Telefon tam söz verdiği zamanda geldi. “Merhaba hayatım,” diye selamladı Max. “Günün nasıl geçti?”

“Yoğun. Seninki?”

“Yoğun. Rooster’la konuştum.”

“Yeni Zelanda’dan mı?”

“Evet, görünüşe göre oldukça mutsuz.”

Bethanne gülümsedi ve yatağın başucu boyunca istif-

lenmiş dekoratif yastıklara yaslandı. "Birkaç gün tatil yapıp ülkeyi araştıracağı bu yolculuk için sabırsızlanıyor sanıyordum."

Max usulca güldü. "Bu Lauren'le tanışmadan önceydi."
"Ah, zavallı Rooster."

Max kıs kıs güldü. "Sanırsın kendi kontrolleri dışında gelişen koşullar yüzünden ayrı düştüler."

"Hey, hey," diye payladı Bethanne. "Eğer doğru hatırlıyorsam, sen ülkenin yarısında beni takip etmekte ısrar edince Rooster seninle birlikte yolculuk yapmıştı. Ona karşı bu kadar sert olma. Âşık ve ben bunu gördüğüme çok memnunum."

"Bu seninle benden farklı."

"Ya?" diye dalga geçti Bethane. "Peki nasıl oluyor bu?"

Görünüşe göre bir cevap oluşturmak için Max birkaç dakikaya gerek duymuştu. "Tamam, sen kazandın, onun için de bizimkiyle aynı. Yakınlarda hiç Lauren'le konuştun mu?"

"Geçen hafta yüncü dükkânından bu yana konuşmadım, ama dediğine göre o da Rooster'ı özlüyor. Yakında patronuyla Las Vegas'a gidiyor."

"İş mi eğlence mi?"

"Dediğine göre ikisinden de biraz. Tıpkı Rooster gibi."

"Rooster'la Lauren konuşmuyor değiller. Anladığım kadarıyla zaman farkına rağmen birbirleriyle konuşarak telefonda bol miktarda zaman geçiriyorlar. Rooster'ın herhangi bir iş başarması mucize olur."

Bethanne, Max'in arkadaşına karşı anlayışlı davrandığını hissediyordu. "Hepiniz biraz daha anlayışlı olabilirsiniz."

“Tamam, haklısın. Sana sıırıslıklam âşık olmamın üzereinden çok zaman geçmediğine bakılırsa, anlayışlı olmalıyım herhalde.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Kocasına hissettiği duyguların on misli arttığına bakılırsa, kesinlikle çok sevinmişti.

“Rooster’ın âşık olduğunu görmek çok hoşuma gidiyor. Senin bana yaptığın gibi Lauren de Rooster’ın hayatını altüst etmiş gibi görünüyor.”

“Gördüklerime bakılırsa Lauren de ona karşı aynı şeyleri hissediyor.”

Max neredeyse konuyu gündeme getirmekten ödü kopuyormuş gibi duraksadı. “Ee, Annie’yle yemeğiniz nasıl geçti?”

Günün erken saatlerinde Bethanne Max’e nottan söz eden bir mesaj çekmişti. Grant’le buluşmasından söz edip etmeme konusunda mücadele verdikten sonra çabucak kocasından sır saklamanın iyi bir fikir olmadığına karar verdi.

“O kadar mı kötü?” diye sordu Max, karısı hemen cevap vermeyince.

“Bir entrikaydı. Annie yemekte yoktu.”

“Dur tahmin edeyim. Onun yerine Grant geldi.”

“Aynen.”

“Peki söyleyecek ne buldu?” Max’in sesi dikkate değer şekilde soğuklaşmıştı.

“Pek fazla değil ama denedi. Kaliforniya’ya taşınmam ihtimali hakkında onun neler hissettiğini bildiğimden emin olmak istiyordu.”

“Eminim öyledir,” dedi Max aynı buz gibi sesle.

“Ona aklındakileri söyleme fırsatı vermedim. Onun fikri hiç önemli değil ve eğer Annie başka bir yerde iş bakıyorsa bu sadece onun kararı.”

“Annie ayrılmakla mı tehdit ediyor?”

“Evet, ama...”

“Ayrılacak mı?”

“Muhtemelen, fakat Max tehditleriyle bana şantaj yapmasını kabul edemem. Bu noktada onun şirketten ayrılmasının iyi bir fikir olabileceğini düşünmeye başlıyorum.”

“Hayır.” Max anında patlayıvermişti. “Bu senin veya Annie için istediğim şey değil. İkiniz en başından beri birlikte çalıştınız. Ailenizi parçalayan kişi olmayı reddediyorum.”

“Annie’nin büyümesi gerekiyor.”

“Haklısın, gerekiyor ama böyle değil.”

“Max...”

“Özür dilerim tatlım. Washington eyaletine gitme meselesini ortaya attığım için pişmanım. Bu yaptığım bencilce bir hata oldu. Tek mazeretim uzun yolculuklardan aşırı yorulmuş olmam.”

“Ama sen dedin ki...”

“Ne dediğimi biliyorum ve o zamandan beri kendime kızıyorum. Tüm yaşamını benim için kökten değiştirmen en son istediğim şey; şu andaki halimiz mükemmel değil ama yürüyor.”

Bethanne kendisini ağlayacak gibi hissediyordu. “Yürüyor mu Max?” diye sordu usulca. “Sensiz perişan oluyorum. Birlikte olabilseydik çok daha iyi olurdu.”

“Aynı fikirdeyim fakat şu andaki durumumuzda bu ikimiz için de mümkün değil. Birkaç gün içinde benimle

olacaksın ve bütün bir hafta sonumuz var. Elimizde olmayan yerine elimizde olana odaklanalım.”

Diğer bir deyişle olumluya odaklanmak oluyordu. “Seni son gördüğümünden bu yana ebediyet gibi geliyor.”

“Bana da öyle geliyor.”

“Hem Lauren’e âşık olup özlediği için Rooster’ı paylıyorsun.”

Max güldü. “Sanırım haklısın. Bu kadar yargılayıcı olmamalıyım.”

Bethanne gülümsedi, kocasını daha da fazla seviyordu artık.

“Kaliforniya’ya taşınmandan söz etmiyoruz, anlaştık mı?”

“Anlaşıldı,” diye doğruladı Bethanne.

Birkaç dakika daha konuştular, telefonu kapattığında Bethanne kendisini bulutların üzerinde uçuyormuş gibi hissediyordu. Max söz edinceye kadar, bu olası taşınma yüzünden ne kadar gerildiğini fark etmemişti. Kocasından bunu isteyince o da bu isteği dikkate alarak konuyu ciddi olarak düşünmüştü.

Annie’ye ne söyleyeceğinden emin değildi. Kararı ne olursa olsun, Bethanne kızının tehdidinin bu ani dönüş için anahtar faktör olmadığını açıklığa kavuşturmak istiyordu.

“Annie, Annie, Annie,” diye fısıldadı Bethanne, kızıyla ve Max’e duyduğu antipatiyle başa çıkabilmek için bilgelik isteyerek gözlerini kapadı.

Bölüm Yirmi İki

“Merhaba,” Rooster’in sesi hattan bir restoranda tam karşısında oturuyormuş gibi net geliyordu. Lauren için onun hâlâ Yeni Zelanda’da olduğuna inanmak zordu.

“Sana da merhaba,” dedi Lauren, yatağının kenarında oturuyor, bavulu açık duruyordu. “Las Vegas için bavul topluyorum.” Sadece üç günlüğüne gitmeyi planlamıştı. Sorun şuydu ki hafif bir bavul toplamayı öğrenememişti. Bu konuda çok daha deneyimli olan Elisa her şeyi bir el bagajına sığdırırken, Lauren’in iki bavula sığmaya çalışması tabii ki gülünç oluyordu. “Bavula neyi koyup neyi koymayacağıma karar vermeye çalışıyorum; bu da bir sanat.” Rooster gideli yaklaşık iki hafta olmuştu, Yeni Zelanda genelinde şehirden şehre seyahat ediyordu. “Kaplumbağa gibi evini sırtında taşımaktan yorulmadın mı?” diye sordu Lauren. Hafif eşyayla seyahat etmeye alışkın olan Rooster, muhtemelen iki hafta için ihtiyaç duyduğu her şeyi bir evrak çantasına sığdırmıştı.

“Benim yorulduğum şey seninle birlikte olamamak,” diye mırıldandı Rooster.

Lauren de aynı şekilde hissediyordu. "Sen gideli aylar olmuş gibi geliyor." Lauren şikâyet etmek veya küskün konuşmak istemiyordu. Günde düzinelerce kez onunla paylaşmak istediği şeyleri düşünüyordu; telefonda geçirdikleri bu zaman gününün en önemli olayı haline gelmişti. Rooster onu güldürüyor, yüreğine şarkılar söyletiyordu. Bu bağ, bu ilişki her konuşmayla güçleniyordu.

Rooster'ın Güney Pasifik'te olması Kaliforniya'da olmasından çok da farklı değil diye düşünüyordu. Mesele mesafe değil, ayrı kalmaktı ve şimdi birbirlerini bulduklarına göre birlikte olamamak işkence gibi geliyordu. Yakında olacaklardı. Rooster, Lauren Las Vegas'tan döndükten kısa süre sonra Amerika'ya geri gelmiş olacaktı. Seattle'a uçuş rezervasyonunu şimdiden yapmıştı; Lauren'e göre bu yeterince hızlı değildi.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordu Lauren, gezinin temel amacı halihazırda gerçekleşmiş olduğu için Rooster'ın artık turist olarak dolaştığını biliyordu.

"İyi geçti. Yeni Zelanda inanılmaz bir ülke." Şu anda güneydeydi ve devam ederek Christchurch şehrini ziyaret etme gideceğini söyledi. "Ya senin günün nasıl geçti?" diye sordu.

Lauren derin derin içini çekti. "Gene Elisa ve Katie'nin hamileliğiyle nasıl başa çıkacağıyla geçti. Uzun zamandır birlikte çalışıyoruz ve o benim arkadaşım; düşündüklerimi açıkça söyleyebileceğim kadar iyi bir arkadaş. Gerçekten daha fazla sessiz kalamazdım ve bu yüzden onu oturttum, içimizi döküp dertleştik."

"Bu pek kolay olmamıştır."

"Olmadı, ama Katie'nin annesinin sevgisine ve desteği-

ne her zamankinden fazla ihtiyacı varken, kızını uzaklaştırıyor. Hamile olduğunu söylediği zaman ona annesiyle babası destek olmuşlardı. Elisa'nın bunu görememesi beni hayrete düşürüyor ama ona göre Katie'yle durum farklıymış. Zamanın değiştiğini kabul ediyor olsam da durum değişmedi. Katie on dokuz yaşında ve Elisa karışmadan kendi kararlarını verecek yaşta."

"Senin söylediklerini Elisa nasıl karşıladı?"

Lauren'in Elisa ve Katie'yle tartıştığı tüm süre boyunca Rooster sanki onları şahsen tanıyor gibiydi. Tabii ki tanı-mıyordu ve aslında Elisa henüz onunla tanışmamıştı. "Elisa'nın benim yorumlarımı takdir etmeyeceğinden biraz kaygılandım, fakat neticede, sanırım özellikle Katie'yle karşılıklı mesajlaştığımı öğrenince takdir etti."

Katie'nin Lauren'den yardım istediğini öğrenmek kızın annesi için şok olmuştu. "Ana kız arasında olgunluk gösteren kişi Katie. Elisa duygusal bir enkaz halinde ve Katie'nin yazın eve gelip Dietrich'ten uzak kalması için ısrar ediyor. Yardım etmek yerine aralarına muazzam bir mesafe sokup ara açıyor. İkisi her zaman yakın olmuşlardı ve bu Elisa'yı yıkıyor."

"Elisa biraz kontrol hastasına benziyor."

"Çocukları söz konusu olduğunda fena halde koruyucudur. Onun sorunu Katie'yi annesine ihtiyacı olan bir çocuk gibi görmesi ama Katie ailesine ve onların desteğine gerek duysa da kendi kararlarını verecek özgürlüğe de ihtiyaç duyuyor."

"Sen iyi bir arkadaşsın."

"Ben de öyle düşünmek isterdim," dedi Lauren. Konuşma kolay olmamıştı ama arkadaşına yardımcı olduğuna inanıyordu. Daha sonra Garry kendisine teşekkür etmişti.

Lauren elini yatak örtüsünün üstünde dolaştırdı ve sesini alçaltarak boğuk bir fısıltıyla konuştu. "Dün gece rüyamda seni gördüm."

"İyi bir rüya mıydı?" Rooster eğlenmiş gibi konuşuyordu.

"En iyisi. İkimiz birlikte senin motosikletindeydik ve ben başımı sırtına bastırarak sana tutunmuştum. Saçlarına rüzgâr çarpıyordu, kendimi tamamen huzur içinde, sıcak ve korunmuş hissediyordum."

"İstersen seni başka bir motosiklet gezisine götürürüm. Bazen Rainier Dağı'na çıkmak istiyorum. Bu sana nasıl geliyor?"

"Muhteşem." Zihninde kır çiçekleriyle dolu bir çayır canlandırdı; Rooster başını kucağına koyarak uzanmış, bir ot sapı çiğniyordu. Çok huzurlu ve sakin, mükemmel görünüyordu. Ve bu yıllar boyunca yaşadığı ilişkilerden çok farklıydı.

Zaman farkını göz ardı ederek bir saat daha konuştular. O zaman bile ayrılmak zor gelmişti. O gece yatağına kıvrılıp gözlerini kapadığında, rüyaları bir kez daha Rooster'la doldu.

★ ★ ★

"Sen de benim kadar bitkin misin?" diye sordu Lauren, Elisa'ya paylaştıkları otel odasının kapısını açarken. Las Vegas'a cuma öğleden sonra geç vakit gelmişler ve mücevher konferansı için otele yerleşmişlerdi.

Daha sonra cumartesi sabahı erkenden saat sekizden önce uyanmışlar ve kahvaltıdan sonra konferans rozetlerini alıp kilometrelerce gibi görünen yolu yürüyerek şova katılmışlardı. Elisa daha önce Garry'yle ikisinin birlikte

çalıştıkları kilit müşteriler ve bayilerle bir dizi toplantı düzenlemişti. Mücevher satışına ilave olarak zanaatı kayın-pederinden öğrenen Garry, aynı zamanda eşsiz parçalar da tasarlamıştı.

“Bana hatırlat da bu şova gelecek yıl Garry gelsin ve ben Antwerp’i ziyaret edeyim.” Yılda iki kez yapılan mücevher şovuna ilaveten karı koca rutin elmas alımları için Antwerp’e uçuyordu.

Elisa mini-süit odada bir koltuğa çökerek bacaklarını sandalyeye kaldırdı. Sanki ayaklarını hissedip hissetmediğini sınırarcasına ayak parmaklarını oynattı.

Lauren yatağın kenarına oturdu ve Rooster’dan gelen bir telefonu kaçırıp kaçırmadığını görmek için çantasındaki cep telefonunu çıkardı. Kongre merkezindeki gürültüyle telefonu duymak kolay değildi, ama görünüşe göre Rooster ya uyuyordu ya da günü kendisinininki kadar yoğun geçmişti. Yine de Lauren hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamadı.

Rooster’ın aramasını veya bir sesli mesajı kaçırmamış olsa da Katie’den gelen başka bir mesaj gördü.

Dietrich’le ben kararımızı verdik. Bunu annemin onaylayacağından şüpheliyim ama bu benim hayatım.

Lauren bunun ne anlama geldiğini ancak tahmin edebilirdi. Katie’yi çok seviyordu ama Elisa en iyi arkadaşlarından biriydi. Neyse ki Katie’nin babasıyla güçlü ilişkisi devam ediyordu ve hamile genç kız ailesiyle iletişim hatlarını açık tutmuştu.

“Kaşlarını çatıyorsun,” dedi Elisa onu inceleyerek.

Lauren, Katie’nin mesajının anlamını tahmin etmeye çalışarak telefonunu incelemeye devam etti. Aynı zaman-

da, Katie'nin mesajından Elisa'ya bahsetmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordu. Neyse ki Elisa'nın cep telefonu çalınca karar vermek zorunda kalmadı.

Elisa telefonunu çantasından alarak ekranına göz attı. "Arayan Garry." Telefonu açarak, "Merhaba hayatım," dedi. "Lauren'le nasıl bir gün geçirdik inanamazsın. Yemin ederim on kilometre yol yürüdük, ama değdi. Bulduğumuz en olağanüstü..." durdu. "Ne?" diye sordu. "Bu bir şaka, değil mi?"

Lauren arkadaşının sanki bacakları kendisini taşıyamayacak kadar güçsüz kalmış gibi yatağın kenarına çöküşünü izledi. Yüzünün tüm rengi çekilmişti.

"Dietrich'in anne babasıyla konuştun mu?" Elisa'nın gözleri Lauren'e gitti ve çaresizlik içinde elleriyle işaret etti. "Mutlaka itiraz etmişlerdir. Hafta başında bizimle aynı fikirde gibi görünüyorlardı."

Lauren, Elisa'yla Garry'nin oğullarıyla Katie'nin durumu konusunda kendi kaygılarını paylaşan Dietrich'in annesi ve babasıyla bağlantı kurmuş olduklarını biliyordu. Onlar da Katie'nin ailesine dönüp bebeği doğurmasını ve eğer Dietrich'le Katie birbirlerine karşı güçlü hisler duymaya devam ederlerse gelecekte bir tarihte evlenebileceklerini düşünüyorlardı. Bu her bakımdan mantıklı bir plan gibi görünüyordu. Ne yazık ki her iki tarafın ailesi de Dietrich'le Katie'nin isteklerini dikkate almamışlardı.

"Hayır, hayır, hayır," dedi bağırarak Elisa, eliyle gözlerini örtmüştü. Hıçkırıklara boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Lauren arkadaşının karşısına sandalyeye oturdu, destek olmak ve yardım etmek istiyordu.

“Garry,” dedi Elisa vurgulayarak, “ne yapacağız?” Bunu kısa bir sessizlik izledi “Bilmiyorum... Bunun yasal olma- ma ihtimali var, değil mi? Evet, evet, yaşının tuttuğunu bi- liyorum ama...” Söylemeye niyetlendiği geri kalan sözler kaybolup gitti.

Lauren usulca içini çekti. Eğer kumarbaz bir kadın ol- saydı, Dietrich’le Katie’nin ailelerine karşı gelerek evlen- mek için kaçtıklarına bahse girerdi.

“Katie bunu elbette benim uzakta olduğumu bildiği zamanda yapacaktı,” dedi Elisa ve sonra bir kere hıçkırdı. “Evet, evet, kabul ediyorum, kızımızı kaybetmek isteme- yiz. Bir sonraki Seattle uçağında yer ayırtacağım.” Elisa konuşurken sesi tutuktu ve konuşmayı bitirip elleri titre- yerek telefonu çantasına geri koydu.

Lauren sandalyeyi yatağın yakınına çekti. “Ne oldu?” diye usulca sordu arkadaşına.

Elisa iki eliyle yüzünü kapayarak uzunca bir süre ken- disini toparlamaya çalıştı. “Tam da korktuğum şey oldu. Katie ve Dietrich gidip Idaho’da evlenmişler. Bu bir fela- ket, tam anlamıyla bir felaket. Ne istediklerini bildiklerini iddia ediyorlar ve bu da hayatlarının geri kalan kısmında birlikte olmak. Bizim söylediğimiz her şeye ve Dietrich’in ailesinin tavsiyelerine rağmen, hepimize meydan okuya- rak meseleyi kendi ellerine aldılar.”

Lauren, Elisa’nın elini hafifçe sıktı. “Seattle’a geri mi dönüyorsun?”

“Bir uçağa yer bulur bulmaz. Garry aile olarak Pull- man’a gidip Katie’ye sevgi ve destek sağlamamız gerekti- ğini hissediyor.”

Lauren, Katie’yle kocasının yaptıklarını onaylamasa da

Garry'yle aynı fikirdeydi. Artık olan olduğuna göre, birlikte hareket etmeleri ve bu kararın aileyi parçalamasına izin vermemeleri gerekiyordu. "Katie ne istediğini biliyor gibiydi."

"Çılgınca kısmı şu ki," dedi Elisa yanaklarındaki ıslaklığı silerek, "ben de aynı şeyi yaptım. Garry'yle ben çok gençtik ve annemle babam onu ipe çekmeye hazırlardı, ama ben onlara karşı çıkarak onların dediklerine rağmen evlendim."

Lauren'in bundan haberi yoktu, ama genç çift Katie doğuncaya kadar Elisa'nın annesi babasıyla birlikte yaşamışlardı. Elisa'nın ailesi fikirlerini değiştirmişlerdi, belki şimdi Elisa da değiştirirdi. Tarihin tekerrürden ibaret olduğu kesindi.

"Sen ve Garry yürütmeyi başardınız," diye hatırlattı Lauren.

"Bizimki öyle oldu ve daha sonra babam fırsatı olsaydı bile benim için bundan daha iyi bir koca seçemeyeceğini söylemişti. Garry'yi seviyor ve beğeniyordu. Birkaç yıl sonra erkek kardeşimin aile işiyle ilgilenmediği belli olunca, babam Garry'yi seve seve dükkâna götürdü. Babam Garry'yi kanatlarının altına aldı."

"O da senin kadar üzülmüyor mu?" diye sordu Lauren.

Elisa bir kâğıt mendil alarak burnunun altına hafif hafif dokundurdu. "Olabilir, ama benim hatırım için belli etmez. Katie her zaman iradesi kuvvetli bir çocuk olmuştur. Böyle bir şey yapacağını tahmin etmem gerekirdi."

Lauren genç kızla annesinin birden fazla karakter özelliği paylaştıklarını bildiğinden gülümsemesini gizledi. İki üniversite öğrencisinin evlenmek için çok genç oldukları-

nı kabul ediyordu, ama aynı zamanda güçlü bir aile desteğiyle evliliklerini yürütmek adına ellerinden geleni yapacaklarına emindi.

“Dietrich’in ailesi düzgün insanlar gibiler,” dedi Lauren, bunun Elisa’yı cesaretlendireceğini umuyordu.

Arkadaşı sersemlemiş gibi başını salladı. “Seni bıraktığım için üzgünüm,” diye fısıldayarak ayağa kalktı ve sanki ısınmaya ihtiyacı varmış gibi avuçlarını birbirine sürterek amaçsızca odada dolaştı.

“Beni bırakıp gideceğin için endişelenme. Ne sipariş vermek istediğin konusunda iyi bir fikrim var ve şovun geri kalan kısmını halledebilirim.”

Elisa dolabı karıştırarak bavulunu çıkardı ve yatağın üzerine koyarak açtı. Tuvalet masasının çekmecelerini boşalttı, giysileri düşünmeden ve düzenlemeden bavula doldurdu.

“Sen toplanırken ben uçuş saatlerini kontrol edeyim,” dedi Lauren, telefonundan internete bağlanıp hava yolları sistemine girdi. Farklı saat seçeneklerini görmek için sayfayı aşağı kaydırды. Las Vegas popüler bir yer olduğu için bir sürü uçuş seçeneği vardı. Sonuçları sesli okudu ve Elisa üç saatten biraz az zaman kalmış bir uçuşu seçti. Elisa toplanmayı bitirirken Lauren telefon edip gerekli değişiklikleri yaptı.

“Sana bunu yaptığım için üzgünüm,” dedi Elisa işi bittiğinde.

“Biliyorum ama merak etme. Sadece bir gün kaldı. Bugün yaptığımız temasları takip edeceğim ve başlangıçta planladığımız şekilde pazar günü öğleden sonra erken vaktteki uçağa yetişeceğim.”

“Katie’nin böyle bir şey yapmış olduğuna inanamıyorum,” diye inledi Elisa. “Belki de babasıyla ben de aynı şeyi yaptığımızdan ona inanmalıyım.”

Bir saat sonra Lauren, arkadaşıyla beraber lobiye gitti ve Elisa’yı taksiye kadar geçirdi. İcini çektikten sonra yapacak bir işi olmadığından bu fırsatı birkaç kumar makinesinde oynamak için kullanmaya karar verdi. Asıl planı böyleydi; akşam yemeği ve arkasından eğlence.

Lauren yorgun olduğu ve akşam yemeği yemediği halde, tek başına yemek yerine bir süre kumar oynadıktan sonra oda servisine sipariş vermeyi düşündü. Kumarhanedeki gürültü ve telaş esnasında sesini duyma olasılığı olmadığı için cep telefonunu titreşim moduna geçirdi. Rooster’dan haber almamak biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Kısa sürede temas kuracaklarını umuyordu.

Oturup kumar makinesine para koyarken aslında Todd’un nişanlılık ve evliliklerini geciktirerek kendisine iyilik ettiği aklına geldi. Haber spikerine âşık olduğunu düşündüğü zamanlarda kendisini kandırdığının şimdi farkına varıyordu. Onun aradığı şey istikrar, bir koca ve çocuklardı. Öncelikleri ters yüz olmuştu. İçgüdüsel olarak Todd da mutlaka böyle hissetmişti, çünkü mihraba gitmek için hiçbir acelesi yok gibiydi - ta ki son zamanlara kadar. Birkaç kez temas kurmaya çalışmış, ama Lauren’in yanıtları soğuk ve kontrollü olmaya devam etmişti. Bu iş bitmişti. Rooster’la tanıştığı için şimdi nasıl da şükrediyordu.

İlk yirmi dolarının bu kadar hızla bitmesi Lauren’i şoke etmişti. Kumarhanede amaçsızca dolandıktan sonra bu eğlence makinesine benzer başka bir makine buldu. Oturdu ve makineye başka bir yirmi dolarlık banknot koyarak

dügmeye bastı. Milisaniyelik bir tereddüitten sonra rakamların karışık bir şekilde dönmesini izledi. Bir isabet ve on dolar kazandı. Bu şanslı gününde olduğunu gösteriyordu.

Eğer Rooster şu anda telefon edecek olursa kendini çok daha şanslı hissedecekti. Rooster'ı zorlukla aklından çıkararak yıllar önce annesinin söylediği bir şeyi hatırladı: Başında kaynasın diye beklenen su asla kaynamaz. Eğer hiç durmadan telefonuna bakarsa, çalmayacağı kesindi. Gene de titreşimi hissedebilmek için telefonu kucağında tutuyordu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, ikinci yirmi dolarını kaybetmeye yaklaştığı sırada telefonu titremeye başladı. Rooster olduğunu gördü ve beklentiyle kalbi çarpmaya başladı.

"Merhaba," dedi, Rooster'ı duyduğuna o kadar sevinmişti ki mutluluktan soluğu kesilmiş gibi hissediyordu.

"Merhaba," diye tekrarladı Rooster.

Her zamanki gibi sesi çok net geliyordu. Rooster'ın binlerce kilometre uzakta olduğuna inanmak zordu.

"Toplantı nasıl geçti?" diye sordu Rooster.

"Kalabalık, hareketli, çılgınca."

"Yorgun musun?"

"Öyleydim," dedi Lauren, ama şimdi, onun sesini duyduktan sonra çok daha iyi hissediyordu. "Orada saat kaç?"

Rooster sanki fazlasıyla uzun zor bir gün geçirmiş gibi ofladı. "Bilmiyorum, seni ne zaman arayabileceğimi bilmek için saatimi Kaliforniya saatine ayarlı bıraktım."

Lauren'in yavaşça yüreği eridi. Ne kadar düşünceli bir erkekti; bu içinde ağlama isteği uyandırmıştı, onu çok özliyordu. "Elisa gitti. Katie ve Dietrich anneleriyle babalarının söylediklerini umursamamayı seçtiler. Idaho'ya giderek evlenmişler."

“Aileden kimse olmadan mı?”

“Elisa’nın anlattıklarına göre orada sadece okuldan en iyi arkadaşları varmış.”

“Sanırım Elisa üzölmüştür.”

Lauren sırtıttı. “Bu hafif kalır. Garry, ailenin genç çiftle buluşmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüş. Bu kadar genç evlenme kararlarında hemfikir olmayabilirler, ama iş bittiğine göre şu anda onlara destek olmaları daha önemli.”

“Muhtemelen bu herkes için hayırlı olur.”

“Katılıyorum,” diye kabul etti Lauren.

“Yani tek başınasın öyle mi?”

“Öyle.” Lauren insan dolu bir kumarhanede olmasına rağmen, kendini böylesine yalnız hissettiğı nadiren olurdu. Tanıdığı her şeyle teması kesik olmak tuhaf bir duyguydu.

“Ne yapıyorsun? Arka planda duyduğum kumar makineleri mi?”

Lauren hafifçe güldü. “Beni suçüstü yakaladın.”

“Kazanıyor musun?”

“Hayır. Bence bu devasa kumarhaneleri para kaybetmek için inşa etmiyorlardır.”

“Lobiye gelmen mümkün mü acaba?”

Bu alışılmadık bir istekti. “Tabii, ama neden?”

“Orada seni bekleyen bir sürpriz var.”

Hemen makinede bıraktığı tek bir doları geri çekip ayağına kalktı. “Sürpriz mi?” diye sordu. “Ne gibi bir sürpriz?”

“Bekle ve gör,” diye takıldı Rooster. “Telefonda kal, çünkü gördüğün zaman tepkini duymak istiyorum.”

“Tamam.” Lauren lobiye doğru ilerledi, adımları tüm güne göre çok daha hafifti. Kumarhanenin ön tarafına var-

dığında durup etrafına bakındı. Dikkatini ilk çeken şey görevlinin masasındaki çiçek buketi oldu.

“Çiçekler mi?” diye sordu. Devasa bir buketti.

“Evet, ama daha fazlası var. Masaya git ve adama ismini söyle.”

“Rooster,” dedi Lauren, şimdi gülüyordu, “ne yaptın?”

“Bekle ve gör.”

Lauren telefonu sımsıkı kulağına bastırarak tuttu. “Telefonu kapatıp sonra seni arayayım mı?”

“Hayır, hatta kal.”

“Nasıl istersen.”

Görevli onu bekliyor gibi görünüyordu. Lauren telefonu kulağında tuttu. “Merhaba,” diye neşeyle selamladı. “Ben Lauren Elliott. Sanırım burada masada benim için bir şey var.”

“Ah, evet Bayan Elliott. Burada bekleyin, hemen dönerim.”

Bir an için masadan ayrılıp arkasındaki kapıyı açtı ve Rooster Wayne’in geçmesi için açık tuttu.

Lauren nutku tutularak telefonu düşürdü, daha ağzından bir ses çıkmasına fırsat kalmadan Rooster masanın etrafından dolaştı ve Lauren kelimenin tam anlamıyla onun kollarına doğru uçtu.

Bölüm Yirmi Üç

Lauren'i kollarına aldığı anda Rooster gözlerini kapayıp derin bir oh çekti. Seattle'dan ayrıldığı andan beri bunu bekliyor, onu kollarına almanın özlemini çekiyordu. Yirmi dört saatten fazla havada kalırken tek bir nedenle, bu yolculuğun sonunda tekrar Lauren'le birlikte olacağını düşünerek uyuyamamış, okuyamamış veya uçuş sırasında gösterilen filmlerden birine kendini kaptıramamıştı.

Kollarındaki sıcacık, cömert kadın inanılmayacak kadar kısa bir sürede kalbini kazanmıştı. Ona sarılırken derin bir doğruluk duygusuyla sersemlediğini hissediyordu. Ayakta duracak hali kalmadığı halde kendisini uçabilirmiş gibi hissediyordu. Max, Bethanne'yle karşılaştığında arkadaşının hayatı tamamen başka bir dönemece girmişti. Şu ana kadar Rooster arkadaşına olanları tam anlamıyla hiç anlamamış veya değerlendirememişti. Bu ilk anlarda hücum eden karman çorman duyguların üstesinden gelme arzusuyla Lauren'i sımsıkı göğsünde tutmaya devam etti. İlk yaşadığı dalga dalga sevinci güçlü bir rahatlama ve he-

yecan duygusu izledi. Lauren'in hafif parfüm kokusunu solurken yoğun otel lobisinin tam orta yerinde kendinden geçerek onu öpme arzusuna karşı koydu.

Önce Lauren konuştu. "Anlamıyorum... Düşündüm ki..."

Rooster lafını bitirmesine izin vermedi. Lauren'i öpmek için bir an daha beklemek kontrolünün çok ötesindeydi. Dudaklarını onun dudaklarına indirdiğinde Lauren'in de hevesle öpmesini bekleyerek başını geriye attığını görünce mutlu oldu. Haftalardır Lauren'i tekrar görmekten başka pek bir şey düşünmediğinden, kendisini fazla dizginlemedi. Bu öpüşme acil ve iştahla oldu. Sadece bir an için, Rooster fazla ileri gitmekten korktuğu sırada, Lauren boyuna sarılarak sanki ayrı oldukları haftalar boyunca o da pek başka bir şey düşünememiş gibi öperek karşılık verdi.

Öpüşme sona erdiğinde Rooster daha fazla dayanamayıp ona sımsıkı sarılıncaya kadar umutsuzca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Rooster göğsünde Lauren'in kendisinininkiyle uyum içinde atan kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Otel görevlisi boğazını temizledi. Rooster diğer adamı tamamen unutmuştu. Biraz canı sıkılarak omzunun üzerinden baktı.

"Çiçeklerin genç hanımın odasına yollanmasını ister misiniz?" diye sordu görevli.

"Lütfen." Rooster elini cebine sokup bir banknot çıkarak adama verdi.

"Nasıl oluyor da buradasın?" diye sordu Lauren gözleriyle onunkileri araştırarak.

Rooster kolunu onun beline doladı, ondan birkaç san-

timden fazla ayrı olmak istemiyordu. "Mecburiyetlerim bitmişti ve senden daha fazla ayrı kalmak istemedim."

"Ama bu tatili aylardır planladığını söylemiştin. Yeni Zelanda'ya ne sıklıkta gidiyorsun ki?"

"Pek sık değil," diye kabul etti Rooster ve Lauren kendisini mantık ötesinde cezbedtiği için eğilip onu tekrar öptü. "Görebildiğim hiçbir şey, ne manzara, ne doğal bir olay senden bir dakika daha uzakta kalmaya değmez." Bir gün Güney Pasifik'e dönecekti, ama döndüğünde yanında mutlaka Lauren'in de olmasını sağlayacaktı.

"Ah, Rooster."

Lauren ona yaslandı ve Rooster eğilerek saçlarının hafif kokusunu içine çekti. Rooster bu anı düşlemiş, uçuşunun uzun saatleri boyunca aklında canlandırmıştı ve her saniyenin bütünüyle tadını çıkarmaya kararlıydı.

"Dönüş uçuşun ne zaman?"

"Bugün. San Francisco'da uçak değiştirdikten sonra doğruca buraya geldim."

"Benim nerede olduğumu nereden bildin?" diye sordu Lauren, aynı anda hem şaşkın hem de mutlu görünüyordu.

"Bana sen söyledin."

"Öyle mi? Aklımdan çıkmış olmalı, ama söylediğime çok memnunum."

"Yemek yedin mi?" diye sordu Rooster.

"Hayır. Ya sen?"

Rooster en son yemeğini hatırlayamıyordu. Uçakta yemek ikram edilmesine rağmen geri çevirmişti. "Açlıktan ölüyorum, ama akşam yemeğinden çok kahvaltı havasındayım."

“Aç değildim fakat şimdi acıktım.” Lauren onun elini tutarak kafeye ilerledi, hostes ikisini bir masaya götürdü.

Rooster tek istediği Lauren’e bakmakken menüyü incelemekte zorluk çekiyordu. Lauren’e karşı duygularının derinliği güçlü bir kasırğa gibi onu önüne katmış, bir hortum gibi ezip geçiyordu. Gözlerini Lauren’e dikmesinin onu rahatsız edeceğinden korkarak konuşmaya başlamanın iyi olacağına karar verdi. “Patronunun kızı kaçıp evlendi, öyle mi?”

“Evet. İroni şurada ki üniversitedeyken Elisa’yla Garry de aynı şeyi yapmışlar. Elisa şu anda Katie’nin olduğu aynı yaştaymış.”

“Ve evlilik yürümüş.”

“Evet. Onlar harika bir çifttir. Katie harika bir çocuk ama Elisa’yla Garry’nin kaygısını anlıyorum. Eğer benim kızım olsaydı Katie akıllı ve yaşına göre olgun olsa da muhtemelen aynı şeyleri hissederdim.”

“Peki ya genç adam?”

“Sekiz çocuklu bir ailenin en büyük çocuğu ve tüm duyduklarına göre sorumluluk sahibi ve vicdanlı biri. Katie daha kötü bir seçim yapabilirdi.”

“Birbirlerini uzun zamandır mı tanıyorlar?”

“Anlaşılan Katie kampüse geldikten kısa süre sonra tanışmışlar. Bildiğime göre, anında bir sempati oluşmuş. Tanıştıkları andan itibaren ayrılmaz olmuşlar.”

Rooster, Lauren için kendisinin de öyle hissettiğini düşünüyordu. Garson kız geldi ve o zaman bile sipariş vermek için gözlerini Lauren’den ayırmakta zorlandı.

Garson kız gider gitmez Lauren konuştu. “Katie, Dietrich’le karşılaştığı anda benim gibi biliyordu...” Birdenbire durdu ve yanakları al al oldu.

Rooster ona uzun uzun ve dikkatle baktı. "Devam et," diye sıkıştırdı.

Lauren utanarak başka tarafa baktı.

"Sen de benim için Katie'nin Dietrich'e hissettiklerini hissettiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Rooster onun rahatsızlığıyla eğlenerek. Lauren'in kendisiyle aynı duyguları yaşamış olduğunu öğrenmek başını döndürüyordu. Rooster da anlamıştı ve son birkaç haftadır seyahat ederken bunun gerçekliği iyice kafasına dank etmişti. Tüm düşünebildiği Lauren olmuştu. Bu bir iş gezisi olarak tasarlanmıştı, ama aklına gelen son şey şarap olmuştu. Önemli görünen tek şey Lauren'le tekrar beraber olmasının ne kadar süreceği idi.

Lauren ona bakmadan başını salladı. "Yıllarca senin gibi biriyle karşılaşmak için bekledim," dedi fısıldayarak, normal sesini bulamıyormuş gibi görünüyordu. "Sen bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyorsun."

Lauren'in ne demek istediğini kesin olarak biliyordu, çünkü durum kendisi için de aynıydı. "Neyi beklediğimi bilmeden, gerçekleşeceğinden hiç kuşku duymadan yıllardır seni bekliyordum Lauren."

Lauren masanın karşısına elini uzatınca Rooster sıkı tuttu.

"Birbirimizi tanıyalı çok olmadı," dedi Lauren, sanki bu manyetik çekimi azaltmak gerekiyormuş gibi.

"Bu önemli mi?" diye sordu Rooster. "Bundan birkaç hafta sonra farklı mı hissedeceksin? Hissettiklerin değişecek mi?"

"Hayır." Lauren'in sesi kesin, güvenliydi. "Sen?"

Rooster'ın hiç kuşkusu yoktu. "Hayır."

Gözleri kenetlenmiş gibiydi ve Rooster bir yangın alarmının gözlerini ayırmaya yeterli olacağından kuşkuluydu. Yüreği hızla ve şiddetle atıyordu, büyük ihtimalle bunun hayatındaki en önemli konuşmalardan biri olacağını hissediyordu.

Lauren elini göğsüne götürdü. "Kalbimde ne hissettiğimi biliyorum; ne istediğimi de."

Rooster, bu konuda aynı çizgide olmamalarından öyle endişe ediyordu ki Lauren'e ne istediğini sormaya neredeyse korkuyordu. Rooster'a göre birbirleri için yaratılmış oldukları apaçık ortadaydı. "İstediğin ne?" diye sordu. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz kalbi küt küt atmaya başladı, nabızı kulaklarında adeta bir savaş davulu gibi çalıyor, Lauren'in duygularının kendi duygularının yoğunluğuyla eşleşmeyeceğinden endişe ediyordu.

Lauren tereddüt ederek düşündüklerini itiraf etmekten korkuyormuş gibi bakışlarını indirdi.

"Lauren," dedi ismini yumuşak bir şekilde telaffuz ederek. "Seninle karşılaşınca kadar karım olacak kişide ne istediğimi fark etmemiştim."

Lauren anında bakışlarını ona kaldırdı. Gözlerini kırıştırdı ve Rooster bir an için gözyaşları gördüğünü sandı. "Sen bana... Evlenme mi teklif ediyorsun?" diye sordu Lauren tereddütle.

Şu an vaktini boşa harcama zamanı değildi; Rooster'ın sorduğu tam olarak buydu. Bir kafenin orta yerinde önceden sevgi beyanı veya süslü sözler olmadan bu şekilde gerçekleşeceği hiç aklına gelmezdi, ama Rooster kadınların en çok duymak istedikleri şeyleri söyleyen türden bir adam değildi. "Evet," dedi Rooster, bildiği şekilde yalın

davranarak. "Evet, senden karım olmanı, hayatımızın geri kalanını paylaşmayı istiyorum. Çocuklarımız olmasını ve onları sorumlu, Tanrı korkusu olan yetişkinler olarak yetiştirmeyi, ikimiz birlikte yaşlanmayı istiyorum."

Artık hiç kuşkusu kalmamıştı, Lauren'in gözlerinde yaşlar vardı. Eliyle hızla ağzını örttü. Rooster anında endişelenerek yanlıı şeyler söylemiş olabileceğinden korktu. Şayet yapılması gereken bir şey varsa da ne olduğunu merak ederek kaşlarını çatıı.

Bocalayarak gözlerini ondan ayırmadı ve nefesini tutarak Lauren'in cevabını bekledi. Hiç cevap gelmeyince, korkunç bir hata yaptığını fark etti. Uzun uykusuz geceyi kolaylıkla suçlayabilirdi. Neredeyse otuz saattir ayaktaydı. "Çok erken olduğunu biliyorum, özür dilerim. Eğer..."

"Çok erken değil," diye fısıldadı Lauren, onun sözünü keserek. "Karın olmaktan daha fazla istediğim hiçbir şey yok."

Rooster şaşkınlıktan dili tutulmuş gibiydi. Ne bekleyeceğini bilememişti; hatta ona bu kadar erken sormayı bile düşünmemişti. Duygularını dizginlemeye çalışırken boğazına bir yumru oturdu. Konuşması mümkün olur olmaz açıkça sordu. "Tamam, ne zaman?"

Lauren emin değilmiş gibi elleriyle huzursuz bir hareket yaptı. "Uzun bir nişanlılık istemiyorum."

"Ben de."

"Gelecek ay?" diye sordu Lauren.

Rooster kaşlarını çatıı. Bu kadar beklemek bile uzun geliyordu. "Gelecek hafta?"

İşıl işıl bir tebessümle Lauren'in gözleri parladı ve elini ağzına götürdü.

“Ne?” diye sordu Rooster, Lauren’in neredeyse gülmek üzere olduğunu görünce.

“Aklımı kaybettiğimi düşüneceksin.”

Rooster kaşlarını çatı. “Ne öneriyorsun?”

“Bu gecenin nesi var?”

Rooster şaşırmıştı. “Bu gece mi? Yani... Bugün mü? Şimdi mi?”

Getirilen yemekleri ikisi de görmezden geldi.

Lauren başını salladı. “Sana fikrini değiştirecek fırsat vermeyeceğim Rooster Wayne.”

Fikrini değiştirmek mi? Eğer birisinin fikrini değiştirmesinden endişe edilecekse, bu kişi Lauren olmalıydı. Belli ki bunca saat uykusuzluktan, zaman değişiminden ve başka her şey yüzünden kendinde değildi... Net bir şekilde düşünemiyordu. “Şu andaki yanıtlam bunu yapmak. Ama daha sonra pişman olacağımız bir çılgınlığa kapılmak istemiyorum, bu yüzden sabah ola hayrola.”

“Ben fikrimi değiştirmiyorum Rooster.”

Rooster kendisinin de böyle bir şey yapacağından kuşkuluydu. “Son dakikada düzenlemek zor olabilir. Yarın bu konuda daha iyi hissederim.”

“Kabul,” dedi Lauren.

“Ve sabah sen de aynı şekilde hissidersen...”

“Edeceğim,” diye söz verdi Lauren.

“Ben de öyle,” diye ekledi Rooster. “O zaman yarın ilk iş olarak gerekli evrak işlerini halledelim.”

Lauren yine kabul etti.

Rooster gözlerini ovuşturdu. Bir başka kaygısı daha vardı. “Peki ya annenle baban?”

“Ne olmuş onlara?”

“Devam etmeden önce babanla konuşmak isterdim.”

“Babam mı?” dedi Lauren, şoke olmuş bir şekilde.

“Evet. Bunu doğru dürüst yapmak istiyorum Lauren. Seni isteğin dışında zorladığımı düşünmesini istemem, özellikle de bunu alalecele yapacaksak. Hiç benden bahsettin mi?”

“Annemle kız kardeşime söyledim, ama babamla ikimiz telefonda pek sık konuşmayız.” Lauren sanki babasıyla temas kurmak iyi bir fikir değilmiş gibi tereddütlü konuşuyordu. “Babam biraz çabuk öfkelenabiliyor.”

“Ve kızını çaldığım için de pekâlâ kızabilir, fakat bu riske gireceğim. Neden onunla şimdi konuşmayayım?”

“Şimdi mi?” diye tereddütle konuştu Lauren.

Rooster cep telefonunu çıkardı. “Bana annenle babanın telefon numarasını ver.”

Lauren çabucak söyledikten sonra alt dudağını ısırarak bağlantı kurulmasını bekledi.

“Babamla önce ben konuşayım,” dedi Lauren telaşla.

Rooster duraksadı, sonra telefonu ona verdi. Lauren onunla göz göze geldi ve sonra rahatladı. “Merhaba baba,” dedi canlı ve heyecanlı bir sesle. “Sana evleneceğimi haber vermek istedim.”

Rooster öbür tarafın konuşmasını duyamadan sabırla bekledi.

“Hayır, Todd değil,” dedi ve Rooster’a özür dilercesine bir bakış attı. “İsmi John. John Wayne.” Bir kısa ara daha oldu. “O John Wayne değil baba. Rooster adıyla tanınıyor. Evet... Evet, bunun alışılmadık bir isim olduğunun farkındayım. Tamam, tamam, telefonu ona veriyorum.” Elini ahizeye koydu. “Bu konuda pek mutlu değil.”

Rooster telefonu onun elinden aldı ve ona göz kırptı. "Merak etme," diye fısıldadıktan sonra telefonu kulağına götürdü. "Bay Elliott, ben Rooster Wayne."

Telefonun öbür ucundan Lauren'in babasının sesi gürledi. "Bill Elliott. Duyduğuma göre kızım la evlenmek istiyormuşsun, öyle mi?"

"Doğru duydunuz."

"Onu seviyor musun?"

Lauren'den karısı olmasını isteyip de bir kez olsun sevgisini ifade etmediğini fark etmek Rooster'ı şaşırtmıştı. "Çok fazla."

"İşin var mı?" diye sordu babası. "Kızım sana mali anlamda destek olmayacak, bu konuda net olalım."

"Bu konuda endişeye gerek yok," diye güvence verdi Rooster öbür adama. "Kaliforniya'da bir şarap dağıtım şirketinde ortaklığım var."

Bu yeterli olmuş gibiydi. "Lauren'i pek uzun zamandır tanıımıyorsun, değil mi? Son duyduğumda kalbi şu televizyon muhabiri hoş çocuktaydı. Ondan hiçbir zaman hoşlanmadığımı söylemeliyim."

Rooster sırtıttı. Aynı duyguları paylaşıyordu ve Lauren'in babasıyla gayet iyi geçineceğini hissediyordu.

"Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?" diye sordu yaşlı Elliott.

"Ne istediğimizi bildiğimize bakarak töreni yakında yapmayı düşünüyorduk."

"Ne kadar yakında?"

Rooster, Lauren'in babasının cevaba pek de hevesli olacağını sanmıyordu. "Çok yakında. Yarın."

Telefon hattında bir sessizlik oldu. "Bu kadar acele etmenizin belli bir nedeni var mı?" diye sordu Bill Elliott.

“Evet. Lauren’i seviyorum. Otuz dokuz yaşındayım ve tüm hayatım boyunca onu bekledim. Madem onu buldum, ikimizin de istediği bir şeyi ertelemek için bir sebep göremiyorum.”

Lauren’in babası sanki ne diyeceğinden emin değilmiş gibi sessiz kaldı. “Hiç hapse girdin mi?”

“Hayır. Sicilim temiz. Buluş çağında biraz sorunlarım oldu ama bu yıllar önceydi.”

“Ne tür sorunlar?”

“Dükkândan mal aşırma. Dersimi aldım ve bana dersi veren yasalar değildi; babam verdi.”

Bill Elliott güldü. “Hiç iflasını ilan ettin mi?”

“Hayır. Bir mevduat hesabım ve ayrıca bir emeklilik yatırım planım var.”

“İyi.”

“Mümkünse tören için sizin ve Bayan Elliott’ın bize katılmanızı isterdik.”

“Seattle’da mısınız?”

“Hayır, Vegas’tayız.”

Bu bilgilendirmeyi kısa bir duraksama izledi. “Annesinin ve benim onayım olsun ya da olmasın bu evliliği gerçekleştireceksiniz, değil mi?” diye sordu.

“Evet,” diyerek kabul etti Rooster, “ama sizin onayınızın olmasını olmamasından çok daha fazla tercih ederim. Ciddiyim. Lauren’i seviyorum ve iyi bir koca olup onu mutlu etmek için gücümün yettiği her şeyi yapacağım.”

“Cesur olduğunu söylemem gerek genç adam.”

“Sizin onayınız çok önemli efendim.”

“Vay canına, şimdi beni köşeye sıkıştırdın. Annesiyle konuşayım ve önümüzdeki yirmi dört saat içinde Vegas’a gelme konusunda size geri döneriz.”

“Yani onayı aldık mı?” diye sordu Rooster.

“Evet aldınız, ama senin geçmişini kontrol etmeden orada bir düğün olmayacağını anlaşılmamasını istiyorum.”

“Oldukça adil. Bundan azını beklemiyordum zaten.”

“Kızım la konuşayım,” dedi Bill Elliott.

Rooster telefonu Lauren’e geri verdi. Lauren telefonu alırken ona gülümsedi. “Evet baba,” dedi. “Ben de onu seviyorum. O iyi bir insan ve onunla tanıştığında sen de seçimimi doğru bulacaksın.”

Sadece bir dakika daha konuştuktan sonra Lauren telefonu iade etti. “Babam ikimizin de biraz deli olduğumuzu düşünüyor.”

“Onu suçladığımı söyleyemem.”

Rooster yemeğine uzandı.

“Annem kız kardeşimi arayacak ve sanırım bütün aile gelmeyi planlıyorlar.”

“İyi.”

“Senin davet etmek istediğin birileri var mı?” diye sordu Lauren.

Rooster’ın sahip olduğu tek gerçek aile Max’ti. Anne-siyle babası ölmüştü ve Rooster tek çocuktur. “Max ve Bet-hanne.”

Lauren başını salladıktan sonra kıkırdarak çatalını aldı. “Babam haklı, ikimiz de biraz deliyiz, ama Rooster, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadığımı söylemeliyim.”

Lauren’in tebessümünün gücüyle Rooster neredeyse erimişti. Gerçek şuydu ki kendisi de aynı şekilde hissediyordu. Bu kadar heyecanlı veya memnun olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Bölüm Yirmi Dört

Bethanne cep telefonunun çalmasıyla korkuyla derin bir uykudan uyandı. Yarı oturup dirseğine dayanarak başucundaki dijital saatin ekranına göz attı. Birkaç gündür iyi uyuyamıyordu ve zorlu bir haftanın ardından yorgun argın yatığa yığılmıştı.

“Alo,” diye fısıldadı.

“Bethanne, hayatım, seni uyandırdım mı?”

Anında ayılmıştı. “Max? Her şey yolunda mı?” Çok önemli olmasaydı kocası aramazdı.

“Evet, her şey harika.”

Uykulu uykulu gözlerini ovuşturdu. “Saat gece yarısını geçti.”

“Biliyorum. Seni uyandırdığım için üzgünüm aşkım, ama sana şaşırtıcı bir şey söylemek zorundayım.”

Bu kadar geç aradığına göre Max için mutlaka öyle olmalıydı. “Neler oluyor?”

“Bir düğün.”

“Bir düğün,” diye tekrarladı Bethanne, şimdi dimdik oturarak. “Kim evleniyor?”

Max çok eğleniyormuş gibi güldü. "Rooster ve Lauren."

Buna hiç mi hiç anlam verememişti. "Dur bir dakika, Rooster'ın Yeni Zelanda'da olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle. Anlaşılan Lauren'den uzakta olmaya dayanamamış ve herkesi şaşırtarak geri uçmuş. Onunla Las Vegas'ta katıldığı konferanstayken buluşmuş."

"Las Vegas'a mı uçmuş?" Bethanne, Max'in söylediklerini anlamakta zorlanıyordu.

"Evet ve görünüşe göre Rooster'ın oraya gidişinin ardından ikisi âşık olduklarına ve evlenebileceklerine karar vermişler."

Bethanne şoke olmuştu. "Bu biraz çabuk değil mi?"

"Ben de öyle söyledim ama Rooster fikrini değiştirecek gibi değil ve dediğine göre Lauren de aynı şekilde hissediyormuş. Benden nikâh şahidi olmamı istedi."

"Düğün ne zaman?"

"Pazar günü öğleden sonra. Lauren'in annesi babası ve kız kardeşi oraya uçuyorlar, ben de gidiyorum. Bir-iki gün oradan uzaklaşabilir misin? Gerçi bunun senin için iyi bir zamanlama olmadığını biliyorum." Bu iki aydan bu yana birlikte olamadıkları ilk hafta sonuydu. Bethanne, Rooster yurtdışında olduğu için Max'in çok meşgul olduğunu biliyordu ve Bethanne'nin de daveti geri çevirmek için kendine özel nedenleri vardı. Çok zor bir hafta olmuştu ve Annie'yle sorunlarının kocasına ağır gelmesinden korkuyordu.

"Bethanne?"

"Üzgünüm, aklımdan programımı geçiriyordum. Ne zaman gitmeyi planlıyorsun?"

“Yarın sabah saat yedide. Tek bulabildiğim yer bu oldu. Santa Rosa’da küçük bir havaalanı var ve madem kaçınabiliyorum, San Francisco’ya araba kullanarak gitmek istemedim.”

“Oda ayırttın mı?”

“Evet. Bunu hemen hallettim. Sen gelebilecek misin?”

Bethanne kafasında evirip çevirirken kalın yastıklara dayandı, içini çekti ve, “Orada olacağım,” dedi.

“Harika.” Ardından ses tonu ciddileşti. “Bu sensiz geçen yalnız bir hafta sonu oldu.”

Bethanne de aynı şeyleri hissediyordu. “Seni deli gibi özlüyorum.”

“Ben de.”

Birkaç dakika daha konuştular. Bethanne gözlerini kapayıp içini çekti. Rooster ve Lauren, diye düşünerek sırtıttı. Kocasının en yakın arkadaşı ve iş ortağı için de, Lauren için de memnun olmuştu. İkisinin âşık olduklarını anlamak çok zamanını almamıştı. Başka bir çift olsaydı kaygılanırdı ama bu ikiliyle değil. İkisi de hayattan ne istediklerini bilen sağlam temelli, olgun yetişkinlerdi. Onlar için mutlu olmuştu ve her ikisi de evliliğe fazladan yükleri olmadan giriyorlardı.

Bethanne bu beklenmedik habere rağmen, yüreğinde bir ağırlık hissediyordu. Tüm hafta boyunca Annie’yi görmemiş veya konuşmamıştı, kızı ofise de gelmemişti. Anlaşılan kızı Bethanne’nin sözlerini ciddiye alıp içerlemişti ve başka bir yerde iş arıyordu, ama Annie ofistekilere kararını bildirme zahmetine girmemişti. Bethanne kendi adına aracılık etmesi için eski kocasına başvurmayı düşünmüştü. Kararsızlıkla bütün hafta mücadele etmiş, Annie’den haber alacağını ummuştu, fakat öyle bir şey olmamıştı.

Annie aramamıştı ve Bethanne de boyun eğmeyi reddediyordu. Kızının doğuştan inatçı bir özelliğe sahip olduğunu kabullenmeliydi.

Artık iyice ayılmıştı, örtüleri yana atarak aşağıya inip bilgisayarına gitti, en sık kullandığı seyahat sitesine girdi. Neyse ki pazar sabahı geç vakit gidiş ve salı sabahı erken vakitte dönüş için bir uçuşta yer bulup rezervasyon yaptırdı. Düğünün ne zaman olacağından emin olmadığı için bu en iyi seçenek olarak görünmüştü.

Uçuşları ayarladıktan sonra Max'e mesaj çekerek bildirdi. Max heyecanlı ve mutluydu ama Bethanne kendi perişanlığını saklayabileceğinden kuşkuluydu. Eğer Annie hiç haber vermeden ayrıldıysa, ki durum böyle görünüyordu, o zaman Max bunu eninde sonunda öğrenirdi.

★ ★ ★

Max karısını Las Vegas havaalanında bagaj teslim bölümünde karşıladı. Kucaklaştılar ve bavulunu aldıktan sonra karısını garaja doğru götürdü. Emniyet kemerini takmasının üzerinden çok geçmemişti ki kocası ona dönüp sordu.

"Pekâlâ, sorun nedir?"

Bethanne zoraki bir şekilde güldü. "Bir sorun olduğunu da nereden çıkardın?"

"Bethanne, lütfen, uzun zamandır evli olmayabiliriz, ama seni tanıyorum ve tek bir bakışta bir şeye üzüldüğünü anlıyorum. Bu hafta bunu sesinde de duydum."

Bethanne'nin sıkıntıdan göğsü sıkıştı ve ellerine baktı. "Mesele Annie."

Max içini çekti. "Bunu bilmeliydim."

"Bütün hafta boyunca işe gelmedi."

“Andrew’la konuştun mu?”

Bethanne’nin yaptığı ilk iş bu olmuştu. “Evet, ama o da ondan haber almamış.”

“Peki ya Grant? Mutlaka bir şeyler biliyordur.”

“Bildiğinden eminim, fakat onu aramayı reddediyorum. Annie’yle Grant’in son çektikleri numaradan sonra kesinlikle bunu yapmamı bekliyorlar. Yardım etmesi için koşa koşa Grant’e gitmemi istiyorlar ve ben de bunu yapmayı reddediyorum. Sonunda Annie uyanıp babasının bir oyuncu olduğunu anlayacaktır.”

“Ah, sevgilim, çok üzgünüm.”

“Sen yanlış bir şey yapmadın,” dedi Bethanne telaşla. “Madem Annie böyle istiyor, o zaman onun seçimi.”

Max’in yüzü sert bir kaş çatmayla kararmıştı. “Seninle birlikte Seattle’a geri dönüyorum.”

“Max, hayır, bu benim sorunum.”

“Ama...”

“Lütfen.” Bethanne elini Max’in koluna bastırdı. “Bırak ben kendi yöntemimle halledeyim.” Max bakışlarını çevirdi, yanıt vermeden önce uzun uzun ve dikkatle düşünüyor gibiydi. “Seni bu kadar mutsuz görmeye dayanabilir miyim bilmiyorum, olayları düzeltmek elimdeyken olmuyor.”

“Senin söyleyeceğin veya yapacağın hiçbir şey Annie’nin senin hakkındaki düşüncelerini değiştirmeyecektir Max. Hatta ekmeğine yağ sürmüş olursun. Tüm bunlar için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Seni tamamen bunun dışında tutmaya çalıştım...”

“İşte bu yüzden bu hafta sonu birlikte olamadık. Öyle değil mi?”

Bethanne'nin kabul etmekten başka seçeneği yoktu. "Öyle."

Max karısının elini tutup dudaklarına götürdü ve eklemelerinden öptü. "Ama şimdi beraberiz," diye fısıldadı manalı manalı.

Bethanne onun gözlerindeki ışıltıyı tanıyordu ve yüksek sesle güldü. "Max Scranton, böyle bir zamanda sevmeyi nasıl düşünebiliyorsun?"

"Kalbimin sahibi olan kadın tam yanımda otururken nasıl düşünmeyebilirim ki."

Bethanne başını eğerek kocasının omzuna yaslayınca, dünyanın ağırlığının yitip gittiğini hissetti. "Beni çok mutlu ediyorsun," dedi kocasına.

"İyi, amacım da bu. Merak etme sevgilim, Annie'yle bu meseleyi halledeceğiz."

"Elbette halledeceğiz."

"Ama tam şu anda planlanmasına yardım edeceğimiz bir düğün ve aşırı gergin bir damat var." Max durdu ve güldü. "Rooster'ı bundan daha telaşlı ne zaman gördüm bilmiyorum."

"Rooster mutlu mu?"

"Sersemlemiş halde."

"Peki ya Lauren?"

Max park alanından çıktı ve havaalanından çıkış işaretlerini izledi. "Günün büyük kısmında konferanstaydı. Rooster'ın dediğine göre başlangıçta düğünü bu sabah için planlamışlar, ta ki Lauren öğleden sonra geç vakitlere kadar yoğun olduğunu hatırlayınca kadar."

Bethanne sırıttı. "Ah, taze aşk."

"Aslında zamanlama gayet iyi. Fazladan bir gün Lau-

ren'in annesiyle babasının kız kardeşiyle birlikte gelmesine olanak tanıdı."

"Harika." Otoban trafiğine karıştılar. Bu noktada Max'in nerede oda ayırttığı konusunda Bethanne'nin bir fikri yoktu. Önemli de değildi.

Max yan tarafındaki aynaya baktıktan sonra şerit değiştirdi. "Sana söylediğim gibi, Rooster kendinde değil. Çoktan şapeli ayarlamış, rahip bulmuş ve balayı süiti için yer ayırtmış." Kıs kıs güldü. "Üçünden hangisiyle ilk olarak ilgilendiğini tahmin et bakalım."

"Max!"

Max'in sırtması tüm yüzüne yayıldı. "Başka her şeye ilave olarak zaman farkı sersemliğiyle uğraşüyor ve aşktan sarhoş."

Bethanne bu manzarayı görmeye can atıyordu.

"Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim," dedi Max ciddileşerek. "Rooster seninle benden ilham aldığını söyledi. Sanırım önceleri âşık olmaktan vazgeçmiş durumdaydı. Yirmili yaşlarının başında kötü bir tecrübe yaşamıştı. Yıllarca birileriyle çıktı, ama ciddi olarak değil. Hayatım allak bullak olduktan kısa süre sonra benim hayatıma girdi. Bir dosta en çok ihtiyaç duyduğumda orada olduğu için ona minnettarım."

Bethanne karısının ve kızının ölümünü kastettiğini anlayarak elini kocasının dizine bastırdı.

"Esasında onu işle yalnız bırakmıştım," diye devam etti Max. "Geçen yıl falan geri dönünceye kadar Rooster'ın ne kadar fazla sorumluluk yüklendiğini fark etmemiştim. Etrafta olsaydım bile pek yardımım olmayacaktı. Rooster işe gömülmüştü. İşin doğrusu Rooster, Lauren'i hak ediyor. Ondan daha iyi bir arkadaş veya ortak bulamazdım."

Bethanne odaya girip de bavulunu açıncaya kadar öğlen olmuştu. Max'in yanına gitmek üzere olduğu sırada kapı çalındı.

Kapıyı açtığı anda koridorda duran Lauren'i buldu.

"Lauren," dedi bağırarak, müstakbel gelini görünce heyecanlanmıştı. "Tebrikler."

Arkadaşı uçar gibi odaya girdi. "Bir saat için başka toplantım yok. Bethanne gelmene çok sevindim." Sınırlı alanda volta atmaya başladı. Birdenbire durdu. "Dürüst olarak söyle bana, sence Rooster'la ben deli miyiz?"

"Hayır," diye yanıtladı Bethanne hemen, "bence âşık-sınız."

"Öyleyiz," diyerek doğruladı Lauren. "Gerçekten öyle. Hiç böyle hissetmemiştim ve Rooster da aynı şeyleri hissettiğini söylüyor."

Lauren odada dolanırken hareketsiz duramıyor gibiydi.

"Tereddüdünüz yok, değil mi?" diye sordu Bethanne, sadece emin olmak istiyordu.

"Hayır," diye bağırdı Lauren, sanki en önemsiz kaygısı bu olmalıymış gibi. "Yani birbirimizi pek tanımıyoruz, ama her gün konuşuyorduk, bazen saatler ve saatlerce. Bunu yaptığımıza inanamıyorum, ama istediğim şey bu ve Rooster da bunu istiyor."

"Eğer sabaha ikimizden birimiz fikir değiştirecek olursak her şeyi iptal edeceğimize kendimize söz verdik. Değiştirmedik. Şayet bir şey olduysa, o da birbirimiz için yaratılmış olduğumuza daha da çok inandık."

"Sevinçten boğuluyorum, neredeyse kıvranıyorum, oysa iki hafta önce pek tanımadığım biriyle evleneceğim söylenseydi bunun mümkün olacağına inanmazdım."

Bethanne gayet iyi anlıyordu. Bu kendisiyle Max'inki-
ne çok benziyordu.

"Endişeli olmam gerekmez miydi?" diye sordu Lauren. "Tereddüt etmem gerekmez miydi? Mantıklı biri öyle olurdu, sence de öyle değil mi? Aklımı mı kaçırdım ben?"

"Şey..." Bethanne'nin bitirecek fırsatı olmadı.

"Ama hayır," dedi Lauren ve kollarını göğsünde kenet-
leyerek odada ileri geri yürümeye devam etti. "Tüm haya-
tım boyunca hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir."

"Rooster iyi biri."

"Biliyorum. Ne yaptı biliyor musun?"

Bethanne'nin cevap vermesine yine fırsat vermedi.

"Rooster babamla konuşmak için ısrar etti. Babamdan
kızıyla evlenmek için izin istedi... Benimle! Gerçekten de
bunu artık kim yapıyor? Anneme ve kız kardeşime Ro-
oster'dan bahsetmiştim, ama babam onun hakkında tek
kelime duymamıştı ve benimle evlenmek isteyen adamı
babam tanı mıyordu."

"Baban ne dedi?" diye sordu Bethanne.

Lauren yürümeyi keserek anlamlı bir şekilde içini çekti.
"Babam Rooster'dan o kadar etkilendi ki kabul etti, ama
onun geçmişini araştıracağından söz etti."

"Telaşa neden olacak bir şey çıkacağını sanmıyorum."
Bethanne, Rooster'ı Max kadar iyi tanımadığı halde bunda
haklı olduğundan emindi.

"Söyle Bethanne, biz deli miyiz?"

"Hayır," dedi Bethanne usulca.

"Burada olduğuna çok seviniyorum. Benim için dün-
yalara bedel."

"Ben de burada olduğuma memnunum; bu Max'le Ro-

oster için de önemli. Bize ailesi olduğumuzu oldukça sık söylerdi, ama şimdi sen de varsın.”

“Ne diyeceğim biliyor musun?” dedi Lauren ve yatağın kenarına oturarak ellerini kenetledi. “Dünyada Rooster gibi erkekler kaldığından kuşku duymaya başlamıştım. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi biri.”

“Sanırım Max bana Rooster’ın da senin için aynı şeyleri söylediğinden bahsetmişti.”

Lauren’in bakışları yumuşadı. “Annem, babam ve kız kardeşim bu öğleden sonra geliyorlar ve annem yeni bir elbise almam için ısrar etti... Bavula düğün için uygun hiçbir şey koymadım, öte yandan bu hafta sonu evlenmeyi de planlamamıştım.”

“Elisa ve Garry’yle haberleştin mi?”

“Evet.” Lauren ellerini başının üzerine koydu. “Ama onlara söyleyemem. Hemen olmaz. Kızları kaçıp evlendi, kızlarının kocasıyla ve ailesiyle buluşmak için doğu Washington’a gidiyorlar. Salı günü öğleden sonra dükkânda olmak zorundayım. Bu çılgınlık mı? Rooster’la ikimizin balayına gidecek zamanımız olmayacak; gene de endişelenmiyorum, daha sonra yaparız.”

“Rooster seninle birlikte Seattle gelecek mi?”

Lauren başını salladı. “Önümüzdeki birkaç gün serbest ve Elisa’yla Garry döner dönmez biz gideceğiz; sadece ikimiz. Annemle babam daha sonra yazın Seattle’da bir resepsiyon yapmaktan söz ettiler.”

“Bu harika görünüyor. Emin ol buna yardım etmekten mutluluk duyarım.”

“Teşekkür ederim, çok nazıksın.” Lauren alt dudağını ısırdı. “Elisa’ya söylemek isterdim, ama şu anda aklında

kızı ve yeni damadıyla ilgili o kadar çok şey var ki buna ilave yapmak istemiyorum.” Lauren saatini kontrol etti. “Toplantılara geri dönmem gerekiyor. Sana düğünde bulunduğun için ne kadar minnettar olduğumu söylemek için uğramıştım.”

★ ★ ★

Rooster’ın bu gibi konularda pek tecrübesi yoktu, oysa Bethanne işi gereği düğün ve benzeri konularda uzmandı. Yine de Rooster her şeyin nasıl toparlandığına şaşırmıştı. Sanki bu düğün haftalarca önceden planlanmış gibi görünüyordu.

Otelin düğün şapeli muhteşem beyaz çiçek aranjmanlarıyla doluydu. Rooster, Lauren’le birlikte mavi-beyaz salkımların döküldüğü bir kemerin altında duruyordu. Adeta özel dikilmiş gibi Lauren’in üstüne oturan, gelecekteki kayınvalidesinin bulduğu son derece güzel, boncuklu beyaz gelinlik hayret vericiydi. Max, Rooster’ın tarafı olarak onun nikâh şahidiydi ve Lauren’in kız kardeşi de onun nedimesi olmuştu. Max yanında durduğu için Rooster içtenlikle minnettardı. Gerçek tören esnasında iki kez sersemledi ve bayılmaktan korktu. Zaman değişimi nedeniyle yorgunluğuna ve heyecanına verebilirdi ama başka sebepten olduğunu biliyordu. Nedeni onu allak bullak etmekle tehdit eden aşkının yoğunluğuydu. Annesiyle babasını kaybettiğinden bu yana dayanacak bir şeyi olmadan, yapa-yalnız olarak yaşayıp gitmişti. Lauren bunu değiştirmişti. Artık yalnız biri değildi, Lauren’le bir umudu ve geleceği olmuştu. Onunla çocuk sahibi olmayı her düşündüğünde, nabzının aniden hızlandığını hissediyordu.

Yeminlerini tekrarlama sırası geldiğinde, Rooster sözcükleri zar zor yeterince hızla söyleyebildi. Lauren kendi yeminini tekrarlarken bakışları Rooster'la buluştu ve konuşurken gözleri yaşlarla doldu. Rooster kendi gözleri de nemlenince şaşırdı ve çabucak gözlerini kırptırdı.

Alan mutlulukla dolmuş gibiydi. Törenden sonra resmi açıklama yapıp da Rooster Lauren'i öpünce anında etrafları aile ve arkadaşlarıyla kuşatıldı. Rooster çoğunun aynı duyguları, aynı kapsayıcı duyguyu, Lauren'le kendisinin birbirleri için yaratıldıklarını hissetmiş olduklarını gördü.

Bölüm Yirmi Beş

“Büyükanne,” dedi Casey, Scrabble kelime oyunu tablosuna bakarken kaşlarını çatı, “POŞE bir kelime değildir.”

Lydia’nın annesi kafası karışmış görünerek açıklama için Lydia’ya baktı. “Değil mi?”

“Sözlüğe bak,” diye önerdi Lydia.

“Tamam.” Casey cep telefonunu alarak buna konsantre oldu.

Tembel bir salı öğleden sonrasıydı ve bulutlu, kapalı hava Lydia’nın yapmayı planladığı bahçe işlerini yapmasına engel olmuştu. Brad kesinlikle itiraz etmemişti. Televizyonda Mariner takımının maçı veriliyordu ve Cody bahçe işlerinden neredeyse babası kadar nefret ediyordu. Erkeklerin akşamüstünün büyük bir kısmında beysbolla meşgul olacağını görünce, Casey büyükanneyi ziyaret etmeyi teklif etmişti.

Lydia kızıyla vakit geçirmeye can atıyordu. Casey’nin süregelen kâbus sorunu devam ediyordu. Daha bir gece

önce, genç kız çığlıklarıyla bütün evi uyandırmıştı. Lydia sonrasında Casey'ye sarılarak yanında kırk beş dakika geçirmişti. Bu rüyalar Lydia'yı sarsıyordu. Kızı kâbusla alakalı konuşmayı reddettiği için Lydia çaresizlik ve hayal kırıklığı duygularıyla kalıyordu.

"Hayır, üzgünüm büyükanne," dedi Casey telefonu bırakarak. "Poşe gerçek bir kelime değil."

Mary Lou Hoffman mahzun göründü. "Ben bunun iyi bir kelime olduğunu düşünüyordum."

"POŞET oluyor," diye tamamladı Casey ve minik ahşap blokları karıştırarak büyükannesine yardımcı oldu. "Hem bak, bu noktaya koyunca daha da fazla nokta oluyor, hem sen sadece iki noktalık yere koyuyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?"

Lydia dikkatle annesini izlemeye devam ediyordu. Annesinin aklının geçmişten şimdiki zamana ve bilinmeyen yerlere bu kadar çabuk kaymasından endişe duyuyordu. Başlangıçta birkaç dikkat çeken kayma oluyordu, ama son altı aydan bu yana dramatik bir değişim olmuştu. Doktorlar hafıza fonksiyonlarına faydalı olacağını söyleyerek reçeteli ilaçlarına son vermişlerdi. Bu dönüm noktası olmuş ve o zamandan bu yana iniş hızlanmıştı.

"Baban çıktığımız zamanlarda bana şiir okurdu," dedi Mary Lou Hoffman, Casey'ye bakarak.

"Öyle mi?"

Lydia, Casey'nin nasıl da istekle yanlış bir şey yokmuş gibi davrandığına dikkat etti. Annesinin Casey'yle Margaret'i karıştırdığı belliydi.

Yaşlı kadında özlem dolu bir ifade belirdi. "Henry Wadsworth Longfellow favorilerinden biriydi."

“İngilizce dersinde onun şiirlerinden birini okuduk,” dedi Casey, “sanırım fena değil, ama ben Shel Silverstein’i daha çok seviyorum.”

Annesi daha da şaşkın bir halde Lydia’ya baktı. “O da kim hayatım? Onu tanımalı mıyım?”

“Shel Silverstein başka bir şair,” diye açıkladı Casey detaylara girmeden.

“Onun şiirlerinde mizah var,” diye ekledi Lydia. “O Cody’nin de favorisi.” Annesinin kafasını daha fazla karıştırmayacağını umuyordu.

“Baban romantikti,” diye devam etti annesi. “Hiçbir zaman kabul etmedi tabii, ama şiir ezberlemeyi sevdi. Yatakta bana okurdu. Bunu hep sevmişimdir. Daha geçen gün bana güzel bir şiir okudu... İncil’den olduğunu söyledi. İncil’de şiir olduğunu bilmiyordum, sen biliyor muydun?”

“Mezmurlarda var,” dedi Casey usulca. “Pazar Okulu dersinde öğrendim.”

Lydia’nın annesi Scrabble tablosuna baktı. “Pek iyi gitmiyorum değil mi?”

“İyi gidiyorsun anne,” diye temin etti Lydia. Annesinin aklının karıştığını görmek zor geliyordu. Babası öleli şimdi neredeyse on yıl olmuştu ve annesinin ondan hâlâ hayattaymış gibi söz etmesi Lydia’yı annesinin hafızasını fark ettiğinden daha hızlı kaybettiği gerçeğini kabullenmek zorunda bırakıyordu.

“Bak büyükanne, öne geçtin,” dedi Casey oyun puanlarını toplayarak.

“Geçtim mi?” Yaşlı kadın hafifçe gülümsedikten sonra bakışlarını çevirdi. “Babanı çok özliyorum,” diye fısıldadı.

“Ama sen onunla her zaman konuşuyorsun,” diye hatırlattı Casey.

“Öyle. Bu günlerde sık sık ziyaret ediyor. Yakında ona katılacağımı söyleyli çok olmadı.”

“Babam nerede?” diye sordu Lydia, oyunu unutup annesinin ellerini avcuna aldı.

“Bilmiyorum canım, bana söylemiyor. Bu akşamüstü siz gelmeden yanımdaydı ve artık çok zaman kalmadığını söyledi.”

Lydia alt dudağını ısırdı ve annesinin haklı olmasından korktu. Görünüşe göre yaşlı kadının sadece zihinsel yetenekleri değil, son zamanlarda sağlığı da hızla bozuluyordu. “Siz neden söz ediyorsunuz?” diye sordu Casey. “Yolculuk yapamazsın büyükanne.”

“Yolculuk mu?” diye tekrarladı. “Hayır yapabileceğimi sanmıyorum. Bavulum ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

Casey güldü.

Birisi kapıyı çaldı ve Lydia daha sandalyesini geriye itecek fırsat bulamadan Casey kalkıp alelacele kapıya gitti.

“Ah, merhaba,” dedi Casey, yana çekilerek hastabakıcı-lardan birine yol verdi.

Beyaz gömlek ve pantolondan oluşan üniformasının üstüne pembe kazak giymiş gri-siyah saçlı kadın küçük odaya girdi. İsim etiketinde Sylvia yazıyordu. “Umarım böldüğüm için kusuruma bakmazsınız.”

“Elbette hayır,” diye temin etti Lydia.

“Annenizi ziyarete geldiğinizi duydum,” dedi kadın Lydia’ya hitap ederek, “ve atkılarını size vermemin doğru olup olmayacağını merak ettim.”

“Atkılar mı?”

“Evet. İşe otobüsle geliyorum ve otobüs durağında bir yün sepeti vardı. Neredeyse her öğleden sonra atkı örüyordum. Artık ikincisi de bitti. Blossom Sokağı’na pek sık gelmiyorum ve sizin burada olduğunuzu anlayınca şimdi size verebileceğimi düşündüm... Tabii bir sakıncası yoksa?”

“Sorun değil,” dedi Lydia. “Memnuniyetle yanımda götürürüm.”

“Harika.” Sylvia hızlı bir tebessümle teşekkür etti. “Onları resepsiyona bırakacağım, çıkarken oradan alabilirsiniz.”

“Harika. Teşekkür ederim.” Lydia şehir merkezindeki mahalle genelinde örgücülerden topladığı atkılarının sayısını unutmuştu. Sepetler en alışılmadık yerlerde ortaya çıkıyor ve örgüler bittiğinde *Bir Yumak Mutluluk*’a teslim ediliyorlardı.

“Scrabble kelime oyunu oynuyoruz,” diye açıkladı Casey, Sylvia’ya.

“Ben öndeyim,” diye ekledi annesi.

“Bu çok güzel Bayan Hoffman.”

“Hile de yapmadı.”

“Casey!” diye payladı Lydia.

Lydia’nın annesi gözlerini kendisine engel olamadan kapadı ve zorla tekrar açtı. Ziyaretin ve Scrabble oyununun onu bitkin düşürdüğü belliydi. Sylvia gidince Lydia Casey’ye dönerek, “Sanırım gitme zamanımız geldi,” dedi.

“Çok erken,” diye itiraz etti genç kız.

“Annem yoruluyor,” dedi Lydia sesini alçaltarak.

Annesi bakışlarını ona yöneltince, Lydia o anda anne-

sinin onu tanımadığını fark etti. "Gitmeden önce sana bir şey getireyim mi *anne*?" diye sordu son kelimeyi vurgulayarak.

Annesi birkaç kere gözlerini kırptırdıktan sonra zihni açılmış gibi göründü. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Casey, Scrabble parçalarını toplayarak tekrar plastik torbaya koyduktan sonra oyun panosunu katladı. Lydia kızının oyunu bitirmeden gittikleri için itiraz etmesini bekliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmedi. Casey bile büyükannesindeki değişimin daha fazla ve belirgin olduğunu göz ardı edememişti.

Lydia annesine sarıldıktan sonra üzüntüyle ve biraz sıkıntılı hissederek küçük odadan ayrıldı. Kendisine hayat vermiş olan kadını serbest bırakma ve gidişine kendisini hazırlama zamanı gelmişti.

Dairenin dışında koridorda Casey sordu. "Büyükanem ölmeyecek değil mi?"

Bu soru Lydia'nın zihninde de yer kaplıyordu. "Eninde sonunda hepimiz ölüyoruz," dedi elinden geldiğince kaçamak davranarak.

"Yani yakında ölmekten söz ediyorum," diyerek açıklığa kavuşturdu Casey. "Büyükbabama kavuşmakla alakalı tüm o konuşmalar beni endişelendirdi." Sırt çantasını sanki taşıyabileceğinden fazla ağırmış gibi omzuna yeniden yerleştirdi.

"Beni de endişelendiriyor," diye fısıldadı Lydia.

Casey resepsiyon masasına gidip örülmüş atkılarını alıncaya kadar sessiz kaldı.

"Bu çok aptalca bir fikirdi," diye mırıldandı genç kız.

"Ne?" diye sordu Lydia.

“Kim yün sepetlerini düşündüyse. Aptalcaydı.”

Lydia, Casey’nin negatif tutumunun anneannesiyle alakalı konuşmaların sonucu olduğunu anladı. “Aslında her kim düşündüyse çok cömert, düşünceli biri olmalı.”

“Neden öyle diyorsun?” diye sordu Casey. “Şu ana kadar bu konuda sadece şikayet ettiğini duydum.”

“Hayır etmedim.” Lydia kendi kaygısını Casey’nin bu şekilde görmesine gücenmişti.

“Evet, ettin,” diye terslendi kızı. “Muhabir kadın seninle konuşmaya geldiğinde allak bullak oldun.”

“Allak bullak olmadım,” diye açıkladı Lydia. “Endişelendim, çünkü benim sorumlu olduğumu düşünüyordu ve bununla hiç alakam olmadığı halde kendime bundan pay çıkaramazdım.”

Dışarı çıkınca çiseleyen yağmurdan kaçınmak için adımlarını hızlandırdılar.

“Yağmurdan nefret ediyorum,” diye mırıldandı Casey, park yerine ulaştıklarında.

“Nisan yağmurları mayıs çiçeklerini getirir.”

“Haziran ayındayız. Bu bokla uğraşacağımıza çiçeklerin açtığını izlemeliydik.”

“Casey sözlerine dikkat et.”

Kızı yolcu koltuğuna yerleşip omuzlarını öne doğru düşürdü. “Ben gene de aptalca diyorum.”

“Yağmur mu?”

“O da.”

“Hâlâ örgü atkılarda mısın?”

Casey cevap vermedi.

“Aslında ben bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum,” dedi Lydia sohbet edercesine, kızının kötü ruh ha-

lini görmezden gelmişti. “Kesinlikle dükkâna dikkat çekiyor. Örgü sepetleri ortaya çıktığından bu yana işler yüzde yirmiden fazla artış gösterdi.”

Casey tamamen ilgisiz, öfkeyle pencereden dışarı baktı. “Eve gidince kurabiye pişirebilir miyim?”

“Eğer istersen.”

“Zencefilli kurabiye, tamam mı?”

Lydia tereddüt etti. “Onların Cody’nin en az sevdiği kurabiye olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Ben zencefilli kurabiye seviyorum.”

“Sen bir sürü türde kurabiye seviyorsun.”

“Şimdi de şişmanım.”

“Casey, Tanrı aşkına, neyin var senin?”

“Biraz önce şişman olduğumu sen söyledin.”

“Ben kesinlikle öyle bir şey söylemedim. Söylemek istediğim seçebileceğin bir sürü kurabiyeden tüm ailenin seveceği birini pişirebilirsin.”

“Neden hep Cody’nin sevdiği yiyecekleri yapmam gerekiyor? Cody, Brad’in gerçek oğlu olduğu ve ben evlat edinildiğim için mi?”

Lydia hızla sabrını yitiriyordu. “Hiç de öyle değil. Madem zencefilli kurabiye yapmak istiyorsun, yap o zaman.”

“Hiçbir şey pişirmek istemiyorum.”

“İyi, o zaman yapma.”

Eve dönüş yolunun geri kalan kısmında arabadaki sessizlik beton bir blok kadar yoğundu. Lydia arabayı park eder etmez Casey arabanın kapısını açtı ve hızlı dışarı fırladı.

Lydia sabrını toparlamak için biraz bekledikten sonra kızının peşinden eve girdi. Kapıyı açar açmaz Brad bakış-

larını beysbol maçından çevirerek baktı ve kaşlarını çatı. "Casey'nin sorunu nedir?"

"Ne oldu ki?" diye sordu Lydia.

Brad elleriyle hafifçe bir hareket yaptı. "Bilmiyorum. Kapıdan girdi, Cody'ye bakıp şımarık velet diye seslendi ve koridordan odasına doğru gitti. Kapıyı o kadar sert çarptı ki neredeyse duvardaki resimler düşüyordu."

"Aman Tanrım."

"Ben ne yaptım ki?" diye sordu Cody, annesiyle babasının yanına gelerek.

Lydia omzunu silkti. "Casey kurabiye pişirmek istedi ve zencefilli kurabiye teklif etti."

"Ben zencefilli kurabiye sevmiyorum," dedi Cody.

"Ben de ona öyle söyledim ve şimdi kızgın."

"Ona zencefilli kurabiye yiyeceğimi söyleyeyim mi?" diye sordu Cody, ablasını yatıştırma hevesiyle.

"Olmaz," diye üsteledi Brad. "Madem öyle istiyor, bırak somurtsun."

Lydia çantasını bir kenara bırakıp kazağını çıkardıktan sonra kocasına katıldı. Brad televizyonda Los Angeles Dodgers'a karşı oynanan maçı seyrediyordu. Lydia dikkatini dağıtacak bir şeye gerek duyarak örgüsüne uzandı.

"Casey büyükannesi için endişeleniyor," dedi Lydia birkaç ilmekten sonra. "Ve doğrusu ben de öyle."

"Yeni bir şey mi var?" Brad dikkatini ekrandan tekrar Lydia'ya çevirmişti.

"Gene babamla konuştuğunu iddia ediyor."

"Büyükanнем onunla gerçekten konuşuyor mu?" diye sordu Cody, yere oturup kollarını dizlerine dolamıştı.

"Tabii ki konuşmuyor," dedi Brad, üzerinde durarak.

“Büyükbaban ben daha Lydia’yla tanışmadan önce ölmüş-tü.”

“Sen ne düşünüyorsun anne?” diye sordu Cody.

Lydia pek de ne diyeceğini bilemiyordu. “Sanırım an-nem onu o kadar özleyor ki aklında hâlâ yaşıyor.”

“Ya.” Cody’nin anlamasa bile sanki söylediklerini kabul etmeye istekliymiş gibi garip bir ifadesi vardı.

Yarım saat kadar sonra Casey odasından çıktı. “İstersen zencefilli kurabiye yapabilirsin,” diye seslendi Cody. “On-lardan yiyeceğim.”

“Canım yapmak istemiyor,” dedi Casey kanepeye çö-kerek.

Telefon çaldı ve Cody bir an bekledikten sonra cevapla-mak için koştu. Genelde telefonu ilk açan Casey olur-du. “Alo,” dedi oğlu ahizeye.

“Evet. Bir dakika lütfen.”

“Anne,” dedi, “büyükannemin yaşadığı yer. Acil oldu-ğunu söylüyorlar.”

Bölüm Yirmi Altı

Lauren dükkâna geri döndüğü ilk gün *John Michael Mücevherat*'tan yeterince çabuk çıkamadı. Resmen evleneli bir hafta olmuştu ve zamanının büyük bir kısmı dükkândaki müşterilerle uğraşmakla geçiyordu. Elisa'yla Garry doğu Washington'da kalmışlardı ve Lauren dükkânı açık ve işler halde tutmak için sorumluluk hissediyordu.

Daha erken saatte Rooster bir mesaj çekerek müsait olduğunda onu hemen sokağın aşağısındaki *Fransız Kafe-si*'nde bekleyeceğini söylemişti. Tüm elmaslar ve yüksek fiyatlı mücevherler kasaya güvenle koyulduğunda, Lauren gitmek için serbest kaldı.

Hava bulutlu olmasına rağmen, Rooster kaldırımında bir masa seçmişti. Lauren yaklaşırken ayağa kalktı. Kısaca kucaklaştılar ve Lauren, Rooster'ın beklerken kendisi için bir kahve ısmarlamış olduğunu fark etti. Yüreği adeta erimişti; nasıl da düşünceli bir erkekti.

"Ee, günün nasıl geçti?" diye sordu Rooster, oturup uzun bacaklarını üst üste atarken rahatlamış görünüyordu.

“Sinir bozucu,” diye itiraf etti Lauren. “Seninle olmak için kurtulmaya sabırsızlanıyordum. Ya seninki?” diye sordu.

“Çoğunlukla sinir bozucu,” diye itiraf etti Rooster, sırtarak ve sesini alçaltarak. “Tekrar yatağa girmemize kaç saat daha kaldığını hesaplayıp duruyordum.”

“Rooster!”

Rooster başını geriye atınca atkuyruğu deri ceketine çarptı. “Ne diyebilirim ki, ben karısıyla sevişmek için can atan sağlıklı, kanlı canlı bir erkeğim.”

Rooster’ın düşünceli, nazik bir âşık çıkması Lauren’i hiç şaşırtmamıştı. Rooster bu konuda pek kuşku bırakmamasına rağmen, evli bir kadın olduğu gerçeğini kavramak Lauren için zor geliyordu. Hızla düzenlenmiş bir düğün için harika olmuştu. Lauren ailesi katılabildiği için minnettardı ve Max’le Bethanne’nin de yanlarında olması ilaveten bir mutluluk olmuştu. Annesiyle Bethanne şimdi-den kafa kafaya vermiş resepsiyon üzerinde çalışıyorlardı.

“Patronunla temas kurdun mu?” diye sordu Rooster kahvesine uzanarak.

Lauren kocasının Elisa’yla Garry’nin dönüşü için can attığını biliyordu, böylece baş başa birkaç günleri olabilecekti.

“Bu öğleden sonra kısaca konuştuk.” Konuşma çok kısa ve ne yazık ki tek yönlü olmuştu. Elisa kızının geleceği konusunda aşırı stresli olmaya devam ediyordu.

“Ne zaman dönmeyi planladıklarını söyledi mi?”

Kocasının aklında balayı planları vardı. “Şehre yarın öğleden sonradan önce dönmelerini beklemiyorum. Büyük bir ihtimalle cuma gününe kadar dükkâna gelmeyecekler.”

Tam da beklediği gibi Rooster bu habere suratını astı. “Birkaç gün fazladan izin almak için Max’le konuşacağım.” Ceketinin iç cebine uzanarak birkaç broşür çıkardı. “Seni beklerken biraz yürüyüş yaptım ve bir seyahat acentesine rastladım. Bir-iki gece için Victoria, Britanya Kolumbiyası’na gidebileceğimizi düşündüm. Uzak değil ve Seattle kıyısından feribota yetişip Empress Otel’de kalabiliriz.”

“Orada gece vakit geçirmeyi hep istemişimdir,” dedi Lauren özlemle. 1900’lerde inşa edilmiş, dışı sarmaşık kaplı muhteşem bir oteldi. Tüm şehrin olduğu gibi otelin de bir İngiliz havası vardı. Lauren, Victoria’yı ziyaret eden arkadaşlarının Londra sokaklarına benzediğini söylediklerini duymuştu.

“Öyleyse balayımızı Empress’te geçireceğiz.”

“Ah, Rooster, bana sevildiğimi öyle hissettiriyorsun ki.” Lauren ağlamaklı olmuştu. İkisini de utandırmaktan korkarak kahve bardağını alıp dudaklarına götürdü.

“Rezervasyon yaptırayım mı?” diye sordu Rooster. “Balayı daireleri var mı kontrol edelim tabii.”

Lauren hevesle başını salladı. Rooster’ın düğün geceleri için bulmayı başardığı güzel süiti gayet iyi değerlendirmişlerdi.

“Elisa’ya evlendiğimizi söyleyecek fırsat bulamadım,” diye açıkladı istemeye istemeye. Aslında pek bir şey söylemesi mümkün olmamıştı. Arkadaşının kızı ve Dietrich için söyleyeceği çok şey vardı. Anlaşılan Dietrich’in annesiyle babasının sahip olduğu çiftlikte başka bir ev daha vardı ve yeni evliler şimdilik orada yaşayacaklardı. Dietrich’in mezun olmak için yeterli not ortalamasına erişinceye kadar sadece birkaç ders daha alması gerekiyordu. Bebek gelmeden okulu bitireceğini umuyorlardı.

Elisa mutlu bir ifade takınmak için elinden geleni yapmasına rağmen, Lauren arkadaşının sesindeki dehşeti duyabiliyordu. Yoğun bir çiftlikteki hayat tek kızı için hayal ettiği bir yaşam şekli değildi. Ayrıca onlar Vegas'tayken Rooster'la evlendiğinden söz etmek Lauren'in telefonda vermek istediği bir haber değildi.

"Sen patronunla konuşmadan önce muhtemelen bazı kararlar vermemiz gerekiyor," diye önerdi Rooster.

Kocası tabii ki haklıydı. Daha nerede yaşayacaklarını konuşmamışlardı. "Max'le ikiniz işinizi Seattle bölgesine taşımayı düşünüyor musunuz?" Lauren bu konunun Bethanne'yle zaman zaman gündeme geldiğini ve her ikisi için de bir sorun olduğunu biliyordu. Lauren bunun kendisiyle Rooster için de sorun olmasını istemiyordu.

"İhtimali elbette konuştuk," diye kabul etti Rooster. "Max ve Bethanne için bir ileri bir geri uçmak zor oluyordu." Lauren'in eline uzandı ve hafifçe sıktı. "Senden uzakta gereğinden fazla zaman geçirmek istemediğimi biliyorum."

"Ben de seninle olmak istiyorum," diye içtenlikle güvence verdi Lauren.

"Max'le ikimiz böyle bir taşınmanın kaç mal olacağını gözden geçirdik ve sana söylemeliyim ki Lauren gerçekten maddi külfeti çok fazla. Tabii ki yapabiliriz, ama bizi neredeyse iflas ettirir."

Lauren de bundan korkuyordu. "Eğer durum böyleyse, o zaman gerçekten başka bir seçeneğimiz yok. Elisa'yla Garry'ye iki hafta zaman vereceğim ve dairemi satışa çıkaracağım." Daireyi piyasa yüksekken satın aldığı için, muhtemelen kaybı olacaktı.

“Üzgünüm sevgilim.”

“Böyle gerekiyor,” diye karşılık verdi Lauren. Bu koca-sıyla birlikte olmak için yapılacak küçük bir fedakârlıktı.

“Aslında sen işinden keyif alıyorsun.”

“Aynı derecede memnun edecek başka bir iş çıkar,” diye güvence verdi kocasına, oysa arkadaşlarından ayrılmaktan nefret ediyordu. Seattle’daki yaşamı seviyordu. Bu her şeyden vazgeçmek, yabancı bir şehre taşınmak ve yeni baş-tan başlamak anlamına gelecekti. Rooster’la birlikte yeni bir hayat için bunu hiç sorgulamadan yapardı.

Rooster’ın bakışları bir süre için onunkilerle buluştu. “Senin uzun süre çalışmanı pek düşünmüyorum,” dedi karısına. “Kısa sürede bir aile kurmak istiyorum. Sanırım bir-iki yıl bekleyebiliriz, ama bundan uzun değil.”

Lauren’in yüzüne neredeyse patlarcasına bir tebessüm yayıldı.

“Ne?” diye kuşkuyla sordu Rooster.

“Her şey çok hızlı oldu,” diye hatırlattı Lauren.

“Evet, n’olmuş?”

“Yani Bay Rooster Wayne, hiçbir türde doğum kontrolü yapmıyorum. Şimdiden hamile olabilirim.”

Rooster’ın gözleri kocaman açıldı ve boynundaki âde-melması inip çıktı. “Olabilir misin?”

“En azından benim için sürpriz olmaz.”

Rooster’ın sırtması tüm yüzünü kapladı. “Hiç itirazım olmaz, aslında kesinlikle memnun olurum.”

“Ben de öyle.” Aslında bu Lauren’i fazlasıyla mutlu edecekti.

Masalarına bir gölge düşünceye kadar iki çizgi film ka-rakteri gibi birbirlerine sırtarak oturdular. Önce Rooster başını kaldırdı ve Lauren onun suratının asılmasını izledi.

Todd.

Lauren'in yüreği sıkıştı. Onunla çıktığı zamanlarda Lauren'in bu adamı birkaç hafta veya daha uzun süre görmediği olurdu. Todd'un her zaman makul bir sebebi vardı ve hızlı telefon görüşmeleri yaparak veya ara sıra mesajlar çekerek irtibatı korur, Lauren'i yaklaşan olaylarla alakalı son gelişmelerden haberdar ederdi.

Rooster sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkarak Todd'un birkaç santim tepesinden bakarak durdu.

"Merhaba Todd," dedi Lauren, rahatsızlığını gizlemek için elinden geleni yaparak.

Todd, Rooster'ı görmezden gelerek ona sırtını döndü. "Dükkâna uğradım ama kapalıydı. Bundan daha geç vakte kadar açık olacağını düşünmüştüm."

"Bildığım kadarıyla *John Michael Mücevherat* son otuz beş yıldan beri hep aynı saatte kapanıyor."

Todd onu duymuş gibi görünmüyordu. "Seni orada bulabileceğimi sanmıştım."

Lauren onun kendisini neden aradığını hayal edemiyordu; durumunu gayet açık bir şekilde belirtmişti.

"Lütfen Todd, söylenmesi gereken her şeyi çoktan söyledim," diye rica etti, iki erkek arasında önceden olup bitenlerin tekrarlanmasını istemiyordu. Todd'un kıskanç biri olduğunu hiç tahmin etmezdi.

Todd, Rooster'ı görmezden gelmeye devam ediyordu. "Konuşabileceğimizi umuyordum... Özel olarak."

Sanki Lauren konuşabilmeleri için birkaç dakika kadar uzaklaşmasını istemiş gibi başıyla Rooster'a doğru işaret etti.

Rooster kalkmak için hamle yaptı ama Lauren kolunu

ona doğru uzatarak durdurdu. “Şu anda başka birisiyle birlikteyim,” dedi, “ama olsam da olmasam da fark etmez. İkimizin konuşacağı hiçbir şey yok.”

“O kadar emin olma,” diye karşı çıktı Todd.

“Todd, söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek, ilişkimiz bitti. Aslında uzun zaman önce bitti. Bunu burada bırakabilir miyiz?”

“Yapamam,” diye üsteledi Todd. “Seni seviyorum.”

“Lauren’i duydun,” dedi Rooster, sesi alçak ve soğuktu.

Todd içini çekti ve Rooster’la konuşmak yerine Lauren’le konuşmaya devam etti. “Cehennem Meleği erkek arkadaşının beni gene dışarı sürüklemesine izin mi vereceksin?”

Lauren tebessümünü gizlemeye çalıştı. “Sen zaten dışarıdasın.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Hem Rooster benim erkek arkadaşım değil.” Todd’un yüzü rahatladı, öyle ki Lauren lafına devam etmeden önce gülümsemeye başlamıştı. “Rooster benim kocam.”

Todd gözlerini öylesine açmıştı ki bir an için yuvalarından çıkacak gibi göründü. “Kocan,” diye tekrarladıktan sonra, “Kocan mı?” diye tekrarladı.

“Evet, hafta sonu evlendik.”

Todd sanki ona inanmadığını söylemiş gibi başını iki yana salladı. “Hafta sonunda Elisa’yla birlikte Las Vegas’taydın.”

“Evet, Rooster’la da orada evlendik.”

Todd geldiğinden beri ilk kez dönüp Rooster’a, sonra tekrar Lauren’e baktı. “Bu bir şaka, değil mi? Öyle olmalı. Siz ikiniz birbirinize göre değilsiniz. Yok canım, şu adama

bir bak Lauren. O... O bir..." Sanki arkasında duran adamı tanımlayacak kelime bulamıyormuş gibi çabalıyordu. "O bir... Araba tamircisi."

"Değil, ama olup olmaması hiç önemli değil. Rooster Wayne benim kocam."

Todd ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. "Bunu uydurmuyorsun, değil mi? Gerçekten şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Bu doğru olamaz," dedi bakışlarını Lauren'in sol eline indirerek. "Alyans takmamışsın."

"Ona annemin yüzüğünü vermeyi planlıyorum," dedi Rooster, Todd'un şoktan tizleşmiş ciyaklamasına kıyasla sesi derin ve tok çıkıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu Lauren kocasına bakarak. Başka pek çok şey gibi henüz alyans hakkında da konuşmamışlardı.

"Eğer istersen yeniden şekil verdirebilirim," dedi Rooster, "ama takmak istersen beni çok mutlu edersin."

"Ah, Rooster, tabii ki takacağım," diye fısıldadı Lauren.

Todd'un bakışları ikisinin arasında bir ona bir diğerine kayıyordu. "Dalga geçmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır." Lauren, Todd'un neden aynı soruyu sorup durduğunu anlayamıyordu.

Eski erkek arkadaşı sanki ilk defa görüyormuş gibi Lauren'i inceliyordu. "O kadar mı umutsuzdun?" diye sordu. "Bunu bilseydim seninle evlenirdim."

"Todd!" Rooster'a hakaret etmesine izin vermeyecekti. "Bence gitme zamanın geldi."

"Evlenme isteğinde ciddi olduğumu biliyordum, ama standartlarını bu kadar düşüreceğine asla inanmazdım."

“Sanırım hanımefendi gitmeni söyledi,” dedi Rooster, sesi alkolü donduracak kadar soğuktu.

Todd sanki birisi bir tabanca doğrultmuş gibi iki elini havaya kaldırdı. Masadan uzaklaştı ve sadece başını iki yana salladı. “Bu kadar karakterine aykırı bir şey yapacağına asla inanmazdım... O sana layık değil Lauren. Tamam, ben düğünü erteleyip durdum, ama hayatım, bu adamdan daha iyisiyle evlenebilirdin.”

Lauren, seninle evlenmekten çok daha iyisini yaptım, demek istiyordu, ama buna direndi. Todd ne derse desin, onun seviyesine inmeyecekti.

Lauren kahvesine uzandı. “Sanırım yeterince konuştun. Güle güle Todd.”

“Bu seninle evlenmeyeceğim için, öyle değil mi?”

Lauren acı acı başını iki yana salladı. “Tüm dünya senin etrafında dönmüyor Todd ve aslında ikimize de iyilik yaptın. Birbirimize gerçekten hiç uygun değildik, bunu biliyorsun.”

“Ve senin uygun olduğun bu... Taş devri adamı mı?”

“Ah, evet, bana çok güzel uyuyor.” Kolunu uzatınca Rooster elini avcuna aldı.

“Sizi tebrik ederdim, ama bu sözüm ona evliliğe bir aydan fazla vermiyorum.” Bunun üzerine Todd arkasını dönüp alelacele uzaklaştı.

Todd görüş alanından çıkınca Rooster tekrar oturdu.

Lauren, “Todd için özür dilerim,” demek zorunda hissetti kendisini. “O ne düşünürse düşünsün kocam olduğun için minnettarım. Sevdiğim kişi sensin.”

Rooster, Todd’un sözlerinden hiç etkilenmemiş gibi omzunu silkti. “Benim için de senin böyle biriyle takıldığını hayal etmek çok zor.”

Lauren bunu kabul etmek zorundaydı. "Artık benim bir erkeğim var ve onun gitmesine izin verecek değilim."

"Biz farklıyız Lauren."

"Elbette öyleyiz ve en iyi kısmı da bu."

"En iyi kısmı mı?" diye sorguladı Rooster. "Çok daha iyi olan başka kısımları düşünebilirim. Yeni keşfetmeye başladığımız kısımları."

Lauren de gülümsedi. "Ben de öyle."

"Gördün mü bak, daha şimdiden sanki elli yıldır beraber olan yaşlı bir çift gibi benzer şekilde düşünmeye başladık."

"Elli yıl sonra da yatak odasında beni kovalamaya devam edecek misin?" diye sordu Lauren.

Rooster güldü. "Doksan yaşındayken yapmaktan daha fazla keyif alacağım bir şey hayal edemiyorum."

Gevşediler ve kahvelerini bitirdikten sonra Lauren'in evine yürüdüler. Lauren kapının mandalını açınca Rooster onu şaşırtarak yerden kollarıyla kaldırdı ve eşikten aşırıldı.

"Rooster," diye fısıldayarak kocasına gülümsedi. "Fark ettiğimden çok daha gelenekselmişsin."

"Hayır değilim," diye karşı çıktı Rooster. "Mağem Todd benim taş devri adamı olduğumu düşünüyor, bari rolümü oynayayım diye düşündüm."

Lauren başını geriye atarak güldü. "Tamam, tamam, şimdi beni indirebilirsin."

"Zamanı gelince," dedi Rooster ve ayağını kullanarak ön kapıyı kapattıktan sonra tek söz etmeden karısını doğruca yatak odasına taşıdı.

Bölüm Yirmi Yedi

Max, Annie'yle bu buluşmanın nasıl geçeceğinden emin değildi. Yine de Bethanne'nin kızına annesinin onu ne kadar sevdiğini hatırlatmak için gücünün yettiği her şeyi yapmaya kararlıydı. Bununla birlikte, Max Annie'yle konuşmadan önce Andrew'un tavsiyesine ihtiyaç duymuştu. Annie'nin erkek kardeşi onu Max'ten çok daha iyi tanıyordu ve Bethanne'nin kızıyla alakalı değerli tavsiyelerde bulunabilirdi.

İki erkek perşembe günü öğle yemeğinde Seattle kıyısında Andrew'un ofisine yakın bir deniz ürünleri restoranında buluştular.

Max genç adamı restoranın fuayesinde bekledi ve Andrew ona katıldığında ayağa kalktı. El sıkıştıktan sonra masaya götürüldüler ve bir bölmede karşı karşıya oturdular. Max, Bethanne'nin oğlunu hep sevmişti. Sağlam ve yaşına göre olgundu. Babası terk ettikten sonra ailenin sorumluluğunu Andrew üstlenmiş, annesine yardım etmiş ve kız kardeşiyle ilgilenmişti.

“Biliyorum daha önce de söyledim, ama senin adına Courtney ve bebek için çok mutlu ve çok heyecanlıyım. Bethanne ilk torun konusunda çok heyecanlanıyor.”

“Biz de mutluyuz,” dedi Andrew ve kısaca menüye göz attı. “Eğer ilgini çekerse, burada harika somonlu Sezar salata yapıyorlar.”

Aslında Max’in pek de iştahı yoktu. Annie’yle olan mesele midesini düğüm düğüm ediyordu.

“Duyduğuma göre Annie çocukluk ediyormuş,” dedi Andrew, garson kadın içki siparişlerini aldıktan sonra. Menüü kenara bırakınca Max de öyle yaptı.

“Bu anneni mahvediyor,” diye itiraf etti Max. Bethanne Annie’yle arasındaki sürtüşmeden ne kadar perişan olduğunu gizlemek için elinden geleni yapmıştı, ama bu mümkün değildi. Karısı ağlarken Max onu kollarına almıştı ve Annie’nin ona davranışından dolayı hissettiği acıyı duymak Max’in yüreğini parçalamıştı.

“Kız kardeşim şımarık olabiliyor,” dedi Andrew ve sanki olgunlaşmamış kardeşini düşününce derinden üzülmüş gibi çenesi kasıldı. “Onu ikna etmeye çalıştım ama annemin seni ailesine tercih ettiğine inanmış.”

“Fakat annen öyle yapmadı.”

“Ben de bunu anlatmaya çalıştım,” diye devam etti Andrew, “bunun bir faydası olmadı. Annie annemle senin birlikteliğinizi kabul etmeyi reddediyor.”

Garson kadın iki uzun bardakta limonlu buzlu çay getirerek yemek siparişlerini aldı. İkisi de somonlu Sezar salata seçtiler.

“Asıl sorun babam,” diye devam etti Andrew, tek eliyle buzlu çay bardağını kavramıştı. Max’le göz temasına girmiyordu.

Max bu kadarını zaten tahmin etmişti.

“Babam hiçbir zaman annemi kaybetmenin üstesinden gelemeyeceğini ve annemsiz hayatın hiçbir şeye değmediğini iddia ederek Annie’yi dolduruşa getiriyor.”

Max boğazın yeşil sularına baktı ve Bremerton feribotunun rıhtıma doğru süzülmesini izledi. “Babanın ciddi olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu, ama bu Bethanne’yle evli oldukları gerçeğini değiştirmezdi ve kenara çekilmeye hiç niyeti yoktu. İkisi evliyidiler ve birbirlerine derinden bağlıydılar. Karısı seçimini yapmıştı ve Max’e göre artık Grant’in biraz adam olup eski karısının seçimini kabullenme zamanı gelmişti.

“Babamın ne düşündüğünü bilmek zor,” dedi Andrew. “Sanırım babamın hayatındaki en büyük sürprizlerden biri annemin kendini bulup layık olduğu yere gelmesini izlemek oldu. Babam çekip gidince annem bizi ve kendisini destekleyecek bir yol bulmak zorunda kalmıştı. Annem bu parti işine temelden başladı.”

Max, Bethanne’nin partilerini herkesin nasıl sevdiğinin hikâyesini duymuştu. Bu Bethanne’nin iyi yaptığını hissettiği bir şeydi. İş gelişmiş, reddetmiş olsa da şube açma tekliflerinin geldiği bir noktaya kadar ilerlemişti.

“Elinde neredeyse hiçbir şey olmadan kalmasına rağmen,” diye devam etti Andrew, “annem hayatını tersine çevirmeyi başardı ve başarılı bir iş kadını oldu.”

“Grant annenin ne yapmasını bekliyordu ki?” diye sesli düşündü Max. Grant ailesini terk edinceye kadar Bethanne çalışmayıp evde oturan bir anne ve Grant’in desteğine muhtaç olmuştu. Grant karısının kendisi ve kariyeri için yaptıklarını çok geç oluncaya kadar takdir etmemişti. Ve şimdi Bethanne Max’le evliydi.

Max'in sorusuna karşılık Andrew omzunu silkti. "Sanırım annem hayatının geri kalanını onun hasretini çekerek geçirseydi babam kendisini daha iyi hissederdi. Tanrı biliyor ya, yeterince sebebi olmasına rağmen annem hayatına acı şeylerin yön vermesine izin verecek türden biri değildir. Babam ona korkunç bir şekilde davrandı."

Ve Max'in bildiği kadarıyla, Annie işine geldiği gibi bunu tamamen unutmuş görünse de Grant'in iki çocuğuna karşı tutumu da daha iyi olmamıştı.

Andrew çatalını alıp keten peçetenin üzerine yeniden yerleştirdi. "Annem seninle evlenmeden önce babam büyük bir hata yaptığını anladı. Doğrusu düzeltmek için elinden geleni yaptı. Boşanmadan önce annemin tüm yaşamı babamın, Annie'nin ve benim etrafımda dönerdi. Derken babam gitti ve annemin tüm dünyası yıkıldı."

"Daha sonra annen babanın tanıdığından farklı bir kadın oldu."

"Kesinlikle. Babam onu geri kazanabileceğine inanıyordu. İsteddiği zaman büyüleyici olabiliyor ve annemi bir şans daha vermesi için ikna etmeye ne kadar çalıştığını benim kadar sen de biliyorsun."

Max, Annie'yle arasındaki sorunun çözümünün gerçekten zor olduğunu fark etti. "Eğer ben işin içine girmeseydim annenin babana karşı fikrini değiştirebileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Max aynı soruyu Bethanne'ye de yöneltmişti ve karısı öyle bir şey olmayacağına dair güvence vermişti. Değiştiğini ne kadar iddia ederse etsin, Grant'i geri almayacaktı. Max karısına inanıyordu. Onun için önemli olan durumu Andrew'un nasıl gördüğüydü.

“Doğrusunu söylemek gerekirse, annemin fikir değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyorum,” dedi Andrew. “Bu seçim anneme ait. Gerçekte sen işin içine girdin ve ben bunu yaptığın için memnunum.”

Max’in bunu duymaya ihtiyacı vardı. Bethanne çok daha iyisini hak ettiği halde onu sevmekle hayatında bir hataya sebep olmaktan korkuyordu.

“Annemi bundan daha mutlu gördüğümü hatırlamıyorum. Seni seviyor Max. Önemli olan annemin hak ettiği şekilde ektiklerini biçtiğini görmek ve bunlardan birisi de iyi bir adam tarafından derinden sevilmesi.”

Bunu duymak Max’in iyi hissetmesini sağlamıştı. “Ne kadar iyi biri olduğumu bilmiyorum, ama anneni içtenlikle seviyorum.”

“Belli oluyor.”

Garson kadın salatalarını getirince birkaç dakika sessizlik içinde yediler. Taze balık mükemmel pişmişti ve birkaç lokmadan sonra Max sohbeta geri döndü.

“Annie’ye nasıl ulaşacağım konusunda herhangi bir önerin var mı?”

Andrew dirseklerini masanın üstüne koydu ve çatalını tabağında bıraktı. “Keşke olsaydı, artık annemle çalışmadığı için daha da zor olacak. Kız kardeşim inatçı ve mantıksız olabilir, ayrıca babam tarafından dolduruşa getirilmesi konuya kesinlikle hiç yardımcı olmuyor.”

“Dur bir dakika,” dedi Max biraz şaşkın. “Annie’nin ofise gelmediğini biliyordum. Annenle işini gerçekten bıraktı mı? Hiç haber vermeden?”

“Görünüşe göre öyle. En son duyduğumda, babam kendi çalıştığı emlak şirketinde ona bir iş bulmuş.”

Bu cesaret kıran bir haberdı ve Bethanne kesinlikle şimdikinden daha çok üzülecekti. "Annie babanla mı çalışacak? Ne yapacak?"

Andrew omzunu silkti. "Sanırım resepsiyonist olacak."

"Bu çok saçma. Annie maaşında büyük bir kesinti olacağıının farkında değil mi?"

"Anlaşılan gururu geri dönüp annemle çalışmasına izin vermiyor."

Durum Max'in tahmininden de kötüydü. Annie'nin hafif öfke nöbetinin normal seyrini süreceğini ve sonunda işine, annesiyle birlikte çalışmaya geri döneceğini düşünmüştü. Max, Annie'yle mantıklı konuşarak bu süreci hızlandıracağını ummuştu. Yolu pürüzsüz hale getireceğini, Annie ve Bethanne arasında bir köprü kurarak kızına gururunu ayaklar altına almadan geri dönme şansı vereceğini ümit etmişti.

"Annie böyle bir işten gerçekten keyif alacak mı?" Bethanne kızını işletmenin önemli bir bölümünü yönetmek üzere yetiştirmişti.

"Annie şu anda acı çekiyor," dedi Andrew. "Aklında şu mükemmel yeniden birleşmiş aile fikri var, bu yüzden tamamen mantıksız ve aptalca davranıyor. Ona bunları söyledim ve o günden beri benimle de konuşmuyor. Madem beni de devre dışı bırakmak istiyor, o zaman öyle olsun. Onun oyunları için zamanım yok."

Bethanne'nin çocuklarının arasının açık olması Max'i derinden kaygılandırıyordu. İştahı kaçmıştı, Max çatalını bırakarak tabağını itip uzaklaştırdı.

"Mesele şu ki babam kısa süre içinde onu hayal kırıklığına uğratacaktır. Belli bir noktada Annie uyanacak ve

babam konusunda gerçekle yüzleşmek zorunda kalacak. Babamı severim; ona önem veriyorum,” dedi Andrew. “Babamın annem konusunda çok  zg n olduğu için bana ihtiyaç duyduğunu ancak d ğ n m sırasında fark ettim. Bir yanımla olanları tamamen hak ettiğini söylemek istiyordum, ama m kemm l bir baba olmamasına rağmen gene de onun babam olduğunu görmemi sağlayan bir yana sahibim.”

Max, geçen adamın olgunluğuna hayran olmuştu.

“Annie’nin dikkati ve bağlılığı babamın egosu için harika bir şey,” diye ekledi Andrew. “Kardeşimin babamın ne yaptığını görmemesi beni üzüyor, ama sonunda görecek.”

Sorun bunun ne kadar süreceği ve bu durumun Bethanne’ye ne yapacağıydı. Muhtemelen Annie’nin son görmek istediği kişi Max olmasına rağmen, karısının hatırı için bunu denemek zorunda olduğunu hissediyordu.

Yemekten sonra iki erkek oradan ayrıldılar ve sonraki birkaç saat Max bilgisayarından yapabileceği işleri yürüttü. Kaliforniya’ya dönüş uçağı o akşam için programlanmıştı. Bir kez daha Bethanne’den ayrılmak zorunda kalıyordu.

Akşam st ne kadar bekledikten sonra Annie’nin yerine gitti. Annie lüks bir semtte kendi dairesinde yaşıyordu. Max son derece azalan maaşıyla ne kadar süreyle  demelelerini devam ettirebileceğini merak etti. Gururun genellikle yüksek bir bedeli olurdu.

Max merdivenlerden koşarak ikinci kata çıkıp kapının zilini çaldı. Tam geri dönmek üzereyken öbür taraftaki hareketlenmenin peşinden kilidin döndüğünü duyd .

Anlaşılan Annie kim olduğunu kontrol etmişti, çünkü kapının öbür tarafında Max’i bulduğuna hiç şaşırmamıştı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu kayıtsız bir ifade takınarak.

“İkimiz birkaç dakika konuşabilir miyiz?” diye sordu Max, sevimli görünmek için elinden geleni yaparak.

“Tamam. Keyfin bilir.” Annie hâlâ kapının kulpunu tutarak yana çekilip onu içeri aldı.

Max içeri girdiğinde her yer darmadağınktı. Çıkarılıp atılmış giysilerin yanı sıra dergiler ve boş yiyecek kutuları halının üzerine gelişigüzel dağılmıştı.

Annie, Max’in şaşkınlığını fark etmiş olmalı ki, “Son zamanlarda yoğunum,” deme ihtiyacı duydu.

“Öyle görünüyor.” Max oturmak için davet beklemedi. Kanepenin üzerinde kendine bir yer açtı ve rahatça yerleşti.

Annie sanki Max’ten mümkün olduğunca uzaklaşmak ister gibi odanın öbür tarafına yürüdü. “Ne istiyorsun?” diye sordu tekrar ve parmağını inceledikten sonra ağzına götürüp ucunu kemirdi.

Max onu izlemek yerine bakışlarını başka tarafa çevirdi. “Annen perişan olduğu için geldim ve sen de öyle görünüyor gibisin.”

“Yanlış,” diye düzeltti onu Annie. “Ben harikayım, yine de annemin üzgün olduğunu duyduğuma üzüldüm.”

Sesi hiç de öyle değildi. Max onun söyledikleriyle ilgilenmedi. “Başka bir iş aradığını duydum.”

“Bir iş buldum.”

“Ya?” İçinden Andrew’un söylediklerini tekrarlamak geliyordu. Max tekrarlamadı, çünkü Annie’nin ağabeyinin sır verdiğini saklamak istiyordu.

“Babamla birlikte çalışacağım.”

Max etkilenmiş gibi yaptı. “Emlak satmak mı?”

Annie omzunu silkti. "Yani. Babam beni eğitecek."

"Bunu duyduğuma sevindim, başarılı olacağından eminim."

Annie sanki konuşmalardan sıkılmış gibi içini çekti.

"Annen seni özlüyor."

"Gerçekten de. Beni birkaç kez aramaya çalıştığını gördüm."

Ve Annie annesinin aramalarını sesli mesaja yönlendirmişti. Max annesine bu kadar kalpsiz davrandığı için genç kadını omuzlarından sarsmak istiyordu.

"Senden nefret ettiğimi biliyorsun, değil mi?" dedi Annie, sanki Max'e öğlen ne yediğini anlatıyormuş gibi kayıtsızdı.

"Büyük ölçüde bu izlenimi edindim." Max kanepenin arka tarafına boylu boyunca kolunu uzattı.

"Eğer sen olmasaydın, ailemi geri kazanmış olacaktım."

"Belki." Max onunla tartışma gereği duymuyordu.

"Her şey eskisi gibi olacaktı."

"Siz zaten bir ailesiniz," diye karşılık verdi Max.

"İçinde senin de olmanın haricinde."

"Evet, ben de varım. Anneni çok seviyorum Annie."

"Babam da öyle." Konuşmanın sıkıtlığını belli etmek istemiş gibi esnedi. "Neden buradasın?" diye sordu, artık sabırsızlanmış gibiydi.

"Senden annenle barışmanı istemek için."

Annie burnunu kıvırdı.

"Annen seni seviyor Annie ve ona tek söz etmeden çekip gitmen onu mahvediyor."

"Annem seçimini yaptı. Onun sevdiği sensin."

"Evet, seviyor," diye tekrarladı Max, "ama beni sevmesi

seni daha az sevmesi anlamına gelmez. Sen onun parçasısın ve o da senin bir parçan. Sonunda en çok incinen kişinin sen olmaktan korkuyorum.”

“Bundan şüpheliyim.”

Max karşısındaki genç kadını süzerek kaşlarını çatı. “Onun acı çekmesini istiyorsun değil mi? Onu incitebileceğini biliyorsun, çarpık bir adalet uygun var.”

Annie bu suçlamayı ne onaylayarak ne de yadsıyarak omzunu silkti.

“Dikkat et Annie.”

“Dikkat mi?” diye tekrarladı. “Neden söz ediyorsun sen? Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Tehdit değil. Söylemek istediğim bu savaşın sonunda kaybedecek kişi sen olacaksın.”

Annie gözlerini kıstı. “Beni tehdit ediyorsun!”

“Hayır,” dedi Max ayağa kalkarak. “Bunu asla yapmam.”

Annie parmağını ona doğrulttu. “Sen benim hayatımı mahvettin.”

Max cesaretini kaybederek ve üzülerek başını iki yana salladı. “Aslında senin yardıma ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum. Tamamen tek başına işleri mükemmel hallediyorsun.” Max kapıya doğru ilerledi, sonra omzunun üzerinden baktı. “Umarım zamanı gelince annenin seni ne kadar çok sevdiğini anlarsın Annie. Eğer bir şeye veya konuşmaya ihtiyacın olursa, gece ya da gündüz müsait olduğumu bilmeni istiyorum.”

“Sanki sana gelirmişim gibi.”

Max’e göre bu son derece ihtimal dışıydı, ama gene de söylemek zorunda hissetmişti. “Söylediklerimi unutma,” diye tekrarladı yeniden.

“Ve sen de benim söylediklerimi unutma,” diye karşılık verdi Annie.

Max merdivenlere doğru yürürken Annie’nin kapıda anahtarı çevirdiğini duydu, sanki kalbini de kilitlemişti.

Bölüm Yirmi Sekiz

Tam da tahmin ettiği gibi Lauren, Elisa'yı cuma sabahına kadar görmedi. Kaliforniya'ya dönmek zorunda kalmadan önce birlikte zaman geçirmek için dükkân sahiplerinin geri gelmesini beklerken Rooster'ın sabırsızlığı artmaya başlamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, Lauren de kocası kadar hüsrân içindeydi. Ama Elisa ve Garry yokluklarında işe nezaret etmesi için kendisine güvenmişken dükkânı yarı zamanlı bir çalışanın eline bırakmaya Lauren'in içi el vermiyordu. İkisinin de aynı zamanda uzaklaşması çok enderdi ama öte yandan hafifletici nedenler vardı. Asıl önemli olansa, Lauren'in onlara Vegas'tayken Rooster'la evlendiğini söylememiş olmasıydı. Söylemiş bile olsa, bir değişiklik olacağından kuşkuluydu.

Cuma sabahı Lauren işe tam zamanında geldi. Rooster bavullarını toplamış ve Victoria gezisine hazır hale gelmişlerdi. Lauren biraz acil olacağının farkındaydı, ama bir kez Elisa'ya açıklayınca sorun olmayacağından emindi.

Lauren içeri girip kapıyı yeniden kilitlediğinde Elisa

çoktan dükkâna gelmiş, mücevherleri sergilemek için düzenleme yapıyordu.

“Hoş geldin,” diye selamladı sıcak bir şekilde.

Elisa derin bir oh çekti. “Geri dönmenin ne kadar güzel olduğunu sana anlatamam.”

“Her şey yoluna girdi mi?” diye sordu, Katie’nin kaçarak evlenmesini kabullenmenin Elisa için zor olduğunu biliyordu.

“Oldukça,” diye mırıldandı Elisa, bir yandan mücevher kutularını düzeltmeye çalışıyordu. “Garry’yle Katie için elimizden geleni yaptık, ama korkarım pek yeterli olmadı.”

“Ama Katie mutlu,” dedi Lauren, evlilik üzerine güzel bir ışık yakmak için elinden geleni yaparak.

“Neyse ki öyle sayılır. Şimdi bile Katie’nin böyle bir şey yapacağına inanamıyorum. Kızıma ne oldu bilmiyorum Lauren, kesinlikle bilmiyorum.”

“Ama o sadece senin ayak izlerini takip ediyor.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Elisa ve kısaca gözlerini kapadı. “Bu da ben aileme karşı çıkıp Garry’yle evlendiğimde annemle babamın nelerle uğraştığını daha iyi anlamamı sağlıyor. O yaşlardayken bu kadar inatçı olduğuma inanamıyorum. Garry’yi tanıyordum, onu seviyordum ve aşkımızın ömür boyu süreceğine tüm kalbimle inanıyordum. Bu kendimi görmeye benziyor, ama...” Duraksayarak alt dudağını ısırıldı. “Ama,” diye devam etti, sesi titriyordu, “herhangi bir şehirden millerce uzakta bir çiftlikte yaşamak kızım için düşündüğüm şey değildi.”

“Katie’nin takip edeceği kendi yolu var.”

“Biliyorum, biliyorum... Garry bana bunu birçok kez hatırlattı.” Elisa ellerini bir vitrin rafının üstüne koyarak

sanki kafasındaki görüntüyü kovmak istermiş gibi başını iki yana salladı. "Kızımın yaşaması beklenen eve inanamazsın. İçeride değil kızımı, köpeğimi bile yalnız bırakmazdım. Bir kulübe, yıkık dökük bir kulübe. Lauren, durumunu hayal bile edemezsin," diye devam etti Elisa. "Anlaşılan orada yıllarca aile için çalışan bir ustabaşı oturmuş. Bekâr biri gibi görünüyor. Mutlaka öyle olmalı. Bir kadının orayı şimdiki gibi berbat bir durumda bırakacağına inanmam mümkün değil."

"Çok mu köhne?" Lauren aklında solmuş muşamba zemin ve mutfak lavabosunun üzerinden sarkan ekose perdeleriyle küçük bir ev canlandırdı. Belki de bir-iki dokuma kilim vardı.

Elisa sanki bunun yarısı bile olmadığını söyler gibi kollarını salladı. "Tesisatlar 1950'lerden kalma."

Demek ki o kadar da yanılmamışım, diye düşündü sırtarak Lauren.

"Duvar kâğıtları sapsarı olmuş. O kadar eski ve yıpranmış ki desenini bile zor anlayabildim ve anladığımda gözlerime inanamadım. Desen flamingolardı ve bu oturma odasıındaydı."

Anlayışlı davranmaya kararlı olmasına rağmen Lauren'in tebessümü yayıldı. "Bahse girerim ki Katie bundan rahatsız olmamıştır, öyle değil mi?"

"Ah, hayır. Dietrich onu bir saraya götürmüş sanırsın. O kadar heyecanlıydı ki yeterince hızla temizlemeye girişemedi. Babasıyla ben badana yapmasına izin vermedik, bu kadar uzun kalmamızın sebeplerinden biri de bu oldu."

Lauren'in anladığı kadarıyla her iki aile de küçük evi genç çift için yaşanabilir hale getirmek için çok çalışmışlardı.

“Onun için elimizden geleni yaptık,” diye mırıldandı Elisa, konuşurken bir yandan çalışıyordu. “Dolaplarını yiyecek içecekle doldurdum ve...” Duraksadı, neredeyse gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Bir an sonra eğilip bir şey ararmış gibi bir ses çıkararak devam etti. “Mesele şu ki aslında Katie bizi orada istemiyordu. Ortaya çıkıp açıkça söylemedi, ama inan bana mesajı sesli ve net bir şekilde aldım.” Gözlerinden yaşlar boşanmamış olabiliyordu, fakat sesi duyguyla doluydu.

Lauren konuşmadan önce çok kısa bir an bekledi. “Aslında benim de sana bir haberim var.”

“Ya?” Elisa dönüp beklenti dolu bir ifadeyle Lauren’e baktı.

Geriye dönüp baktığında, Lauren arkadaşının bir önseziye sahip olup olmadığını merak etti. Birdenbire Rooster’la evlendiğini söylemeye tereddüt ettiğini fark etmişti.

“Ben evlendim,” dedi.

Elisa kulağını ona doğru uzattı, sanki doğru duyduğundan emin değil gibiydi. “Ne yaptın?”

“Evlendim,” dedi Lauren zoraki bir neşeyle. Ailesine söylemek arkadaşına söylemekten çok daha kolay olmuştu.

“Sen ve Todd mu?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Lauren başını iki yana salladı. “Hayır, Todd’la bitmişti, biliyorsun.”

“Eh, evet ama...” Ardından idrak etmişçesine gözleri İtalyan köfteleri gibi irileşti. “Rooster mı? Ama onu neredeyse hiç tanımıyorsun... Yani gerçekten evlendiğini mi söylüyorsun? Rooster’la?”

Lauren başını salladı.

Elisa gülerek geçiştirdi. “Bu hiç komik değil Lauren.

Hiç şaka kaldıracak durumda değilim.” “Şaka yapmıyorum. Beklenmedik bir şekilde Vegas’a geldi ve...”

Elisa elini kaldırarak onu durdurdu. “Sanırım onun Yeni Zelanda’da olduğunu söylemiştin.”

“Esas planı öyleydi ama erken döndü.”

“Seninle evlenmek için mi?”

“Şey, hayır, bu aniden oldu... İkimiz de planlamamıştık.”

Elisa sanki duyduklarını sindirmesi mümkün değilmiş gibi başını iki yana salladı. “İnsanlar kazara evlenmezler Lauren.”

“Hayır, hayır. Bu bir kaza değildi. Sen gittikten sonra Vegas’a geldi ve birlikte olmak istediğimizi anladık. Bir kez bu sonuca varınca, beklemek için bir sebep görmedik. Ne de olsa yeni yetme gençler değiliz.”

Elisa sanki tokat yemiş gibi tepki vererek geriye adım attı.

“Yanlış anlaşıldığı için özür dilerim. Ben öyle demek istemedim,” diye telaşla özür diledi Lauren. Kendi durumunu Elisa’nın kızıyla kıyaslamak istememişti. Katie teknik olarak yetişkin de olsa yeni yetmeydi. Lauren olgundu ve otuzunun üstündeydi. Rooster da öyle.

“Birkaç gün izin almayı umuyordum,” diye devam etti Lauren, arkadaşının onaylamayışının Rooster’a duygularını veya seçimini etkilemesine izin vermeyerek.

“Birkaç gün mü?” diye tekrarladı Elisa, adeta transa girmiş gibiydi.

“Evet. Seattle’a birlikte döndük, çünkü bana burada gerek duyduğunu biliyordum. Bütün hafta çalışıp senin dönmeni bekledim. Şimdi Rooster Kaliforniya’ya uçmadan önce ikimiz baş başa zaman geçirmek istiyoruz.”

Bu da arkadaşını sarsmış görünüyordu. “Bu evlilik artık uzağa taşınacağına anlamına mı geliyor?” diye sordu, çalışan olarak Lauren’i kaybetmekten endişelendiği açıktı.

“Ben... Henüz bilmiyorum. Buna karar verecek fazla fırsatımız olmadı.”

“Gerçekten evlendin mi?” diye sordu tekrar, ardından sanki birdenbire oturmaya gerek duymuş gibi elmas yüzük tezgâhının yanındaki tabureye çöktü. Ardından durumu hafifletmek için kısa bir kahkaha attı. “Bunun altında bir şeyler olmalı.”

“Öyle,” dedi Lauren zoraki bir tebessümle.

Elisa bir kez daha ciddileşti. “Todd bunu biliyor mu?”

Lauren kendi evliliğinin nasıl olup da Todd’u ilgilendirdiğini anlamasa da yanıtladı. “Aslında hafta içinde Rooster’la ikimiz onunla karşılaştık.”

“Yani biliyor mu?”

“Evet, ona söyledik.”

“Ne dedi peki?”

Elisa’nın neden Todd’a odaklandığını anlamak zordu. Bu Lauren’in özellikle paylaşmaya hevesli olduğu bir konuşma değildi. “Şaşırdı.”

Elisa kıs kıs güldü. “Eminim öyledir. Benim kadar şoke olduğunu tahmin ediyorum.”

Bu meseleyi gayet iyi açıklıyordu. Ancak, Todd Todd olduğu için meseleyi olduğu gibi bırakmayı istememişti. Lauren’i çok umutsuz olduğu için ayrılmalarından sonra karşısına çıkan ilk adamla evlenmekle itham etmişti. Dışarıdan böyle görünüyor olabilirdi, ama Lauren içinden bunun farklı olduğunu biliyordu. Rooster’ı seviyordu ve Rooster da kendisini seviyordu. Onlar birbirleri için doğrudular. Birlikte doğrudular.

“Onunla hiç karşılaşmadım,” diye hatırlattı Elisa.

“Biliyorum... Biz daha önce sadece bir hafta sonu birlikte olduk ama her gün konuştuğumuzu unutma. O iyi bir insan ve ben onu seviyorum Elisa. Bunun ani geldiğini biliyorum, özellikle de Katie’yle Dietrich’in arkasından, fakat Rooster’ın benim için doğru seçim olduğunu hissediyorum.”

Elisa ona sanki karşısında duran kadını tanıımıyormuş gibi bakıyordu.

“Düşünceli ve hassas bir erkek,” diye devam etti Lauren, Rooster’ı ve onunla evlenme kararını savunma arzusuyla.

“Onu sadece bir kere mi gördün?”

“Hayır, bundan fazlaydı.”

“O zaman bir hafta sonu muydu?”

“Evet, ama Rooster sekiz bin kilometre uzaktayken bile her bir gün konuştuk.”

“Ama Lauren, birisini bu kadar kısa bir tanışıklıktan sonra gerçekten tanıyamazsın.”

“Bunun nasıl görüldüğünün farkındayım, gerçekten öyle,” dedi ve ciddiydi. “Eğer Rooster’dan başka birisi olsaydı seninle aynı fikirde olurdum, ama onda bir kocada istediğim her şey var. Ortak bir sürü şey paylaşıyoruz. Annemle babam onunla tanıştılar...”

“Ailen tanıyor mu?”

“Tabii ki. Uçakla törene geldiler. Birbirimizi sadece kısa bir süredir tanıdığımıza bakarak annemle babam da kaygılanmışlardı. Babam Rooster’ın geçmişini araştırmak için ısrar etti.”

Bu haber Elisa’yı hayli şaşırtmıştı. “Peki sen raporu okudun mu?”

“Hayır, zaman olmadı. Ama babam okudu ve Rooster hakkında kırmızı bayrak kaldıracak hiçbir şey bulamadı.”

“Peki ya onun ailesi?” diye meydan okudu Elisa.

Arkadaşı Lauren’in korkunç bir hata yaptığını kanıtlamak için abartıyor, bir şeyler, her hangi bir şey arıyordu. Sanki Lauren’den ziyade Katie ile konuşuyor gibiydi. Lauren, Elisa’yı kırmak istemeyerek sabırla açıkladı. “Rooster tek çocuk ve hem annesi hem de babası ölmüş. Bethanne’nin kocası Max ona sağdıçlık yaptı. Onun ailesi Max ve Bethanne.”

Elisa sarsılmış ve şüpheli görünmeye devam ediyordu.

“Senin için bir sakıncası yoksa haftanın geri kalan kısmı için izinli olabilir miyim?” diye bastırdı Lauren. Dükkân birkaç dakika içinde açılmak üzereydi, cuma sabahları genel olarak hafif bir müşteri trafiği olurdu. Eğer Elisa başka birini yardıma çağırmaya gerek duyarsa, yapabilirdi.

“Ah, elbette. Haberin üzerine pek sevimli davranmadığım için özür dilerim.”

“Anlıyorum, senin için büyük bir şok oldu.”

“Anlayamadığım şey bundan neden daha önce bahsetmediğin.”

Bunu açıklamak işe yaramayacaktı. “Sen ve Garry, Katie’yle meşguldünüz,” diye izah etti, bunun yeterli olacağını umuyordu.

“Ama beni şimdi çok şaşırttın...”

“Bugün ve cumartesi uzakta olacağım,” diye tekrarladı Lauren, sabırsızlığı artıyordu. “Tatil olarak kullanabileceğim birkaç günüm daha kalıyor.”

“Ah, elbette . . . İzin hiç sorun olmaz. “

“Teşekkür ederim.” Cep telefonunu alarak Rooster’a

hızlı bir mesaj yolladı. Birkaç dakika içinde çıkmaya hazır olacaktı ve kocası mücevherat dükkânından kendisini alabilirdi.

“Çıkmadan önce bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordu Elisa.

“Elbette.” Uzun süredir iyi arkadaşlardı ve Lauren elinden gelen yardımı yapmak istiyordu.

“Seni incitmek istemiyorum.”

“Biliyorum.”

“Sadece babanın Rooster için yaptırdığı geçmiş araştırmasını okursan kendimi daha iyi hissedeceğim. Ah, Tanrı aşkına kocanın başka ismi yok mu? Annesiyle babasının ona bir hayvan ismi verdiğine inanmak istemiyorum.”

“İsmi John. John Jerome Wayne. Babasının ismi Jerome’muş.”

“John Wayne,” diye tekrarladı Elisa.

“Sanırım Rooster adını John Wayne’in oynadığı filmlerden birindeki karakterden almış. *Rooster Cogburn*.” Aslında Lauren ve Rooster o hafta başlarında John Wayne’in Maureen O’Hara ile birlikte oynadığı kovboy filmini seyretmişlerdi. Lauren her anına bayılmış, iki karakterin yaptığı gibi asla kavga etmeyeceklerine Rooster’a söz verdirmişti.

“Tamam, bana sadece bir şey için söz ver.”

“Yapacağımı söyledim.”

“Raporu oku. Lütfen Lauren.”

“Sürpriz olma ihtimali olan ne yazabilir ki?” diye sordu Lauren.

“Bilmiyorum,” dedi bağırarak Elisa. “Kaç kere evlendiğini biliyor musun?”

“Evet, bir kere. Benimle.”

“Ve şu ailesiyle alakalı hikâye. Biraz fazla uygun değil mi sence? Herkes ölmüş ve hiç kardeşi yok. Amcalarıyla, teyzeleriyle teması yok. Mutlaka birileri vardır, değil mi?”

“Hiç kimseden söz etmedi.”

“Bu sana bir şey anlatmıyor mu?”

“Hayır. Paranoyakça konuşuyorsun. Benim yargıma güvenmiyor musun?” diye arkadaşına sordu Lauren.

“Evet, tabii ki güveniyorum, ama *Dateline* ve *48 Saat* programlarının benim favori televizyon şovlarım olduğunu biliyorsun. Her zaman böyle hızlı evlilikler olur ve şok edici bazı şeyler sonradan ortaya çıkar.”

“Tamam, tamam, raporu okuyacağım.”

“Şimdi oku.”

“Şimdi mi?”

“Evet, lütfen, gitmeden önce.”

“Elisa!”

Belki de arkadaşş haklıydı ve aptalca davranıyordu, aşk gözlerini kör etmişti. Babası dosyayı yollamıştı, ama madem ki babası Rooster’ın özgeçmişinde telaşlandırarak hiçbir şey görmemişti, o zaman kendisinin de göreceğini hiç sanmıyordu.

Elisa iş için dükkânı açarken, Lauren cep telefonuyla arka ofiste oturdu. Babasından gelen e-postayı bulması sadece bir dakika sürdü.

Lauren ilk birkaç sayfayı kolaylıkla gözden geçirdi. Sıra dışı hiçbir şey görünmüyordu. Rooster’ın yirmili yaşlarında birkaç aşırı hız cezası almış olduğunu fark etti. Şimdi bile hızlı kullanma arzusu, değiştirmeye çalıştığı bir alışkanlığı var görünüyordu.

Ancak sondan bir önceki sayfada bir şey gördü. Şokun etkisi yayılırken gözleri kocaman açılmıştı.

Okuduklarını sindirmek için birkaç dakika gerekmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Rooster nasıl olur da bu kadar önemli bir şeyden bahsetmezdi? Bu mutlaka bilmesi gereken bir konuydu.

Bir anda çok güzel ve harika gelen her şey korkunç, çok korkunç bir şekilde yanılmış gibi geldi.

“Lauren.” Elisa odanın arka tarafına geldi.

Lauren başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı, umutsuzca şokunu ve sıkıntısını gizlemeye çalışıyordu.

“Dışarıda seni soran bir adam var.”

“Bir adam mı?”

“Motosikletçi falan gibi görünüyor.”

Lauren sandalyeden kayarak ayağa kalktı. Normal konuşacak gibi hissetmesi birkaç dakika almıştı. “Sanırım Rooster’dır... Kocam.”

“Kocan mı? Yani o Rooster mı?” Elisa sanki haberi konuşamayacak kadar şoke edici bulmuş gibi birkaç kere başını iki yana salladı. “Lauren, hayır. Böyle bir şey olamaz. O değil.”

Lauren başını salladı. “Evet o.”

“Ama... Siz ikiniz. Lauren, ciddi olamazsın. İkinizin ne kadar farklı olduğunuzu göremiyor musun?” diye sordu valvarırcasına.

Sonra Elisa, en yakın arkadaşı sanki önünde olup biten bu felaketi izlemeye dayanamıyormuş gibi gözlerini kapadı.

Bölüm Yirmi Dokuz

“Sorun nedir?” diye sordu Rooster, Lauren *John Michael Mücevherat*’tan çıkar çıkmaz.

Lauren ona cevap vermekten kaçınmak için Blossom Sokağı’na park ettiği arabaya doğru yürümeye başladı. “Daireme geri dönmek istiyorum,” dedi üstüne basa basa.

“Bir şey mi unuttun?”

“Hayır.”

“Öyleyse neden geri dönüyoruz?” Yer ayırttığı Victoria’ya gidecek feribotun bir saat içinde kalkacağını hatırlatmak için saatine baktı.

“Lütfen Rooster, eve gidince her şeyi açıklayacağım.” Rahatsız edilmeden konuşmak için mahrem bir yere ihtiyacı vardı. Başı uğulduyordu, ağzı kurumuştı.

Rooster karısına tuhaf bir bakış attı, iyice kafası karışmış görünüyordu. Eh, Rooster’in şaşırması gerekirdi. Lauren fena halde sarsılmıştı. Sinirleri kopacak gibi gerilmiş, midesi kocaman bir düğüm haline gelmişti.

Arabadaki sessizlik Lauren’in kulak zarlarını delecek kadar yoğundu.

Rooster arabayı kullanırken karısını üzen şeyin ne olduğunu merak ederek bir-iki kez Lauren'den tarafa göz attı. Er ya da geç karısının bu bilgiyi öğreneceğini bilmesi gerekirdi. Elisa haklıydı. Saf, çılgınca ve aptalca davranmıştı. Düpedüz aptaldı. Peri masallarında olabilecek bu romantik fanteziye kapılmıştı. Alnını gösterge tablosuna dayayıp gözlerini kapayarak bunlardan hiçbirini gerçek değilmiş gibi davranmamak için sahip olduğu tüm gücünü kullanıyordu.

Rooster araba garajında uygun bir yere arabasını park etti. Arabadan indiler ve eve girinceye kadar hiç konuşmadılar.

Henüz içeri girmişlerdi ki Rooster sordu. "Pekâlâ, ne oldu?"

Çok uzun bir süre Lauren gözlerini dikip ona bakmaktan başka hiç bir şey yapamadı.

"Lauren, söyle bana!"

"Bu sabah," diye başladı Lauren, hayal kırıklığını ve öfkesini kontrol etmeye çalışırken sesi tutuk çıkıyordu. "Elisa'ya evlendiğimizi ilk söylediğimde şoke oldu."

"Yani?"

"Yani... Bana seni gerçekten tanıyıp tanımadığımı sordu."

"Beni tanıyorsun," diye karşılık verdi Rooster.

"Öyle mi Rooster? Seni gerçekten tanıyor muyum?"

"Beni yakından tanımak için kutsal kitap üzerine yemin ettin."

Rooster komik olduğunu düşünebilirdi, ama Lauren'e zerre kadar eğlenceli gelmemiştir.

Avuçlarını birbirine sürterek sakın sakın konuştu. "Eli-

sa babamın senin için hazırlattığı raporu okuyup okumadığımı sordu.”

“Okumuş muydun?”

“Hayır, ama babam okuduğu için gerek olmadığını düşündüm.” Ne kadar aptalca davranmıştı.

“Yani bu sabah Elisa bunun iyi bir fikir olabileceğini ileri sürünce mi okudun? Ve rapordaki bir şey seni fena halde sarstı, öyle mi?” Neyse ki Rooster boşlukları doldurma konusunda iyiydi. Daha Lauren cevap vermeden Rooster ekledi. “Bu raporların her zaman yüzde yüz doğru olmadığını biliyorsun.”

Lauren durumun böyle olduğuna inanmak istiyordu, ama ihtimal yoktu.

“Lauren,” diye yalvardı kocası, “söyle bana, bu kadar korkunç ne buldun ki gözlerime bile bakamıyorsun? Her neyse düzeltiriz.”

Lauren’in içinde bir an için bir hata olduğuna dair bir umut doğdu ama gene de içgüdüsel olarak bunun mümkün olmadığını biliyordu.

“Rooster, lütfen bana yalan söyleme. Hakikate ihtiyacım var.” Sözleri bir yakarı ve çığlıktı.

Rooster sertçe gözlerini kırıştırdı. “Sana hiç yalan söylemedim Lauren. Tanrı şahidimdir ki asla yalan söylemedim.”

“O zaman söyle bana. Bu senin ilk evliliğin mi?”

Rooster şaşkınlığını saklayamadı. Ağzını açtı, sonra hızla gene kapadı. “Hayır.”

Lauren dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyordu.

“Daha önce bir kere evlendim,” diye ekledi. “Yıllar önce.” Dairede karşı tarafa yürüdü, pencereden manzara-

ya baktıktan sonra nihayet tamamen döndü ve kanepeye oturdu.

“Yani ‘yıllar önce’ olunca evlilik sayılmıyor mu?” diye sordu Lauren, acı alaycılığını gizleyemiyordu. “Bunu mu söylüyorsun?”

Rooster iki elini de kullanarak zayıf bir işaret yaptı. “Gerçekçi ol Lauren. Neredeyse kırk yaşındayım. Evet evlendim. Anlamıyorum. Ne var bunda bu kadar büyütecek?”

“Senin deyiminle büyüttüğüm şey senin geçmişinle alakalı bu ufakık gerçekten bahsetmeyi unutmuş olman.”

“Yani?”

“Yani aklından çıkmış başka ne var?” diye sordu Lauren.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Rooster, şimdi sabrı tükenerek.

Ona böyle dediği zaman Rooster’in savunmaya geçmesi ilginçti. Bu Lauren’in şüphelerini daha da artırmıştı. Elisa televizyonda gerçek suç dizilerini izleyen tek kişi değildi.

Lauren’in yanıt isteyen daha fazla sorusu vardı. “Peki ya çocuklar Rooster, çocuk var mıydı?”

“Hayır.” Duraksadıktan sonra kendini düzeltti. “Evet.”

“Evet mi, hayır mı?”

Rooster sertçe soluğunu bıraktı. “Evlendiğimizde Lacey hamileydi ve daha sonra bebeği düşürdü.”

“Ne oldu?” diye sordu Lauren.

“Ben nereden bileyim?” diye terslendi kocası. “Kadınlar bebeklerini düşürürler. Eğer ima ettiğin buysa, benim yüzümden değildi.”

“Evliliğe ne oldu,” diye açıklığa kavuşturdu Lauren.

Kocası ondan uzaklaştı ve sırtını ona dönerek durdu. “Lacey’ye sorman lazım.”

“Ne yazık ki sormam için burada değil, ama sen buradasın.”

Rooster cevap vermeden önceki süre sonsuzluk gibi gelmişti. “İkimiz de gençtik, toyduk. Benim bir gece işim vardı.”

“Ve karın yalnız kaldı.”

Rooster omzunu silkti. “Öyle bir şey. Dediğim gibi, ikimizden birinin yuva kuramayacağı kadar genç evlendik.”

“Ne kadar evli kaldın?”

“Uzun değil. “

Belirsiz cevaplar Lauren’i daha da fazla üzüyordu. “Bir yıl mı? Beş yıl mı? On mu?”

“Belki bir yıl.”

“Belki mi?” diye sordu karısı inanamaz bir ifadeyle.

“Bir yıldan kısa süre birlikte yaşadıktan sonra ayrıldık. Boşanmanın sonuçlanması birkaç ay aldı, bu yüzden resmen evliliğimiz bir yıldan fazla sürmüş olabilir.”

“Diğer bir deyişle tüm bu süreç boyunca birlikte değildiniz öyle mi?”

“Hayır. Hadi ama Lauren, bu yıllar önce oldu. Tüm detayları hatırlamıyorum. Eğer bundan büyük bir olay çıkarmak istiyorsan tamam. Bu hayatımın geride bırakmayı tercih ettiğim bir parçası. Haklısın, sana söylemeliydim. Zaman içinde söyleyecektim.”

“Neden düğünden önce değil?” Can alıcı soru buydu.

“Çünkü gerekli veya önemli gelmedi.”

“Bahsetme gereği duymadığın bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Hayır,” dedi Rooster neredeyse bağırarak.

“Bundan emin misin?” diye sordu Lauren, sesi onunki kadar yükselmişti.

Rooster gözlerini kıstı. "Ne yaptın sen? Geçmişimdeki pislikleri mi değştin, konu bu mu?"

"Buna gerek olmadı. Babamın yaptırdığı özgeçmiş araştırmasında vardı. Benim hatam bunu okuma zahmetine girmemiş olmam."

"Başka ne buldun?" diye sordu Rooster.

"Bana tek çocuk olduğunu söylemiştin."

Rooster'ın gözleri irileşti ve bakışlarını çevirdi. "Tamam, burada beni gene yakaladın. Bir kız kardeşim vardı. Ben küçükken öldü, onu hatırlayamayacak kadar küçük-tüm. Yani teknik olarak haklısın, tek çocuk değildim." Lauren'in mutfağına yürüdü, kendisine bir bardak su dol-durarak birkaç büyük yudumda içip bitirdi. Boş bardağı tezgâha bırakıp geri çekildi.

Lauren ne söyleyeceğini ya da bir şey söylemesinin gerek-kip gerekmediğini bilemiyordu.

Rooster mutfakta kaldı ve ellerini tezgâhın kenarına bastırarak öne doğru eğildi. "Durumu anlamaya başlıyo-rum. Şüpheye düştün. Pişmanlıklar. Acele davranmış ola-bileceğini ve neticede bu evliliğin çok da harika bir fikir olmadığını hissediyorsun."

"Ben... Ne düşündüğümü bilmiyorum." Lauren'in başı dönüyordu. "Kendimi şaşkın ve sarsılmış hissediy-o-rum." İlaveten henüz tanımlayamadığı bir düzine başka duygu da yumruk gibi üstüne üstüne iniyordu.

"Emin mi değilsin?"

"Evet," diye itiraf etti Lauren. "Evlenmek üzere oldu-ğun bir kadından daha önce evlendiğini gizleyemezsin." En azından özür dileyebilir, makul bir mazeret söyleyebi-lirdi. Her hangi bir şey.

Rooster sanki konuşmasını bekliyormuş gibi onu ince-
liyordu.

“Hiç bana söyleyecek miydin?” diye sordu Lauren, sesi
alçak ve titrek çıkıyordu.

“Tabii ki. Bu evlilik işini aceleye getirdiğimizi kabul et-
mem gerekiyor.”

“Her gün konuşuyorduk Rooster. Her bir gün, çoğu
zaman saatlerce.”

“Tamam. Suçluyum.”

“Sana inancımı kaybettim...”

“Bize inancını demek istiyorsun,” diye belirtti kocası.
Lauren cevap vermedi.

Rooster tezgâhın etrafından dolaşp parmaklarını kotu-
nun ceplerine sokarak durdu. “Ne yapmak istiyorsun?”

Lauren bilmiyordu. Gerçek şuydu ki ne yapabileceği
veya yapması gerektiği hakkında bir fikri yoktu. “Buna ce-
vap veremem.” Tüm bildiği tamamen aşırı tepki veriyor
olabileceğiydi. Bu kısa evlilik haberinin kendisini şaşırttığı
doğru olsa da, kocasının bunu kasten saklamış olması gü-
veninin temelini sarsmıştı.

Uzun bir süre sadece durdular ve sanki diğerinin karar
vermesini bekler gibi birbirlerine baktılar.

“Elisa’nın söylediklerini duydum,” diye itiraf etti Roos-
ter, bir süre sonra.

“Ne zaman?”

“Hemen dükkâna girdiğimde. İleride başvurmak için
bunu bilmek isteyebilirsin.”

“Neyi bilmek?”

“Arka ofisten seslerin nasıl net bir şekilde geldiğini. Gö-
rüş alanından uzak olmak ön taraftaki müşterinin tezgâh

arkasındaki alanda neler olup bittiğini duyamaması anlamına gelmiyor.”

Lauren yanaklarına sıcak bastığını hissetti. Demek ki Lauren’in evlendiği adamın Rooster olduğunu anlayınca Elisa’nın geçirdiği şoktan Rooster haberdardı. Birinci sınıf mücevher dükkânındaki gülünç motosikletçi adam. Rooster’a bakan herhangi biri bu dükkândan alışveriş yapmaya maddi gücünün yetmeyeceğini tahmin ederdi.

Arkadaşının söylediklerini Rooster’ın duymuş olması Lauren’i derinden utandırmıştı.

“Arkadaşının duygularını sen de paylaşıyor musun Lauren? Konu aslında bu mu? Elisa’nın evlenmeni beklediği kaliteli tipe uygun değilim.”

“Hayır,” diye hızla karşılık verdi Lauren, belki de biraz fazla hızla.

“Bundan emin misin?”

“Evet,” diye ısrar etti Lauren.

Rooster’ın gözlerindeki sert bakış karısına meydan okuyordu. “Belki de Todd’la evlenmeliydin.”

Lauren başını iki yana salladı.

Bunu garip bir sessizlik izledi ve sessizliği bozan Rooster oldu. “Pekâlâ, şimdi ne var?”

“Bilmiyorum.”

“Bu abartı olabilir, ama balayı olmayacağı tahmininde bulunuyorum.”

Lauren sözlü cevap vermek yerine başını salladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Peki ne yapmamı istiyorsun?”

Lauren gene ne diyeceğini bilemiyordu. “Ben... Bilmiyorum.”

“Benim bir süre uzaklaşmamı ister misin?”

Lauren sertçe yutkundu. “Belki bu herkesin hayrına olur. Bunu enine boyuna düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

“Ne kadar zamana?”

Lauren buna cevap veremedi. “Bilmiyorum.”

“Bak sana ne diyeceğim,” dedi Rooster iğneleyici bir ifadeyle. “Uygun bulduğun şekilde buradan gidiyorum ve sana gerektiği kadar zaman ve alan veriyorum. Sadece hakkımızda karar verdiğin zaman bana haber ver.”

Bu en iyi seçenek gibi görünüyordu.

“Sadece bir tek şey istiyorum.”

Lauren bekledi.

“Bana haber verirsen çok memnun olurum...” Rooster duraksadı. “Eğer bu son birkaç günün ardından hamile kaldıysan.”

Lauren başını salladı. “Birkaç hafta içinde öğrenirim.”

Rooster uzunca bir süre Lauren’in gözlerine baktıktan sonra kapıdan çıktı.

Lauren’in titremeye başlaması birkaç dakika aldı ve hemen kanepeye çöktü. Böyle olmasını hiç istemezdi, ama Rooster gitmişti ve gelecekleri hakkında kafası her zaman-
kinden daha da fazla karışmıştı.

Bölüm Otuz

Lydia cumartesi sabahı yüncü dükkânını açmayı ve sadece birkaç saat kalmayı planlamıştı.

Cody'nin beysbol maçı saat birdeydi ve annesinin düşüp kolunu kırmasından sonra öğleden sonra bakım tesisinden eve gelme ihtimali vardı. Şu anda Casey, büyükannesinin tepetakla yuvarlanmasından bu yana her gün olduğu gibi Mary Lou'yla birlikteydi. Sonradan, Mary'nin küçük bir felç geçirdiği ve devamında da düştüğü anlaşılmıştı.

O gün öğleden sonra Margaret'in çalışması ve dükkânı saat beş buçukta kapatması kararlaştırılmıştı.

Lydia AÇIK levhasını henüz döndürmüştü ve vitrin düzenlemesini ayarlamaya başlamıştı ki günün ilk müşterisi geldi. Gelen Evelyn Boyle'du.

"Günaydın Lydia," dedi Evelyn dükkâna girerken. Zil çalınca şişman kedi ön penceredeki yerinden kıpırdamamıştı bile.

"Merhaba," dedi Lydia, onu görünce çok rahatlamıştı -

özellikle de şu anda Casey'nin kulak misafiri olmasından korkmadan rahat rahat konuşabilecekti. Aslında, kızının sosyal hizmet uzmanıyla buluştuğunu hiç bilmemesi herkesin hayrınaydı.

"Seninle Casey hakkında son konuştuğumdan bu yana her şeyin nasıl gittiğini görmek için geldim," diye belirtti Evelyn.

"İzin gününde mi?" diye takıldı Lydia. Evelyn civcivlerine bakan anne tavuk gibiydi. Kendi sorumluluğunda olan çocuklarla ve hatta daha da etkileyici olanı, evlat edinilmiş veya on sekizini bitirip artık devlet vesayeti altında olmayanlarla bile içtenlikle ilgileniyordu.

"Annemi duydum," dedi Evelyn. "Hafta başında uğradım, sen ve Margaret hastanedeydiniz ve sana bir mesaj bıraktım."

"Mesajı aldım ve sana geri dönmek istedim, ama annem hastanede olduğundan bu hafta biraz telaşlı geçti."

Evelyn'in ruh hali alnının endişe çizgileriyle kırılganlığından belliydi. "Annen nasıl?"

"Oldukça iyi. Kan şekeri iyi durumda ve bir müddet bizi çok kaygılandırdı. Felç biraz zarar vermiş, ama neyse ki kalıcı bir şey değil. Birkaç haftalık fizik tedavi faydalı olacak. Bu kadar dayanıklı olması şaşırtıcı. Sol kolu alçada ve onun için ağır, ama idare ediyor."

"Ya Casey?" diye sordu Evelyn. Alnındaki kırışıklar yoğunlaşmıştı. "O nasıl?"

Kendi kaygıları öne çıkarılınca Lydia'nın keyfi kaçmıştı. "Korkarım pek harika değil. Annemin düştüğünü haber aldığımızda Casey kendini kaybetti. Onun bu kadar üzülüğünü ne zaman gördüm, hatırlamıyorum. Casey'yi sakinleştirmek için ben, Brad ve Cody çok uğraştık."

“Şimdi daha iyi mi?”

“Evet, ama her müsait anını bakım tesisinde annemle birlikte geçiriyor. Annem ilk birkaç gün hastanede kaldı ve tesise sonra nakledildi,” diye açıkladı Lydia.

“Kâbusları ne durumda?”

“Gelişme olmuyor, aksine daha kötü bir hal aldı.” Aslında özellikle geçen hafta çok daha kötüydü.

“Daha kötü derken, daha sık mı demek istiyorsun? Daha mı uzun sürüyor?” diye sordu Evelyn.

“Daha sık,” dedi Lydia. “Bu hafta çılglık atarak ve titreyerek üç kere uyandı.”

“Peki hâlâ sana rüyadan söz etmeyi reddediyor mu?”

Lydia’nın yüreği sıkıştı. “Tek kelime bile söylemiyor. Eğer bir tavsiyen varsa bunun için minnettar olurum.” Konu Casey ve rüyaları olunca, bütün aile genç kızın bu psikolojik zorluğu aşmasına yardım etmek için her şeyi yapmaya istekliydi.

“Sen ilk söylediğinde açıkladığım gibi, bu rüyalar ergenlik çağındaki bir evlatlık için alışılmadık bir şey değildir.”

“Casey evlat edinildi.” Casey artık mahkeme vesayetinde değildi, ailenin önemli bir parçasıydı.

“Düzelتيyorum. Ergenlik çağından geçen evlatlık programına dahil olmuş bir çocuk için bunun sıra dışı olmadığını söylemeliydim. Çoğu, çeşitli yoğunluk derecelerinde kâbus görürler. Casey’nin durumu ciddi olabilir gibi görünüyor.”

Bu Lydia’nın o güne kadar karşılaştığı her şeyden kötüydü.

“Sana yapabileceğim en iyi tavsiye,” diye devam etti Evelyn, “Casey’yi bir danışmana götürmen.”

Lydia da Evelyn'in bunu önermesinden neredeyse korkuyordu. "Brad'le ikimiz bunu zaten konuştuk."

"Birkaç mükemmel danışman önerebilirim."

Lydia başını salladı. "Sadece aile doktorumuzun söz ettiği birkaç kişiyi incelediğimde maliyeti Brad'le benim şu anda karşılayamayacağımız kadar yüksek geldi."

"Bende ailenin gelirine göre değişebilen ücretler talep eden birkaç mükemmel danışman ismi var."

Lydia başını salladı. "Bu isimleri almaktan çok memnun olurum."

Evelyn cep telefonunu çıkararak bilgileri Lydia'yla paylaştı.

"Teşekkür ederim." Gerçekten minnettar olmuştu.

Evelyn'in gitmesinden kısa süre sonra hamile kız kardeşi için ördüğü bebek battaniyesiyle Lauren Elliott geldi. Yünleri haftalarca önce satın almıştı, ama sadece birkaç santimlik bordürün dışında pek örmemişti. Ardından yeni örgücü, son iki gün boyunca battaniyenin neredeyse yarısını örmüştü. Lydia'nın anladığı kadarıyla Lauren her müsait anı elinde örgü şişleriyle geçirmiş olmalıydı.

"Bir hata yaptım," dedi Lauren, renkli kapitone çantasından örgüsünü çıkararak.

"Bir bakayım," dedi Lydia, kapıya göz kulak olup müşterileri izleyerek.

Lauren örgüsünü masaya yayarak hatayı gösterdi. "Şimdi ilmek sayısı da bozuldu."

"Evet, öyle oluyor." Lydia hatayı inceledi. Göze çarp-mıyordu ve kolaylıkla gözden kaçabilirdi.

"Sökmem gerekiyor mu?" diye sordu Lauren.

"Geçiştirebilirdin." Lydia bunu oldukça sık yapardı.

“Evet, ama hep orada olduğunu bileceğim ve bu kardeşim için hediye...” Gerisini getiremedi.

Lydia anlamıştı. Eğer hatayla yaşayabilseydi öyle bırakırdı, fakat örgü bir hediye ve o da Lauren gibi daha yakından baktı. “Ben de senin gibi hissettiğim için kopça yapmanı öneriyorum.”

“Kopça mı?”

“Sök şunu, sök, sök.”

Lauren sadece bir an için gülümsedi.

Lydia, Lauren’in özel hayatında ne olduğunu bilmiyordu, ama belli ki bir şey olmuştu. Bu kadını her zaman cana yakın ve mutlu olarak tanırdı, coşkun değil fakat nazik ve sosyaldi. Son birkaç gündür, Lauren dükkâna uğradığında neredeyse tek kelime etmiyordu. Kendi düşüncelerine dalmış gibiydi ve konuşmaktan hoşlanmıyordu.

Lydia ona sıkıntı veren her neyse şişlerinde de ortaya çıktığını fark etmişti. O kadar gergindi ki bambu şişlerde ilmekleri kaydırmasını neredeyse imkânsız kılıyordu. Daha bir gün önce Lydia, Lauren’e takılmış ve şişleri gevşetmesi gerektiğini açıklamıştı. Zırh örmüyordu.

“Senin için sökmemi ister misin?” diye sordu Lydia, bir örgüyü sökmenin ne kadar sıkıcı olduğunu biliyordu.

“Lütfen.”

Lydia bir sandalye çekerek onun yanına oturdu ve bataniyeyi şişlerden çıkardı, örgü o kadar sıkıydı ki yünü çekelemek için çaba sarf etmesi gerekmişti.

“İzleyebilir miyim bilmiyorum,” dedi Lauren gözlerini kaçırarak.

“İzleme,” diye tavsiye etti Lydia. “Örgüde ne kadar tecrübeli olursan ol sökmek üzer.”

Lauren tekrar ona baktı ve şaşkın bir sesle sordu. "Yani sen de örerken hata yapıyor musun?"

"Her zaman," diye güvence verdi Lydia. "Bir örneği yanlış okurum veya dikkatim dağınık. Hatalar olur."

"Bilmez miyim..." dedi Lauren duygusalca.

Lydia ona bakınca gözlerinde yaşlar belirdiğini gördü. Lauren gizlemeye çalışırken Lydia onu utandırmamak için fark etmemiş gibi davrandı.

Birkaç dakika sonra Lydia ilmekleri tekrar şişe taktı ve Lauren'e verdi. "İşte bu kadar; yeni kadar iyi oldu."

Lauren ona teşekkür ederek örgüsünü çantasına geri koydu. "Son günlerde Bethanne'yi gördün mü?" diye sordu.

"Hayır," dedi Lydia. "Ama bu hafta dükkândan epey uzak kaldım. Annem hastanedeydi."

"Ah, üzüldüm. Haberim yoktu. Umarım iyidir."

"Çok daha iyi, sorduğun için teşekkür ederim."

"Bethanne'yi aramalıyım," dedi Lauren, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Sonra da dükkândan ayrıldı. Lydia gidişini izlerken, Lauren Elliott'ın bir konuda mutlaka derinden endişeli olduğunu hissetti.

Margaret öğlenden biraz önce geldi ve Lydia gitmek için birkaç dakika içinde serbest kaldı. Dükkândan çıkmadan önce Casey'yi aradı, kızının artık bir cep telefonu olduğuna şükreliyordu.

"Büyükannen ne durumda?" diye sordu Lydia.

"Bugün çok daha iyi görünüyor."

Casey'nin sesi nasıl da neşeli ve iyimserdi. Daha birkaç saat önce dehşet içinde çığlıklar atarak uyanmasıyla tam bir tezat teşkil ediyordu.

"Bence bu öğleden sonra dairesine geri dönebilir. Onunla konuşmak ister miydin?" diye sordu Casey.

"Tabii ki." Annesiyle son konuşması sırasında annesinin kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı izlenimi edinmek moralini bozmuştu.

"Büyükanne, Lydia telefonda."

Lydia, Casey'nin büyükannesine daha alçak bir sesle eklediğini duydu. "Lydia senin kızın."

"Lydia'nın kim olduğunu biliyorum," diye iddia etti Mary Lou Hoffman.

Biraz sonra cep telefonunda annesinin sesi duyuldu. "Merhaba canım. Bugün çok daha iyi hissediyorum."

"Sesin harika geliyor anne."

"Ziyarete gelecek misin?"

"Cody'nin beysbol maçı biter bitmez geleceğim."

"Cody?" diye tekrarladı annesi.

"Benim erkek kardeşim," diye arkadan fısıldadı Casey.

"Ah, tabii ya, Cody ve Brad. Sen evliydin."

"Anladın işte anne. Daha sonra görüşürüz." Lydia telefonu kapadı ve ablasıyla kısaca konuştuktan sonra beysbol sahasına yöneldi.

Oraya vardığında Brad'i tribünde otururken buldu. Karısı için yanında bir yer tutmuştu. Kocasının yanına gidecek yerleşti. Vuruş sırası rakip takımdaydı ve Cody ortada oynuyordu.

Oğulları atletik yapıydı ve sporu seviyordu. Sonbaharda düzgün bir futbol takımında oynamıştı. Başka şehirlere ve hatta başka ülkelere yolculuk gerektirdiği için, Cody veya sporla ilgilenen herhangi bir çocuğa sahip olmak aileler için büyük bir sorumluluktuktu. Bu durumda, Lydia hafta

sonlarında genellikle çalıştığından Cody'yi bir etkinlikten diğere taşımayı Brad üzerine almıştı.

"Sabahın nasıl geçti?" diye sordu Brad, dikkatini sahadan ayırmadan.

"Evelyn Boyle uğradı."

Brad bir an için bakışlarını maçtan ayırdı. "Casey'nin kâbuslarının ne kadar kötü bir hal aldığından söz ettin mi?"

"Ettim."

"Peki ne dedi?"

Lydia konuşmaları yeniden aklından geçirdi. "Eh, seninle ikimizin başlangıçta düşündüğümüzü. Casey'yi bir danışmana götürmemizi önerdi."

Brad'ın bunu sindirmesi için birkaç dakika gerekmişti. Bu karşı oldukları bir fikir değildi.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Lydia daha önceki kaygılarını hatırlayarak.

"Maliyeti mesele değil Lydia. Parayı bir şekilde buluruz. Madem ki Casey'nin bir profesyonele görünmesi gerekiyor, o zaman ne fedakârlık yapmamız gerekirse gereksin, bunu yapacağız."

Lydia başını kocasının omzuna yasladı. Böyle harika bir adamla nasıl evlenebildiğini hiçbir zaman anlayamayacaktı. Sadece, ergenliğinde ve genç yetişkinliğinde maruz kaldığı beyin kanserini telafi etmek üzere Tanrı'nın kendi cömertliğiyle karar verdiği bir iyilik olduğunu düşünebiliyordu.

"Seni seviyorum Brad Goetz."

Brad güldü. "Tanrı biliyor ya, senin için deli oluyorum. Dükkâna yün teslim ettiğim ilk andan itibaren öyle oldu."

İkisi bu şekilde tanışmışlardı. Brad kargo teslimatçısıydı.

“Benim tek bir kuşum var,” diye devam etti Brad, “Casey bizimle kâbuslarını konuşmadığına göre, bir yabancıyla konuşacağını Evelyn’a düşündüren ne?”

Brad haklıydı. “Bilmiyorum.”

“Onlar profesyonel,” diye ekledi Brad, sanki bunu mantığa vuruyormuş gibi.

“Doğru. Danışmanlar tam da bu tür işler için eğitim alıyorlar. Ve...” Lydia yüncü dükkânının durumundaki bu değişimden en iyi nasıl bahsedeceğinden emin olamayarak duraksadı.

“Evet?” Brad ondan tarafa baktı.

“İyi haberlerim var.”

“Harika. Paylaşacak mısın?”

“Memnuniyetle. Geçen ay yüncü dükkânının hesaplarını gözden geçiriyordum da işler büyük ölçüde artmış.” Aşırı iyimser konuşmak istemiyordu. Müşterilerin yılın daha soğuk aylarındaki kadar güçlü bir şekilde örgü örme-yi düşünmediği yaz mevsimine giriyorlardı.

“Gerçekten mi? Dükkân mali açıdan iyiye mi gidiyor? Lydia bu harika bir haber.”

“Öyle,” diyerek kabul etti karısı. “Ve sanırım bu tamamen birisinin yerleştirdiği yün sepetleriyle alakalı. Bu sepetlerin yarattığı dalga işlerin artmasına büyük bir destek oldu.”

“Şu gazete makalesinin de faydası olduğundan eminim.”

“Haklısın, oldu. İnsanlar merak ettikleri için içeri uğrayıp hayır işleri hakkında sorular soruyorlar. Çoğu yün satın aldı. Bir kısmı örgü derslerine kaydoldular.”

“Hayatım, bu muhteşem bir şey.”

“Hatta Casey’nin danışmanlık seanslarını finanse etmeye bile yardımcı olabilirim.”

Brad’in bunu özümsemesi biraz zaman aldı. “Tahminimce bu parlak fikri ortaya atan kişiye teşekkür etmeliyiz, tabii eğer kimin yaptığını bulabilirsek.”

Lydia da aynı fikirdeydi.

Şimdi Lydia’nın tek yapması gereken bu planı kimin ortaya attığını öğrenmek ve ona teşekkür etmenin bir yolunu bulmaktı.

Bölüm Otuz Bir

Bethanne ofisinde oturuyordu, ama aklı karşısındaki e-postalarda veya iş konularında değildi. Annie gideli yaklaşık üç hafta olmuştu. Üç uzun, çapraşık hafta.

Bu çok fazla sürmüştü, hem de bir hiç yüzünden. Bethanne, Max'i özlediği ve onunla birlikte olmak istediği halde, Kaliforniya'ya taşınmayacaktı. Madalyonun öbür yüzü, kocasının Washington eyaletine taşınması da muhtemel görünmüyordu. Bethanne kızı tarafından bir keşmekeşe sokulmuş, kendisini kazanma ihtimali olmayan bir durumda hissediyordu.

Annie'yle temasa geçmenin faydası olmamıştı. Buna uğraşmıştı ama kızı en baştaki kadar inatçıydı. Andrew kardeşiyle makul bir şekilde konuşmaya çalışmıştı ve o da başarısızlıkla karşılaşmıştı. Hiçbir şey, ne mantık, ne ikna sözcükleri, ne kalpten kalbe konuşmalar Annie'nin fikrini değiştirmemişti. Annesiyle tüm bağlarını koparma konusunda kesin ve kararlıydı. Max de kendisini sevdiği için Annie'ye ulaşmaya çalışmış ve aynı buz gibi ifadeyle karşı karşıya kalmıştı.

Kızının kararlılığını Grant'in desteklediğini söylemeye gerek yoktu. Annie ne bedel ödemek zorunda kalırsa kalsın kızının kendi tarafında olması onun egosuna çok uygundu. Bu noktada Bethanne direnmesine rağmen Grant'ten yardım istemekten başka seçeneği olmadığını hissediyordu, ki Grant'in istediği şeyin tam olarak bu olduğundan şüpheleniyordu.

Ofis telefonunu kullanarak eski kocasının emlak komisyoncusu olarak çalıştığı ofisi aradı.

"Southard Emlak." Annie'nin sesiydi, Bethanne kızının Grant'in işyerinde resepsiyonist olarak çalıştığını bilmesine rağmen şaşırmıştı.

"Grant Hamlin," dedi kendi kızının sesini tanımamış gibi.

"Anne?"

Bethanne tereddüt etti. "Evet."

"Benim babamla neden konuşmak istiyorsun?" 'Benim' sözcüğünü üzerine iyice basa basa söylemişti.

"Bunun *beni* ilgilendirdiğini sanıyorum Annie, şimdi lütfen bağlar mısın?"

Annie sanki bir sürü fikirle mücadele ediyormuş gibi duraksadı. "Benimle alakalı, değil mi?"

"Annie, sadece beni *senin babana* bağla."

"Hayır."

Bethanne'nin öfkesi alevlenmişti ama çabucak kontrol altına aldı. "Sence biraz saçma davranmıyor musun?"

"Belki, ama umurumda değil," diye karşılık verdi Annie. "Sen kendi seçimini yaptın, ben de kendiminkini. Artık seninle alakalı hiçbir şey istemiyorum. Bana göre benim tek bir ebeveynim var ve o da babam."

Sözcükler testere ağızlı bir bıçak gibi kesiyordu. Bethanne zorla yutkunup, acısına rağmen normal nefes almak için elinden geleni yaptı. İki hat arasındaki hava keman çalacak kadar gerilmişti. İkisi de konuşmuyordu, birkaç saniye sonra Annie telefonu kapadı.

Bethanne kendisini toparlamaya çalışarak elleriyle ağzını örttü. Net bir şekilde düşünebildiğini hissedince Grant'ın cep telefonu numarasını tuşladı. Grant telefonu ilk çalışın ardından açtı, neredeyse aramasını bekliyormuş gibiydi.

“Bethanne,” diye selamladı neşeyle, “sesini duymak çok güzel.”

Bethanne iltifata karşılık vermedi. Onu köşedeki ofisinde sandalyesinde kendini beğenmiş bir tavırla arkasına yaslanmış olarak hayal edebiliyordu. Bethanne'yi kendi yardımını isteyerek ve kıvrınarak tam olarak istediği yere getirdiğini düşünüyor gibiydi.

“Annie nasıl?” diye sordu Bethanne.

Grant cevabı zaten biliyor olması gerekirmiş gibi içini çekti. “Annie çok iyi ve burada çalışanlar onu seviyorlar. Tüm ofisi yeniden organize etmesi çok zaman almadı. Onun nasıl büyük bir kazanç olduğunu sana anlatamam.”

Bethanne gerildi. Grant yaralarına tuz basmaktan keyif alıyor gibiydi.

“Onun etrafta olması bir mutluluk,” diye lafını tamamladı.

“Hiç kuşkusuz.”

“Onu mutlaka özlüyor olmalısın.”

Biraz daha tuz. Biraz daha acı. Yalan söylemek cazip geliyordu ama Bethanne yapmadı. “Onu korkunç bir şekilde özleyorum.”

“Annie, Max’in evine uğradığını söyledi. Birbirlerine içlerini döktüklerini duydum, ama ne yazık ki iyi gitmemiş.”

Bu sözlerle tüm tuz kabını serpmişti. Doğal olarak Grant bunu ortaya atarak gerisini kendisinin tahmin etmesini istiyordu. Annie’yle Max’in arasında geçenler onları alakadar ederdi ve Bethanne bu güveni sarsacak değildi. Aslında Max Annie’yle buluşması hakkında pek bir şey söylememişti. Bethanne’nin tüm bildiği bunun beyhude bir çaba olduğuydu.

“Annie’nin sana sarsılmaz sadakatinden memnun olduğunu biliyorum Grant, ama ne pahasına?”

“Ne demek istiyorsun?”

Anlaşılan bunu tane tane anlatması gerekiyordu. “Annie’nin bir işletme yönetimi eğitimi var; edindiği tecrübe ve özgeçmişiyse hemen hemen istediği her işe girebilir.”

“Kabul ediyorum, Annie inanılmaz.”

“Onun resepsiyonist olarak çalışmaktan uzun süre memnun olacağını gerçekten düşünüyor musun?”

“Zaman gösterecek,” dedi, görünüşe göre umurunda değildi.

“Kızımız için istediğin gerçekten bu mu?” Bethanne eski kocasının bencil ve ben-merkezli olabildiğini biliyordu, ama bu derece düşeceğine, kendisine karşı kızını kullanacağına bir kez olsun inanmamıştı.

“Ben Annie ne isterse onu istiyorum,” dedi Grant, sesi çelik gibiydi, “ve bu safhada senin etrafında olmak istemiyor. Eğer ille de bilmen gerekiyorsa, benimle çalışmaktan mutlu.” Tüm sahte davranışlar sona ermişti. Grant kızgındı ve ne kadar düşeceğini Bethanne’nin öğrenmesinden hiç utanmıyordu.

“Grant bunu isteyemezsin. O bizim kızımız; onun geleceğini mahvetme.”

“Ben Annie’ye zarar verecek hiçbir şey yapmam,” diye üsteledi Grant. “Hele bir emlak işine alışsın, lisansını alabilir ve eğer kendini kanıtlarsa benim için çalışabilir.”

Onun için, onunla birlikte değil; Bethanne bu ince farkı yakalamıştı.

“Peki senin için ne yapabilirim?” diye sordu Grant, temelde kendisinin meşgul bir adam olduğunu ve Bethanne’nin değerli zamanını aldığını söylüyordu.

Bethanne eski kocasıyla temas kurmanın hiçbir işe yaramayacağını düşünmüş olmasına rağmen denemek zorunda olduğunu hissetmişti.

“Zaman ayırdığın için teşekkürler,” dedi ve bununla görüşmeyi kesti.

Görebildiği kadarıyla, kendisi için açık kalan tek seçenek Annie babasından dolayı hayal kırıklığına uğrayıncaya kadar beklemektir. Bu haftalar veya hatta aylar sürebilirdi, ama zamanı gelince olacaktı. Grant kendisini tutamayacaktı. Sonunda gerçek bencil mizacı kendini gösterecekti. O zaman, fakat daha önce değil, Annie hakikatle yüzleşmeye razı olacaktı. O ana kadar Bethanne’nin tüm yapabileceği beklemek ve kızıyla ilişkisinin düzelmesinin uzun sürmemesi için dua etmektir.

Uğraşmasına rağmen, Bethanne aklını işine veremiyordu. Bir saat sonra telefonu çaldığında otomatik olarak telefona uzandı.

“Buyrun, ben Bethanne,” dedi.

“Merhaba, ben Lauren.”

Bethanne dikleşti. Max, Rooster için çok endişeleni-

yordu. Yeni evlilerin arasında, ayrılmalarına neden olan bir şey olmuştu. Max'in dediğine göre Rooster bunu konuşmayı reddediyordu. Max arkadaşı için endişelenerek, Bethanne'ye Lauren'le konuşma fırsatı olup olmadığını sormuştu. Olmamıştı. Biraz düşünüp tartıştıktan sonra Lauren Bethanne'yle temas kuruncaya kadar beklemeye karar vermişlerdi. Bu ondan ilk haber alışıydı.

"Lauren, senden haber almak ne güzel."

"Bir kahve için buluşabilir miyiz?" diye sordu Lauren.

"Tabii ki. Ne zaman?"

"Bu öğleden sonra çok mu erken olur?"

"Hiç de değil." Bethanne, Max'in içinin rahatlayacağını biliyordu.

İşten sonra bir zaman kararlaştırdılar ve *Franstz Kafe-si*'nde buluşmaya karar verdiler. Bethanne telefonu kapar kapamaz cep telefonunu alarak Max'e bir mesaj çekti.

Bu akşam üzeri Lauren'le buluşacağım.

Cevabın gelmesi uzun sürmedi: *Harika.*

Günün kalan kısmı çabuk geçti ve Bethanne'yle Lauren kafeye hemen hemen aynı zamanda geldiler. İkisi de kahve sipariş ederek köşede mahremiyet sağlayan bir masaya oturdular. Bethanne arkadaşını inceledi. Lauren üzgün ve çökmüş görünüyordu. Lauren göz teması kurmak yerine sanki çay yaprakları geleceğini açıklıyormuş gibi gözlerini çayına dikmişti. Bethanne, Lauren'in konuşmasını bekliyordu; neticede bu buluşmayı isteyen o olmuştu.

Birkaç dakika geçtikten sonra Lauren sordu: "Yakınlar da Rooster'la konuştun mu?"

"Hayır," dedi Bethanne, "ya sen?"

"Hayır."

Bethanne bunun meselenin can alıcı noktası olduğunu biliyordu ve cesaretle sordu: “Neden konuşmadın?”

Lauren zayıf omzunu kaldırarak silkti. “Çoğu kişi bu evliliği aceleye getirerek korkunç bir hata yaptığımı söylüyor.”

“Sen de böyle mi hissediyorsun?”

Lauren başını iki yana salladı. “Artık ne hissettiğimi bilmiyorum. Bana hayatımı korkunç bir karmaşaya sokmuşum gibi geliyor.”

“Max’in bana söylediğine göre, senin perişanlığını Rooster da paylaşıyormuş.”

Lauren başını kaldırdı ve bir an için gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi göründü. Üzüntüsü asfalttaki yaz sığağı gibi yayılıyordu.

“Her ne olursa, kendiliğinden çözülecektir,” diye güvence verdi Bethanne ve aynı esnada arkadaşına olduğu kadar kendisine de söylediğini fark etti.

“Rooster’ın daha önce evlendiğini biliyor muydun?” diye sordu Lauren, şimdi daha dik oturarak.

“Hayır.” Bu Bethanne için yeni bir haberdi. Şu ya da bu şekilde önemli olduğundan değil. “Seni üzen bu mu?” diye sordu açık olma arzusuyla.

“Aslında değil... Sadece Rooster bana bundan hiç bahsetmemişti. Böyle sır saklayan bir adamla evli olabilir miyim bilmiyorum. Başka ne saklayabileceğini merak etme neden oluyor.”

Bethanne bu konuyu düşünürken kahvesinden ilk yudumunu aldı.

“Bu birlikte geleceğimiz için ne anlatıyor?” diye sordu Lauren. “Hep benden bir şeyler saklayabilir. Dışarıdan

küçük gibi görünebilir, ama benim korkum bu onun mi-
zacı konusunda bir gösterge olabilir... Ve ben bununla baş
edemem."

Bethanne iki eliyle kupasını kavradı. "Rooster'ın neden
sana söylememeyi seçtiğini bilemem. Evlilik mutlaka yıl-
larca önce yapılmış olmalı. Max çok uzun süredir Roos-
ter'ı tanıyor ve bundan hiç bahsetmedi."

"O zaman genç ve toy olduğunu söyledi," dedi Lauren
kendiliğinden.

"Sana bahsetmemesi için bir sebep söyledi mi?"

"Pek sayılmaz... Ve sır sakladığı için hiç pişman görün-
müyordu. Muhtemelen bana söylemesi gerektiğini kabul
etti ama özür dilemedi."

"Bu ikinizin çözebileceği bir şey değil mi?" diye sıkış-
tırdı Bethanne. Max'in dediğine göre, yeni evliler yaklaşık
iki haftadır konuşmuyorlardı. Bu durum Annie'yle kendi-
si arasında geçenleri gittikçe daha fazla hatırlatıyordu.

"Aramızdaki meseleleri düzeltmek isterdim," diye ka-
bul etti Lauren, "fakat... Bu ilk evliliğini bilmemekten
daha fazla bir şey."

"Ya?"

"İkimizle karşılaşan kişiler Rooster'ın benim için tama-
men yanlış olduğunu söylüyorlar. Bizim farklı olduğumu-
zu ve şu anda çekim olsa da zaman içinde yok olacağını
iddia ediyorlar."

Bethanne eğlendiğini gizleyemeyerek gülümsedi. "Ah,
Lauren, tüm bu olumsuz sözleri ben de duydum. Max'le
bana bir bak. İlk tanıştığımızda ülkede motosikletiyle
amaçsızca dolaşıyordu ve ben aileyle karayolu seyahati ya-
pıyordum. Bildiğim kadarıyla düzenli bir işi yoktu ve dış
görünüşüyle bir serseriden başka bir şey değildi."

Lauren kaşlarını çatarak onu dikkatle süzdü.

“Ve işte,” diye devam etti Bethanne, “ben ona âşık oldum. Max birkaç şehre peşimden geldi. O sıralarda eski kocamla tekrar bir araya gelip gelmemeye karar vermeye çalışıyordum. Eh, ailemin ve arkadaşlarımla Max için neler düşündüğünü tahmin edersin.”

“Ama Max şarap dağıtım şirketinde Rooster’la ortak,” dedi Lauren.

“Evet, ama o zamanlar bunu bilmiyordum.”

Lauren uzun süre hiçbir şey söylemedi. “Başkalarının Rooster’la benim için söylediklerini dinlediğim için acınası ve aptalca geldiğimi biliyorum.”

“Yüreğin ne diyor?” diye sordu Bethanne.

Lauren’in üstüne katıksız bir perişanlık çökmüştü. “Kalbimin ne istediğini bilmiyorum. Bildiğimi sanıyordum... Rooster’la evlenmemin doğru olduğuna çok emindim ve sonra tüm bu şüpheler Dünya Kupası’nın son maçındaki forvet gibi üstüme üstüme geldi.”

Bethanne bu benzetmeye gülümsedi. “Neler hissettiğini biliyorum Lauren, biliyorum çünkü bu duyguların çoğunu ben de yaşadım.”

“Ama sen daha Max’le evlenmemiştin.”

“Haklısın, evlenmemiştim. Gene de çok önemli bir karar verecektim ve kızımın hissettiklerine rağmen, Grant’in beni geri kazanma çabalarına rağmen, arkadaşlarımla söylediklerine rağmen Max’i seçtim. Kalbimi dinlemek zorundaydım.” Elini göğsüne bastıracak kadar durakladı. “Max’le evlendim ve bir kez olsun, bir an bile bu karardan pişman olmadım.”

Lauren gene susuyordu. “Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim.”

Lauren'i bu şüphelerle dolu görmek Bethanne'yi üzüyordu. "Sana şunu söyleyeyim ki Rooster'ı sadece kısa bir süredir tanıyor olsam da onu her zaman iyi, onurlu ve dürüst biri olarak tanımışımdır. Onun yalan söylediğini hiç görmedim."

"Bana yalan söyledi..."

"Belki," diye kabul etti Bethanne. "Dur sana Rooster Wayne'le ilk tanışmamı anlatayım."

"Tamam." Ona baktı, hikâyeyi duymaya hevesli görünüyordu.

"Daha önce de söylediğim gibi eski kayınvalidem ve Annie'yle ülke genelinde seyahat ediyordum. Nevada'da bir yerdeydik ve öğle yemeği için bir lokantada durmuştuk. Lokanta sahibesi kendinden geçmişti. Çalışanların hepsi gribe yakalanmıştı ve kadın yemek pişirmek, servis yapmak ve masaları temizlemek için tek başınaydı. Lokanta otobüs güzergahı üzerinde olduğu için tam anlamıyla stres içindeydi."

"Bir otobüs dolusu yolcu restorana inmek üzereydi ve her şeyi tek başına yapmak zorunda kalacaktı. Biz kadının bu durumunu duyunca üçümüz yardım etmeye karar verdik. Ben garson olarak atandım, çünkü lisedeyken garson olarak çalışmıştım. Manzarayı hayal edebiliyor musun?"

Lauren gülümseyerek kahvesine uzandı. "Film gibi."

"O sırada dört adam motosikletleriyle restorana geldiler. Birkaç gündür yoldaydılar ve öyle de görünüyorlardı. Deriler giymişlerdi, yol yorgunu ve açlardı."

"Max ve Rooster mı?"

"İlaveten iki arkadaşları daha." Bethanne hatırlayınca gülümsedi. "Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Gergin ve

ihtiyatlıydım.” Siparişlerini almak için masaya yaklaştığında gerçekten titremiştir.

“Hayal edebiliyorum,” diye mırıldandı Lauren.

“Siparişlerini aldım ve o sırada otobüs geldi, birkaç dakika içinde restoran hıncahınç dolmuştu. Dördümüz elimizden geleni yaparak koşturuyorduk. Tüm bölmeye tek başına yerleşen bir adamın siparişini aldım. Tezgâha oturabilirdi, ama bunun yerine bölüme kurulmayı seçmişti.”

“Bu tek başına pek çok şeyi anlatıyor.”

“Kesinlikle,” diye kabullendi Bethanne. “Onun bölmesine yaklaştığım andan itibaren kaba, kibirli ve talepkar davrandı. Kahvesi yeterince sıcak değildi ve ona başka bir fincan götürdüğümde ondan da şikâyet etti. Yaptığım hiçbir şey adamı memnun etmiyordu.”

“Peki ne oldu?”

Bethanne’nin içini sıcak bir duygu kapladı. “Rooster oldu.”

“Rooster mı?”

“Evet. Bölmesinden dışarı süzülerek baş belasının oturduğu yere yürüdü, masaya dayanarak yüzünü öbür adamın yüzüne birkaç santim kalana kadar yaklaştırdı. Ardından onun gözlerinin içine baktı ve taleplerinin kendi yemeğini geciktirdiğini söyledi. Daha sonra Rooster adama, aşırı acıktığında gerçekten çabuk öfkelenildiğini söyledi.”

Lauren o akşamüstü buluşmalarından bu yana ilk kez gülümsedi. “Bu baş belasının çenesini kapadı mı?”

“Ah, hem de nasıl. Rooster adamdan otuz santim falan daha uzundu ve çok zalim görünüyordu. O andan itibaren tek bir şikâyet duymadım.”

“Duymadığından eminim,” dedi Lauren.

Bethanne uzanıp elini Lauren'in elinin üzerine koydu. "Rooster ve evliliğin konusunda sonunda kararını vermen gerekecek," dedi Bethanne nazikçe. "Sana verebileceğim en iyi tavsiye herkesi dinlemeye son vermen ve kendini dinlemen."

"Keşke o kadar kolay olsaydı," diye fısıldadı Lauren.

"Ama öyle, gerçekten öyle," diye söz verdi Bethanne. "Anlayacaksın. Tüm diğer sesleri bastırarak aklının ve yüreğinin sana söylemeye çalıştığı şeylere duyarlı olmak için elinden geleni yap. Bunu yapabilir misin?"

Lauren bir an sessiz kaldıktan sonra başını salladı. "Kesinlikle deneyeceğim."

Bölüm Otuz İki

Bethanne'yle konuşmak Lauren'e çok yardımcı olmuştu. Arkadaşı haklıydı. Başka herkesi dinlemeye son vermeli ve Rooster'la ilişkisi konusunda kendi içgüdülerine kulak vermeliydi.

Lauren cumartesi sabahı kramplarla uyandı. Hamilelik kesinlikle ayrı bir karmaşa olacaksa da son derece hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Bir bebek Rooster'a ulaşmak için meşru bir bahane sağlardı; bu çıkmaza bir çözüm aramak için.

Kendisini iyi hissetmediği halde, cumartesi günü öğlenden kapanış saatine kadar yarım gün çalışmayı programlamıştı. Kahvaltı masasına oturarak sabah kahvesini yudumladı ve cep telefonunu kontrol etti.

Rooster'dan bir mesaj bulunca kalbi sıkıştı. Sadece bir kelimeydi, ama ciltlerle konu anlatıyordu.

Hamile misin?

Mesajın sabaha karşı saat üçte gelmiş olması kocasının o saatte kendisini düşünerek uyanık olduğunu anlatıyor-

du. Son iki sefil hafta boyunca Lauren de pek çok uykusuz gece geçirmişti. Bunun kocası için de kolay olmadığını öğrenmek utanç verici bir şekilde içini rahatlatmıştı.

Yanıtını düşünüp taşınarak ne kadar oturmuştu, Lauren bilmiyordu. Sonunda tek kelimeye karar verdi.

Hayır.

'Gönder' düğmesine basmasına rağmen, kocasının da aynı duygu karmaşasını hissedip etmediği konusunda tahmin yürütmeye çalıştı. Acaba içi mi rahatlayacaktı, yoksa kendisi gibi derin bir hayal kırıklığı mı hissedecekti.

Birkaç dakika yanıt bekledi ama hiç gelmedi.

Lauren duş yaparken ve işe hazırlanırken Rooster'a çektiği mesaj konusunda kuşkular ve kuruntularla doluydu. Sert ve baştan savma davranmış olmaktan korkuyordu. Sorun şuydu ki başka ne diyeceğini bilmiyordu.

Geri dönüp baktığında onunla temas kurması ve konuşması gerektiğini anladı. Bu fikri evirip çevirdikten sonra aksine karar verdi, çünkü kocası kendisine kararını verdikten sonra temas kurmasını söylemişti. Eğer telefon ederse söylenecek ne vardı? Lauren'in ona söyleyecek bir şeyi yoktu... hiç olmazsa henüz.

Tüm bildiği Rooster onu başka bir hata kabul ederek bir kalemde silmiş olabilirdi. Eğer duyguları varsa, eğer gerçekten seviyorsa temas kurar ve endişelerini gidermeye çalışırdı. Yapmamıştı. Aynı şekilde Lauren de onunla temas kurmamıştı.

İçgüdülerini takip et. Kalbini dinle. Ama kalbinden gelen mesajlara kuşkular ve korkular karışmıştı. Bir an Rooster'sız yaşayamayacağına inanıyordu ve bir sonraki anda bu evliliğin iki taraf için de tamamen yanlış olduğundan emin oluyordu.

Eğer bu ikilemi annesiyle babasıyla konuşabilse, onların tavsiyesini alacak gibi hissetse bunun faydası olurdu. Ama ne annesiyle ne de babasıyla temas kurmuştu. Konuştuğu tek kişi Bethanne olmuştu. Lauren tüm aile tarihçesinde en kısa evliliklerden birini yapmış olabileceğini itiraf etmekten çok utanıyordu. Annesiyle babasının ve kardeşinin başından neler geçtiği hakkında en ufak bir fikirleri yoktu ve Lauren'in şu anda istediği de böyle kalmasıydı.

Lauren *John Michael Mücevherat*'a girer girmez müşterilerle kuşatıldı.. Rooster'ı düşünecek vakti yoktu. Cumartesi günü öğleden sonraları genellikle haftanın en yoğun zamanları olurdu. Öğleden sonranın erken saatlerinin büyük bir kısmı nişan yüzüklerine bakmaya gelen genç bir çiftle geçti.

Lauren onların nasıl da birbirlerinden başka kimseyi görmediklerini fark etmişti. Bir zamanlar kendisi ve Rooster için de öyleydi. Onlara seçimlerinde yardım ederken, Jason'ın eve Fort Lewis'den izinli olarak geldiğini ve kısa süre sonra Afganistan'a yola çıkacağını öğrendi. Shelly, karısı olacak genç kadın, ona öyle bir sevgi ve şefkatle bakıyordu ki Lauren zorlukla konsantre olabiliyordu.

Lauren genç çiftle kendi fiyat aralıklarında bir dizi alyansı gösterirken aradığı cevap aklına geliverdi. Hiç kuşkusuz ve sorgusuz sualsiz kocasının kendisini ve kendisinin de kocasını sevdiğini anladı. İşte o anda kalbi konuşmuş ve bunu dinleyebilmişti. O Rooster'a aitti. Anında içini bir sevinç ve özgürlük hissi kapladı. Kuşkuları yok oldu ve korkuları buharlaştı.

Lauren, Jason'la Shelly'nin alışverişlerini yazar kasaya

işlerken ne yapacağını biliyordu. Ne olursa olsun Rooster'a gidecek ve konuşmak için ısrar edecekti. Daha sonra birlikte evliliklerini bir ömür boyu sürecek hale getirmenin bir yolunu bulacaklardı.

Nişanlı çiftin gitmesinin üzerinden çok geçmeden başka bir müşteri geldi.

Todd.

"Merhaba Todd," dedi Lauren, Todd doğruca tezgâhta karşısına gelmişti.

"Merhaba Lauren." Gözleri fazladan birkaç saniye Lauren'in üzerinde durdu. "Elisa'dan duydum."

Lauren omzunun üzerinden göz attı. Arkadaşının Todd'a ne söylemiş olabileceğini düşünemiyordu.

"Sana ne söyledi ki?" diye sordu gerçek bir merakla. Elisa hiçbir zaman haber spikeriyle olan ilişkisine onay vermemişti. Elisa'nın Todd'la temas kurmuş olması Lauren'i şoke etmişti.

"Elisa senin güvenini kaybetmek istemiyordu, ama seninle Rooster arasındaki meselelerin pek de pürüzsüz gitmediğini ima etti."

Lauren'in sırtında bir ürperti dolaştı.

"İşyerindeyken özel hayatımı konuşmam," dedi anlamlı bir şekilde. "Eğer bir alışveriş yapmakla ilgileniyorsan sana mutlulukla yardım ederim, yok öyle değilse o zaman daha uygun bir zamanı beklemeni öneriyorum."

Elisa ona telaşlı, özür diler gibi bir bakış attı. Lauren en iyi arkadaşı olarak düşündüğü kadının kendisine böyle ihanet ettiğine inanamıyordu. Kasıldı ve anlamlı bir şekilde başını çevirdi. Bu konuyu Elisa'yla daha sonra gündeme getirecekti.

“Aslında bir şey almakla ilgileniyorum,” dedi Todd, nişan ve evlilik yüzüklerinin bulunduğu yere bakarak. “Mirası aldım ve mali vaziyetim daha iyi durumda.”

Lauren onu memnuniyetle başka bir satış elemanına yönlendirebilirdi ama hepsi başka müşterilerle meşguldü.

“Ne görmek isterdin?” diye sordu, sesindeki tüm duyguları gizleyip profesyonelce konuşmak için elinden geleni yapıyordu. Gözlerini tam Todd’un arkasındaki bir yere çevirerek göz temasından kaçındı.

“Bir elmas yüzük,” dedi Todd.

“Erkek için mi, kadın için mi?” diye sordu Lauren, sesinin robot gibi çıktığını düşünüyordu.

“Kadın için elmas yüzük. Güzel bir tane. Elindeki en iyisini.”

Lauren kendisini tutamayarak ona bir bakış attı. “Kadın mı?”

“Evet.” Todd müşteriler için ayrılmış pelüş kaplı tabureye oturarak teşhirdeki elmas yüzüklere baktı.

“Hangi fiyat aralığında olsun?” diye sordu Lauren, şaşkınlığını gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

“Yirmi bin.”

En yüksek kalite elmas. En hafif deyişiyle ilginçti. “Bu fiyata güzel bir yüzük bulman mümkün,” diye devam etti Lauren aynı robotik sesle.

Todd bu sefer acele etmeden, her birini ciddi bir dikkatle inceleyerek bakışlarını geniş nişan ve evlilik yüzüğü örneklerinde dolaştırdı.

“Genç hanım beyaz altını tercih eder mi?” diye sordu Lauren.

Todd başını kaldırıp kısa bir bakış attı. "Evet, sanırım eder."

An itibariyle Lauren'in kafası daha da karışmıştı. Todd dükkâna böbürlenmek için mi gelmişti? Daha sadece birkaç hafta önce ayrılmışlardı, bu yüzden bu kadar çabuk başkasını bulacak gibi gelmiyordu. Öte yandan, kendisi bulmuştu, demek ki bu bir olasılıktı. Anlaşılan o ki, ayrıldıkları sırada Todd'a söylediklerinin doğruluğu kanıtlanmış oluyordu. Eğer Todd kendisini gerçekten sevmiş olsaydı, uzun süre önce evlenmiş olurlardı. Sevdigi kadını bulmuş görünüyordu ve doğrusu Lauren onun için memnun olmuştu.

Lauren fazla soru sormaktan korkarak incelemesi için ikinci bir elmas yüzük tepsisi çıkardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Todd, sıcak ve yumuşak gözlerle Lauren'e bakıyordu.

"Düşünmek mi?" diye sordu Lauren şaşkın şaşkın.

"Eh, evet, elmas nişan yüzüğünü senin için aldığıma göre senin fikrini almak isterim."

Lauren soluğunu tutarak elini göğsüne vurdu. "Bana mı?"

"Evet sevgilim, elmas yüzük senin için. Senin gitmene izin vererek hayatımın en büyük hatasını yaptım. Sana karşı neler hissettiğimi biliyorsun. Aptallık ettim. Sen de bir hata yaptın. Tüm bu hataları düzeltmemizin zamanı geldi. Senden benimle evlenmeni istiyorum."

Çılgınca, fevri bir an için Lauren neredeyse kaçma duygusuna kapıldı. Çantasını kapıp gücü yettiğince kaçmamak için sahip olduğu gücün her zerresini kullanması

gerekmişti. Aklı ön kapıdan fırlamak isterken ayakları kıpırdamıyordu. Ağzı anında kurumuştu ve tek yapabildiği Todd'a mutlak bir inanmazlıkla bakmak oldu.

"Ben evliyim."

"Bunu ayarlayabiliriz, Lauren. İkimiz de o... O ilkçağ adamıyla benden intikam almak için evlendiğini biliyoruz. Beni uyandırmak için etkili bir şey yapman gerekiyordu ve bu işe yaradı hayatım. Senin Rooster'la evlendiğin haberini duyar duymaz şok geçirdim. Sonra Elisa işlerin senin planladığın gibi yürümediğini söyledi ve bana ikinci bir şans verildiğini anladım. Durumları düzeltmek için elime geçen bu fırsatı kaçıracak değildim."

"Ben Rooster'ı seviyorum," dedi Lauren, iki uzun hafta boyunca kalbinin kendisine anlatmaya çalıştığı şeye her zamankinden fazla inanıyordu.

Todd onun sözlerini yadsıyarak başını iki yana salladı. "Hayır sevmiyorsun. Onu bana bir ders vermek için kullandın. Pekâlâ Lauren, ben iyi bir öğrenciyim. Resmi konuları halledeceğiz; evliliğin feshedilmesine yardım edecek arkadaşlarım var..."

Lauren duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. "Todd, kes lütfen. Sadece sus."

Todd kaşlarını çatarak tekrar ona baktı.

Todd'un söylediklerini sindirmek zordu. Lauren onun dikkatini çekince sözlerine devam etti. "Başka bir erkeği böyle alçakça bir şekilde kullanacağıma gerçekten inanıyor musun? Rooster'la senin dikkatini çekmek için evlendiğime cidden inanıyor musun?"

Lauren sanki yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi Todd gözlerini kırptırdı.

“Benim Rooster’la kendi bencil amaçlarım için evlendiğime inanmış gibi görünüyorsun. Sen beni ne sanıyorsun?” diye sordu, hem üzgün hem de kızgındı. “Bu sadece beni hiç tanımamış olduğunu gösteriyor.”

“Ben öyle demek istemedim,” dedi Todd geri adım atmak için elinden geleni yaparak.

O arada dükkândaki başka herkesin dikkati onlara çevrilmişti. Elisa kaygılı görünüyordu, öyle de olması gerekirdi. Lauren çabuk tetiklenen biri değildi ama patlama noktasına çabuk ulaşırdı.

“Aynı anda iki eşli olmakla ilgilenmiyorum,” dedi ve elmas yüzük tepsisini alarak hızla vitrine yerleştirip kilitledi. “Todd, yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum, ama artık çok geç. Senin gözünde Rooster bir ilkçağ adamı olabilir, fakat ben onu tamamen farklı bir ışık altında görüyorum. Ona tamamen ve tam anlamıyla aşığım. Üzgünüm ve bunu içtenlikle söylüyorum, ama teklifin çok önemsiz, çok geç.” Bunun üzerine Lauren arka odaya çekildi ve volta atmaya başladı, o kadar üzgün ve öfkeliydi ki net bir şekilde düşünemiyordu.

Beş veya on dakika, belki de yirmi dakika geçmişti, emin eğildi. Lauren’in tüm bildiği bu öfkeden kurtulması gerektiği idi.

Elisa yanına gelince Lauren arkadaşına demiri eritecek bir öfkeyle baktı.

Lauren daha bir şey söylemeden Elisa yalvaran bir ifadeyle ellerini havaya kaldırdı. “Hatalıydım ve özür dilerim.”

“Todd’u sen mi aradın?” Lauren şu anda bile arkadaşına... En yakın arkadaşının kendisine böyle ihanet etmesine inanamıyordu.

“Evet. Aptallık ettim ve o andan itibaren her dakika pişman oldum. Todd’un böyle bir şey yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

“Ne düşünüyordun ki?” diye sordu Lauren.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Elisa başını sallayarak. “Katie’yle Dietrich’in yanından döndükten ve sen bana Rooster’la evlendiğini söyledikten hemen sonraydı. Bir şokun ardından başka bir şok gelmişti ve onunla karşılaştığım zaman kızımı soğan tüccarıyla görmüşüm gibi geldi. İçgüdüsel olarak bu evliliğin yanlış olduğunu hissettim.”

“Katie’nin evliliği hata değildi ve benimki de değil. Ben kocamı seviyorum.”

“Artık bunu biliyorum,” dedi Elisa ve gözleri doldu. “Seninle Rooster hakkında yanıldım. Bu son iki hafta boyunca seni izledim ve ne kadar perişan olduğunu gördüm. Onu gerçekten seviyorsun.”

Lauren alt dudağını ısırdı. “Öyle, gerçekten öyle.”

“Bu görünüyor Lauren ve dükkâna gelip seni sorduğunda onun da seni ne kadar sevdiğini görebiliyordum. Sana deli oluyor. Seni götürmek için zor bekliyordu ve belki, sadece belki... Kendime defalarca sordum. Belki de senin Kaliforniya’ya taşınmandan, çalışmam ve arkadaşım olarak seni kaybetmekten korktum. Buna dayanamadım ve bu yüzden bencilce senin kendinden şüphelenmene neden oldum.”

“Beni karşı karşıya bıraktığın sorunlardan daha fazlası var,” diye fısıldadı Lauren. Elisa’nın Rooster’ın ilk evliliğinden haberi yoktu.

Lauren çoktan kararını vermiş olmasına rağmen plan-

larından henüz Elisa'ya bahsetmemiştir. "Ben Rooster'a gidiyorum. Kaliforniya'ya gidiyorum."

"Evet, git," diyerek teşvik etti. Elisa. "Seni bu kadar üzgün görmeye dayanamıyorum. Ben senin patronunum ama aynı zamanda da arkadaşınım ve arkadaşın olarak mutlu olmanı istiyorum. Eğer bu Seattle'dan ayrılman anlamına geliyorsa öyle olsun. Git ve mutlu ol Lauren."

Kucaklaştılar ve birlikte ağladılar. Lauren bir an evvel yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu. Konuşmalarını kimse-
nin duyamayacağından emin olur olmaz Rooster'ı aradı. Kocasının telefonu sesli mesaja geçmişti. Bekleyerek yaptığı aramaların hiçbirinde Rooster telefonu açmadı. Lauren engellenmek istemeyerek evine döndü ve havayollarını aradı.

Yatağının altından bavulunu çıkararak içine birkaç eşya attı. Birkaç denemeden sonra, Rooster'ın ya kasten açmadığına ya da telefonunun yanında olmadığına karar verdi. Önemi yoktu, ona gidiyordu.

Tedbiri elden bırakmayarak, kendisini tam anlamıyla aptal durumuna düşürmek istemediği için Bethanne'ye telefon etti.

"Bana kalbimi dinlememi söylemiştin," dedi selamlaşma kısmını es geçerek.

"Lauren?"

"Evet benim ve Rooster'la olmam gerektiğine karar verdim."

Hatta birkaç saniye sessizlik olduktan sonra Bethanne heyecanla patlayıverdi. "Bu harika bir şey."

"Onu seviyorum."

"Ve onun da senin için aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Lauren, keşke bilsen."

“Neyi bilsem?”

“Rooster’ın neler yaşadığını. Max, Rooster’ı tanıdığı bunca yıl onu hiç böyle görmediğini söyledi. Yemiyor, uyumuyor. Korkunç görünüyor. Max onunla hiç konuşulmadığını söyledi.”

Lauren’in midesi kasıldı. “Madem durum böyle o zaman neden benim telefonlarıma cevap vermiyor? Ona tekrar tekrar ulaşmaya çalıştım ama telefonu açmıyor.”

Sözlerini bir sessizlik izledi ve ardından Bethanne konuştu. “Bu garip.”

“Ben de aynı şeyi düşündüm. Önemli değil. Santa Rosa’ya ilk uçakta yer ayırttım... Sabah ilk iş olarak yola çıkıyorum.”

“Ah, Lauren, çok sevindim. Rooster iyi bir insan ve seni çok seviyor.”

Lauren ağlayacakmış gibi hissetti ve bu sırada içini bir canlılık duygusu kapladı. Sanki su üstünde yürüyebilirmiş gibi mutluluk hissediyordu. Asıl önceliği Rooster’a ulaşmak ve tekrar kollarına atılmanın bir yolunu bulmak olacaktı. O gece yatağında yuvarlanırken yanında onun güvenliğini arzuladı. Ve Tanrı’nın izniyle günün birinde onunla bir aile kurmayı.

Lauren bütün gece bir o yana bir bu yana dönüp durarak Rooster’ın aramalarına, sesli ve yazılı mesajlarına geri dönmesini bekledi. İstmeden bir aramasını kaçırmış olma ihtimaliyle cep telefonunu kontrol etmek için her saat başı uyanmıştı. Sessizlik işkenceden farksızdı.

Lauren pazar sabahı bir taksiyle havaalanına giderek Santa Rosa uçağına bindi. Uçuş berbattı ama neyse ki kısa sürmüştü.

Uçak indiğinde hâlâ sabah vaktiydi ve bagaj teslim yerinde kendisini bekleyen Max'i bulmak şaşırtmıştı. Kalbi hemen hızlı atmaya başladı. Rooster'ın en iyi arkadaşının kendisini karşılaması konusunda düşünemediği tek şey kocasının başına kötü bir şey gelip gelmediği oldu. Bunu daha önce düşünmediği için çok mu duygusuzdu? Rooster'ın bir kaza geçirmiş veya yaralanmış olabileceği bir kez olsun aklına gelmemişti.

Max'in yanına ulaştığında kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarına bir yarış arabasının motor sesi gibi geliyordu. "Ne oldu Rooster'a?" dedi yalvarır gibi, Max'in kolunu tutmuştu.

"Hiçbir şey. En azından benim bildiğim kadarıyla."

Lauren'in aniden içi rahatlayıverdi. Gözlerini kapayarak fısıldadı: "Tanrı'ya şükür." O sırada aklına başka bir şey geldi. "Peki sen neden buradasın?"

Max omzunu silkti. "Çünkü Rooster yok."

Bu da Lauren'in dikkate almış olması gereken bir diğer şeydi. "Peki nerede?"

Max kaşlarını çatı. "Keşke bilseydim. Motosikletiyle gitti."

"Nereye gittiğini sana söylemedi mi?"

"Hayır. Tüm söylediği kafasını toplamak için bir süre uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğu oldu. Buradan sanki cehennem tazıları peşinden kovalıyormuş gibi fırlayıp gitti."

"Cep telefonunu yanına almadı mı?"

"Görünüşe göre almamış."

"Ne zaman dönecek?" Max'e durmaksızın soruyordu.

"Bunu da söyleyemem. Ne yapmak istersin?"

"Yapmak mı?" diye tekrarladı Lauren. Bir seçeneği yok-

tu. Her çşin yaptığını yapacaktı. “Onu bekleyeceğim,” dedi.

Max onaylayarak başını salladı ve onun bavulunu aldı. “O zaman seni onun evine götüreyim.”

Bölüm Otuz Üç

“Bu akşam yemek için dışarı mı çıkıyoruz?” diye sordu Casey, kuşkuyla kara gözlerini kısmış Lydia’nın banyosunun dışında koridorda duruyordu. “Sadece üçümüz mü?”

Lydia elinde göz farıyla bakışlarını aynadan çevirdi. “Cody geceyi Jaxon’la geçirecek.”

“Evet ama senin Jaxon’ın annesiyle konuşmalarını duydum,” dedi Casey kapı pervazına yaslanarak. “Ve Cody’nin gece kalıp kalamayacağını *sen* sordun.”

“Öyle oldu,” diye onayladı Lydia.

“Bu benim doğum günüm,” diye hatırlattı Casey.

“Evet hayatım, biliyorum.”

Casey doğruldu, kısaca uzaklaştıktan sonra aynı hızla geri döndü. “Bana bir şey için kızgın mısın?”

“Hayır. Babanla ikimiz bir şeye kızmış olsaydık seni yemeğe çıkarmazdık, öyle değil mi?”

Casey güvensizlikle kaşlarını çattı. “Ah... Sanırım yapmazdınız.”

“Kızlarım hazır mı?” diye oturma odasından seslendi

Brad. Giyinmişti ve on dakikadan bu yana çıkmaya hazır-
dı.

“Bana bir saniye daha ver,” diye geri seslendi Lydia.

“Ben hazırım sanırım,” diye ekledi Casey. Yatak odasın-
dan çıktı ve ikinci kez geri döndü. “Bu yemek büyükannemle alakalı, öyle değil mi?”

“Casey, canım rahatla.” Lydia kızının evhamlanacağını tahmin etmeliydi. Şimdi, keşke meseleleri daha önce açıklasaydım, diye düşünüyordu. “Evet, babanla ben seninle konuşmak istiyoruz, ama kötü bir şey değil.”

“Büyükanneimin kötüye gittiğini biliyorum,” dedi Casey, sesinden bir keskinlik vardı. “Artık bazen benim kim olduğumu hatırlayamıyor... Ve yemek yemeyi unutuyor.”

Annesi hâlâ Lydia’nın en büyük kaygısı olmaya devam ediyordu. Hafta başlarında Margaret’le ikisi annesinin hastaneden dönüşüyle alakalı yaşam destek tesisinin yöneticisiyle buluşmuşlardı. Mary Lou’nun düşmesinden ve felç geçirmesinden bu yana fiziksel ve zihinsel sağlığı hızla bozuluyordu. Görüşmenin bitiminden önce, Bayan Wilson Lydia’nın annesinin bir akıl sağlığı merkezine nakledilmesini tavsiye etmişti.

Lydia annesini tamamen yeni bir ortama götürme fikrinden nefret ediyordu. Hastanedeyken ve bakım evindeyken ufalmış, kaybolmuş ve korkmuş görünüyordu. Herkes gibi annesi de aşına olduğu şeylerle rahat hissediyordu. Ve annesi huzurevindeyken çoğu sosyal faaliyete katılmıyor olmasına rağmen, kendi küçük dairesine güzelce yerleşmişti.

“Margaret’le ben annemi taşımayı düşünüyoruz,” diye açıkladı Lydia.

Casey hemen endişelendi. "Taşımak mı? Nereye?"

"Henüz bilmiyoruz. Aramaya yeni başladık."

Casey'nin tatlı yüzü endişeyle gerildi. "Gene yakında olacak değil mi? Onu şhir dışına götürmeyeceksin, öyle değil mi?"

"Casey, bilmiyorum. Hadi artık gidelim, baban rezervasyonları yaptırdı."

Lydia'yla Casey ona katıldığında Brad çoktan arabaya binmişti. Casey arka koltuğa bindi ve emniyet kemerini yerine taktıktan sonra sımsıkı kollarını kavuşturdu.

"Hey, neler oluyor?" diye sordu Brad, dikiz aynasından Casey'ye bakıyordu.

"Annem büyükannemi götürüyor."

"Gerçekten seçim şansımız yok Casey," dedi Lydia, yorgun bir şekilde içini çekerek. "Bundan ben de senden fazla hoşlanmıyorum." Bu zor bir karardı ve Lydia'yla ablası annelerine karşı sorumluluklarını ciddiye alıyorlardı.

"Büyükannemin bize ihtiyacı var," diye ısrar etti Casey.

"İşte her şey buradan çıkıyor," dedi Lydia açıklayabilmek için elinden geleni yaparak. "Annemi bir akıl sağlığı merkezine nakletmek ona bakmak için bildiğimiz en iyi yol."

"Onu yine ziyaret edebilecek miyiz?"

"Elbette."

"Peki ya bu yer otobüs güzergâhında olmazsa?"

"Margaret'le ben tesisleri incelerken bunu dikkate alacağız." İkisinin bu kadar yakın olması annesinin sağlığı için bir kazançtı. Casey'nin bu dikkati ve bağlılığı Mary Lou'ya ve hatta Casey'ye de son derece yardımcı olmuştu.

"Büyükannemi benim ziyaret edebileceğim kadar yakında tutacağına söz veriyor musun?"

“Söz,” diye tekrarladı Lydia.

“Şimdi her şey halloldu mu?” diye sordu Brad. Hâlâ geri geri garaj yolundan caddeye çıkmamıştı.

“Sanırım,” diye mırıldandı Casey, suratı hâlâ asıktı. “Ama büyükannemin nakledilmesi fikrinden hiç hoşlanmıyorum.”

“Bunu kimsenin istediğini sanmıyorum,” diye temin etti Brad, “ama annenin dediği gibi, bu gerekiyor.”

“Her neyse.”

Brad, Seattle bölgesinin şehir merkezinde makarna pişirmekte uzmanlaşmış eğlenceli bir İtalyan restoranında rezervasyon yaptırmıştı. İçeride samimi bir atmosfer vardı, yemekleri de güzel ve oldukça pahalıydı. Burası yemek için Casey’nin favori yerlerinden biriydi. Cody’nin de.

Hostes onları masalarına götürdüğünde Casey Brad’le Lydia’nın karşısına oturdu. Brad Lydia’yla kendisi için iki kadeh şarap siparişi verdi. Garson siparişlerini aldıktan sonra Casey bakışlarını ikisine odakladı.

“Benimle konuşmak istediğiniz her neyse gerçekten kötü bir şey olmalı,” diye mırıldandı, menüyü merakla inceleyen.

“Kötü mü?” diye sordu Brad. “Bunu da nereden çıkar-dın?”

“Bu davranışı biliyorum,” dedi Casey, arkasına yaslanarak. Gözleri kısılmıştı. “Siz benim gibi ortada dönen konuları anlamadan yaşayamayacağınız bir sürü evde büyümediniz.”

“Gerçekten mi?” Brad öne doğru eğildi, son derece ilgilenmiş görünüyordu. “Peki neler öğrendin?”

“Öncelikle aile beni başka birine vermeye karar ver-

diğinde her zaman anlayabiliyordum. İki şekilde tepki veriyorlardı. Ya çoktan kapı dışarı edilmişim gibi beni tamamen görmezden geliyorlardı. Ya da bana karşı fazla iyi davranmaya başlıyorlardı.”

“Ne gibi?” diye sordu Brad. “Seni bir İtalyan lokantasına akşam yemeğine götürmek mi?”

“O kadar büyük bir şey değil. Bana bir çift yeni ayakkabı almak veya saçımı kestirmek ya da buna benzer küçük şeyler.”

“Babanla benim seni başka bir aileye vereceğimizi düşünmüyorsun herhalde, değil mi?” diye sordu Lydia. Bu daha önceleri Casey’nin en büyük kaygısı olmuştu. Lydia, Casey’nin kendi kızları olduğunu şimdiye kadar anladığını umuyordu; ailenin, kalplerinin ve yaşamlarının önemli bir parçasıydı.

“Hayır, hayır,” dedi Casey. “Öyle değil.”

“Öyleyse ne düşünüyorsun?” diye sordu Brad.

Garson iki şarap kadehi ve Casey’nin en sevdiği gazozla döndü. “Sipariş vermeye hazır mısınız?” diye sordu adam.

Hepsi farklı bir şeye karar verdiler. Lydia parmesan peynirli patlıcan, Brad spagetti ve Casey de lazanya istedi. Garson siparişleri yazdıktan sonra yanlarından ayrıldı.

Brad konuşmak için genç adamın gitmesini bekledi. “Sorumu verdiğin cevaba geri dönelim,” dedi ve eliyle Casey’ye devam etmesini anlatan bir işaret yaptı. “Annenle ikimiz seni yemeğe çıkardığımız için bir şeyler olduğunu düşünüyorsun.”

“Cody’siz,” diye anlamlı anlamlı ekledi Casey. “Bu akşam başka bir yerde olmasını sağladınız.”

“Cody’siz,” dedi Brad şarap kadehine uzanarak.

Lydia kocasının bununla eğleniyor göründüğünü fark etti.

Lydia eğlenmiyordu. Daha şimdiden midesi düğüm düğüm olmuştu ve yemeğini yemesinin mümkün olup olmayacağını merak ediyordu.

“Senin ve annemin bana bir şey söylemek istediğinizi düşünüyorum,” diye devam etti, “sadece bunun ne olduğunu bilmiyorum.”

“Seni başka bir yere yollamıyoruz,” diye yineledi Lydia.

“Yapma ya! Eğer böyle bir şey yapacak olsaydınız bunu çoktan yapardınız. Ben pek de kolay bir çocuk değilim.”

Brad güldü. Lydia’nın asabiyetini hissederek eline uzanıp hafifçe sıktı. “Hadi ama Casey, o kadar da kötü değilsin.”

“Notlarım iyiydi.” Casey son okul notlarıyla gurur duyuyordu ve öyle de olmalıydı. Her konuda A ve B almıştı. Onlara ilk geldiğinde, notları ortalamanın altındaydı, okumakta ve matematikte zorlanıyordu.

“Notların sadece iyi değil, harika. Hatta matematikte bile,” diye ekledi Lydia. Bu kızının en zayıf olduğu dersti. İşte bu yüzden eve kendileriyle yaşamaya ilk geldiğinde yaz okulu kursuna katılması gerekmişti.

“Büyükkannemle alakalı konuşmak istediğiniz için mi beni yemeğe çıkardınız?” Sanki ne diyeceklerinden korkuyormuş gibi sesi yükselmişti.

“Pek sayılmaz, ancak bu da konunun bir parçası.”

Casey rahatsız bir şekilde kıpırdandı. “O zaman kâbuslar, öyle değil mi?”

“Dolaylı olarak.”

“Büyükkannem ölürse bana ne olacağından korkuyorsunuz.”

“Bu bizi endişelendiriyor tatlım,” diye kabul etti Lydia.
“Ve büyükannen ölürse *değil*, öldüğü zaman.”

“Ben iyi olacağım,” dedi Casey onların endişelerini savuşturarak.

“Peki ya kâbusların?” diye sordu Brad.

“Sonunda bitip gidecekler,” diye cevapladı Casey, sanki korkunç kâbusları önemsizmiş gibi.

“Son zamanlarda daha da sıklaştı.”

Casey gözlerini indirerek başını salladı. “Biliyorum, ama yakında iyileşeceğim.”

Tüm kanıtlar tamamen aksini gösteriyordu.

“Bu rüyaları daha önce de görüyordum, gelip gidiyorlar,” dedi gelişigüzel bir şekilde. “Gerçekten çok önemli değil.”

Brad kızına bakarak alçak sesle ve ciddi bir ifadeyle konuştu. “Casey, bu rüyalar seni korkutuyor. Yardım etmek istiyoruz.”

Kızları bakışlarını kaldırdı ve birkaç kez gözlerini kırptı. “Size rüyaları anlatmamı istiyorsunuz, değil mi? Beni bu yüzden yemeğe getirdiniz.”

“Hayır hayatım, bize anlatman gerekmiyor, özellikle de bu konuda bu kadar yoğun hislerin varken. Rüyanın neyle alakalı olduğunu söylemek istemiyorsun ve bu sorun değil.”

“Öyle mi?” Casey’nin içini bir rahatlama kaplarken arkasına yaslandı ve omuzları gevşedi.

“Ama sana yardım edebilecek birisine ihtiyacın var.”

Casey derhal tekrar gerildi ve inatla başını iki yana salladı. “Benim kimseye ihtiyacım yok.”

“Casey...”

“Ben bunu halledeceğim.”

“Hayatım, dinle,” dedi Lydia yumuşak bir ifadeyle ve öne eğilerek masanın karşısından kolunu uzattı. “Bunu kızdığımız veya üzüldüğümüz için yapmıyoruz. Bu kâbuslara sebep olan her neyse bunu aşmana yardım etmek istiyoruz.”

“Buna neyin sebep olduğunu öğrenmek istemiyorum,” dedi Casey, şimdi sesi daha güçlü çıkmaya başlamıştı. Diğer masalardakiler onlardan tarafa bakınca Casey hemen sesini alçalttı. “Ben iyi olacağım... Artık rüyalarım olmayacak.”

“Gerçekçi davranmıyorsun. Er ya da geç bunun arkasında her ne varsa yüzleşmek zorundasın.”

“Hayır değilim,” diye ısrar etti Casey.

“Bizim tüm istediğimiz,” dedi Brad yumuşak, cesaret veren bir tonla, “bunun neden olduğunu açıklayacak kendi alanında eğitim almış birisiyle konuşman. Sana bununla başa çıkacağın bir yol gösterebilir.”

“Nasıl biriyle konuşmam gerekiyor?” Aynı kuşkulu ifade tüm gücüyle geri dönmüştü.

“Eğitim almış bir profesyonelle.”

Casey ellerini açarak masanın üzerine yerleştirdi ve oturduğu yerden yarı doğruldu. “Beni tımarhaneye mi yollayacaksınız?”

“Tımarhane mi?” dedi Lydia tebessümünü bastıramamıştı. “Tanrı aşkına, bu kelimeyi de nereden duydun?”

“Büyükanнемden.”

“Tabii ya,” diye fısıldadı Lydia. Bunu tahmin etmesi gerekirdi.

“Sorunun cevabı olarak annenle ben seni hiçbir yere yollamıyoruz. Bizimle birlikte kalıyorsun.”

Casey gazozundan bir yudum aldı. "Bu rahatlattı."

"Ama senin birisiyle konuşmanı istiyoruz."

"Kimle?" Casey'nin gözleri kısıldı.

"Bir danışmanla."

Brad'in ağzından daha sözcükler çıkmadan, Casey başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Asla."

"Casey, dinle lütfen."

"Böyle bir şey olmayacak."

Garson yemeklerini getirdi ama pek fark etmediler. Casey sırtı dimdik oturuyordu, vücudunun her parçasından kararlılık okunuyordu.

"Ayrıca benim birisiyle görüşmemin masrafını karşılamayız. Birkaç ay önce babamla ikinizin bunu konuştuğunuzu duydum. Babam bir danışmana görünmenin ne kadar pahalı olduğunu söylediğinde buna bütçemizin el vermediğini söylemişti."

"Ama aynı zamanda," diye lafını kesti Brad, "bir yolunu bulacağımızı, çünkü ailelerin böyle yaptığını da söylemiştim. Senin yardıma ihtiyacın var ve annenle baban olarak bu yardımı alman için gerekeni yapmaya kararlıyız."

"Danışmanın maliyeti çok fazla," diye hatırlattı Casey kendinden memnun görünüyordu. "Mesele şu ki," dedi Lydia kızının elini tutarak, "bir danışmandan zaten randevu aldık. Evelyn Boyle esnek ücret alacak birini önerdi bize."

"Ne?" diye kaşlarını çatarak sordu Casey.

"Bizden gelir düzeyimize göre ücret alınacak," diye açıkladı Brad.

"Ve yüncü dükkânındaki satışların iyi gitmesi sayesinde bunu yapmamız mümkün olacak. Bu sepetleri koyan kimse ona teşekkür etmem gerekiyor."

“Yün sepetleri mi?” diye tekrarladı Casey, kaşlarını biraz daha çatarak.

“Bunun arkasında kimin olduğunu bilmiyorum ama ona büyük bir teşekkür borçluyum. Tüm bu reklam sayesinde işlerim arttı. Margaret’e fazla mesailerini verebildim ve mali nedenlerle erteleyip durduğın bazı iyileştirmeleri gerçekleştirdim. Ve şimdi de sana gereken yardımı sağlayabiliyoruz.”

“Bu fikri kim düşündüyse annene çok büyük bir iyilik yapmış oldu,” diye ekledi Brad.

Kızı başını eğdi ama bundan önce Lydia onun yüzüne kocaman bir tebessümün yayıldığını fark etti. “Casey?”

“Ben ve büyükannem yaptık. Ava da bana yardım etti.”

“Pardon, anlayamadım?” Lydia doğru duymadığından emindi.

Casey başını kaldırdı. “Yapan büyükannemle bendim,” diye bu sefer daha yüksek sesle tekrarladı. “Babamla ikimizin yüncü dükkânının mali olarak nasıl zorla ayakta kaldığını konuştuğunuzu duydum. Büyükanneme anlattım ve yardım etmek için bir şeyler yapmamız gerektiğine karar verdik.”

“Başkalarının konuşmalarını gizlice çok fazla dinliyorsun gibime geliyor,” diye belirtti Brad.

Casey omzunu silkti. “Bu bakıcı aile evlerinde edindiğim bir alışkanlık. Neler olup bittiğini öğrenmemin tek yolu buydu.”

“Devam et,” dedi Lydia, şimdi annesiyle Casey’nin planını duymak için meraklanmıştı.

Casey heyecanla çatalına uzandı ve havada salladı. “De-diğim gibi, senin babama yüncü dükkânında işlerin pek

iyi gitmediğini söylediğini duydum. Sonra büyükanneme anlattım. İkimiz birlikte insanların örmesi için etrafa yün sepetleri bırakma fikrini ürettik.”

“Bunu kim düşündü?”

Casey omzunu silkti. “Bir bakıma büyükannem. Ne zaman içinde yün olan bir sepet görse oturup birkaç sıra örmek istediğini söyledi. Bu da bana başka insanların da aynı şekilde hissedebileceklerini düşündürdü.”

“Tanrım, ama tüm o sepetleri nereden buldun?”

“Büyükannemden.”

Mary Lou’nun buna benzer birkaç sepeti vardı ama Lydia annesini taşıdıkları zaman evi onlardan temizlediğini hatırlıyordu. “Margaret’le ikimiz o sepetleri bir hayır kurumuna vermiştik.”

“Yani denediniz, demek istiyorsun,” dedi Casey, tebesümü yüzüne iyice yayılmıştı. “Büyükannem onları yığından çıkarıp aldı ve yaşam destek tesisinde depoda bir kutuya yerleştirdi.”

“Depodaki sepetleri hatırlıyor muydu?” Annesinin zaman zaman Lydia’yı artık hatırlamadığına bakılırsa bu şaşırtıcıydı.

“Ve orada bir sürü yünü de vardı.”

“Yani o sepetleri etrafa dağıtan sen miydin?” diye sordu, sesi şok içinde ve şaşkın çıkıyordu.

“Evet. Dağıtmama Ava da yardım etti.” Çatalını onlara doğru salladı. “Yemeklerinizi soğutmayın. Gerçekten çok güzel.”

“Danışmana gelelim.”

Casey’nin omuzları düştü. “Tamam, tamam. Onunla konuşmaya gideceğim. Danışman kadın, değil mi?”

“Evet,” diye güvence verdi Lydia.

“Gideceğim.”

“Teşekkürler,” dedi Brad.

Casey gene kaşlarını çattı. “Sadece siz yapmamı istediğiniz için, ama bu hiç hoşuma gitmeyecek ve ona rüyamı anlatmak için de söz vermiyorum.”

“Bizim tüm istediğimiz senin açık ve istekli olman.”

Casey sanki kendisinden çok büyük bir şey talep ediliyormuş gibi içini çekti. “Deneyeceğim.”

“Teşekkürler canım,” dedi Lydia.

Brad spagettisiyle köftelerine girişti, bir lokma aldı ve başını kaldırdı. “Hey, çok güzel.”

Bölüm Otuz Dört

Max merdivenleri tırmanarak Annie'nin dairesine çıktı ve ön kapısını çaldı. Bir pazar sabahı saat onda onu evde yakalamak için oldukça şanslı olduğunu düşünüyordu. Hoş bir karşılaşma olması pek muhtemel değildi, ama Bethanne'nin kızını ikna etmek için son bir girişimde bulunmaya kendisini mecbur hissediyordu.

Kapı zilini çaldıktan sonra parmaklarını kot pantolonunun arka ceplerine sokarak bekledi, kalbi küt küt atıyor, ona söyleyeceklerinin bir fark yaratması için dua ediyordu.

Kapıyı açan kişinin Annie olmaması Max'e sürpriz olmuştu. Onun yerine Grant Hamlin, Annie'nin babası açmıştı. Bu görüşme beklediğinden de kötü geçecekti.

"Max!" Grant da onu gördüğü için aynı derecede şoke olmuş görünüyordu.

"Annie evde mi?" diye sordu Max.

"Hayır," dedi Grant sertçe, "onu yeni kaçırdın."

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Grant omzunu silkti. "Söyleyemem."

Max başını salladı, ama oralı olmadı.

"Benim Starbucks kahvesini ne kadar sevdiğimi biliyor. Annie'yi bilirsin. Babasını o kadar sever ki köşeye kadar gidip bana bir fincan kahve almaya gönüllü oldu."

"Düşünceli bir kız evlat."

Grant ona sert sert baktı. "Kesinlikle öyledir."

"Onu burada bekleyebilir miyim?"

"Şüphesiz."

Max duraksadı. Grant'in gözlerindeki bakışları beğenmemişti ve diğer adama güvenebileceğinden emin değildi. "Beklememin senin için bir sakıncası yok mu?"

"Hiç yok. Erkek erkeğe, sadece ikimiz konuşursak iyi olur."

"Katılıyorum."

Grant yana çekilerek kapıyı Max için açık tuttu. "Kendi evindeymiş gibi rahatına bak," diyerek eliyle kanepeyi işaret etti. Bethanne'nin eski kocası sandalyeye yerleşti ve tuhaf bir an için sadece birbirlerine baktılar.

"Annie'yle ne işin var?" diye sordu Grant.

Max kanepe minderinin kenarına yakın oturuyordu. "Bethanne senin onu emlak ofisinde kanatlarının altına aldığından söz etti." Tıpkı Bethanne gibi iş için aşırı nitelikli olmasına rağmen Annie'nin resepsiyonist olarak çalışması Max'i da rahatsız ediyordu.

"Benim Annie annesiyle aynı organizasyon yeteneklerine sahip."

"Seninle çalışmaktan memnun mu?" Sormasına rağmen, Max gerçeği söylemesini beklemiyordu.

Grant omzunu silkti. "Şimdiye kadar iyi gitti. Emlakçı lisansını almak için biraz sabırsızlanıyor. Her şeyin bir

zamanı var. Eğitime başlamak için hazır olduğunda ona bildireceğim.”

Max sözlerin aşikâr olanı göstermesi yerine sessizce geçiştirmeye karar verdi. İş zekâsı ve detaylara olan dikkatiyle Annie buna fazlasıyla hazırdı. Max babasının neden kızının daha aşağı bir pozisyonda çalışmasını istediğini anlamakta zorluk çekiyordu.

“Neden uğradığını söylemedin?” diye dürttü Grant.

Daha ziyade Max’e başka seçenek verilmediği içindi. “Şarap dağıtım işimi Washington Eyaletine taşımaya karar verdiğimi Annie’ye haber vermek istedim.”

Grant şaşkınlığını gizleyemiyor gibiydi. Bir anda gözleri kocaman açıldı ve bir süre ne diyeceğini bilemiyormuş gibi göründü. “Gerçekten mi?”

“Kolay bir karar olmadı.”

“Duyduğuma göre seninki gibi bir işi taşımanın maliyeti fahiş oluyormuş.”

Bunun mali olarak zarar vereceği kesindi, ama uzun vadede mutlaka iyi olacaktı. “Para sorun değil.”

Grant inanmaz bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Para her zaman sorundur. Bunu daha önce düşünmemiş olmana şaşırdım.”

“Bu bazıları için sorun olabilir,” diye kabul etti Max, başka bir şey ilave etmeyi reddederek. Grant kollarını kavuşturdu. “Sanırım bu kahramanca fedakârlığı Bethanne’nin hatırı için yapıyorsun.”

“Evet.” Ve Annie için, Bethanne’nin ilk torunu için, ama Max bu sebeplerden söz etmemenin daha iyi olacağını hissediyordu.

“Onu bu kadar çok mu seviyorsun?” diye sordu Grant,

sanki şu anda bile bunu inanılmaz buluyormuş gibiydi. Hatta zor.

“Dahası var, Bethanne’yi sevdiğim için çocuklarını da seviyorum.”

“Benim çocuklarım,” dedi Grant üstüne basarak.

“Senin çocukların,” diye kabul etti Max. “Sen onların babasisin. Hiçbir şey bunu değıştirmeyecek ve ben böyle bir şey olmasını istemiyorum. Bethanne’yle ikimiz evlenmeye karar verdiğimiz zaman, onun çocuklarını da sevmeye kesin olarak karar vermiştim.”

“Ne kadar da asilsin,” diye alayla mırıldandı Grant. “Demek Seattle’a taşıınıyorsun.”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Birkaç ay sürer diye tahmin ediyorum. Rooster gitmeden önce bu konuyu biraz konuştuk.”

“Rooster gitti mi? İş seyahati mi?”

“Öyle de denebilir.” Max, Grant’in ortağı hakkında sorularla kendisini lafa boğup konuyu saptırmasına izin vermeyecekti.

“Diğer bir deyişle sürekli Seattle civarında mı olacaksın?”

“Evet.” Bunun Grant’i üzdüğü kesindi.

Birkaç saniye sessiz kaldılar. “Burada olman senin için tamamen tatsız olabilir,” dedi Grant. Son birkaç sözcük aralarında Niagara Şelalesi üzerindeki bir ip cambazı gibi havada asılı kaldı.

“Sen ne öneriyorsun?” diye sordu Max, diğer adamın doğrudan üstüne giderek. Tehdidi hiç hoşuna gitmemişti.

“Böyle bir taşınmanın senin için ileride sorun olabile-

ceğini söylüyorum,” diye mırıldandı Grant. “Annie benim tarafımda ve Bethanne’nin kızı olmadan ne kadar perişan olduğunu her ikimiz de biliyoruz. Annie masraf bakımında üzerime biraz yük oluyor, ama amaca hizmet ediyor. Bazı şeyleri değiştirebilirim ve annesiyle yeniden bir araya gelmesi için ikna edebilirim.”

Kızıyla olan bu durum Bethanne’yi yıkmıştı. Grant bunu biliyordu ve kendi bencil amaçları için Annie’yi karısına karşı kullanıyordu.

“Ne demek istediğini açıkça söyle,” dedi Max.

Grant sanki Max’in öfkesi kendisini eğlendiriyormuş gibi güldü. “Seni ve eski karımı perişan etme gücüne sahibim.”

“Ve bunu yapmak için Annie’yi mi kullanıyorsun?”

“Hiç kuşkusuz,” diyerek işaret parmağını kaldırdı, “bir çözümüm var.”

Max ellerini birleştirdi ve sıkarak yumruk haline getirdi. Ensesindeki tüyler dikildi, daha Grant konuşmadan söyleyeceklerinden hoşlanmayacağını anlamıştı.

“Bir çözüm mü?” diye tekrarladı.

“Evet.” Grant koltuğunda gevşedi, kendinden memnun ve güvenli görünüyordu. “Dediğim gibi, annesiyle arasını düzeltmesi için Annie’yi ikna edebilirdim veya Bethanne’nin beni terk etmesinin bedelini ödemesini sağlayabilirdim.”

Grant ailesini terk edenin kendisi olduğunu tamamen unutmuş görünüyordu. Karısını boşamasından çok önce bir ilişkisi vardı.

“Bunda da bir *ama* var mı?” diye sordu Max. “Yani, *ama* bir şey mi fikrini değiştirdi?”

Grant omzunu silkti. “Bu yıl emlak işleri bakımından iyi geçmedi,” diye bildirdi.

Max piyasanın iyiye gittiğini duymuştu. Ama Grant bakımından durum pek öyle görünmüyordu. Bethanne boşandıklarından bu yana bunun eski kocasının üçüncü ya da dördüncü komisyoncu şirketi olduğunu söylemişti.

“Bu aralar mali durumum iyi değil,” diye itiraf etti Grant. “Bu yakında düzelecek olan geçici bir durum, ama şu anda maddi olarak sıkışığım.”

Max öfkeyle ayağa fırladı. “Yani Annie’yi annesiyle ilişkisini düzeltmeye ikna etmen için sana para vermemi istediğini mi söylemek istiyorsun?”

Grant’in cevabı gene umursamaz bir omuz silkme şeklinde oldu.

“Bu şantaj.”

“Nasıl istersen öyle adlandır, ama ben bunu bir iş teklifi olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Ben senin için bir şey yapıyorum ve sen de benim için bir şey yapıyorsun. Ne demek istediğimi biliyorsun. Al gülüm ver gülüm.”

Max o kadar kızmıştı ki sonradan pişman olacağı bir şey yapmaktan korkuyordu.

“Dostane ilişkiler kuracağımızdan eminim.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Max sıkılmış dişlerinin arasından.

Grant hayal kırıklığına uğramış gibi içini çekti. “Çok yazık.” Saatine göz attı. “Annie’nin neden bu kadar oyalandığını anlamıyorum, ama geldiğinde seni pek de sıcak karşılamayacağını tahmin edersin.”

“Aslında baba, ben hiç gitmemiştim,” dedi Annie, kordondan çıkıp oturma odasına geldi. “Hayatım,” dedi Grant

ve kızını kucaklamak için ayağa kalktı. “Ben de tam Max’e diyordum ki...”

“Max’e neler söylediğini duydum,” dedi Annie ve öfkeyle babasına baktı. Ellerini beline yerleştirdi, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Ben biraz bela oluyorum öyle mi? Annemi mi incitmek istiyorsun? Ve Max’le yaptığın bu konuşma duyduğum tek konuşma değil. Ben sen telefonda Monica’yla konuşurken dönmüştüm.”

Grant kendine gelemeden gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. “Tatlım, sen sadece konuşmanın bir tarafını duydun...”

“Bu kadarı yeterliydi,” dedi Annie, “aslında fazlasıyla yeterliydi. Tüm bu annemin kalbini kırması ve bir daha asla sevemeyeceğin laflarının hepsi bir sürü palavradan başka bir şey değildi.”

Max orada bulunmasının hoş karşılanmadığını görebiliyordu. Bu Annie’yle babasının arasındaydı. “Ben gidiyorum. Daha sonra konuşabilir miyiz Annie?”

Annie başını salladı. “Ve teşekkür ederim,” dedi ona özür dileyen bir bakış atarak.

Max kapıdan çıkarken Grant’in izah etmeye çalıştığını duyunca yüzüne bir tebessüm yerleşti.

Karısına dönerken Max’in adımları uzun süredir hiç olmadığı kadar hafiflemişti. Arabayı garaja park edip eve girerken ısıklık çalıyordu.

“Ben geldim,” diye seslenerek mutfığa girdi.

“Buradayım.” Bethanne arka verandadaydı, Max’in korkulukların üzerine yerleştirdiği ahşap kutulara çiçek dikiyordu. Bahçe eldivenleri giymiş ve hasır bir şapka takmıştı. Max, onun yanına gidip arkadan kollarını beline dolayarak boynunun yan tarafından öptü.

“Sıcak bir selamlama. Nereye gitmiştin?” diye sordu Bethanne.

“Dışarıya.”

Karısı hafife alan bir ses çıkardı. “Bu ses tonunu tanıyorum, bir şeyler karıştırdın Max Scranton.”

“Olabilir. Burada yardım gerekiyor mu?” diye sordu Max, çenesini onun omzuna koyarak karısının şaşırtıcı çiçek yetiştirme becerisine hayranlıkla baktı.

“Gönüllü olarak mı soruyorsun?” dedi.

“Pek sayılmaz, ama sormam lazım gibi geldi.”

Bethanne usulca güldü. “Ben de öyle düşünmüştüm. Bu akşamüstü motosiklet gezisine ne dersin?”

Max onu serbest bıraktı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Karısı arkasına dönünce onunla yüz yüze geldi ve sorularla dolu bakışlarının üzerine kaşlarını çattı. Ziyaretini reddetmek Max’e göre değildi. “Ne oldu?”

Bethanne’nin yanağında bir parça toprak vardı ve Max işaret parmağıyla temizledi. “Son zamanlarda seninle evlendiğim için dünyanın en şanslı erkeği olduğumu hiç söyledim mi?”

“Hayır, ama iltifatı kabul ediyorum. Ancak, bence asıl şanslı olan benim. Benim için Seattle’a taşınacağına hâlâ inanamıyorum.”

“Bizim için.”

Bethanne alnını onun göğsüne dayadı, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Max kararından ilk bahsettiğinde, karısı o kadar etkilenmişti ki konuşamamıştı.

Madem Rooster’la Lauren’in yeniden bir araya gelme umudu vardı, şarap dağıtım şirketini Puget Sound bölgesine taşımak çok daha mantıklıydı.

Kapı zili çalınca Bethanne ve Max ayrıldılar. "Sen bakar mısın?" diye sordu eldivenli elinin tersiyle gözlerindeki yaşları silen karısı.

Max başını iki yana salladı. "İçimde buna kendin bakmak isteyeceğine dair bir his var."

Bethanne kaşlarını çatı ve zil tekrar çalınca aceleyle eve girerek ön kapıya gitti. Birkaç dakika sonra Max tam zamanında mutfğa girerek Bethanne'yle kızının birbirlerine sarıldıklarını gördü.

"Çok üzgünüm anne, çok üzgünüm. Sana ve Max'e çok aptalca davrandım. İkiniz de beni affedebilecek misiniz?"

Bethanne hıçkırarak kızına sarıldı.

Birbirlerine dolanmış halde uzun süre öylece durdular. Max mutfak tezgâhının köşesine giderek bir kâğıt mendil kutusu çıkardı. Bethanne onunla göz göze gelince gözyaşları arasında gülümsedi.

"Babam bana yalan söyledi," dedi Annie ve iki kadın kol kola mutfğa girdiler. "Ve sonra da buna bir çözüm bulmak için yalan söylemeye çalıştı."

Max her iki kadına temiz kâğıt mendiller verdi. O sırada Annie onu şaşırtarak annesinden ayrılıp Max'e sarıldı. "Senden de özür dilemem gerekiyor. Sana söylediğim korkunç laflar için özür dilerim Max. Sen annemi seviyorsun, onu gerçekten seviyorsun."

"Doğru ve ayrıca seninle de derinden ilgileniyorum Annie. Sen Bethanne'nin bir parçasısın ve ben onun sevdiklerini seviyorum."

"Çok şımarık bir çocuk oldum."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım," dedi Max ve güldü.

“Ne oldu?” diye sordu Bethanne gözlerindeki yaşları kuruladıktan sonra.

Annie’nin bakışları annesinden Max’e ve tekrar annesine çevrildi. “Bu sabah babam uğradı ve kahvemın markasından şikâyet etti. Kahveye gelince gerçekten seçici oluyor, bu yüzden köşedeki Starbucks’tan ona kahve almak için gönüllü oldum.”

Max’in öğrendiği kadarıyla, Grant belli bir kahve markasından başka daha bir sürü konuda seçiciydi.

“Evden çıktım,” diye devam etti Annie, “ve havanın beklediğimden daha serin olduğunu anlayınca eve geri dönüp içeri girdim.”

Max da böyle bir şey olduğunu tahmin etmişti.

“Babam geldiğimi duymadı. Mutfakta arkası bana dönük durmuş cep telefonunda Monica adında bir kadınla konuşuyordu. Ona karşı romantik bir ilgisi olduğu belliydi, bunu bir şekilde biliyordum, çünkü kadın her seferinde uygun bir bahane bularak günde üç-dört kez ofisi arıyordu.

“Babamın söylediklerini duymazdan gelmeye çalıştım, ama kadına fiziksel olarak yapmak istediklerini oldukça canlı ve çarpıcı bir şekilde tarif ediyordu.”

Bethanne başını iki yana sallayarak elini kaldırdı. “Ne demek istediğini anladım.”

“Yatak odama kazağımı almaya gittim ve o sırada kapı çaldı, gelen Max’ti. Babam kapıyı açınca ben koridorda sıkışıp kaldım. Babamın konuşmasına kulak misafiri olduğumu bilmesini istemiyordum ve aynı zamanda da ön kapıdan çıkıp gidemiyordum.” Max’e göz attı. “Babamın ne teklif ettiğini anneme söylemek ister misin?”

“Hayır, buna gerek yok. Babanın ne tür bir adam olduğunu annen zaten biliyor.”

“Ve artık ben de biliyorum. Bu kadar kör olduğuma inanamıyorum; ne kadar üzgün olduğumu anlatamam.”

“Hepimiz aptalca şeyler yaparız,” dedi Bethanne, kızını affetmeye can atarak teselli edercesine konuşmuştu.

“Eski işime geri dönebilir miyim?” diye rica etti Annie.

“Evet, ah evet. Seni çok özledim... Herkes özledi.”

“Ben de seni özledim.”

Ana kız tekrar kucaklaştılar ve Max'i şaşırtacak şekilde Annie bir kolunu gevşeterek Max'e doğru uzattı.

Bölüm Otuz Beş

Lauren'in telefonu çaldı ve Rooster'in cep telefonunu geride bıraktığını bilmesine rağmen, kocası olmasını umarak ve bunun için dua ederek telefonunu kavradı. Umut gerçekten de ölmezdi.

"Alo?" dedi, Rooster'in sesini duymak için sabırsızlanarak.

"Lauren, ben Elisa."

Lauren'in iyimserliği gerçeğin keskin kenarlı kayalarına çarpmıştı. "Ah, merhaba," dedi, hayal kırıklığını gizlemek ve kendisini toparlamak için elinden geleni yapıyordu.

"Anladığıma göre Rooster'dan haber almamışsın."

"Çıt bile yok."

"Onu ne zamandır bekliyorsun?"

"Bugün bir hafta oldu." Aslında bir yıl gibi gelmişti. Geçmek bilmeyen her bir gün işkenceden başka bir şey değildi. Lauren oylanmak için düşünebildiği her şeyi yapmıştı. Rooster'in evini temizlemiş, mobilyalarını yeniden düzenlemiş, kurabiyeler pişirmiş, yiyecek alış verişini yap-

mış, kız kardeşi için ördüğü bebek battaniyesini bitirmiş ve ardından bir güven duygusuyla hamile kalacak olma ihtimaline karşılık Rooster'ın çocuğu için başka bir battaniye daha örmüştü. "Hiç kimseyle temas kurmamış mı?"

Saçma bir soruydu. "Hayır."

"Max'le bile mi?"

"Hayır." Lauren, Max'in kendisinden bir şey saklamayacağına inanmak zorundaydı. Eğer Rooster iletişim kurduğu halde Max bu konuda yalan söylüyorsa, o zaman çok iyi bir oyuncu demektir. O da arkadaşı için çok kaygılı görünüyordu.

"Kuşkusuz Rooster daha fazla uzakta kalmayacaktır."

Lauren'in istediği de kesinlikle buydu. "Kim söyleyebilir ki? Max bana kızıyla karısını kaybettikten sonra motosikletiyle üç yıl kadar dolaştığını söyledi."

"Üç yıl mı? Rooster'ın o kadar uzatacağını düşünmüyorsun herhalde."

"Ben... Bilmiyorum." Lauren'in tüm yapabildiği kocasının kendi sevgisini hissetmesini ve bunun onu geri getirmesini ummak ve bunun için dua etmektir. Her gece yatağında uyumadan, gerginlikle dolu ve Rooster'ın eve dönmesini arzu ederek yatıyordu. Eve, birlikte bir yaşam kuracakları yere.

Lauren'in söylemek istediği çok şey vardı. Ona söylemek için can attığı bir sürü şey. İlk ve en önemli olanı onu ne kadar çok sevdiği ve evliliklerini yürütmeyi ne kadar istediğiydi. Hayatını birlikte geçirmek istediği bir erkeği bulmak için ne kadar uzun süre beklediği ve başarılı olmak için ilişkilerine her türlü fırsatı vereceğiydi.

Elisa duraksadı. "Bunu sormaktan nefret ediyorum,

gerçekten, ama Garry'yle ben Rooster'ı ne kadar bekleyeceğine bilmek istiyoruz. Kaliforniya'da kalıp orada bir iş bulmaya mı niyetin var? Aslında Garry'yle ben başka bir satış elemanı bulmamız gerekip gerekmediğini sormak istedik."

Lauren buna bir cevabı olmasını isterdi, ama sadece bilmiyordu.

Elisa kararsızlığını hissetmiş olmalıydı, çünkü ilave etti: "Eğer Santa Rosa'da bir hafta falan daha kalmak istiyorsan Garry'yle ikimiz işini tutacağız."

"Bir hafta daha mı?" Lauren kendisini basit bir karar vermekten aciz hissediyordu.

"Senin şu ya da bu şekilde aklının çelinmesini istemiyorum," diye ekledi Elisa. "Ben dersimi aldım ve fikirlerimi kendime saklamadığım için tekrar özür diliyorum."

"Sen benim arkadaşısın Elisa ve arkadaşlar fikirlerini söylerler."

"Belki ama seninle ve Katie'yle gerçekten durumu batırdım."

Arkadaşının alçakgönüllü özrünü duymak Lauren'in moralini düzeltmişti.

"Garry'yle bana tüm gereken senin planlarınla alakalı bir işaret."

Lauren Kaliforniya'da kalmaya devam edemeyeceğini biliyordu. Sonunda Seattle'a dönmek zorunda kalacaktı. Maddi yükümlülükleri ve bunları karşılamak için işine ihtiyacı vardı. "Max'le konuşup sana geri döneceğim."

"Tamam, aramanı bekleyeceğim." Elisa'yla Garry fazlasıyla sabırlı davranmışlardı. Daha fazla muallakta kalmak onlara kötülük olacaktı.

Lauren pazartesi sabahı Max'in işyerinde olacağını biliyordu, Rooster'ın arabasını alarak kocasının en yakın arkadaşını ziyarete gitti. Son yedi günden bu yana birkaç kere konuşmuşlardı, ama Max ona anlatmaya değer hiçbir şey bilmediğini söyleyip duruyordu. Lauren ona inanıyordu. Max de çok endişeliydi.

Max'in yaşlı asistanı Lauren'i onun ofisine götürdü. Max bilgisayarının ekranına gözlerini dikmişti ve Lauren odaya girince kaşlarını çatı. Başını kaldırıp baktı, Lauren'i gördü ve gözlerini kırıştırdı.

"Lauren." Ayağa kalktı, masasının etrafından dolaştı ve onu kısaca kucakladı. "Rooster'dan haber aldın mı?"

"Hayır. Sen?"

Max başını iki yana salladı. "Endişelenmeye gerek olduğunu sanmıyorum. Henüz değil."

"Buraya geldim, çünkü senin tavsiyene ihtiyacım var."

"Otursana," diyerek eliyle Lauren'e koltuğu işaret etti. Max hâlâ ayakta durarak masasının kenarına dayandı, bacaklarını uzatarak ayak bileklerini çarprazladı. "Senin için ne yapabilirim?"

"İşyerimdekiler planlarımın ne olduğunu bilmek istiyor; işimi benim için tutmaları gerekip gerekmediğini."

Max de Lauren'in hissettiği ölçüde emin değil gibi görünüyordu.

"Kalıp Rooster'ı beklemek isterdim," diye itiraf etti Lauren, "ama Kaliforniya'da süresiz olarak kalamam."

"Gitmek mi, kalmak mı? Bu iyi bir soru." Asistanını arayarak kahve getirmesini istedi, kadın da hemen getirdi. Görünen o ki Max doğru dürüst düşünebilmek için kafeine gerek duyuyordu. Biraz sonra masasındaki koltuğuna döndü. "Sen ne durumdasın?"

Lauren omzunu silkti. "Sanırım iyi. Sadece Rooster'in içimizden birine nerede olduğunu haber vermesini isterdim."

"Biliyorum. Umuyordum ki..." Lafını tamamlamadan bıraktı.

"Böyle şeyleri sık sık yapar mı?"

"Hayır, asla." Max ortağının davranışına Lauren kadar şaşırmış görünüyordu.

"Cep telefonunu neden yanına almadı ki?" dedi Lauren suçlarcasına. Rooster'in ortadan kaybolmasının en sinir bozucu yanı buydu. Telefonu yanına alsaydı en azından Lauren kocasına mesaj çekebilirdi. Bu şekilde karısının kendisini sevdiğini ve evliliklerini yürütmek için gereken her adımı atacağını öğrenmiş olurdu.

"Bence ya unuttu ya da sadece rahatsız edilmemek için öyle karar verdi."

"Benim tarafımdan mı?"

"Herhangi biri tarafından," diye açıklığa kavuşturdu Max.

"Peki ya bir kaza geçirdiyse? Ya hiç dönmezse? Ya bir çetenin saldırısına uğradı ve ölüme terk edildiyse? Ya artık benimle alakalı hiçbir şey istemediğine karar verdiyse? Peki ya..."

"Lauren, Lauren..." dedi Max elini kaldırıp onu durdurarak. "Sana verecek hiçbir cevabım yok. Keşke olsaydı. Rooster'in kendi başının çaresine bakabileceğini ve endişelenmene gerek olmadığını sana söyleyebilirim. Kafasını toplamaya ihtiyacı vardı ve bunu yapar yapmaz geri dönecektir. Bunun ne kadar süreceği tahmin edilemez."

Lauren plastik kahve bardağını kavrayarak sözünü kes-

ti. Birdenbire her şey netliğe kavuşmuştu ve ne yapması gerektiğini anlamıştı. “Ben Seattle’a geri dönüyorum. Uçakta yerimi ayırtmadan önce bu haftanın geri kalanını Rooster’a vereceğim. Elisa’yla Garry’ye işe geri döneceğimi haber vereceğim... Başka ne yapabilirim bilmiyorum.” Ve gerçekten de onun için müsait sadece birkaç seçenek vardı.

Max başını salladı. “Seni suçladığımı söyleyemem. Eğer Rooster’dan herhangi bir haber alırsam temas kuracağım ilk kişi sen olacaksın.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Lauren. Max’in daha fazla zamanını almak istemeyerek oradan ayrıldı.

Günün kalan kısmı da tıpkı salı ve çarşamba gibi geçmek bilmedi. Lauren anahtarla oynamanın kendisini meşgul etmek için çok uygun olduğunu fark etmişti. Ya bunu yapacaktı ya da endişeden aklını yitirecekti. Keşkeler tıpkı boğucu bir yaz gecesindeki sinir bozucu sivrinekler gibi onu canından bezdirmeye devam ediyordu. Aklına gelen her soru göz ardı etmesi mümkün olmayan, acı veren bir kaşıntı gibi sürekli rahatsız ediyordu. Kuşkularını yok etmek için elinden geleni yapıyordu, ama pek de başarılı olamıyordu.

Çarşamba gecesı yatağında oturmuş kitap okurken uzaktan gelen bir motosiklet gürültüsü duyduğunu düşündü. Kulakları tırmalayan motor gürültüsü yaklaşıncı bunun Rooster olması gerektiğine inancı arttı.

Anında kalbi şiddetle ve hızla atmaya başladı. Rooster olduğundan emin olarak, Lauren yataktan fırladı ve ancak odada tam bir daire çizerek koşturduktan sonra net bir şekilde düşünebildi. Nihayet düşünebildiğinde, bir fırça

kaparak hızla saçlarını fırçaladı. Sonra en sevdiği parfüme uzandı. Telaşı içinde boynunun gerekli noktaları yerine yüzüne püskürttü ve tahriş olarak yaşaran gözlerini birkaç kez kırıştırmak zorunda kaldı.

Işıkları açmak yerine, alelacele aşağı kata koşturdu ve uzun beyaz geceliğiyle oturma odasının orta yerinde durdu, ellerini önünde kenetlemiş, kocasına sürpriz yapmak için bekliyordu.

Birkaç dakika sonra garajdan eve açılan kapıdan içeri Rooster girdi. Karanlıkta yürürken çizimleri parkelerde ses çıkarıyordu. Mutfağın hemen dışında, oturma odasının mobilyalarını yeniden düzenlerken Lauren'in yerleştiği bir sehpa vardı. Rooster anahtarlarını her zaman koyduğu yere bırakınca yere düştüler.

"N'oluyor..." diye söylenerek ışıkları açtı. Alan anında sarı yumuşak ışıkla kaplandı.

Lauren bir şeyler söylemek istiyordu, ama içi sevinç ve heyecanla dolarken kalbi boğazında atıyor gibiydi. Kocasına ilk bakışıyla neredeyse nefesi kesildi. Rooster sanki hiç durmadan günlerdir motosiklet kullanmış gibi bitkin ve yol yorgunu görünüyordu. Çok üzüntülüymüş gibi omuzları hafifçe öne doğru çökmüştü.

Lauren kocasının kendisini ne zaman gördüğünden veya görüp görmediğinden emin değildi. "Merhaba Rooster," diye fısıldadı.

Rooster donakalarak odanın orta yerinde durdu, karısına sanki bir hayaletmiş gibi, sanki onun olduğuna inanmıyormuş gibi bakıyordu.

Lauren kafasında yeniden buluşmalarının fantezisini kurmuştu. Ölümsüz bir romantik olarak kocasının koş-

rak kendisini kollarına aldığını, kendinden geçerek öpüp durduğunu hayal etmişti.

Bunun yerine Rooster ona sanki dünyada görmek istediği son kişiymiş gibi bakıyordu. Kocasının bir yorumda bulunmasını, bir şeyler söylemesini bekledi, ama Rooster inatla susuyordu.

“Birkaç şeyin yerini değiştirdim,” dedi Lauren sehpa-
dan tarafa işaret ederek. Sesi o kadar tuhaf çıkmıştı ki kendisine bile derin bir kuyudan çıkıyormuş gibi geldi. “Aslında bir bakıma tüm oturma odasını baştan düzenledim.”

Rooster bakışlarını ondan ayırarak etrafına bakınırken kaşları daha da çatılmıştı. Besbelli karısının yaptıkları hoşuna gitmemişti.

Lauren kendisini açıklamak zorunda hissetti. “Seni beklerken... Feng Shui konusunda bir kitap okudum ve birkaç temel prensibi uygulamaya karar verdim.” Öğrendiklerinden daha fazlasını açıklamak istiyordu ama duraksadı. Rooster hâlâ bir şey söylemiyor, hatta onu evde bulduğu için memnun olduğuna dair en ufak bir belirti göstermiyordu.

Lauren’in çabalarından kesinlikle etkilenmiş görünmüyordu. “Başka ne yaptın?” diye sordu.

Lauren elleriyle çırpınır gibi hareketler yaptı. “Yulaf ezmeli üzümlü kurabiyeler pişirdim.”

“Yulaf ezmesinden nefret ederim.”

Sanki kasten sevmediği bir şey pişirmiş gibi Rooster suçlayıcı bir şekilde konuşmuştu. “Buzlukta duruyorlar...”

“Buzlukta mı?”

“Üzgün olduğum zaman yemeye eğilimim oluyor, bu yüzden bu eğilimi ortadan kaldırdım.”

Rooster karısına bir adım bile yaklaşmamıştı. Lauren eli kalbinde günlerdir bu anı beklemişti ve hiçbir şey umduğu gibi gitmiyordu... Hayal ettiği muhteşem birleşme bu değildi.

“Burada ne işin var?” diye sordu Rooster.

Lauren’in boğazındaki yumru konuşmasını imkânsız kılıyordu. Görünen o ki çok büyük bir hata yapmıştı ve Rooster kendilerine bir şans daha vermek istemiyordu. Yolculuktayken sanki kafası netleşmiş, karısını kalbinden çıkarmıştı.

Lauren cevap verme girişiminden ziyade sertçe yutkundu ve başını sallayarak kocasına oradan gideceğini belli etti. Yaşlardan gözleri bulanmıştı. Her ikisi de kıpırdamadan duruyordu.

“Gitmemi istiyorsun değil mi?”

Rooster cevap vermedi.

Davranışı ne istediğini Lauren’e kesin olarak anlatıyordu, ama gözleri tam aksini söylüyordu. Bakışları sanki ayıramıyormuş gibi karısına odaklanmıştı.

Lauren bu küçük cesaretlendirmeye, her şeyin kaybolmadığına dair bu ufak umuda tutundu.

“Bunu yapmayacağım,” diye fısıldadı, sesinin titremesi için elinden geleni yapıyordu. “Hiçbir yere gitmiyorum.” Kocasının ağzındaki sert ifadeyi göz ardı ederek tam karşısına gelene kadar durmadan ona yaklaştı. O sırada kocasının kendisine bakmadığını fark etti. Sanki içinde büyük bir savaş gerçekleşiyormuş gibi gözlerini kapamıştı.

Lauren parmak uçlarında kalkarak dudaklarını onunkilere değdirdi. Dudakları yumuşak, hafif ve nazikti.

Rooster donmuş gibi durmaya devam ediyordu.

Lauren engellenmeyi reddederek onu tekrar öptü, bu sefer daha fazla hissederek, ağzını onunkine uydurarak savaşımadan vazgeçmeyeceğini belli etti.

Rooster'ın gücünü kaybettiğini, kendisine açıldığını hissetti, ama bu sadece bir an sürdükten sonra başını geri çekti. Kocasını geriye adım atarak aralarına mesafe koydu.

“Ne yapıyorsun burada?” diye tekrar sordu Rooster.

Lauren çıplak ayakları üzerinde geriye doğru sallandı, artık çok geç kalmış ve kocasını çoktan kaybetmiş olabileceğini kabul ediyordu. Gözleri yaşlarla doldu ve alt dudaklarını ısırdı.

Tam o sırada Rooster aniden alçak bir sesle sövdü. Göz açıp kapayınca kadar Lauren'e yaklaşıp omuzlarından tutarak onu yarı yarıya yerden kaldırdı. “Umurumda değil. Neden geldiğin umurumda değil... Hiç fark etmez... Sadece burada olduğuna sevindim.” Karısına sımsıkı sarılarak kendine bastırdı Rosster, sanki onu teninin içine alıp özümsemek istiyor gibiydi.

Lauren kollarını boynuna dolayarak ona sarıldı. İşte o sırada Rooster onu öpmeye başladı, sanki tesadüfen Şükran Günü ziyafetine rastgelmiş açlıktan ölmek üzere olan biri gibi, sanki yeterince hızla, yeterince tadını alamıyormuş gibi öpüyordu. Lauren elleriyle Rooster'ın yüzünü çerçeveleyerek, kocasını aynı açlıkla, aynı şiddetle öptü, ta ki neredeyse ikisi de soluk soluğa kalıncaya kadar durmadılar.

Rooster nihayet ayrılıp geri çekildiğinde Lauren dengisini kaybederek sallandı. Sadece omuzlarındaki Rooster'ın elleri sayesinde dik durabildi. Karısıyla arasına mesafe koyarken Rooster'ın omuzları yukarı kalkmıştı. Birkaç daki-

ka sonra yeniden düzgün nefes alabiliyordu. “Bir duşa ve tıraş olmaya ihtiyacım var.” Karısını öpecek kadar durdu ve ekledi, “sonra konuşabiliriz.”

“Ben kahve yapayım.”

Rooster başını sallayınca Lauren arkasını dönmek için davrandı, ama kocası elini tutarak onu durdurdu ve parmaklarını kendi dudaklarına götürerek elinin tersini öptü.

Sanki Lauren’den gereğinden fazla ayrı kalmaktan acı çekiyormuş gibi banyoya yönelirken Lauren mutfığa gitti. Tam kahve makinesini çıkarmıştı ki Rooster’ın seslendiğini duydu.

“Tanrı aşkına benim iç çamaşırlarımı ne yaptın be kadın?” dedi.

Lauren kocasının çekmeceleri açıp kapadığını duyunca telaşla banyoya girdi. “Üzgünüm, sana burada birkaç şeyin yerini değiştirdiğimi söylemeyi unuttum.”

“Fark ettim.” Banyoda göz gezdirerek başını iki yana salladı. Yatak karşı duvardaydı ve şifonyer eskiden yatağın olduğu yerde duruyordu.

“Yatak odasındaki eşyaları tek başına mı taşıdın?” diye sordu Rooster, kaşlarını çatarak.

Lauren başını salladı. “Yakıp tüketmem gereken çok fazla enerjim vardı ve Feng Shui kitabından öğrendiklerime göre odada denge yoktu.”

Rooster sadece başını iki yana salladı.

“Eşyalarını banyodaki orta rafta bulacaksın.” Eşyaların orada olması gerektiği Lauren’e mantıklı gelmişti.

“Ya havlular?”

“Holdeki gömme dolapta.”

“Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Tek bir şey,” diye fısıldadı Lauren. “Seni deli gibi seviyorum.”

Rooster karısına uzandı, kocaman elini boynuna koyarak ağzını kendi ağzına doğru çekti. Şiddetli ve haftalarca süren özlemle dolu bir öpüşme oldu. Rooster ayrıldığı zaman alnını karısının alnına dayadı. “İşim uzun sürmez.”

“Tamam.”

On dakika sonra Rooster üzerinde yeni yıkanmış temiz bir kot pantolon ve gömlekle mutfığa geldi. Saçları ıslak, yüzü yeni tıraşlıydı. Lauren mutfak masasına iki fincan kahve koydu. “Aç mısın?” diye sordu. Kocasını birkaç kilo zayıflamıştı ve son derece yorgun görünüyordu.

“Ben iyiyim.”

Karşılıklı oturdular. Rooster karısının eline uzanarak sımsıkı tuttu.

“Neden gittin?” diye sordu Lauren, cevap gereken sorulardan aklına ilk gelen bu olmuştu.

Rooster onun gözlerine bakmadı. “Umutlarımı senin hamile olma ihtimaline bağlamıştım ve olmadığını öğrendince sanki evliliğimiz kaybedilmiş bir dava gibi geldi.”

“Ah, Rooster, ben de hayal kırıklığına uğradım.”

“Eğer bir bebeğimiz olursa bana bir şans daha vermek isteyebileceğini düşünmüştüm. Öyle olmayınca uzaklaşmam ve yaralarımı sarmam gerekiyordu. Etrafın görünüşüne bakarak,” dedi ve oturma odasında göz gezdirdi, “bir süredir burada olduğunu söyleyebilirim.”

Lauren başını salladı. “On gün oldu. Değişiklikler için özür dilerim, ama oyalanmak zorundaydım ve bunu yapmak kendimi sana daha yakın hissetmeme yardımcı oluyordu.”

Rooster karısının parmak uçlarını öptü. “Üzgünüm, Lauren. Lacey’yle benden bahsetmeyerek aptallık ettim... Şimdi bile neden söylemediğimi bilmiyorum. Her şeyi bilmeye hakkın var.”

“Aramızda hiç sır olmasın istiyorum.”

“Sana söz veriyorum.”

“Nereye gittin?” diye sordu Lauren. Ezelden beridir uzaktaymış gibi geliyordu.

“Çılgınca kısmı şu ki sana gerçekten söyleyemem. Sa-dece motosikletimi sürdüm. Acısıyla baş edebilmek için Max de benzerini yapmıştı. Uzaklaşmak ona yardımcı olmuş gibi görünüyordu ve bana da faydası olabilir diye düşündüm.”

“Oldu mu?”

“Hayır,” diye itiraf etti Rooster. “Seni düşünmekten kendimi alamıyordum. Bir süre sonra seni kendi aptallı-ğım yüzünden kaybettiğimi kabul ettim. Tarihteki en kısa evliliklerden birini yaptığımızı düşünüyordum. Seni ak-lımdan çıkarabilmek için elimden gelen her şeyi yaptım.”

“İşe yaradı mı?” diye sordu Lauren, bilmeye ihtiyacı vardı.

“Hayır, ama denedim,” diye itiraf etti Rooster.

“Eve ilk geldiğinde neden o kadar soğuk davrandın?” diye sordu kocasına. Belki bir gün yeniden bir araya gel-diklerinde filmin -sonu- fantazisini mahvettiğini ona söy-lerdi.

Rooster kahvesini masaya bıraktı. “İlk başta evin ben yokken soyulduğunu düşündüm.”

“Evet, bunun için özür dilerim.”

“Ve sonra sen oradaydın, kendi hayal gücümün bir ürü-

nü gibiydin ve şaşırmıştım. Seni hayatımdan çıkarmak ve yoluma devam etmek için gücümün yettiği her şeyi yapmaya karar vermiştim.”

“Ben de bunu imkansız kılmaya kararlıyım, bu yüzden hayatının geri kalan kısmında her gün beni görmeye alışsan iyi olur.”

“Sanırım bununla baş edebilirim.”

“İyi bari,” dedi Lauren gülümseyerek, inanılmaz mutluydu.

“Fikrimi değiştirmemin çok zamanımı almadığını anlayacaksın,” diye hatırlattı Rooster.

“Yeterince uzun.” Kocasını kendisini geri çevirirse kalbinin buna dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu.

Kocasını kahvesini yudumlarırken sandalyesinde sallanıyor gibi geldi.

“En son ne zaman uyudun?” diye sordu Lauren, hemen endişelenmişti.

Rooster sanki soruya cevap veremiyormuş gibi ona baktı. “Hatırlamıyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Lauren kalktı, kocasının-kiyle kendi kahvesini aldı ve fincanları lavaboya götürdü. “Yarın sabah daha fazla konuşuruz, ama şimdi yatmaya gidiyoruz.”

“Yatağı bulabilirsem tabii,” diye takıldı Rooster, zorla ayağa kalkarken.

“Bulursun,” diyerek güvence verdi Lauren ve kolunu kocasının beline doladı.

“Uyumayı planlamasan iyi olur,” dedi Rooster, koyu ve ciddi bakışlarla. “En azından hemen değil.”

“Göreceğiz,” dedi Lauren, kocasını tatlılıkla kandırarak.

Ama Rooster haklı çıkmıştı. Birinden birinin derin bir uykuya dalmasından önce oldukça uzun zaman geçmişti.

Sonsöz

“Oh, Bethanne,” diye fısıldadı Lauren, resepsiyon salonunu ilk kez görüyordu. Salon Rooster’la ikisinin düğün resepsiyonu için dekore edilmişti. Yuvarlak masalar açık yeşil ve lavanta renkli çiçek sepetleriyle süslenmişti. Sandalyeler arkalarında büyük fiyonklu beyaz pamuklu kumaşlarla kaplanmıştı. Arkadaşı her ayrıntıyı halletmişti.

“Bunlar senin Feng Shui kurallarına uygun mu?” diye takıldı Rooster.

“Bunu bana unutturmayacaksın değil mi?”

Kocasının yanıtı güneş ışığı gibi sarmalayan sıcak bir tebessüm oldu. “Mobilyaları nasıl istersen öyle düzenleyebilirsin. Sadece bir dahaki sefere bana bundan bahset.”

“Burası Andrew ve Courtney’nin düğün resepsiyonlarının yapıldığı yer,” diye açıkladı Bethanne.

“Ve Bethanne’nin karım olmayı kabul ettiği yer,” dedi Max, kolu karısının ince belindeydi.

“Birazdan salon size mutluluk dileğinde bulunmak isteyen aile bireyleri ve arkadaşlarla dolacak.”

“Ben mutluyum,” dedi Lauren kocasına bakarak, “çok çok mutluyum.” Gözleri Rooster’ın gözlerine kenetlenmişti. Şimdi bile, Vegas’taki düğünden üç ay sonra gerçekten evli olduklarına inanmak zor geliyordu.

Rooster’ın dönüşünden bu yana zaman su gibi geçmişti. Max’le Rooster her şeyi yerli yerine koyarak şirketi taşımak için uzun saatler boyunca çalışmışlardı. Gerekli evrak işleri yavaşça hallolmuştu. Şarap dağıtım şirketi Güney Seattle’da bir sanayi bölgesindeki bir depoya taşınacaktı - kira pazarlıkları yapılmıştı. Max zaman içinde kendi antrepolarını inşa etmeyi umuyordu.

Rooster iki eyalet arasında mümkün olduğunca sık seyahat ediyordu. Her seferinde azapla karısıyla vedalaşıyorlardı. Lauren son on altı aydan bu yana Bethanne ve Max’in nasıl idare ettiklerini bilemiyordu. Neyse ki iki çiftin de aynı şehirde tam zamanlı birlikte yaşamaları ve oradan oraya uzun yolculuklardan kurtulmaları sadece zaman meselesiydi. İşin doğrusu Lauren sabırsızlanıyordu ve bunun için Rooster’ın bile bilmediği daha fazla nedeni vardı.

“Harika bir iş çıkarmışsın,” dedi Lauren arkadaşına, “sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

“Rooster’ı nasıl mutlu ettiğini görmek yeterli bir teşekkür.”

Lauren dönüp baktığında bir an için kocası eğilip kendisini öpecekmiş gibi geldi, ama Rooster kendisini tuttu.

“Kaç konuk bekliyoruz?” diye sordu Rooster.

“Yüz geri dönüş aldık,” diye cevap verdi Lauren, fakat özellikle bir konudan bahsetmesi gerektiğini hissediyordu. “Todd bir arkadaşıyla birlikte geliyor.” Todd kanaldan bir stajyerle çıkıyordu ve görünüşe göre iyi anlaşıyorlardı.

Rooster kaşlarını çatı. "Todd'u sen mi davet ettin?"

"Evet ve bu konuyu konuşmuştuk, unuttun mu?"

Rooster ona kuşkuyla baktı. "Hayal meyal hatırlıyorum, ama hatırladığım kadarıyla beni deli etmiştin."

Lauren eğlendiğini saklamak için elinden geleni yaptı. "Benim hatırladığım kadarıyla sen de kolaylıkla deli olabiliyorsun." Daha sonra ciddileşerek sordu. "Sakıncası yok, değil mi?"

"Kesinlikle yok," diye güvence verdi Rooster.

Kapı açıldı ve tüm gözler içeri giren Katie'yle Dietrich'e çevrildi. Katie durup etrafına bakındı. "Aman Tanrım, ilk gelen biz mi olduk?" Saatine göz attıktan sonra bakışlarını kaldırdı. "Erken geldik, değil mi?"

"Bu sorun değil," dedi hemen Lauren. "Seni kocam ve arkadaşlarla tanıştırayım." Takdimler ve karşılıklı selamlamalar yapıldı.

"Doğum ne zaman?" diye sordu Bethanne, anlaşılan Katie'nin karnındaki küçük çıkıntıyı fark etmişti.

"Aralık ayında." Dietrich, Katie'nin omuzlarına ellerini koymuş onun arkasında duruyordu.

"Seninle annen arasında her şey yolunda mı?" diye sordu Lauren. Öyle olduğunu sanıyordu. Elisa kızının bağımsız bir birey olduğu ve kendi hayatına dair kararlar alacak kadar yetişkin olduğu gerçeğine uyum sağlamış görünüyordu. Koşullar ideal olmasa da genç çift bu işi yürütüyorlardı. Elisa'ya göre Katie, Dietrich'in aile çiftliğindeki küçük evde harikalar yaratmıştı. Dietrich derslerinin üstüne günlük idareyi de üstüne almıştı.

"Annemle babam harikaydı," dedi Katie, "annem başlangıçta biraz çılgına döndü, ama bu anlaşılabilir ve geç-

mişte kaldı. Bebeğe bir şeyler satın alırken hep ölçüyü kaçırıyor. Bebek küçük bir kız, bilmiyorum annem söyledi mi?”

“Söyledi.” Lauren arkadaşının yaptığı bu hızlı dönüşe tanık olmuştu ve onunla gurur duyuyordu. Elisa’yla Katie hemen hemen her gün konuşuyorlardı ve Elisa, Walla Walla bölgesine en az ayda bir kez gidiyordu. Lauren arkadaşının harika bir anneanne olacağını şimdiden görebiliyordu.

Bir adam yaklaşarak Bethanne’ye yaklaşıp bir şeyler söyledi. “DJ’ydi. Ses sistemini test etmek istiyor.”

“Galiba dans pistini kontrol etmeliyiz,” diye önerdi Max, Bethanne’nin eline uzanarak. Rooster gerildi. “Ben bu konuda pek iyi değilimdir.”

“Endişe etme,” dedi Lauren piste ilerleyen iki çifti izlerken. “Sadece bana sarıl ve biraz ayaklarını kullan o kadar, tamam mı?”

Katie’yle Dietrich meşe kaplı dans pistine çıktılar ve müzik başladı. Dietrich hemen Katie’yi kollarına aldı. Bethanne’yle Max de onları izledi. Rooster derin bir nefes alarak kollarını Lauren’e doladı. Dans etme geninden yoksun olduğunu düşünen birisi için, Rooster hayret edilesi şekilde iyi dans ediyordu..

Lauren gözlerini kapadı ve Rooster çenesini onun başının yan tarafına bastırdı. “Teşekkürler,” diye fısıldadı.

“Ne için?”

“Koca listen için, beni sevdiğin için, giysilerimi sakladığın ve mobilyalarımın yerini değiştirdiğin için. Daha çok beni tamamladığın için sana teşekkür ederim. Artık benim ailem sensin Lauren ve umarım vakti gelince bu aileyi genişletiriz.”

“Dileğin tahmininden daha yakın bir gelecekte gerçekleşebilir.”

Rooster süratle başını kaldırdı. “Ne dedin sen?”

“Geciktim,” dedi Lauren.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu kocası.

“Yani geciktim ve bu hiçbir zaman olmaz, bu yüzden eve bir test kiti aldım.”

“Ve?”

“Ve çubuk maviye döndü.”

“Mavi mi?”

“Yani müspet.”

Rooster tamamen hareketsiz kaldı. “Hamile misin?”

“Öyle gibi görünüyor.”

“Hey bakın,” dedi Max kollarında Bethanne’yle yanlarından geçerken. “Üç gelin bir arada. Blossom Sokağı gelinleri.”

“Max,” diye seslendi Rooster heyecanlı heyecanlı. “Biz hamileyiz.”

Max’in yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. “Tebrikler. İkinizin bir şeyler çevirdiğini anlamıştım.”

Rooster daha sıkı sarıldı ve heyecanla göğüs geçirdi. “Bir insanın bu kadar mutlu olabileceğini bilmiyordum.”

“Gelinler ve bebekler,” dedi Max, aynı anda hem gülüyor hem başını iki yana sallıyordu.

“Bu bana oldukça harika bir kombinasyon gibi geliyor,” diye payladı Bethanne.

Resepsiyonun konuklarla dolması çok sürmedi. Lydia, Brad, Casey ve Cody’nin yanı sıra Todd ve gururla tanıştırdığı kız arkadaşı geldiler.

“Gelinler ve bebekler,” diye tekrarladı Rooster fısılda-

arak, konuklarının arasında dolaşarak her birini selamlarken. “Bu yaptığım en iyi motosiklet gezisinden bile daha iyi.”

“Seni tatlı dilli şeytan,” dedi Lauren gülerek. “Bir kızın ayaklarını yerden kesmek için neler söyleyeceğini çok iyi biliyorsun.”